

อภำหรรณพจาก คำสอนของพระคริสต์

เอเลน จี. ไวท์

Christ's Object Lessons

Ellen G. White

อนุภาพจาก คำสอนของพระคริสต์

เอลเลน จี. ไวท์

Christ's Object Lessons

Ellen G. White

อุทากรณจากคำสอนของพระคริสต์ Christ's Object Lessons

โดย เอเลน จี. ไวท์

Ellen G. White

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 10,000 เล่ม

ราคา 220 บาท

จัดพิมพ์โดย: สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

12 ซอย ปรีดีพนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา

กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0 2391 3595 โทรสาร 0 2381 1928

Website: www.adventist.or.th E-mail: sdatam@adventist.or.th

ภาพปก: Harold Dan Cabalida

ภาพประกอบ: Harold Dan Cabalida, ลิทธิศักดิ์ ทิยาธิรา

แบบปก/รูปเล่ม: สุพัตรา พูลเนียม

พิมพ์ที่: โรงพิมพ์ หจก.สามลดา โทรศัพท์ 0 2462 0303

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ไวท์, เอเลน จี.

อุทากรณจากคำสอนของพระคริสต์. -- กรุงเทพฯ : ข่าวประเสริฐ, 2559.

384 หน้า.

1. คริสตศาสนา -- หลักธรรม. I. คาเบลิดา, ฮาโรลด์ แดน, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ลิทธิศักดิ์ ทิยาธิรา, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

249

ISBN 978-616-92121-3-3

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

นอกจากได้รับอนุญาตก่อน

สารบัญ

คำนำ.....	(4)
การใช้อุปมาเพื่อสั่งสอน.....	1
บทที่ 1 “มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช”.....	9
บทที่ 2 “ลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง”.....	37
บทที่ 3 ข้าวละมาน.....	43
บทที่ 4 “เปรียบเหมือนเมล็ดมีสตาร์ทเมล็ดหนึ่ง”.....	49
บทที่ 5 บทเรียนอื่น ๆ จากการหว่านเมล็ด.....	55
บทที่ 6 เปรียบเหมือนเชื้อ.....	65
บทที่ 7 ชุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้.....	73
บทที่ 8 ไข่มุก.....	87
บทที่ 9 เรื่องอวน.....	93
บทที่ 10 ทรัพย์เก่าและทรัพย์ใหม่.....	95
บทที่ 11 ขอเพื่อแบ่งปัน.....	107
บทที่ 12 การนมัสการสองประเภท.....	121
บทที่ 13 “พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรม แก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้หรือ”.....	135
บทที่ 14 “คนนี่ต้อนรับคนบาป”.....	151
บทที่ 15 “หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก”.....	165
บทที่ 16 “ขอเอาไว้ปีนี้อีก”.....	177
บทที่ 17 “จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด”.....	185
บทที่ 18 มิติแห่งการให้อภัย.....	203
บทที่ 19 การได้ที่กลับเป็นความสูญเสีย.....	213
บทที่ 20 “แหวนใหญ่ตั้งวางอยู่”.....	221
บทที่ 21 การพูดและการกระทำ.....	235
บทที่ 22 สวรรค์ของพระเจ้า.....	247
บทที่ 23 ไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานเลี้ยงอภิเษกสมรส.....	273
บทที่ 24 ตะลันต์ของประทานจากพระเจ้า.....	287
บทที่ 25 “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองของธรรม”.....	329
บทที่ 26 “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”.....	339
บทที่ 27 บำเหน็จแห่งพระคุณ.....	353
บทที่ 28 “เจ้าว่ามาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด”.....	367

คำนำ

พระคริสต์ พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ประทานคำสั่งสอนมากมาย ขณะที่ทรงดำเนินผ่านหุบเขาลำเนาไพรแห่งแผ่นดินปาเลสไตน์ ขณะที่ทรงพักผ่อนข้างทะเลสาบ หรือที่แม่น้ำกับสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ทรงใช้อุปมาเชื่อมโยงความจริงของพระเจ้าเข้ากับเหตุการณ์ และสิ่งธรรมดาสามัญดังที่เราพบในประสบการณ์ของคนเลี้ยงแกะ ช่างก่อสร้าง นักเดินทาง ชาวนา และแม่บ้าน ทรงเชื่อมโยงสิ่งของที่คุณเคยในชีวิตประจำวันกับข้อคิดอันงดงามและเป็นจริง ข้อคิดในเรื่องความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา ความสำนึกในพระกรุณาคุณที่เราพึงมีต่อพระองค์ และความเอาใจใส่ที่เราควรมีต่อกันและกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้บทเรียนแห่งสติปัญญาจากเบื้องบนและความจริงอันพึงปฏิบัติได้นั้นเป็นจริงและน่าประทับใจ

อุปมาในหนังสือชุดนี้จัดหมวดหมู่ตามเนื้อเรื่อง หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยอัญมณีแห่งความจริงและผู้อ่านจะพบความหมายอันล้ำค่าในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งธรรมดาสามัญทั่วไปที่พบในชีวิตประจำวัน

หนังสือ “อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์” (Christ's Object Lessons) ที่จัดพิมพ์ขึ้นหลายครั้งแล้วทั้งภาษาอังกฤษและภาษาอื่นอีกหลายภาษาแสดงให้เห็นถึงความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อหนังสือเล่มนี้

สำนักพิมพ์ชาวประเสริฐและสำนักพิทักษ์ทรัพย์สินของนางเอเลน จี. ไวท์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะยังคงนำท่านผู้อ่านให้เข้ามาหาพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดและเข้าใจคำสอนของพระองค์ที่ขึ้นสมความปรารถนาของผู้จัดพิมพ์

การใช้อุปมาเพื่อสั่งสอน

การสอนด้วยอุปมาของพระคริสต์ใช้หลักการเดียวกับพระราชกิจของพระองค์เองในโลก พระองค์ทรงรับสภาพของเราและอยู่ท่ามกลางเรา เพื่อที่เราจะคุ้นเคยกับพระลักษณะนิสัยและชีวิตของพระองค์ ความเป็นพระเจ้าสำแดงในความเป็นมนุษย์ เป็นพระสิริที่มองไม่เห็นสำแดงให้รู้ในรูปแบบของมนุษย์ มนุษย์เรียนรู้สิ่งที่ไม่รู้ผ่านสิ่งที่รู้จักได้ สภาพสรรพสิ่งบนสวรรค์สำแดงผ่านสภาพบนโลก พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ในสภาพมนุษย์ นี่คือนิยามที่ปรากฏในคำสอนของพระคริสต์ สิ่งที่ไม่เคยรู้สำแดงผ่านสิ่งที่เปิดเผยแล้ว ความจริงแท้ของพระเจ้าสำแดงโดยสรรพสิ่งบนโลกซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนคุ้นเคยมากที่สุด {COL 17.1}

พระคัมภีร์กล่าวว่า “ข้อความทั้งหมดนี้ พระองค์ตรัสกับฝูงชนเป็นอุปมาและนอกจากอุปมา พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเลย ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะที่กล่าวโดยผู้เผยพระวจนะว่า ‘เราจะอำพาทกล่าวอุปมา

เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” มัทธิว 13:34, 35 สรรพสิ่งในธรรมชาติเป็นสื่อให้เห็นสิ่งเกี่ยวกับจิตวิญญาณ มีการเชื่อมโยงสิ่งในธรรมชาติและประสบการณ์ชีวิตของผู้ที่ฟังพระองค์ด้วยความจริงที่เขียนไว้ในพระคำ โดยการนำสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติไปสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ อุปมาของพระคริสตเป็นข้อต่อในสายโซ่แห่งความจริงที่เชื่อมโยงมนุษย์กับพระเจ้า และโลกเข้ากับแผ่นดินสวรรค์ {COL 17.2}

ในการสอนจากธรรมชาติของพระคริสต พระองค์ตรัสถึงสิ่งอันทรงคุณค่าซึ่งพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ทรงสร้างไว้ จากความสมบูรณ์แบบดั้งเดิมของสรรพสิ่งที่สร้างขึ้นล้วนสำแดงถึงพระทัยของพระองค์ ธรรมชาติในบ้านสวนเอเดนของอาดัมและเอวานั้น เต็มไปด้วยความรอบรู้ของพระเจ้า ฟรังพร้อมไปด้วยคำสอนจากสวรรค์ พระบัญญัติที่สายตาและรับเข้าสู่จิตใจเพราะเขาทั้งหลายอยู่ร่วมกับพระเจ้าในผลงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทันทิที่ผู้บริสุทธิ์ที่หึงคู่ลวงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้สูงสุด แสงสว่างจากพระพักตร์ของพระเจ้าได้ละห่างไปจากธรรมชาติ โลกนี้จึงแปดเปื้อนด้วยบาป แม้จะอยู่ในสภาพที่เสื่อมลง แต่ยังคงมีความสวยงามอีกมากมาย หลงเหลืออยู่ บทเรียนสอนใจของพระเจ้าไม่ได้ถูกลบเลือนฉันใด เมื่อเข้าใจได้อย่างถูกต้องแล้ว ธรรมชาติย่อมประกาศถึงการทรงสร้างฉันนั้น {COL 18.1}

ในสมัยของพระคริสต บทเรียนเหล่านี้ถูกละเลย มนุษย์ไม่สนใจเรื่องของพระเจ้าโดยผ่านพระหัตถ์กิจของพระองค์ ความผิดบาปของมนุษย์ปกคลุมความงามของสิ่งที่ทรงสร้าง และแทนที่จะสำแดงพระเจ้าอย่างชัดแจ้ง พระหัตถ์กิจของพระองค์ก็กลายเป็นเครื่องกีดขวางที่ปกปิดพระองค์ไว้ มนุษย์ “นมัสการและปรนนิบัติสิ่งถูกสร้างขึ้นแทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง” ดังนั้นมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้าจึง “คิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระและจิตใจจึงเขลาของเขาก็มีมืดมัวไป” โรม 1:25, 21 ดังนั้นอิสราเอลจึงนำคำสอนของมนุษย์แทนที่คำสอนของพระเจ้า ไม่เพียงแต่สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติเท่านั้น แม้กระทั่งพิธีกรรมในการถวายบูชาและพระคัมภีร์ซึ่งประทานไว้เพื่อสำแดงถึงพระเจ้า ได้ถูกบิดเบือนจนปิดบังพระองค์ไปเช่นกัน {COL 18.2}

พระคริสต์ทรงเพียรพยายามขจัดสิ่งที่บดบังความจริง พระองค์เสด็จมาเปิดม่านแห่งบาปที่ปิดกั้นธรรมชาติ เพื่อสะท้อนพระสิริทั้งหมดที่ทรงสร้าง พระดำรัสของพระองค์ทำให้คำสอนจากธรรมชาติและพระคัมภีร์มีข้อคิดใหม่และเปิดเผยสิ่งใหม่ {COL 18.3}

พระเยซูทรงเด็ดดอกไม้อันสวยงามและใส่ไว้ในมือของเด็กๆ และเยาวชน และขณะที่พวกเขาออกไปยังพระพักตร์อันเยาว์วัยของพระองค์ที่สดใสด้วยแสงอาทิตย์ของพระฉายของพระบิดา พระองค์ประทานบทเรียนดังนี้ว่า “จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ในทุ่งนานั้นเติบโตขึ้นอย่างไร ในความงดงามตามธรรมชาติ] มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงบริบูรณ์ด้วยศักดิ์ศรีก็ไม่ได้แต่งพระองค์งามเท่าดอกไม้เหล่านี้สักดอกหนึ่ง” หลังจากนั้นก็ทรงให้ความมั่นใจและบทเรียนที่สำคัญอีกบทหนึ่งว่า “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกท่านมีความเชื่อ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากกว่านั้นหรือ” {COL 19.1}

พระองค์ตรัสคำเทศนาบนภูเขาแก่กลุ่มชนอื่นๆ นอกเหนือจากเยาวชนและเด็ก พระองค์ตรัสแก่ฝูงชนชาย หญิงที่กังวลและสับสน และผิดหวังและมีทุกข์ พระเยซูตรัสต่อไปว่า “เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายและกลัวว่าจะเอาอะไรกินหรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม เพราะว่าบรรดาคนต่างชาติแสวงหาสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้” จากนั้นทรงยกพระหัตถ์กางออกต่อหน้าฝูงชนที่ห้อมล้อมนั้น ตรัสว่า “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” มัทธิว 6:28–33 {COL 19.2}

ด้วยวิธีนี้พระคริสต์ทรงอธิบายข้อความที่พระองค์ประทานไว้กับดอกไม้และต้นหญ้าในทุ่งนา พระองค์ทรงประสงค์ให้เราอ่านข่าวนี้จากดอกไม้ทุกดอกและใบหญ้าทุกใบ พระวจนะของพระองค์เต็มไปด้วยถ้อยคำที่ให้ความมั่นใจ และคำรับรองว่าเราวางใจพระเจ้าได้ {COL 19.3}

ภาพความจริงของพระคริสต์กว้างไกลเหลือเกิน คำสั่งสอนของพระองค์

อยู่ที่ทั่วทุกแห่งหน ซึ่งทุกแง่มุมของธรรมชาติแสดงให้เห็นถึงความจริง มีการนำภาพที่สายตามนุษย์มองอยู่ทุกวันเข้ามาเชื่อมโยงกับความจริงฝ่ายจิต วิญญาณ จนธรรมชาติปกคลุมด้วยอุปมาของพระอาจารย์ {COL 20.1}

ในช่วงแรกของพระราชกิจ พระคริสต์ตรัสกับฝูงชนด้วยถ้อยคำง่าย ๆ จนผู้ฟังทุกคนเข้าใจความจริงซึ่งเป็นความจริงที่ทำให้เกิดปัญญาจนถึงความรอด แต่มีจิตใจอีกหลายดวงที่ไม่ยอมให้ความจริงฝังรากลึกลงไป และถูกนำออกไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึงและตาของพวกเขาก็ปิด” มัทธิว 13:13-15 {COL 20.2}

พระเยซูทรงปรารถนาให้เกิดความตื่นตัว พระองค์ทรงแสวงหาวิธีปลุกความเฉื่อยชาให้ตื่นและสลักความจริงลงในใจ การสอนด้วยอุปมาเป็นที่นิยมและเป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจไม่เพียงเฉพาะชาวยิวเท่านั้นแต่รวมทั้งชนชาติอื่น ๆ ด้วย ไม่มีวิธีการสอนแบบใดที่มีประสิทธิผลมากไปกว่านี้ ถ้าผู้ฟังของพระองค์ปรารถนาปัญญาที่มาจากสวรรค์พวกเขาคงเข้าใจคำตรัสของพระองค์เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะอธิบายให้ผู้ติดตามด้วยความจริงใจเสมอ {COL 20.3}

อีกประการหนึ่ง พระคริสต์ทรงมีความจริงที่จะเสนอ เป็นความจริงที่ฝูงชนยังไม่พร้อมจะรับหรือทำความเข้าใจ ด้วยเหตุผลนี้พระองค์จึงทรงสั่งสอนเขาด้วยอุปมา โดยการเชื่อมโยงคำสอนของพระองค์เข้ากับภาพชีวิตประสบการณ์หรือธรรมชาติ พระองค์ทรงเรียกความสนใจของพวกเขาและสร้างความประทับใจแก่คนเหล่านั้น ภายหลังเมื่อพวกเขาเห็นตัวอย่างที่เคยหยิบยกมา พวกเขาก็จะจดจำถ้อยคำของพระอาจารย์ได้ สำหรับจิตใจที่เปิดต้อนรับองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วนั้น ความสำคัญของคำสอนของพระเจ้าช่วยให้รอดจะเปิดกว้างขึ้นเรื่อยๆ ความลึกซึ้งจะชัดเจนและสิ่งที่ยากจะเข้าใจจะเด่นชัดขึ้น {COL 21.1}

พระเยซูทรงแสวงหาทางที่จะเข้าถึงจิตใจของทุกคน โดยการใช่วิธีการอธิบายอย่างหลากหลาย พระองค์ไม่เพียงแต่เสนอความจริงในด้านต่างๆ แต่ทรงเร้าใจผู้ฟังหลายระดับ ความสนใจของพวกเขาถูกปลุกขึ้นโดยภาพซึ่ง

มาจากสิ่งรอบข้างในชีวิตประจำวัน ไม่มีผู้ใดที่ฟังพระคำของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้วจะรู้สึกว่าคุณถูกละเลยหรือถูกทอดทิ้ง ผู้ที่ถ่อมใจลงมากที่สุด ผู้ที่ผิดบาปที่สุดจะได้ยินคำสอนของพระองค์แจ่มชัดเช่นน้ำเสียงซึ่งตรัสกับเขาด้วยความเห็นอกเห็นใจและเต็มใจด้วยความสุภาพอ่อนโยน {COL 21.2}

พระองค์ทรงมีอีกเหตุผลที่ทรงสอนด้วยอุปมา ประชาชนที่ห่อหม่อม พระองค์นั้นมีครู อาจารย์ ธรรมจารย์และผู้ปกครอง ข้าราชการของเฮโรด และขุนนางผู้มักใหญ่ใฝ่สูงและผู้หลงรักชีวิตทางฝ่ายโลก คนเหล่านี้ต้องการหาเหตุปรีกษาพระองค์เป็นอันดับแรก คนสอดแนมของพวกเขาก็ติดตามพระองค์ทุกวัน เพื่อคอยจับผิดคำพูดจากพระโอษฐ์ของพระองค์เพื่อใช้กล่าวหาพระองค์และหยุดยั้งพระองค์ที่ดูเหมือนจะดึงคนทั้งโลกให้ติดตามพระองค์ไปนั้นให้เจียบไปตลอดกาล พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยถึงลักษณะนิสัยของคนเหล่านี้และพระองค์ทรงเสนอความจริงที่พวกเขาจะฟัง พระองค์ต่อสภานั่นแฮตรินไม่ได้ ในอุปมานั้นพระองค์ทรงเตือนความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้ายของผู้มีตำแหน่งสูง ทรงใช้ภาษาเปรียบเทียบอันแหลมคมที่ห่อหุ้มความจริง หากพระองค์ทรงกล่าวเตือนอย่างตรงไปตรงมาแล้ว พวกเขาคงไม่ฟังคำสอนของพระองค์และจะเป็นการเร่งให้พระราชกิจของพระองค์ถึงจุดจบเร็วเกินไป แต่ขณะที่พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงคนสอดแนมเหล่านั้น พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเห็นความจริงอย่างแจ่มแจ้ง จนทำให้ความผิดปรากฏเด่นชัดขึ้นและคนที่จริงใจได้ประโยชน์จากบทเรียนของพระองค์ สิ่งที่พระเจ้าเนรมิตสร้างเปิดเผยพระปัญญาจากสวรรค์และพระคุณอันล้นเหลืออย่างชัดแจ้ง มนุษย์เรียนรู้ถึงพระเจ้าโดยผ่านธรรมชาติและประสบการณ์ในชีวิต “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” โรม 1:20 {COL 22.1}

อุปมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดชี้ให้เห็นว่า “การศึกษาชั้นสูง” ที่แท้จริงประกอบด้วยอะไร พระคริสต์ทรงปรารถนาจะเปิดเผยความจริงทางวิทยาศาสตร์ต่อมนุษย์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะคลี่คลายข้อสับสนที่ต้องลงแรงและศึกษาค้นหาหลายศตวรรษ พระองค์อาจจะประทานคำแนะนำทาง

วิทยาศาสตร์ที่เป็นอาหารสมองและเป็นตัวกระตุ้นการประดิษฐ์จนถึงยุคสุดท้าย แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ไม่ทรงเอื้อนพระโอษฐ์เพียงเพื่อดับความอยากรู้อยากเห็นหรือสนองความปรารถนาของมนุษย์ด้วยการเปิดประตูไปสู่ความยิ่งใหญ่ในโลกนี้ ในคำสอนทั้งหมดของพระคริสต์ พระองค์ทรงนำความนึกคิดของมนุษย์ไปสัมพันธ์กับสติปัญญาอันไร้ขอบเขตของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงชักนำให้ประชาชนศึกษาทฤษฎีของมนุษย์ที่เกี่ยวกับพระเจ้า พระวจนะของพระองค์หรือพระราชกิจของพระองค์ แต่พระองค์ทรงสอนพวกเขาให้มองไปยังพระองค์ตามที่เปิดเผยในพระราชกิจของพระองค์ ในพระธรรมคำสอนและการทรงจัดเตรียมไว้ของพระองค์” {COL 22.2}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงข้องเกี่ยวกับทฤษฎีที่จับต้องไม่ได้ แต่ทรงเกี่ยวข้องกับสิ่งที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุปนิสัยและเพิ่มความสามารถในมนุษย์เพื่อรู้จักกับพระเจ้าและเพิ่มประสิทธิภาพเพื่อการสร้างชีวิต พระองค์ตรัสกับมนุษย์ในเรื่องความจริงที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนในชีวิตและการไขว่คว้าสิ่งที่เป็นนิรันดร์ {COL 23.1}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำด้านการศึกษาของชาวอิสราเอล พระองค์ตรัสเรื่องของพระบัญญัติและกฎหมายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของว่า “ท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลงหรือลุกขึ้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ผูกไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์ และจงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูบ้านและที่ประตูของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7-9 ในคำสอนของพระเยซูเอง พระองค์ทรงแสดงให้เห็นวิธีทำให้พระบัญญัติสำเร็จ วิธีเปิดเผยให้เห็นคุณค่าและความงามของพระบัญญัติและหลักการของอาณาจักรของพระเจ้า ขณะที่พระยาร์เวห์ฝึกสอนคนอิสราเอลให้เป็นผู้แทนพิเศษของพระองค์เอง พระองค์ประทานบ้านเรือนให้พวกเขาท่ามกลางชนเขาลำเนาไพร พวกเขาสัมพันธ์ธรรมชาติและพระคำของพระเจ้าอยู่เสมอด้วยการใช้ชีวิตในบ้านเรือนและในการปฏิบัติตนทางศาสนา ดังนั้น พระคริสต์ทรงสอนสาวกทั้งหลายตามริมทะเลสาบ

บนไหล่เขา ในทุ่งนาและหมู่แมกไม้ซึ่งพวกเขามองเห็นสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติเพื่อเป็นตัวอย่างที่พระองค์ทรงหยิบยกขึ้นมาเพื่อใช้อธิบายสั่งสอน และขณะที่เขาทั้งหลายเรียนรู้อันถึงพระคริสต์ เขาทั้งหลายนำความรู้นั้นไปใช้ร่วมกับพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์ {COL 23.2}

ดังนั้นเราจะคุ้นเคยกับพระผู้ทรงสร้างผ่านการเนรมิตสร้าง หนังสือธรรมชาติเล่มนี้เป็นหนังสือเรียนอันยิ่งใหญ่ซึ่งเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ที่เราใช้สอนผู้อื่นถึงพระลักษณะของพระองค์ และนำแกะที่หลงหายกลับคืนสู่ฝูงแกะของพระเจ้า ขณะที่เราศึกษาพระราชกิจของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะส่องประกายความเชื่อเข้ามาในความนึกคิด นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่เกิดจากเหตุผลด้านตรรกวิทยา แต่หากความคิดของเราไม่มีดมจนทำให้ไม่รู้จักพระเจ้า หรือสายตาของเราไม่มีดมัวจนมองไม่เห็นพระองค์ หรือหูของเราไม่ตึงจนไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์แล้ว เราจะจับใจความได้ลึกซึ้งขึ้นและความจริงของพระวจนะที่จารึกไว้ในจิตวิญญาณอย่างสง่างามจะฝังอยู่ในจิตใจของเรา {COL 24.1}

หนังสือเรียนเหล่านี้ที่ส่งตรงจากธรรมชาติมีความเรียบง่ายและบริสุทธิ์จนทำให้บทเรียนเกิดคุณค่าสูงสุด ทุกคนจำเป็นต้องฟังคำสอนจากต้นกำเนิดนี้ เนื้อหาคำสอนจากความงามของธรรมชาติจะนำจิตใจให้ออกห่างจากบาปจากสิ่งล่อใจทางโลกและนำไปสู่ความบริสุทธิ์ สันติสุขและพระเจ้า บ่อยครั้งที่นักเรียนถูกทฤษฎีและการคาดเดาของมนุษย์ที่เรียกผิดๆ ว่าวิทยาศาสตร์และปรัชญาครอบงำ เราต้องนำคนเหล่านั้นกลับมาใกล้ชิดธรรมชาติ ให้เขาเหล่านั้นเรียนรู้ว่าการทรงสร้างและคริสตศาสนานั้นมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวสอนให้เขาเหล่านั้นมองเห็นความกลมกลืนของธรรมชาติและจิตวิญญาณให้ทุกสิ่งที่เขาเห็นด้วยตาหรือจับต้องด้วยมือเป็นบทเรียนสร้างอุปนิสัยด้วยประการฉะนี้ อำนาจฝ่ายจิตใจจะเข้มแข็งขึ้น อุปนิสัยจะพัฒนาขึ้นและชีวิตจะสูงส่งไปตลอด {COL 24.2}

พระประสงค์ของพระคริสต์ในการสั่งสอนด้วยอุปมานั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับจุดประสงค์ของวันสะบาโต พระเจ้าทรงให้มนุษย์เห็นถึงอนุสรณ์แห่งฤทธิ์อำนาจการเนรมิตสร้างของพระองค์ในพระราชกิจการเนรมิตสร้าง

ของพระองค์ วันสะบาโตเชิญชวนให้เรามองเห็นพระสิริของพระผู้ทรงสร้างที่ปรากฏ และเนื่องจากพระเยซูทรงปรารถนาให้เราทำ พระองค์จึงทรงเอาบทเรียนล้ำค่าของพระองค์มาเชื่อมต่อกับความงามของสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ เราควรศึกษาพระคำที่พระเจ้าทรงจารึกไว้เพื่อเราในธรรมชาติเมื่อวันพักผ่อนอันบริสุทธิ์ที่เหนือกว่าทุกวันมาถึง เราควรศึกษาอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอดตามสถานที่ต่างๆ ที่พระองค์ตรัสถึง นั่นคือบริเวณทุ่งหญ้าและตามป่าละเมาะ ทุ่งฟ้าสดใส ท่ามกลางต้นหญ้าและหม่อมวลดอกไม้ ขณะที่เราเข้าไปใกล้แก่นแท้ของธรรมชาติ พระคริสต์จะทรงสำแดงพระพักตร์ให้เราพบอย่างแท้จริงและจะตรัสกับจิตใจของเราถึงสันติสุขและความรักของพระองค์ {COL 25.1}

พระคริสต์ไม่ได้เพียงเชื่อมโยงคำสอนของพระองค์กับวันแห่งการหยุดพักเท่านั้นแต่ทรงโยงถึงสัปดาห์แห่งการตรากตรำการงานเข้ามาด้วย พระองค์ทรงมีพระปัญญาไว้สำหรับผู้ที่จับคันไถและหว่านพืช ในการไถและหว่าน การพรวนดินและเก็บเกี่ยว พระองค์ทรงสอนให้เราเห็นภาพการทำงานแห่งพระคุณในจิตใจ ดังนั้นพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เราพบบทเรียนแห่งความจริงในงานทุกด้านและทุกสิ่งในชีวิตของเรามีส่วนเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ การตรากตรำทำงานในแต่ละวันของเราจะไม่ดึงดูดความสนใจจนทำให้ลืมพระเจ้า แต่จะช่วยเตือนเราเสมอถึงพระผู้ทรงสร้างและพระผู้ไถ่ การใคร่ครวญถึงพระเจ้าจะเป็นเหมือนสายใยทองคำที่สอดแทรกเข้าสู่ภารกิจงานบ้านและหน้าที่การงานของเรา สำหรับเราแล้ว เราจะเห็นพระสิริของพระพักตร์พระองค์ปรากฏอยู่เหนือธรรมชาติ เราจะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ของความจริงแห่งสวรรค์อยู่เสมอและเจริญขึ้นในพระฉายาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เรา “จะได้รับการสั่งสอนจากพระยาห์เวห์” เราทุกคนและในทุกสถานภาพที่เราได้รับการทรงเรียกมานั้น เราจะ “อยู่กับพระเจ้า” อิสยาห์ 54:13 1 โครินธ์ 7:24 TBS1971 {COL 26.1}

บทที่ 1 “มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช”

อ้างอิงจาก *มัทธิว 13:1-9; 18-23* *มาระโก 4:1-20* *ลูกา 8:4-15*

ผู้หว่านและเมล็ดพืช

ด้วยการใช้อุปมาเรื่องคนหว่านพืช พระคริสต์ทรงอธิบายด้วยตัวอย่าง เรื่องของอาณาจักรแห่งสวรรค์ และพันธกิจของพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของสวน ผู้ยิ่งใหญ่เพื่อประชากรของพระองค์ เหมือนผู้หว่านข้าวในทุ่งนา พระองค์เสด็จมาเพื่อหว่านเมล็ดแห่งความจริง และคำสอนด้วยอุปมาของพระองค์นี้เป็นเมล็ดความจริงแห่งพระคุณอันมีค่ายิ่งที่หว่านออกไป เนื่องจากอุปมาเรื่องผู้หว่านนี้เรียบง่าย ทำให้มองไม่เห็นถึงคุณค่าของเรื่องนี้เท่าที่ควร จากเมล็ดพืชที่หว่านลงไป在地 พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะนำความนึกคิดของเราไปสู่เมล็ดแห่งพระกิตติคุณ ซึ่งการหว่านนี้จะมีผลในการนำมนุษย์กลับมาสู่ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า พระองค์ผู้ประทานอุปมาของเมล็ดเล็กๆ นี้ก็

คือผู้ทรงฤทธิ์อำนาจแห่งสวรรค์ และกฎอันเดียวกันที่ควบคุมเหนือการ
หว่านเมล็ดพืชบนโลกนี้ควบคุมการหว่านพืชแห่งความจริงด้วยเช่นกัน
{COL 33.1}

ณ ชายฝั่งทะเลกาลิลี มีฝูงชนที่เต็มไปด้วยความตั้งใจและมีความ
ความหวังใจขมุกขมูกันเพื่อจะได้เห็นและฟังพระเยซู คนเจ็บป่วยก็พากันมาอยู่
ที่นั่น พวกเขาอนออยู่บนเสื่อของตนเผื่อรอที่จะเสนอความต้องการต่อ
พระพักตร์พระองค์ พระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทานให้เพื่อ
การรักษาความทุกข์ทรมานของชนชาติที่มีบาปเหล่านี้ และขณะนี้พระองค์
ทรงขับไล่โรคภัยและทรงแผ่ชีวิต สุขภาพดีและสันติสุขไปรอบพระองค์
{COL 33.2}

ขณะที่ฝูงชนทวีจำนวนขึ้น พวกเขา ก็พากันเบียดเสียดรอบข้าง
พระกายพระคริสต์จนไม่มีที่เพื่อรองรับคนเหล่านั้น ดังนั้นเมื่อพระองค์ตรัส
กับชายที่อยู่ในเรือหาปลา ก็เสด็จประทับในเรือซึ่งจอดพร้อมที่จะนำพา
พระองค์ข้ามทะเลสาบ และพระองค์ตรัสสั่งให้สาวกทั้งหลายผลักเรือออกจาก
ฝั่งเล็กน้อย แล้วจึงตรัสกับฝูงชนที่นั่งอยู่บนชายฝั่ง {COL 34.1}

บนชายฝั่งทะเลนั้นมีที่ราบดงามแห่งเกนเนซาเรท ห่างออกไปก็
เป็นเทือกเขาและบนไหล่เขาตลอดที่ราบนั้นมีทั้งผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยวกำลัง
ยุ่งอยู่กับการงาน ฝ่ายหนึ่งกำลังหว่านเมล็ดพืช อีกฝ่ายหนึ่งกำลังเก็บเกี่ยว
ผลข้าวที่ปลูกไว้ก่อนหน้านี้ ขณะที่ทอดพระเนตรภาพเหล่านั้นพระคริสต์ตรัส
ดังนี้ {COL 34.2}

“นี่แน่ะ มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช และเมื่อเขาหว่าน เมล็ด
พืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อ
ดินน้อย จึงงอกขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะดินไม่ลึก แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็ถูก
แผดเผา จึงเหี่ยวไปเพราะรากไม่มี บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอก
ขึ้นปกคลุมเสีย บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง
สามสิบเท่าบ้าง” มัทธิว 13:3-8 {COL 34.3}

ประชาชนในสมัยนั้นไม่เข้าใจภารกิจหน้าที่ของพระคริสต์ สภาพ
การเสด็จมาของพระองค์นั้นไม่ได้เป็นไปตามที่พวกเขาคาดหวังไว้ พระเยซู

ทรงเป็นรากฐานขององค์ประกอบทั้งหมดของชาวยิว พิธีการปฏิบัติต่าง ๆ อันส่งล้าวนมาจากพระบัญญัติของพระเจ้า เป็นพิธีที่ทรงตั้งไว้เพื่อสอนประชาชนให้ทราบว่าเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้จะมีผู้หนึ่งเสด็จมาตามที่พิธีการที่เขาทั้งหลายปฏิบัติอยู่นั้นเล็งถึง แต่ชาวยิวยกพิธีการและรูปแบบของพิธีที่ปฏิบัตินั้นขึ้น จนกระทั่งหลงลืมจุดมุ่งหมายของสิ่งเหล่านี้ ธรรมเนียมประเพณี หลักคำสอนและกฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นขวางกั้นพวกเขาจากบทเรียนที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ถ่ายทอดให้แก่พวกเขา หลักคำสอนและธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ กลายเป็นสิ่งกีดขวางความเข้าใจและการปฏิบัติกิจศาสนาที่แท้จริง และเมื่อพระองค์แท้จริงเสด็จมาในรูปกายของพระคริสต์ พวกเขากลับมองไม่เห็นพระองค์พระผู้เสด็จมาทำพิธีกรรมทั้งหลายให้สำเร็จ สิ่งเหล่านี้เป็นเงาของความจริง พวกเขาปฏิเสธพระผู้เที่ยงแท้ และยึดติดกับสิ่งจำลองและพิธีการที่ไร้ค่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว แต่พวกเขา กลับถามหาหมายสำคัญ สำหรับข่าวที่ประกาศว่า “จงกลับใจใหม่เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขาร้องขอการอัศจรรย์ มัทธิว 3:2 ข่าวประเสริฐของพระคริสต์กลายเป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขาเพราะพวกเขาร้องขอหมายสำคัญแทนที่จะแสวงหาพระผู้ช่วยให้รอด คนเหล่านี้ต่างหวังจะเห็นพระเมสสิยาห์พิสูจนพระองค์เองโดยการกระทำอันยิ่งใหญ่ในการครอบครองเพื่อจัดตั้งอาณาจักรของพระองค์บนสิ่งปรักหักพังของโลก พระคริสต์ทรงตอบความคาดหวังในเรื่องนี้ด้วยอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช อาณาจักรของพระเจ้าจะประสบชัยชนะไม่ใช่ด้วยกำลังทหาร ไม่ใช่การเผชิญหน้าด้วยความรุนแรง แต่ด้วยการปลุกฝังหลักการใหม่ในจิตใจของมนุษย์ {COL 34.4}

“ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์” มัทธิว 13:37 พระคริสต์เสด็จมาไม่ใช่ในฐานะกษัตริย์ แต่ในฐานะผู้หว่าน ไม่ใช่มาคร่ำว่าอาณาจักรทั้งหลาย แต่มาเพื่อหว่านเมล็ดให้กระจายออกไป ไม่ใช่เพื่อชี้นำผู้ติดตามพระองค์ไปสู่ชัยชนะฝ่ายโลก และความยิ่งใหญ่ของประชาชาติ แต่ชี้ไปสู่การเก็บเกี่ยวที่จะมีขึ้นภายหลังการตรากตรำทำงานด้วยความอดทนและการสูญเสีย และความผิดหวัง {COL 35.1}

ฟาริสีทั้งหลายเข้าใจความหมายของอุปมาของพระคริสต์ แต่พวกเขา

เขาไม่ยอมรับบทเรียนที่ได้ยิน พวกเขาแกล้งทำที่ไม่เข้าใจ แต่สำหรับฝูงชนที่ฟังนั้นยิ่งกลายเป็นสิ่งลึกลับมากยิ่งขึ้น พวกเขาไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของครูผู้สอนคนใหม่นี้ผู้ทรงมีคำสอนที่จับใจ แต่ก็ทำให้ความคาดหวังของพวกเขาผิดหวังอย่างขมขื่น สวาททั้งหลายเองก็ไม่เข้าใจอุปมา แต่ความสนใจของคนเหล่านี้ได้ถูกปลุกขึ้น พวกเขาจึงเข้าเฝ้าพระเยซูตามลำพังและทูลขอคำอธิบาย {COL 35.2}

นี่คือความปรารถนาที่พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะกระตุ้นให้เกิดขึ้นเพื่อพระองค์จะทรงให้คำสั่งสอนที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นได้ พระองค์ทรงอธิบายอุปมาให้เขาเหล่านั้นฟัง ดังเช่นที่พระองค์ทรงยินดีที่จะอธิบายพระคำของพระองค์ให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ด้วยความจริงใจ บรรดาผู้ที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยจิตใจที่เปิดออกต่อการเฉลียวของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แล้ว จะไม่ตกอยู่ในความมืดในเรื่องความหมายของพระธรรม พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง” ยอห์น 7:17 ทุกคนที่มาหาพระคริสต์เพื่อความเข้าใจในความจริงมากขึ้นจะได้รับความเข้าใจ พระองค์จะทรงเปิดสิ่งลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์แก่เขา และจิตใจที่ต้องการความจริงจะเข้าใจความลึกลับนี้ด้วยใจ แสงสว่างแห่งสวรรค์จะฉายเข้าไปในวิหารแห่งจิตวิญญาณ แล้วเขาก็จะเปิดเผยออกต่อหน้าผู้อื่นดังเช่นแสงกล้าจากตะเกียงบนหนทางที่มีดมัว {COL 35.3}

“มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” ในประเทศแถบตะวันออก บ้านเมืองไม่ค่อยสงบสุข มีภัยอันตรายจากเหตุการณ์รุนแรง จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ต้องอาศัยอยู่ภายในกำแพงประตูเมือง คนทำนาต้องออกไปนอกกำแพงเมืองเพื่อทำงานของตนทุกวัน ด้วยเหตุนี้พระคริสต์ผู้หว่านแห่งสวรรค์เสด็จออกไปเพื่อหว่าน พระองค์ทรงจากบ้านอันปลอดภัยและสงบ ทรงละพระสิริที่มีอยู่ขณะดำรงอยู่ร่วมกับพระบิดาก่อนสร้างโลก ทรงละยศถาบรรดาศักดิ์แห่งบัลลังก์ของจักรวาล พระองค์ทรงออกไปในฐานะมนุษย์ที่ทนทุกข์และถูกทดลอง ทรงออกไปอย่างโดดเดี่ยวลำพัง ทรงหว่านด้วยน้ำตาและรดด้วยพระโลหิตของพระองค์ เพื่อหว่านเมล็ดพืชแห่งชีวิตสำหรับโลกที่

หลงหาย {COL 36.1}

เช่นเดียวกัน ผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องออกไปเพื่อหว่าน เมื่ออับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้หว่านเมล็ดแห่งความจริงว่า “เจ้าจงออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า” ปฐมกาล 12:1 ท่านก็ “เดินทางออกไปโดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน” ฮีบรู 11:8 เช่นเดียวกับอัครสาวกเปาโล ขณะที่กำลังอธิษฐานอยู่ในวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ชาวของพระเจ้ามาบอกว่ “จงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปไกล ไปหาบรรดาคนต่างชาติ” กิจการ 22:21 ดังนั้นเพื่อติดตามพระคริสต์ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เข้าสนิทกับพระองค์จะต้องละทิ้งทุกสิ่ง จะต้องตัดความสัมพันธ์เก่าให้ขาด ปล่อยแผนการในชีวิต ยกเลิกความหวังในโลกไป จะต้องหว่านเมล็ดด้วยการตรากตรำและน้ำตา ทำอย่างโดดเดี่ยวและด้วยความเสียสละ {COL 36.2}

“ผู้หว่านนั่นก็หว่านพระวจนะ” พระคริสต์เสด็จมาเพื่อหว่านพระวจนะแห่งความจริงในโลกนี้ ตั้งแต่มนุษย์พ่ายแพ้ในบาป ซาดานที่เยวหว่านเมล็ดแห่งความผิด มันเข้าควบคุมมนุษย์เป็นครั้งแรกได้ก็โดยการพูดโกหก และมันยังคงทำงานของมันเพื่อโค่นล้มแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้และนำมนุษย์ให้ไปอยู่ภายใต้อำนาจของมัน พระคริสต์ผู้หว่านจากโลกที่เหนือกว่าเสด็จมาเพื่อหว่านเมล็ดแห่งความจริง พระองค์ผู้ทรงเคยอยู่ท่ามกลางขณะที่ปรึกษาของพระเจ้า ผู้ทรงเคยสถิตอยู่อภิสุทธิสถานในพลับพลาของพระผู้ทรงชนม์เป็นนิത്യ ทรงนำกฎเกณฑ์อันบริสุทธิ์แห่งความจริงมาสู่มนุษย์ นับตั้งแต่มนุษย์ล้มลง พระคริสต์ทรงเป็นผู้เผยความจริงต่อโลกนี้ด้วยพระองค์เอง โดยพระองค์เมล็ดที่ไม่เปื่อยเน่าคือ “พระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” ได้ถ่ายทอดให้กับมนุษย์ 1 เปโตร 1:23 พระคริสต์ทรงหว่านเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรกเมื่อทรงสัญญา กับมนุษย์ที่ล้มลงในสวนเอเดน แต่อุปมาของผู้หว่านเป็นการกล่าวอย่างเจาะจงถึงการเสด็จมารับใช้ท่ามกลางมนุษย์และพระราชกิจที่พระองค์เสด็จมาจัดตั้ง {COL 37.1}

พระวจนะของพระเจ้าคือเมล็ด เมล็ดทุกเมล็ดมีหลักการของการงอกภายในตัวของมันเอง ชีวิตของตนไม่ก่อเกิดมาจากเมล็ด เช่นเดียวกัน

พระวจนะของพระเจ้ามีชีวิตอยู่ภายใน พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรากล่าว กับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” ยอห์น 6:63 “ถ้าใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 5:24 คำสั่งทุกคำสั่ง คำสัญญาทุกคำสัญญาของพระวจนะของพระเจ้ามีอำนาจเพราะนี่คือชีวิตของพระองค์เอง ที่ทำให้คำสอนนั้นเป็นจริงและพระสัญญานั้นสำเร็จ ผู้ที่รับถ้อยคำด้วยความเชื่อก็ได้รับทั้งชีวิตและพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า {COL 38.1}

เมล็ดทุกเมล็ดให้ผลตามชนิดของมัน เมื่อหว่านเมล็ดภายใต้สภาพการณ์ที่เหมาะสมก็จะก่อให้เกิดชีวิตภายในต้นพืชนั้น เมื่อรับเมล็ดแห่งพระวจนะที่ไม่รู้จักเปื่อยเน่าเข้าไปในจิตใจด้วยความเชื่อ ก็จะนำมาซึ่งอุปนิสัยและชีวิตที่ละม้ายคล้ายคลึงกับพระลักษณะนิสัยและชีวิตของพระเจ้า {COL 38.2}

บรรดาอาจารย์ของชาวอิสราเอลไม่ได้หว่านเมล็ดแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระราชกิจของพระคริสต์ในฐานะอาจารย์ผู้สอนความจริงนั้นแตกต่างอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับการสอนของอาจารย์ในสมัยของพระคริสต์ พวกเขาสอนเรื่องของขนบธรรมเนียม ทฤษฎีและการคาดคะเนของมนุษย์ บ่อยครั้งพวกเขาเอาสิ่งที่มีมนุษย์สอนและบันทึกเกี่ยวกับพระวจนะมาใช้แทนพระวจนะของพระเจ้า คำสอนของพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะกระตุ้นจิตวิญญาณ ในขณะที่เนื้อเรื่องคำสอนและคำเทศนาของพระคริสต์คือพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงได้ผู้ชักถามด้วยถ้อยคำ “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” มัทธิว 4:4 “พระคัมภีร์ว่าอย่างไร” โรม 4:3 “ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” ลูคา 10:26 ในทุกโอกาส เมื่อความสนใจเกิดขึ้นไม่ว่ามาจากมิตรสหายหรือศัตรู พระองค์ทรงหว่านเมล็ดแห่งพระวจนะทุกครั้ง พระองค์ผู้ทรงเป็นทางนั้นเป็นความจริงและเป็นชีวิต ทรงเป็นพระธรรมแห่งชีวิต ทรงชี้ไปยังพระคัมภีร์และตรัสว่า “พระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้แก่เรา” และ “เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะ” พระองค์ทรงเปิดเผยต่อหน้าสาวก “อธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” ยอห์น 5:39 ลูคา 24:27 {COL 38.3}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์ควรกระทำอย่างเดียวกัน ในทุกวันนี้เหมือนเช่นกาลก่อน ความจริงอันสำคัญแห่งพระวจนะของพระเจ้าถูกละเลยเพื่อให้ทฤษฎีที่มนุษย์แต่งขึ้นและการสันนิษฐานต่าง ๆ เข้าแทนที่ ศาสนาจารย์ผู้ประกาศข่าวประเสริฐหลายคนไม่ได้ยอมรับพระคัมภีร์ทุกตอนว่าเป็นพระธรรมที่ได้รับการดลใจ บุคคลที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งอาจปฏิเสธข้อความตอนหนึ่ง อีกคนอาจสงสัยในอีกตอนหนึ่ง เขาต่างยกความคิดเห็นของตนไว้เหนือพระวจนะและพระคัมภีร์ซึ่งเขาสอนนั้นตั้งอยู่บนอำนาจของตนเอง ความจริงแห่งพระเจ้าถูกทำลายไป ดังนั้นเมล็ดแห่งความไม่เชื่อสัตย์จึงถูกหว่านให้แพร่กระจายไปทำให้ผู้คนสับสนและไม่ทราบว่าจะเชื่อเรื่องใด มีความเชื่อหลายอย่างที่สมองของเราไม่มีสิทธิ์รับมาพิจารณา ในสมัยของพระคริสต์พวกครูอาจารย์ใช้อำนาจ ใช้ข้อความหลายส่วนของพระคัมภีร์มาเป็นโครงสร้างคำสอนที่ล้าลึก เนื่องจากคำสอนอันเรียบง่ายของพระเจ้ากล่าวโทษการกระทำของพวกตน พวกเขาจึงพยายามทำลายอำนาจนี้เสียสิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน พระธรรมของพระเจ้าถูกกระทำให้ดูลึกลับและไม่กระจ่าง เพื่อที่จะเป็นข้อแก้ตัวในการละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ พระคริสต์ทรงตำหนิการประพฤติเช่นนี้ในสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงสอนว่าทุกคนเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงเน้นว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงที่ปราศจากข้อกังขา และเราก็ควรทำเช่นเดียวกัน พระคัมภีร์ควรจะได้รับการนำเสนอในฐานะเป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นจุดสิ้นสุดของบรรดาข้อโต้แย้งทั้งหลายและเป็นรากฐานของความเชื่อทั้งปวง {COL 39.1}

พระคัมภีร์ถูกปล้นอำนาจไปเสียและเห็นผลลัพธ์แห่งความตกต่ำในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ในคำเทศนาจากธรรมาสน์หลายแห่งในปัจจุบันไม่มีการแสดงถึงสิ่งที่เกี่ยวกับสวรรค์อันจะปลุกจิตสำนึกและนำชีวิตมาสู่จิตวิญญาณ ผู้ฟังไม่สามารถกล่าวว่า “ใจเราเร้าร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทาง และเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ” ลูกา 24:32 มีหลายคนร้องหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เฝ้าหวังรอคอยการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ แม้ว่าทฤษฎีทางปรัชญาหรือวรรณกรรมจะล้าเลิศเพียงใดก็

ดับความกระหายของจิตใจไม่ได้ การอ้างอิงและการค้นคว้าของมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่ไร้ค่า จึงให้พระวจนะของพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ จึงให้ผู้ที่เคยได้ยิน แต่เพียงธรรมเนียมประเพณีและทฤษฎีและคำสอนของมนุษย์ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อันเป็นถ้อยคำของพระองค์ซึ่งสร้างชีวิตใหม่ที่จะนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ได้ {COL 40.1}

หลักสำคัญอันเป็นที่โปรดปรานของพระคริสต์คือ ความอ่อนโยนของพ่อและพระคุณอันเอนกอนันต์ของพระบิดาเจ้า พระองค์ทรงใช้เวลาอย่างมากยิ่งในเรื่องความบริสุทธิ์ของพระอุปนิสัยและพระบัญญัติของพระองค์ ทรงสำแดงพระองค์เองแก่ประชาชนว่าทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต จึงให้สิ่งเหล่านี้เป็นหลักสำคัญของผู้รับใช้พระคริสต์ จึงเสนอความจริงตามที่ควรจะเป็นในพระเยซูคริสต์ จึงอธิบายข้อบังคับของพระบัญญัติและพระกิตติคุณอย่างชัดเจน จึงประกาศให้ผู้คนทราบถึงชีวิตการควบคุมตนเอง และการเสียสละ การถ่อมตน และการวายพระชนม์ของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากความตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ การเสนอความแทนมนุษย์ต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และพระสัญญาของพระองค์ที่ว่า “เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา” ยอห์น 14:3 {COL 40.2}

เราควรประพฤติตามแบบอย่างของพระคริสต์แทนการอภิปรายในทฤษฎีที่ผิดๆ หรือพยายามต่อสู้อุปนิสัยของชาวประเสริฐ จึงให้ความจริงอันสดใหม่จากชุมทรัพย์ของพระเจ้าฉายเข้าไปในชีวิต “จงประกาศพระวจนะ” “หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวง” “จงทำอย่างชะมัดเขม้นทั้งในขณะที่ยืนและนอน” “ให้คนที่มียถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต เพราะฟางข้าวจะเปรียบอะไรกับข้าวได้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” “พระดำรัสทุกคำของพระเจ้าพิสูจน์แล้วว่าจริง...อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าจะทรงตำหนิเจ้าและทรงตัดสินว่าเจ้าพุดมุสา” 2 ทิโมธี 4:2 อิสยาห์ 32:20 เยเรมีย์ 23:28 สุภาพษิต 30:5, 6 {COL 40.3}

“ผู้ที่หว่านนั้นก็หว่านพระวจนะ” มาระโก 4:14 หลักการอันยิ่งใหญ่ซึ่งควรเป็นพื้นฐานของงานการศึกษาทั้งปวงได้นำมาแสดงให้เห็นไว้ในที่นี้ “เมล็ดพืชหมายถึงพระวจนะของพระเจ้า” ลูกา 8:11 แต่โรงเรียนหลายแห่ง

ในปัจจุบันละเลยพระวาจาของพระเจ้า วิชาอื่นๆ ครอบงำความคิด ระบบการศึกษาส่วนใหญ่บรรจุการศึกษาของผู้เขียนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ ความสงสัยถูกสอดแทรกเข้าไปในหนังสือเรียน การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทำให้ความคิดไขว่เขวไป เพราะการค้นพบต่างๆ ถูกแปลความอย่างไม่ถูกต้องและบิดเบือน มีการเปรียบเทียบพระวาจาของพระเจ้ากับคำสอนทางวิทยาศาสตร์ที่สมมติขึ้น ทำให้พระวาจาดูเหมือนว่าขาดความถูกต้องและน่าเชื่อถือ ด้วยเหตุนี้เองมีการปลุกเมล็ดแห่งความสงสัยในความนึกคิดของเยาวชน และเมื่อเวลาแห่งการทดลองมาถึงเมล็ดนี้จึงงอกขึ้น เมื่อความเชื่อในพระวาจาของพระเจ้าสูญหายไป จิตวิญญาณก็ปราศจากผู้นำและเครื่องคุ้มกัน เยาวชนถูกนำไปสู่หนทางที่เห็นห่างพระเจ้าและชีวิตนิรันดร์ {COL 41.1}

เรื่องส่วนใหญ่เหล่านี้มีผลมาจากความชั่วร้ายที่แพร่หลายในโลกทุกวันนี้ เมื่อมนุษย์ละเลยพระโอวาทของพระเจ้า จะทำให้เกิดการปฏิเสธอำนาจการยับยั้งตัณหาชั่วของจิตใจ มนุษย์หว่านสิ่งที่เกี่ยวกับเนื้อหนังและเขาก็จะเก็บเกี่ยวความชั่วร้ายจากเนื้อหนังนั้น {COL 41.2}

สภาพอย่างนี้ทำให้สมองอ่อนแอและด้อยประสิทธิภาพ เมื่อสมองหันออกจากพระวาจาของพระเจ้าไปปรับสิ่งที่แต่งโดยมนุษย์ที่ไม่ได้รับการดลใจ จะทำให้ความคิดล้าหลังและด้อยคุณค่า ความคิดไม่ได้สัมผัสกับหลักการแห่งความจริงอันเจริญเป็นนิรันดร์ที่มีความลึกซึ้งและกว้างไกล ความเข้าใจจะปรับตัวเองเข้ากับสิ่งที่คุ้นเคย และเมื่อใช้เวลาให้กับสิ่งที่ไร้ค่าเหล่านั้น ก็จะทำให้ความคิดที่ตึ๊งมออ่อนแอและอ่อนกำลังลง และต่อมาอีกไม่นานก็จะเจริญขึ้นไม่ได้ {COL 41.3}

สิ่งทั้งปวงเหล่านี้คือการศึกษาที่ผิด หน้าที่ของครูคือสอนให้เยาวชนมีความคิดยึดมั่นอยู่กับความจริงแห่งพระวาจาที่ได้รับการดลใจ นี่คือการศึกษาที่จำเป็นต่อชีวิตนี้และชีวิตหน้า {COL 41.4}

อย่าเข้าใจว่าสิ่งนี้จะขัดขวางการศึกษาศาสตร์ในด้านต่างๆ หรือทำให้มาตรฐานการศึกษาต่ำลง ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าเป็นความรู้ที่สูงเทียบเท่าสวรรค์และกว้างไกลดุจห้วงจักรวาล ไม่มีสิ่งใดที่มีคุณค่าและทรงพลังเทียบเท่าการศึกษาในหลักการอันยิ่งใหญ่ซึ่งมีผลต่อชีวิตชั่ววินรันดร์

ของเรา จงให้เยวาชนเพียรพยายามรับความจริงซึ่งประทานมาจากพระเจ้า ที่จะส่งผลให้ความคิดของเขาเติบโตและขยายออกอย่างเต็มกำลัง สิ่งนี้จะนำพาให้ผู้ที่ศึกษาทุกคนซึ่งปฏิบัติตามเข้าสู่ความรู้ ความคิดที่กว้างไกล และทำให้เขาได้คลังสมบัติแห่งปัญญาที่ไม่เสื่อมสลาย {COL 42.1}

การศึกษาที่ได้มาจากการค้นคว้าพระคัมภีร์นั้นคือความรู้ในแนวปฏิบัติของแผนการแห่งความรอด การศึกษาดังกล่าวจะนำพระฉายาของพระเจ้าคืนสู่วิญญาณจิต จะเสริมสร้างความเข้มแข็งและเป็นเกราะความคิด เสริมป้องกันการทดลอง และทำให้ผู้ที่เรียนรู้มีความเหมาะสมที่จะเป็นผู้ทำงานร่วมกับพระคริสต์ในภารกิจที่เต็มไปด้วยพระเมตตาของพระองค์ต่อชาวโลก ทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวในสวรรค์และเตรียมเขาเพื่อเข้ารับส่วนแบ่งมรดกของผู้ชอบธรรมในความสว่าง {COL 42.2}

แต่ผู้สอนความจริงอันศักดิ์สิทธิ์แบ่งปันได้เฉพาะสิ่งที่เขาเรียนรู้มา โดยประสบการณ์ของเขาเองเท่านั้น “ผู้หว่านพืช หว่านเมล็ดของเขา” พระคริสต์ทรงสั่งสอนความจริงเพราะพระองค์ทรงเป็นความจริง ความคิดของพระองค์เอง พระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์และประสบการณ์ชีวิตของพระองค์ล้วนแต่แฝงอยู่ในคำสอนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ที่สั่งสอนพระวจนะจะต้องให้คำสั่งสอนนั้นเป็นของตนเองด้วย ประสบการณ์ของตัวเอง พวกเขาจะต้องเรียนรู้ว่าการให้พระคริสต์เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทสติปัญญาและความชอบธรรม การชำระให้บริสุทธิ์และการไถ่ให้รอดนั้นคืออะไร ในการประกาศพระธรรมของพระเจ้าแก่ผู้อื่นนั้น เขาไม่ควรทำให้ดูเหมือนว่าเป็นเพียงสิ่งสมมติขึ้นหรือความน่าจะเป็น พวกเขาควรประกาศเหมือนกับอัครสาวกเปโตรว่า “เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่แต่งขึ้นอย่างชาญฉลาด เมื่อเราได้ประกาศให้พวกท่านทราบถึงอุทยานภาพและการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย แต่เราเป็นสักขีพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์” 2 เปโตร 1:16 ผู้รับใช้ของพระคริสต์และครูผู้สอนทุกคนควรจะกล่าวได้เช่นเดียวกับอัครทูตยอห์นผู้เป็นที่รักว่า “ชีวิตที่ว่ำนี้นี้ปรากฏขึ้น เราได้เห็นและเป็นพยานและประกาศชีวิตนิรันดร์นี้กับพวกท่าน เป็นชีวิตที่ดำรงอยู่กับพระบิดาและ

มาปรากฏแก่เรา” 1 ยอห์น 1:2 {COL 43.1}

ดินที่อยู่ตามหนทาง

หลักสำคัญของอุปมาเรื่องผู้หว่านนั่นอยู่ที่ดินซึ่งส่งผลต่อการเติบโตของเมล็ดที่หว่านไป โดยอุปมานี้ แท้ที่จริงแล้วพระคริสต์ทรงประสงค์ให้ผู้ฟังเข้าใจว่า ท่านไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์พระราชกิจของพระองค์หรือหมกมุ่นอยู่กับความผิดหวัง เพราะงานนั้นไม่เป็นไปอย่างที่ท่านคิดไว้ เป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ปัญหาที่สำคัญที่สุดสำหรับท่านคือ ท่านปฏิบัติต่อด้อยค่าของเราอย่างไร ชีวิตนิรันดร์ในบั้นปลายของท่านขึ้นอยู่กับ การตอบรับหรือปฏิเสธถ้อยคำเหล่านี้ของเรา {COL 43.2}

พระองค์ทรงอธิบายถึงเมล็ดที่ตกลงข้างทางว่า “เมื่อใครได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านในใจเขา นั้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่พืชซึ่งหว่านตกริมหนทาง” มัทธิว 13:19 {COL 44.1}

เมล็ดพืชที่ตกตามหนทางหมายถึงพระวาระของพระเจ้าที่ตกลงบนจิตใจของผู้ที่ไม่ตั้งใจฟัง ตั้งทางเดินที่ถูกใช้งานอย่างหนัก ถูกเท้าของคนและสัตว์เหยียบย่ำ จิตใจที่กลายเป็นทางหลวงของโลก ทั้งความสนุกสนานและความผิดบาป ชีวิตที่ซึ่มซบแต่เป้าหมายที่เห็นแก่ตัวและค้นหาชั่ว จึงทำให้ “ใจดี้อันไปเพราะการล่อลวงของบาป” ฮีบรู 3:13 ความสามารถฝ่ายจิตวิญญาณเป็นอัมพาตไป มนุษย์ได้ยินพระวาระแต่หาเข้าใจไม่ พวกเขาไม่เห็นว่าพระวาระกล่าวถึงตนเอง เขาไม่ได้ตระหนักถึงความต้องการหรืออันตรายของตนเอง ไม่เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์และคนเหล่านี้มองข้ามข่าวประเสริฐแห่งพระคุณว่าเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง {COL 44.2}

ซาตานเป็นเหมือนฝูงนกที่เตรียมพร้อมเพื่อจิกกินเมล็ดพืชจากข้างทาง เตรียมพร้อมที่จะฉกพืชแห่งความจริงจากจิตใจ มันกลัวว่าพระ

วจนะของพระเจ้าอาจจะปลุกคนที่สะเพร่าให้ตื่นขึ้น และก่อให้เกิดผลในจิตใจที่แข็งกระด้าง ซาตานและพรรคพวกของมันร่วมอยู่ในที่ที่มีการชุมนุมประกาศข่าวประเสริฐ ขณะที่ทูตสวรรค์พยายามประทับพระวจนะของพระเจ้าลงบนจิตใจคนเหล่านั้น ศัตรูก็คอยเฝ้าระวังที่จะทำให้พระธรรมนั้นไม่บังเกิดผล ด้วยความเพียรพยายามที่เท่าเทียมกับความชั่วร้ายของมัน มันพยายามหันเหการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้า ขณะที่พระคริสต์ทรงเรียกร้องจิตวิญญาณด้วยความรักของพระองค์ ซาตานพยายามหันเหความสนใจของผู้ที่ได้รับการดลใจให้แสวงหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด มันใช้แผนการทางโลกชักชวนความนึกคิด มันกระตุ้นให้เกิดการดิ้นรน หรือปลุกฝังความระแวงสงสัยและความไม่เชื่อ การใช้ภาษาหรือกิริยาท่าทางของผู้พูดไม่เป็นที่น่าพอใจของผู้ฟัง และพวกเขาาก็ไปเอ่ยถึงจุดบกพร่องเหล่านั้นอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ความจริงที่พวกเขาต้องการและที่พระเจ้าทรงกรุณาประทานให้จึงฝังอยู่ได้ไม่นาน {COL 44.3}

ซาตานมีผู้ช่วยจำนวนมาก หลายคนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนกำลังช่วยผู้ทดลองฉกเมล็ดแห่งความจริงไปจากจิตใจของคนทั้งหลาย มีหลายคนที่ยังพระวจนะของพระเจ้าแล้วนำกลับบ้านไปดิ้นรน พวกเขาตัดสินความคำเทศนาเหมือนกับตัดสินถ้อยคำของนักปาฐกถาหรือนักพูดทางการเมือง ชาวสารซึ่งควรจะถือว่าเป็นพระวจนะของพระเป็นเจ้ากลับได้รับการวิจารณ์ถากถางอย่างไม่เคารพหรืออย่างเหินห่าง มีกรรกล่าวถึงอุปนิสัย ความนึกคิดและการกระทำของศิษยาภิบาลผู้รับใช้และความประพฤติของเพื่อนสมาชิกโบสถ์อย่างเสรี มีการตัดสินความอย่างรุนแรง การซุบซิบนินทาซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยเฉพาะต่อหน้าผู้ที่ยังไม่ได้กลับใจ บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้ออกจากปากของผู้ปกครองต่อหน้าลูกๆ ของตนเอง ความเคารพที่มีให้กับผู้สื่อข่าวของพระเจ้าและความยำเกรงต่อข่าวสารถูกทำลายไป และหลายคนได้รับการสั่งสอนให้เคารพนับถือพระวจนะของพระเจ้าอย่างไม่จริงจัง {COL 45.1}

ด้วยเหตุนี้ หนุ่มสาวหลายคนในบ้านของผู้อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนจึงได้รับการสั่งสอนให้เป็นผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ผู้ปกครองกลับสงสัยว่าทำไม

บุตรของตนจึงมีความสนใจในพระกิตติคุณน้อยนัก และทำไมพวกเขาพร้อมที่จะสงสัยความจริงของพระคัมภีร์เสมอ พวกเขาต่างพากันฉงนใจว่าทำไมการชักจูงให้ประพฤติตามศีลธรรม และศาสนาถึงยากนักหนา พวกเขามองไม่เห็นวาทะที่จริงแล้วตัวอย่างของเขาเองที่ทำให้จิตใจของบุตรหลานของตนแข็งกระด้าง เมล็ดพืชที่คืนนั้นไม่มีที่จะหยั่งรากลงและซาตาก็มาฉวยไปเสีย {COL 46.1}

ตามทางที่เป็นพื้นหิน

“เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะแล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากลึกในตัวจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกละในทันทีทันใด” มัทธิว 13:20-21 {COL 46.2}

เมล็ดพืชที่หว่านตกลงบนที่มีหินเนื้อดินตื้น พืชนั้นงอกขึ้นเร็วแต่รากซ่อนไขผ่านก้อนหินเพื่อดูดซึมอาหารมาเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ต่อมาไม่นานก็เหี่ยวเฉาไป คนจำนวนมากแสดงตนเป็นผู้รับเชื่อศาสนาจัดเป็นผู้ฟังประเภทพื้นดินที่มีหิน เหมือนเช่นก้อนหินที่ซ่อนอยู่ใต้พื้นดิน ความเห็นแก่ตัวของจิตใจตามธรรมชาติก็ซ่อนอยู่ใต้ความต้องการและความทะเยอทะยานอันดี ความรักตนเองไม่ได้ถูกควบคุม พวกเขามองไม่เห็นความผิดอย่างมหันต์ของบาปและจิตใจไม่ได้ต่อมลงภายใต้ความรู้สึกผิด คนกลุ่มนี้รับเชื่อง่ายและดูเหมือนว่ากลับใจจริงๆ แต่พวกเขานับถือศาสนาเพียงผิวเผินเท่านั้น {COL 46.3}

มนุษย์พลาดล้มไม่ใช่เพราะพวกเขาอับรับพระวจนะโดยเร็วหรือเพราะมีความชื่นชมยินดีในพระวจนะ ในทันทีที่มีมัทธิวได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าช่วยให้รอด เขาลุกขึ้นละทิ้งทุกสิ่งติดตามพระองค์ไป พระเจ้าทรงปรารถนาให้เรารับพระวจนะทันทีที่เข้ามาสู่จิตใจของเรา และการรับพระวจนะด้วยความยินดีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง “จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่” ลูคา 15:7 และมีความยินดีในจิตใจของผู้ที่เชื่อ

พระคริสต์ แต่ผู้ซึ่งอุปมากกล่าวถึงว่าได้รับพระวจนะในทันใด ไม่ได้คำนึงถึงราคา เขาไม่ได้คำนึงถึงสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้ากำหนดให้เขาทำ เขาไม่ได้นำพระวจนะมาส่องเทียบกับอุปนิสัยทั้งหมดในชีวิตของเขา และยอมเต็มใจให้พระวจนะเป็นผู้ควบคุม {COL 46.4}

รากของพืชจะงอชลิกลงสู่พื้นดินจนถูกปิดบังจากสายตาภายนอก เป็นส่วนหล่อเลี้ยงชีวิตของพืช เช่นเดียวกับชีวิตคริสเตียน เมื่อจิตวิญญาณเข้าสู่สนิทกับพระคริสต์โดยความเชื่อที่มองด้วยตาไม่เห็น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับการหล่อเลี้ยง แต่ผู้ฟังแบบดินที่มีหินฝังในตนเองแทนที่จะฝังในพระคริสต์ พวกเขาสนใจในการประพติและความรู้สึกที่ดีของเขาเอง และเข้มแข็งในความชอบธรรมของตนเอง พวกเขาไม่เข้มแข็งในพระผู้เป็นเจ้าของ และพระเจ้าล้างอำนาจของพระองค์ คนเช่นนี้ “ไม่มีรากลึกในตัว” มัทธิว 13:21 เพราะเขาไม่ได้ติดสนิทกับพระคริสต์ {COL 47.1}

ดวงอาทิตย์ร้อนแรงในฤดูร้อนที่ช่วยเพิ่มความแข็งแรงและทำให้เมล็ดพืชเติบโตเต็มที่นั้นทำลายต้นพืชที่ไม่มีรากหยั่งลึก ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ “ไม่มีรากลึกในตัว จึงทนอยู่ชั่วคราว” แต่ “เมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่าง ๆ เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด” มัทธิว 13:21 มีคนจำนวนมากรับข่าวประเสริฐเพียงเพื่อเป็นวิถีที่จะหลบให้พ้นจากความทุกข์แทนที่จะเพื่อให้หลุดพ้นจากบาป พวกเขามีความชื่นชมยินดีเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเพราะคิดว่าศาสนาจะปลดเขาจากความยากลำบากและปัญหา เมื่อชีวิตยังคงราบรื่น พวกเขา ก็ดูเหมือนเป็นคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลาย แต่เมื่อมีการทดลองอย่างจริงจัง เขาก็ล้มลง พวกเขาไร้ค่าทีเดียวเพราะพระนามของพระคริสต์ไม่ได้ เมื่อพระวจนะของพระเจ้าเปิดเผยให้เห็นถึงบาปที่เขายังรักอยู่หรือต้องการให้เขารู้จักบังคับตัวเองหรือเสียสละ เขาก็รู้สึกขุ่นเคืองสำหรับเขาแล้วการจะเกิดความเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ในชีวิตของตนเองกลายเป็นภาระมากเกินไป เขามองไปยังความทุกข์ยากลำบากและการทดสอบในปัจจุบันและลืมคิดถึงชีวิตนิรันดร์ในภายภาคหน้า ดังเช่นสาวกที่จากพระเยซูไป พวกเขาพร้อมที่จะกล่าวว่า “คำสอนเรื่องนี้ยากนักใครจะรับได้” ยอห์น 6:60 {COL 47.2}

คนจำนวนมากอ้างว่าตนเป็นผู้รับใช้พระเจ้า แต่กลับไม่มีประสบการณ์ ความรู้กับพระองค์ ความต้องการที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ของ พวกเขาตั้งอยู่บนความประสงค์ของตนเอง ไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานการกลับใจ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความประพฤติของเขาไม่สอดคล้องกับบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาอ้างว่าได้รับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่กลับขาดความเชื่อว่าพระองค์จะประทานกำลังให้พวกเขาเอาชนะบาป คนเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงพระชนม์อยู่ และอุปนิสัยของพวกเขาก็มีความบกพร่องออกมาให้เห็น ซึ่งเป็นความบกพร่อง ทั้งที่เกิดจากทางพันธุกรรมและที่เกิดจากการสั่งสมมา {COL 48.1}

เป็นเรื่องหนึ่งที่จะยอมรับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสื่อตัวแทนทั่วไป และเป็นคนละเรื่องที่จะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำหน้าที่ของการ ดักเตือนเชิญชวนให้กลับใจ หลายคนรู้สึกห่างเหินจากพระเจ้า ตระหนักถึง การตกเป็นทาสของตนเองและบาป พวกเขาหลงแรงเพื่อปฏิรูปแต่ไม่นำตัวเอง ไปต่อตรงทางเขน พวกเขาไม่ยอมมอบถวายตนเองไว้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของ พระคริสต์ แสวงหากำลังจากเบื้องบนเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาไม่ยอมรับการปั้นแต่งให้เป็นไปตามพระลักษณะของพระเจ้า พวกเขาเพียงยอมรับโดยทั่วไปถึงความบกพร่องของตนแต่พวกเขาไม่ยอมที่จะ ละทิ้งบาปที่เฉพาะเจาะจง ทุกครั้งเมื่อกระทำความผิด ธรรมชาติแห่งความเห็น แก่ตัวเดิมๆ ก็แข็งแกร่งขึ้น {COL 48.2}

ความหวังเดียวสำหรับจิตวิญญาณเหล่านี้คือ การตระหนักด้วย ตัวเองถึงความจริงของพระดำรัสของพระคริสต์ต่อนิโคเดมัสที่กล่าวว่า “พวก ท่านต้องเกิดใหม่” “ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดิน ของพระเจ้า” ยอห์น 3:7, 3 {COL 48.3}

ความบริสุทธิ์ที่แท้จริงคือการถวายทั้งตัวรับใช้พระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการเอนไขการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง พระคริสต์ทรงเรียกหา การถวายทั้งตัว การรับใช้อย่างหมดใจ พระองค์ทรงประสงค์ให้เรามอบถวาย ใจ ความคิด จิตวิญญาณและพลังกำลังทั้งหมดแก่พระองค์ จะต้องไม่ยึดมั่น ในอดีต ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่เพื่อตัวเองไม่ได้เป็นคริสเตียน {COL 48.4}

ความรักจะต้องเป็นหลักการของการประพฤติ ความรักเป็นหลักการพื้นฐานการปกครองของพระเจ้าในสวรรค์และบนโลก และสิ่งนี้จะต้องเป็นรากฐานแห่งอุปนิสัยของคริสเตียน เป็นสิ่งเดียวที่รักษาเขาให้มั่นคงอยู่ เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เขาเผชิญกับความทุกข์ยากและการทดลอง {COL 49.1}

ความรักนั้นย่อมแสดงออกในการเสียสละ แผนการแห่งการไถ่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเสียสละ เป็นการเสียสละที่ลึกและกว้างและสูงจนไม่สามารถวัดได้ พระคริสต์ประทานทุกสิ่งสำหรับเราและทุกคนที่ยอมรับพระองค์ ก็พร้อมที่จะเสียสละทุกสิ่งเพื่อพระเจ้าผู้ไถ่ให้รอดของพวกเรา การระลึกถึงการถวายเกียรติและพระสิริของพระองค์จะต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด {COL 49.2}

ถ้าเรารักพระเยซูเราย่อมรักที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ ทูลถวายขอบคุณพระองค์และทำงานรับใช้พระองค์ ภาระจะเบา เพื่อเห็นแก่พระองค์ เราย่อมปรารถนาความเจ็บปวดและความยากลำบากและความเสียสละ เราย่อมมีความเห็นใจในพระประสงค์ของการนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ เราควรรู้สึกเช่นเดียวกับพระองค์ที่ยอยากเห็นจิตวิญญาณเหล่านั้นได้รับการช่วยเหลือ {COL 49.3}

นี่คือศาสนาของพระคริสต์ สิ่งอื่นที่น้อยไปกว่านี้ย่อมเป็นการหลอกลวง ไม่มีทฤษฎีแห่งความจริงใดๆ หรือการแก่งแย่งทำตัวให้ดูเหมือนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ที่จะช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ เราจะเป็นคนของพระคริสต์ไม่ได้จนกว่าเราจะมอบชีวิตทั้งหมดถวายพระองค์ การถวายจิตใจเพียงครั้งเดียวของชีวิตคริสเตียน ทำให้มนุษย์มีความไม่มั่นคงในเป้าหมายและเปลี่ยนแปลงไปตามความปรารถนา ความพยายามที่จะทำทุกอย่างเพื่อตัวเองและรับใช้พระคริสต์ในขณะที่เดียวกันทำให้บุคคลผู้นั้นกลายเป็นผู้ฟังที่มีหินมากบนดินและเขาจะทนไม่ได้เมื่อเกิดการทดสอบ {COL 50.1}

กลางหนาม

“และเมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะแต่ความกังวลของโลกและการล่อลวงของทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นเสียจึง

ไม่เกิดผล มัทธิว 13:22 {COL 50.2}

บ่อยครั้งเมล็ดข้าวประเสริฐตกลงสู่พื้นที่มีหนามและหญ้าที่มีพิษ และหากหัวใจมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลงในด้านศีลธรรม หากไม่ปล่อยนิสัยเดิม และพฤติกรรมเก่าและชีวิตในอดีตทิ้งไป หากไม่ขับคุณลักษณะของซาตานออกไปจากจิตวิญญาณ ต้นข้าวก็จะถูกรัด พงหนามจะกลายเป็นต้นพืชและทำลายต้นข้าว {COL 50.3}

พระองค์จำเริญอยู่ได้เฉพาะในจิตใจที่เตรียมพร้อมเพื่อรองรับเมล็ดแห่งความจริงอันล้ำค่า หนามแห่งบาปจะเติบโตในเนื้อดินทุกสภาพ มันไม่ต้องการการดูแล แต่พระคุณนั้นจะต้องได้รับการดูแลอย่างระมัดระวัง ไม้หนามและต้นหนามพร้อมเสมอที่จะผุดขึ้น และภาระงานของการชำระให้บริสุทธิ์จำต้องก้าวหน้าไปอย่างต่อเนื่อง หากจิตใจไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประกอบกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อชำระและขัดเกลาอุปนิสัยแล้ว อุปนิสัยเก่าๆ จะปรากฏตัวเองขึ้นในชีวิตอีก มนุษย์อาจแสดงตัวว่าเชื่อข้าวประเสริฐ แต่หากเขาไม่ได้รับการชำระโดยข้าวประเสริฐแล้ว การเป็นผู้เชื่อก็ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าเขาไม่มีชัยชนะเหนือบาปแล้วบาปก็จะมีชัยเหนือเขา ต้นหนามที่ถูกตัดแต่ไม่ได้ถูกถอนรากถอนโคนก็จะเจริญขึ้นโดยเร็ว ในที่สุดมันจะปกคลุมจิตวิญญาณจนหมดสิ้น {COL 50.4}

พระคริสต์ทรงเน้นให้เห็นสิ่งที่เป็นอันตรายต่อจิตวิญญาณ ตามที่มาระโกบันทึกไว้ พระองค์ทรงกล่าวถึงความกังวลของโลกนี้ ความลุ่มหลงในทรัพย์สินสมบัติและความโลภในสิ่งต่างๆ ลูการะบุถึงความกังวลทรัพย์สินสมบัติและความสนุกสนานของชีวิตนี้ สิ่งเหล่านี้รัดพระวจนะซึ่งเป็นเมล็ดฝ่ายจิตวิญญาณที่กำลังเจริญเติบโตขึ้นมา จิตใจไม่ได้รับการหล่อเลี้ยงจากพระคริสต์และในที่สุดชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณตายไปจากหัวใจ {COL 51.1}

“ความกังวลของโลก” มาระโก 4:19 ไม่มีชนกลุ่มใดที่หลุดพ้นจากการทดลองในเรื่องของความกังวลของโลก สำหรับคนยากจน ความทุกข์ยากและความขัดสนและความกลัวต่อการขาดแคลน ทำให้เกิดความกังวลและเป็นภาระ สำหรับคนมั่งมีจะมีความกลัวเรื่องการสูญเสีย และความห่วงใย

วิตกกังวลมากมาย ผู้ติดตามพระคริสต์หลายคนล้มบทรื่นที่พระองค์ทรงสอนให้เราเรียนรู้จากดอกไม้ในทุ่งนา พวกเขาไม่ได้วางใจในการดูแลอย่างสม่ำเสมอของพระองค์ พระคริสต์ช่วยรับภาระของพวกเขาไม่ได้ เพราะพวกเขาไม่ได้มอบภาระไว้กับพระองค์ ดังนั้นภาระแห่งชีวิตซึ่งควรผลักดันพวกเขาให้ไปทูลขอความช่วยเหลือ และคำปลอบประโลมใจจากพระองค์จึงกลายเป็นสิ่งที่แยกตัวพวกเขาออกจากพระองค์ไป {COL 51.2}

มีหลายคนน่าจะทำงานรับใช้พระเจ้าได้อย่างบังเกิดผล แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับการหาทรัพย์สมบัติ พวกเขาทุ่มเทพลังทั้งหมดไปกับธุรกิจ และพวกเขา รู้สึกว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องละสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงแยกตัวเองออกจากพระเจ้า เราได้รับคำบัญชาในพระคัมภีร์ว่า “อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้น” โรม 12:11 เราควรทำงานเพื่อสามารถแบ่งปันให้กับผู้ที่ขัดสน คริสเตียนต้องทำงาน พวกเขาควรดำเนินธุรกิจและทำสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่กระทำบาป แต่มีหลายคนที่ทุ่มเทให้กับธุรกิจมากจนกระทั่งไม่มีเวลาสำหรับการอธิษฐาน ไม่มีเวลาสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ ไม่มีเวลาที่จะแสวงหาและรับใช้พระเจ้า มีบางครั้งจิตใจหวนคิดถึงความบริสุทธิ์และแผ่นดินสวรรค์ แต่ไม่มีเวลาที่จะหยุดพักจากเสียงอึกทึกของโลกนี้มาสู่พระสุรเสียงที่มีสิทธิอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า สิ่งอันเป็นนิรันดร์กลายเป็นเรื่องรอง ส่วนสิ่งของต่างๆ ในโลกนี้ก็กลับเป็นเอกลีดแห่งพระวาทะบังเกิดผลไม่ได้ เพราะเขาใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ เลี้ยงดูต้นหนามของทางโลก {COL 51.3}

มีหลายคนทำงานด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน พวกเขาก็ตกอยู่ในสภาพความผิดพลาดอย่างเดียวกัน พวกเขาทำงานเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น หน้าที่บีบบังคับพวกเขาไว้ พวกเขาต้องรับผิดชอบงานหลายอย่างและปล่อยให้การทำงานทำให้ไม่มีเวลาเข้าเฝ้าใกล้ชิดพระเจ้า พวกเขาละเลยการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า โดยการอธิษฐานและการศึกษาพระธรรม เขาลืมไปว่าพระคริสต์เคยตรัส “ถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 พวกเขาดำเนินชีวิตเห็นห่างจากพระคริสต์ ชีวิตของพวกเขาขาดจากพระองค์ และนิสัยที่เห็นแก่ตัวจึงปรากฏออกมาให้เห็น ความอยากมีอำนาจ

และคุณสมบัติหยาบกร้านของหัวใจไม่ยอมอยู่ใต้บังคับ ทำให้การปรนนิบัติรับใช้ของเขาเสื่อม นี่คือเคล็ดลับสำคัญของความล้มเหลวในการงานของคริสเตียน นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้ผลงานที่ได้รับจึงน้อยนัก {COL 52.1}

“*ความล่อลวงของทรัพย์สมบัติ*” มัทธิว 13:12 การรักทรัพย์สมบัติมีอำนาจลุ่มหลอกลวง บ่อยครั้ง คนที่มีทรัพย์สมบัติทางโลกลืมนึกว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานกำลังให้เขาได้รับความมั่งคั่ง เขากล่าวว่า “*กำลังและเรี่ยวแรงของข้านำทรัพย์มีค่านี้มาให้ข้า*” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:17 แทนที่ความมั่งคั่งของเขาจะกระตุ้นให้เกิดความสำนึกในพระคุณของพระเจ้า มันกลับนำเขาไปสู่การยกยอตัวเอง เขาลืมนึกถึงพระเจ้า และหน้าที่ที่ควรรับผิดชอบเพื่อนมนุษย์ แทนที่จะคิดว่าความร่ำรวยเป็นตะลันต์ที่ควรนำมาถวายเกียรติพระเจ้าและช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ พวกเขากลับมองว่าเป็นสิ่งที่มีไว้สำหรับตัวเอง แทนที่จะช่วยพัฒนาให้มนุษย์มีคุณลักษณะของพระเจ้า ความมั่งคั่งนั้นกลับก่อให้เกิดคุณลักษณะของซาตาน เมล็ดพืชแห่งพระวจนะจึงถูกรัดด้วยพวงหนาม {COL 52.2}

“*ความสนุกสนานของชีวิตนี้*” ลูคา 8:14 ความบันเทิงที่ได้มาเพียงเพื่อบำบัดความปรารถนาของตนเองเป็นภัยอันตราย นิสัยทุกอย่างที่ทำให้กำลังฝ่ายร่างกายอ่อนแอลง ทำให้ความคิดไม่ปลอดโปร่งหรือสิ่งที่ทำให้การรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณมีนงง คือ “*ตัณหาของเนื้อหนังซึ่งต่อสู้กับวิญญาณจิต*” 1 เปโตร 2:11 {COL 53.1}

“*และความโลภในสิ่งต่างๆ*” มาระโก 4:19 สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่เปื้อนบาปโดยตัวของมันเอง แต่เป็นสิ่งที่เรายกไว้ให้เป็นอันดับแรกไปแทนที่อาณาจักรของพระเจ้า อะไรก็ตามที่ดึงดูดความคิดให้ออกจากพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่ดึงมนุษย์ออกจากความสัมพันธ์กับพระคริสต์ก็เป็นข้าศึกของจิตวิญญาณ {COL 53.2}

เมื่อความคิดยังเยาว์วัยและตื่นตัวอยู่ และมีศักยภาพในการพัฒนาได้รวดเร็ว การทดลองยิ่งใหญ่ที่มีมักจะพบ คือความทะเยอทะยานเพื่อตัวเอง และทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง หากอุบายทางโลกสัมฤทธิ์ผลแล้ว จะมีแนวโน้มดำเนินไปในทางที่จะทำให้จิตใต้สำนึกตายด้าน และขัดขวางการประเมินว่า

สิ่งใดเป็นส่วนประกอบของอุปนิสัยที่ดีเลิศอันแท้จริงได้อย่างถูกต้อง เมื่อภาวการณ์เป็นไปในทางที่สนับสนุนการพัฒนาเช่นนี้ การเติบโตขึ้นก็จะเป็นไปในทางที่พระวณะของพระเจ้าห้ามไว้ {COL 53.3}

ในช่วงเวลาการเจริญวัยของชีวิตในวัยเด็ก พ่อแม่มีหน้าที่รับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ บิดามารดาควรศึกษาหาสภาพแวดล้อมของอิทธิพลที่ดี อิทธิพลช่วยให้เยาวชนรู้จักมุมมองของชีวิตที่ถูกต้อง และความหมายของความสำเร็จอันแท้จริง แทนที่จะกระทำเช่นนี้ บิดามารดาจำนวนมากก็คนกลับสร้างเป้าหมายอันดับแรกด้วยการแสวงหาความมั่งคั่งร่ำรวยฝ่ายโลกให้กับบุตรของตน บุคคลที่เขาให้เข้าสังคมด้วยล้วนเป็นคนผ่านการคัดเลือกด้วยจุดประสงค์นี้ พ่อแม่จำนวนมากเลือกสร้างบ้านของตนในเมืองใหญ่ และแนะนำบุตรของตนให้เข้าสังคมที่ทันสมัย เขาปล่อยให้บุตรของตนถูกห้อมล้อมด้วยอิทธิพลที่สนับสนุนทางฝ่ายโลก และความหยิ่งโส ในสภาพของบรรยากาศเช่นนี้ ความคิดและจิตวิญญาณถดถอย เป้าหมายอันสูงและมีคุณค่าในชีวิตจึงหลุดไปจากสายตา สิทธิพิเศษในการเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาทแห่งชีวิตนิรันดร์จึงถูกแลกกับสิ่งของทางโลก {COL 53.4}

บิดามารดาจำนวนมากไขว่คว้าที่จะส่งเสริมความสุขของบุตรของตนโดยการตามใจบุตรให้ชอบความสนุกสนานบันเทิง พวกเขาอนุญาตให้บุตรเข้าเล่นในกีฬาและร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์และให้ใช้เงินอย่างเต็มที่เพื่ออวดเพื่อนและทำตามอำเภอใจ การปล่อยให้ปรารถนาให้มีความสนุกสนานมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้พวกเขาอยากใช้ชีวิตอย่างนี้มากยิ่งขึ้น ความสนใจของวัยรุ่นเหล่านี้จึงหลงอยู่กับความสนุกสนานจนกระทั่งยกสิ่งนี้ให้เป็นเป้าหมายสำคัญในชีวิต พวกเขาเพาะนิสัยความเกียจคร้านและทำตามใจตนเองจนกระทั่งไม่มีทางที่จะเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อมั่นคงได้ {COL 54.1}

แม้ในคริสตจักรซึ่งควรเป็นเสาหลักและแหล่งของความจริงยังพบว่าให้การสนับสนุนการรักความสนุกสนานที่เห็นแก่ตัว ยามที่ต้องการจัดหาเงินทุนเพื่อกิจการด้านศาสนา คริสตจักรหันไปพึ่งพาวิธีใดบ้าง พวกเขาจัดตลาดนัดขายของ จัดเลี้ยงอาหาร งานรื่นเริง แม้กระทั่งสลากกินแบ่งและวิธีอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน บ่อยครั้งสถานที่ซึ่งได้รับการจัดไว้สำหรับการ

นมัสการพระเจ้าโดยเฉพาะต้องหมดความศักดิ์สิทธิ์ไปด้วยงานเลี้ยงและการกินดื่ม การซื้อ การขาย และงานบันเทิง ในความคิดของเยาวยชน ความเคารพต่อวิหารของพระเจ้าและการถวายเกียรติต่อที่ประชุมนมัสการพระองค์ก็ลดความสำคัญลง บ่อมปรการแห่งการยับยั้งตนเองกำลังลง ความเห็นแก่ตัว ความกระหาย การอวดตัวกลายเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจ และเมื่อยิ่งทำสิ่งนี้มากเท่าใดก็ยิ่งปล่อยตัวปล่อยใจมากขึ้นเท่านั้น {COL 54.2}

แหล่งของความสนุกสนานและความบันเทิงมีศูนย์กลางในเมืองใหญ่ บิดามารดาหลายท่านเลือกอาศัยอยู่ในเมือง โดยคิดว่าจะเป็นการดีเปรียบสำหรับบุตรของตน พวกเขา กลับต้องพบกับความผิดหวังและสายเกินไปที่จะกลับใจจากความผิดพลาดอันเลวร้ายนี้ เมืองต่างๆ ในปัจจุบันกำลังกลายเป็นเหมือนเมืองโซโดมและโกโมราห์อย่างรวดเร็ว วันหยุดราชการที่มีอยู่มากมายช่วยส่งเสริมความเกียจคร้าน กีฬาที่น่าตื่นเต้น เช่น การชมภาพยนตร์ การแข่งม้า การพนัน การดื่มสุรา และความบันเทิงล้วนกระตุ้นค้นหาให้ทำในกิจกรรมที่รุนแรงขึ้น เยาวยชนจึงถูกพัดไปตามกระแสแห่งสมัยนิยม ผู้ที่เรียนรู้การรักความสนุกสนานเปิดประตูให้คลื่นแห่งการทดลองไหลบ่าเข้ามา พวกเขาปล่อยตัวเองไปกับงานสังคมและงานสังสรรค์ และการคบค้าสมาคมกับผู้ที่รักความสนุกสนานมีผลทำให้มอมเมาความคิด พวกเขาถูกชักจูงให้เป็นคนสามะเลเทเมาครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งสูญเสียความปรารถนา และกำลังความสามารถที่จะใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์ ความหวังใจฝ่ายศาสนาเย็นชาไป ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมืดไป สิ่งที่มีค่าในจิตวิญญาณ สิ่งที่เชื่อมโยงมนุษย์กับโลกฝ่ายจิตวิญญาณเสื่อมไป {COL 54.3}

จริงอยู่ที่มีบางคนมองเห็นความผิดพลาดของตนและกลับใจ พระเจ้าทรงอภัยเขาได้ แต่เขาทำร้ายจิตวิญญาณของตนไปแล้ว และนำหายนะที่มีผลต่อตนเองไปตลอดชีวิต อำนาจในการแยกแยะซึ่งควรถนอมไว้อย่างระมัดระวังและไวต่อความผิด ความถูก ถูกทำลายไปเสียส่วนใหญ่ พวกเขาขาดความว่องไวในการรับฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือมองไม่เห็นกลลวงของซาตาน บ่อยครั้งในภาวะอันตราย พวกเขา ก็ตกอยู่ในการทดลองและถูกชักนำไปจากพระเจ้า ผลลัพธ์สุดท้ายของชีวิตที่รักความเพลิดเพลิน

สนุกสนานก็คือความหายนะทั้งในโลกนี้และโลกหน้า {COL 55.1}

ความวิตกกังวล ความรำรวย ความสนุกสนาน ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่ดี
 ซาตานนำมาใช้ในเกมส์ชีวิตของจิตวิญญาณมนุษย์ มีคำตักเตือนกล่าวไว้ว่า
 “อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ใน
 ผู้นั้น เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนังและตัณหาของตา
 และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก” 1 ยอห์น 2:
 15-16 พระองค์ผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์เหมือนอ่านหนังสือที่เปิดออกตรัส
 ว่า “จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การ
 เมมาเหล้า และการหว่างกังวลถึงชีวิตนี้” ลูคา 21:34 และพระวิญญาณบริสุทธิ์
 ทรง دلใจให้อัครทูตเปาโลเขียนว่า “ส่วนพวกที่อยากรำรวยก็ตกอยู่ในการ
 ล้อลวงและกับดักของความอยากมากมายที่โง่เขลาและอันตราย ซึ่งจุด
 คนเราให้หลงไปพินาศและความย่อยยับ เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้า
 ของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ
 และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย” 1 ทิโมธี 6:9, 10 {COL 55.2}

การเตรียมดิน

ในอุปมาผู้หว่านพืชทั้งเรื่อง พระคริสต์ทรงอธิบายให้เห็นว่าผลของ
 การหว่านนั้นขึ้นอยู่กับดิน ในทุกกรณี ผู้หว่านพืชและเมล็ดที่หว่านไปนั้น
 เหมือนกัน ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงสอนว่าหากพระวจนะไม่เกิดผลใน
 จิตใจและชีวิตของเรา เหตุผลอยู่ที่ตัวของเราเอง แต่ผลนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
 ควบคุมของเรา จริงอยู่เราเปลี่ยนตัวเราเองไม่ได้ แต่อำนาจของการเลือก
 เป็นของเรา และเราเองเป็นผู้ตัดสินว่าตัวเองจะเป็นเช่นไร ผู้ฟังแบบดินริม
 ทางเดินที่มีหินหรือมีหนามปกคลุม ไม่จำเป็นต้องอยู่เช่นนั้นตลอดไป พระ
 วิญญาณของพระเจ้าทรงแสวงหาทางที่จะทำลายเสี้ยนหญ้าหนามที่ทำให้มนุษย์
 หมกมุ่นแต่สิ่งของโลก และกระตุ้นเขาให้มีใจปรารถนาทรัพย์สมบัติอันไม่
 รู้จักเสื่อมสูญ การที่มนุษย์ขัดขืนพระวิญญาณทำให้เขาขาดความสนใจ หรือ

ละเลยพระวาจาของพระเจ้า ตัวเขาเองเป็นผู้รับผิดชอบต่อความแข็งแกร่งต่างของจิตใจที่ขัดขวางไม่ให้เมล็ดที่ดีหยั่งรากลง และการเจริญขึ้นของเมล็ดของความชั่วที่หยุดยั้งการพัฒนาของเมล็ดที่ดี {COL 56.1}

สวนของจิตใจจะต้องเตรียม ดินเพื่อการเพาะปลูกจะต้องทุบให้แตก โดยการกลับใจจากบาปอย่างแท้จริง วัชพืชที่มีพิษของซาตานจะต้องถูกถอน รากถอนโคน พื้นดินที่เคยมีต้นหนามปกคลุมจะนำกลับมาใช้ได้อีกด้วยการทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร ด้วยเหตุนี้จะเอาชนะความโน้มเอียงของจิตใจที่จะทำบาปได้ด้วยความเพียรในพระนาม และพระกำลังของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเราโดยผ่านทางผู้เผยพระวาจาของพระองค์ว่า “จงทุบดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางพงหนาม” “จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความรักมั่นคง” เยเรมีย์ 4:3 โฮเซยา 10:12 พระองค์ทรงปรารถนาที่จะประกอบกิจนี้ให้สำเร็จเพื่อเรา และพระองค์ทรงเรียกร้องให้เราร่วมมือกับพระองค์ {COL 56.2}

ผู้หว่านเมล็ดพืชมีงานของการเตรียมจิตใจไว้เพื่อรับข่าวประเสริฐในพันธกิจนั้นมีการเทศนามากเกินไป และการทำงานด้วยความเห็นใจผู้อื่นอย่างแท้จริงมีน้อยเหลือเกิน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจเป็นการส่วนตัวต่อจิตวิญญาณที่หลงหาย ด้วยความเห็นอกเห็นใจเหมือนพระคริสต์ เราจะต้องเข้าไปใกล้เพื่อนมนุษย์เป็นการส่วนตัว และหาวิถีกระตุ้นความสนใจของเขาในสิ่งยิ่งใหญ่แห่งชีวิตนิรันดร์ จิตใจของเขาอาจแข็งแกร่งเหมือนกับถนนหลวงที่ถูกเหยียบย่ำจนกระด้าง และดูอย่างผิวเผินแล้วการเสนอพระผู้ช่วยให้เขาคงไม่เกิดประโยชน์ แต่ในขณะที่ตรรกทางความคิดอาจลุ่มหลงและการถกเถียงเรื่องนี้ไร้พลังที่จะทำให้เขาเชื่อได้ ความรักของพระคริสต์ซึ่งปรากฏอยู่ในการประกาศแบบส่วนตัว อาจทำให้จิตใจที่แข็งแกร่งอ่อนลง เพื่อให้เมล็ดแห่งความจริงหยั่งรากลงได้ {COL 57.1}

ดังนั้นผู้หว่านมีหน้าที่บางสิ่งที่ต้องทำเพื่อให้พงหนามรัดต้นพืชหรือพินาศไปเพราะชั้นดินตื้น ณ จุดเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียน จะต้องสอนผู้เชื่อทุกคนในเรื่องของหลักการขั้นพื้นฐาน จะต้องสอนให้เขาทราบว่าเขาไม่เพียงแต่ได้รับความรอดด้วยการยอมสละพระชนม์ของพระคริสต์ แต่ควร

จะให้ชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตของเขาด้วย และให้พระลักษณะนิสัยของพระองค์เป็นอุปนิสัยของเขา ควรให้ทุกคนเรียนรู้ว่าเขาควรจะแบกภาระและปฏิเสธความโน้�นเอียงตามธรรมชาติ ควรให้เขาเรียนรู้ถึงพระพรที่จะได้รับจากการทำงานเพื่อพระคริสต์ ติดตามพระองค์ด้วยการละทิ้งตนเองและเพียรอดทนต่อความลำบากดังเช่นทหารที่ดี ควรให้เขารู้จักวางใจในความรักของพระองค์และมอบภาระของเขาให้กับพระองค์ ให้เขาลืมรสแห่งความสุขของการนำจิตวิญญาณมาหาพระองค์ ด้วยความรักและเอาใจใส่ต่อผู้หลงหาย เขาจะลืมความปรารถนาของตนเองไป ความสนุกสนานของโลกนี้จะไม่มีความหมายที่จะดึงดูดเขา และภาระต่างๆ ที่จะทำให้ละเอียดใจก็จะหมดไป ไบมีดคันไถแห่งความจริงจะทำหน้าที่ของมัน และจะไถคราดพื้นดินนั้นได้ ไม่ใช่ตัดส่วนบนของต้นหนามเท่านั้นแต่จะถอนรากถอนโคนออกไปด้วย {COL 57.2}

ในดินดี

ผู้หว่านหาใช่จะพบแต่ความผิดหวังเสมอไปไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงเมล็ดที่ตกลงดินดีว่า “ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจคนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” มัทธิว 13:23 “ที่ตกในดินดีหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะแล้วจดจำไว้ด้วยใจที่ซื่อสัตย์ดีงาม จึงเกิดผลโดยความทรหดอดทน” ลูคา 8:15 {COL 58.1}

“จดจำไว้ด้วยใจที่ซื่อสัตย์ดีงาม” ลูคา 8:15 ที่กล่าวถึงในอุปมาไม่ใช่จิตใจที่ปราศจากบาปเพราะพระวจนะนั้นประกาศไปยังผู้ที่หลงหาย พระคริสต์ตรัสว่า “เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” มาระโก 2:17 ผู้ที่มีใจเลื่อมใสสัตย์ซื่อคือผู้ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจ เขาสารภาพบาปของตนและรู้สึกถึงความต้องการในพระกรุณาคุณและความรักของพระเจ้า เขามีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะทราบความจริงเพื่อจะเชื่อฟัง จิตใจที่ดีคือจิตใจที่เชื่อ จิตใจที่มีความเชื่อใน

พระวณะของพระเจ้า หากไม่มีความเชื่อก็ไม่สามารถที่จะรับพระวณะได้ “เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” ฮีบรู 11:6 {COL 58.2}

นี่คือ “บุคคลที่ได้ยินพระวณะนั้นและเข้าใจ” มัทธิว 13:23 พวกฟาริสีในยุคของพระคริสต์หลับตาของพวกเขาดูด้วยเกรงว่าจะได้เห็นและปิดหูของพวกเขากว่าจะได้ยิน ดังนั้นความจริงจึงแทรกเข้าถึงจิตใจของพวกเขาไม่ได้ พวกเขาจะได้รับผลอันเกิดจากการตั้งใจไม่รับรู้และเจตนาปิดตาของตัวเอง แต่พระคริสต์ทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาควรจะไปเปิดจิตใจออกมารับฟังคำชี้แนะ และเตรียมพร้อมที่จะรับเชื่อ พระองค์ประทานพระพรแก่ผู้เชื่อเพราะเขาได้ดูด้วยตาและฟังด้วยหูจึงได้เชื่อ {COL 59.1}

ผู้ฟังที่เป็นดินดีรับพระวณะ “ไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวณะของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 2:13 มีเพียงผู้ที่รับฟังพระคำภีร์ว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับเขาเท่านั้นคือผู้ฟังที่แท้จริง พวกเขากลัวจนตัวสั่นเมื่อได้ยินพระวณะ เพราะสำหรับพวกเขาแล้วพระวณะเป็นจริงในชีวิต พวกเขาเปิดความคิดและจิตใจเพื่อรับฟังพระวณะ โครเนลิอัสและสหายของเขาเป็นผู้ฟังเช่นนั้น พวกเขากล่าวกับอัครทูตเปโตรว่า “เวลานี้เราอยู่กันพร้อมหน้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพื่อฟังสิ่งสารพัดที่พระองค์ตรัสสั่งท่านไว้” กิจการ 10:33 {COL 59.2}

การรู้ความจริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาด แต่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่บริสุทธิ์ ความศรัทธาที่ประกอบด้วยความจริงใจและการวางใจสำหรับผู้ที่แสวงหาการทรงนำจากเบื้องบนด้วยจิตใจที่ถ่อมลง ทูตของพระเจ้าจำนวนมากจะมาอยู่ใกล้ จะทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เขาเพื่อเปิดคลังทรัพย์สมบัติแห่งความจริงอันมหาศาล {COL 59.3}

ผู้ฟังที่เป็นดินดีเมื่อได้ฟังพระวณะก็ถือรักษาไว้ ซาดานและพรรคพวกอันชั่วร้ายของมันจึงชิงเอาไปไม่ได้ {COL 59.4}

การฟังหรืออ่านพระวณะเพียงอย่างเดียวนั้นหาได้เพียงพอไม่ ผู้ที่

ปรารถนาจะได้รับประโยชน์จากพระคัมภีร์ต้องตรึกตรองใคร่ครวญถึงความจริงที่นำเสนอให้แก่เขา เขาจะต้องเรียนรู้ถึงความหมายของพระธรรมแห่งความจริง และตีความในพระวิญญาณถึงพระดำรัสอันบริสุทธิ์ด้วยความพากเพียรเอาใจใส่และคิดคำนึงโดยการอธิษฐาน {COL 59.5}

พระเจ้าทรงเรียกเราให้เพิ่มเติมความนึกคิดอันยิ่งใหญ่ และความนึกคิดอันบริสุทธิ์ไว้ในสมอง พระองค์ทรงปรารถนาให้เราใคร่ครวญถึงความรักและพระกรุณาคุณของพระองค์ ให้ศึกษาถึงราชกิจอันมหัศจรรย์ของแผนการไถ่ให้รอด ประสาทการรับรู้ความจริงของเราจะปลอดโปร่ง เราจะสูงขึ้นและบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น จิตใจที่อาศัยอยู่ในบรรยากาศแห่งความคิดที่บริสุทธิ์จะถูกเปลี่ยนแปลงด้วยการสัมพันธ์กับพระเจ้า โดยผ่านการศึกษาพระคัมภีร์ {COL 60.1}

“จึงเกิดผล” ลูคา 8:15 ผู้ที่รับฟังพระวจนะและรักษาไว้จะเกิดผลในความเชื่อฟัง เมื่อรับพระวจนะของพระเจ้าไว้ในจิตใจ การประพடுத்தีจะปรากฏออกมาให้เห็น จะเห็นผลได้จากอุปนิสัยและชีวิตที่เหมือนกับพระคริสต์ พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “ข้าพระองค์ยึดมั่นทำตามน้ำพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 “เราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรา” ยอห์น 5:30 และพระคัมภีร์ยังบันทึกไว้ว่า “ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” 1 ยอห์น 2:6 {COL 60.2}

บ่อยครั้งพระวจนะคำของพระเจ้ามักไปกระทบลักษณะนิสัยของมนุษย์ที่ได้รับมาทั้งโดยทางพันธุกรรมและที่สั่งสมมาในภายหลัง แต่สำหรับผู้ฟังที่เป็นดินดีนั้นเมื่อได้รับพระวจนะแล้วก็ยอมรับเงื่อนไขและข้อบังคับทั้งสิ้น อุปนิสัย ประเพณีและการปฏิบัติของเขาก็ถูกนำมาอยู่ภายใต้ข้อบังคับของพระวจนะของพระเจ้า ในทัศนะของเขาแล้ว ข้อบังคับของมนุษย์ผู้กระทำความผิดและมีขอบเขตจำกัดกลายเป็นสิ่งด้อยความสำคัญไป เมื่อเปรียบเทียบกับพระธรรมของพระเจ้าผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด เขาแสวงหาชีวิตนิรันดร์จนหมดจิตใจ และด้วยจุดมุ่งหมายที่เด็ดเดี่ยว และเขายอมเชื่อฟังความจริงนั้นถึงแม้จะต้องเผชิญกับความสูญเสีย การข่มเหงหรือแม้กระทั่ง

ต้องสละชีพก็ตาม {COL 60.3}

แล้วเขาก็เกิดผล “*โดยความทรหดอดทน*” ลูกา 8:15 ไม่มีผู้ใดที่ยอมรับพระวจนะของพระเจ้าจะได้รับยกเว้นจากความยากลำบากและการทดลอง แต่เมื่อความทุกข์ยากมาถึง คริสเตียนแท้จริงจะไม่วิตกกังวล ขาดความวางใจ หรือทุกข์ระทม แม้เราจะไม่ทราบถึงผลลัพธ์ของเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างแน่นอนหรือทราบพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ไม่ละความเชื่อมั่นของเราไป ให้ระลึกถึงพระกรุณาคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เราควรมอบภาระไว้กับพระองค์และตั้งใจรอคอยความรอดจากพระองค์ด้วยความอดทน {COL 60.4}

ด้วยการต่อสู้ ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจะเข้มแข็งขึ้น ความยากลำบากที่แบกไว้ได้อย่างอดทนจะช่วยพัฒนาให้เกิดอุปนิสัยที่แข็งแกร่งและพระคุณแห่งจิตวิญญาณอันล้ำค่า บ่อยครั้ง ผลอันสมบูรณ์แห่งความเชื่อ ความถ่อมใจและความรักจะเติบโตขึ้นท่ามกลางเมฆหมอกพายุร้ายและความมืดมิด {COL 61.1}

“*ดูซิ ชาวนาวยังรอคอยพืชผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน อดทนรอคอยจนกว่าฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูจะมา*” ยากอบ 5:7 ดังนั้นคริสเตียนควรเฝ้ารอผลแห่งชีวิตของเราในพระวจนะของพระเจ้าด้วยความเพียร บ่อยครั้งเมื่อเราอธิษฐานทูลขอพระคุณของพระวิญญาณ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเราโดยมอบเราไว้ในสถานการณ์ที่จะทำให้เกิดผลเหล่านี้ เรากลับไม่เข้าใจถึงพระประสงค์ แต่กลับฉงนใจและท้อใจ ถึงกระนั้นก็หาว่ามีผู้ได้รับพระคุณเหล่านี้ได้วันเสียแต่ผ่านกระบวนการแห่งการเติบโตและเกิดผลหน้าที่ของเราคือการรับพระดำรัสของพระเจ้าและยึดมั่นไว้ ยอมจำนนอยู่ใต้บังคับแห่งพระธรรมนั้นจนหมดสิ้นและเมื่อนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าในเราก็จะถึงที่สำเร็จ {COL 61.2}

พระคริสตตรัสว่า “*ถ้าใครรักเรา คนนั้นจะประพฤติตามคำของเราและพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วเราทั้งสองจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา*” ยอห์น 14:23 แรงดึงดูดแห่งความคิดที่รอบคอบที่เข้มแข็งยิ่งกว่าเก่าจะอยู่เหนือเรา เพราะเรามีความสัมพันธ์อันแนบสนิทกับแหล่งกำเนิดแห่งพลังอันเข้มแข็ง

ของสิ่งทั้งหลาย ชีวิตฝ่ายพระเจ้าของเราจะเข้ามาเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ เราจะไม่ดำเนินชีวิตที่เห็นแก่ตัวอีกต่อไป แต่พระคริสต์จะดำรงอยู่ในเรา พระลักษณะนิสัยของพระองค์จะบังเกิดขึ้นในธรรมชาติของเรา ด้วยเหตุนี้เองเราจะบังเกิดผลแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ “สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” มาระโก 4:8 {COL 61.3}

บทที่ 2 “ลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง” อ้างอิงจาก มาระโก 4:26-29

อุปมาเรื่องผู้หว่านกระตุ้นให้เกิดคำถามมากมาย ผู้ฟังบางคนจับใจความได้ว่าพระคริสต์จะไม่จัดตั้งอาณาจักรบนโลกนี้ และอีกหลายคนมีความอยากรู้อยากเห็นและฉงนสนเท่ห์ เมื่อพระคริสต์ทรงทราบถึงความฉงนใจของเขาเหล่านั้น พระองค์ทรงใช้ภาพอธิบายอื่นๆ เพื่อหวังจะหันเหความคิดของพวกเขาจากความหวังในอาณาจักรบนโลกนี้ไปยังการประกอบกิจของพระคุณของพระเจ้าในจิตวิญญาณ {COL 62.1}

“พระองค์ตรัสว่า แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน กลางคืนเขาก็นอนหลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น พืชนั้นจะงอกขึ้นหรือเติบโตอย่างไรเขาก็ไม่รู้ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกงามโดยขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง เมื่อสุกแล้วเขาก็เอาเกี่ยว

ไปเก็บเกี่ยวทันทีเพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” มาระโก 4:26–29 {COL 62.2}

ชาวนาที่ “เอาเคียวไปเก็บเกี่ยวทันทีเพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” นั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระคริสต์ พระองค์คือผู้ที่เก็บเกี่ยวโลกนี้เมื่อวันอันยิ่งใหญ่ นั้นมาถึง แต่ผู้หว่านเมล็ดนั้นได้แก่ผู้ซึ่งทำการแทนพระคริสต์ มีการกล่าวถึงเมล็ดไว้ว่า “พืชนั้นจะงอกขึ้นหรือเติบโตอย่างไรเขาก็ไม่รู้” แต่สำหรับพระบุตรของพระเจ้าสิ่งนี้หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ พระคริสต์ไม่ได้บรรทมแต่ทรงทำหน้าที่ของพระองค์ ทรงเฝ้าระวังทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ไม่ได้ทรงละเลยที่จะคอยดูว่าเมล็ดนั้นเจริญขึ้นอย่างไร {COL 62.3}

อุปมาเรื่องเมล็ดพืชเปิดเผยให้ทราบว่าพระเจ้าทรงประกอบกิจของพระองค์ในธรรมชาติ เมล็ดมีกฎแห่งการงอกขึ้นได้อยู่ในตัวมันเอง ซึ่งเป็นกฎที่พระเจ้าทรงจัดตั้ง ถึงกระนั้นหากปล่อยให้ตามลำพัง เมล็ดก็ไม่งอกขึ้นมาเอง มนุษย์มีส่วนช่วยในการเจริญเติบโตของเมล็ด เขาจะต้องเตรียมบำรุงเนื้อดินและหว่านเมล็ดลงไป เขาจะต้องพรวนดิน แต่จะมาถึงจุดหนึ่งซึ่งเขาจะทำอะไรต่อไปไม่ได้อีก ไม่มีพลังกำลังหรือสติปัญญาใดของมนุษย์ที่จะทำให้เมล็ดงอกเป็นต้นพืช แม้ว่าจะทุ่มแรงทุ่มกำลังมากเท่าใดก็ตาม เขายังต้องพึ่งพระองค์ผู้ทรงเชื่อมโยงการหว่านและการเก็บเกี่ยวเข้าด้วยกันโดยฤทธานุภาพอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระองค์ {COL 63.1}

ในเมล็ดมีชีวิต ในดินมีอำนาจ แต่เมล็ดนั้นจะไม่เกิดผลเว้นแต่อำนาจอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระเจ้าจะทรงประกอบกิจอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน สายฝนจะต้องหลั่งลงมาให้ความชุ่มฉ่ำแก่ผืนดินที่แห้งผาก ดวงอาทิตย์จะต้องให้ความร้อน รังสีแผ่ไปยังเมล็ดที่ฝังอยู่ใต้ดิน พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะเรียกชีวิตซึ่งพระเจ้าผู้สร้างประทานให้มันขึ้นมาได้ เมล็ดทุกเมล็ดเจริญขึ้นพืชทุกต้นเติบโตขึ้นก็ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {COL 63.2}

“เพราะแผ่นดินทำให้หน่อของมันงอกขึ้นมา และสวนทำให้สิ่งที่หว่านในนั้นงอกขึ้นมาอย่างไร พระยาห์เวห์องค์เจ้านายจะทรงทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าประชาชาติทั้งหมดอย่างนั้น” อิสยาห์ 61:11 การหว่านในฝ่ายจิตวิญญาณก็เหมือนกับสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ ผู้สอนพระวจนะแห่งความจริงจะต้องเตรียมเนื้อดินแห่งจิตใจ เขาจะต้องหว่านเมล็ด

ลงไป แต่อำนาจที่จะก่อให้เกิดชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า เมื่อมาถึงจุดหนึ่งแล้ว ความพยายามของมนุษย์จะไร้ผล ในขณะที่เราจำต้องประกาศพระวาทะ เราใช้อำนาจเพื่อเร่งเร้าจิตใจให้เกิดความชอบธรรมและการสรรเสริญไม่ได้ การประกาศพระวาทะนั้นจำเป็นต้องมีการทำงานของอีกฝ่ายหนึ่งที่อยู่นอกอำนาจโดยตรงของมนุษย์ โดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น พระดำรัสจึงมีชีวิตและอำนาจที่สร้างจิตใจใหม่จนถึงชีวิตนิรันดร์ได้ นี่คือนี่สิ่งที่พระคริสต์ทรงประสงค์ให้อัครสาวกทั้งหลายเข้าใจ พระองค์ทรงสอนว่าไม่มีสิ่งใดที่เรามีอยู่ในตัวที่จะทำให้การงานสำเร็จ แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทำให้พระวาทะของพระองค์เองเกิดผล {COL 63.3}

งานของผู้หว่านพืชเป็นงานแห่งความเชื่อ เขาเข้าใจความลึกซึ้งของการงอกและเติบโตของเมล็ดไม้ได้ แต่เขามีความเชื่อมั่นในสื่อตัวแทนซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้ต้นพืชนั้นเจริญงอกงาม โดยการหว่านพืชนั้นลงในดิน เขากำลังทิ้งเมล็ดอันมีค่าซึ่งน่าจะนำมาเป็นอาหารเพื่อเลี้ยงครอบครัวของเขา แต่เขายอมสูญเสียสิ่งที่ดีในปัจจุบันเพื่อหวังผลตอบแทนที่มากกว่า เขาหว่านเมล็ดนั้นไปโดยคาดหวังที่จะเก็บผลได้มากกว่าเดิมอีกหลายเท่าในวันเก็บเกี่ยว ด้วยเหตุนี้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ควรทำการ โดยมีความหวังใจในการเก็บเกี่ยวเมล็ดที่เขาหว่านไป {COL 64.1}

เมล็ดดีอาจนอนนิ่งเงียบอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งในใจที่เย็นชา เห็นแก่ตัว และฝักใฝ่อยู่ฝ่ายโลก โดยไม่มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าหยั่งรากลง แต่ภายหลังเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงระบายลมหายใจลงบนจิตใจ เมล็ดที่ซ่อนอยู่ก็แตกใบและในที่สุดออกผลถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ในชีวิตการทำงาน เราไม่ทราบว่าจะเมล็ดใดจะเจริญขึ้น นี่ไม่ใช่ปัญหาที่เราควรรหาคำตอบ เราควรรำพึงของเราและฝากผลไว้กับพระเจ้า “เวลาเข้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหุดมือเจ้าเลย” ปัญญาจารย์ 11 : 6 พระสัญญายิ่งใหญ่ของพระเจ้าประกาศว่า “*ตราบที่โลกยังมีอยู่ จะมีฤดูหว่านกับฤดูเกี่ยว... ตลอดไป*” ปฐมกาล 8:22 ด้วยความเชื่อมั่นในคำสัญญานี้ ชาวนาพรวนดินและหว่าน เราก็ควรหว่านทางฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน ด้วยการวางใจในคำมั่นสัญญาของพระองค์ที่กล่าวว่า “*คำของเราที่ออกจากปากของเราจะ*

ไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอใจนั้นสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น” อิสยาห์ 55:11 “ผู้ที่ร้องให้ออกไปโดยหอบหิวเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องยินดี โดยหอบฟ่อนข้าวมาด้วย” สดุดี 126:6 {COL 65.1}

การงอกของเมล็ดหมายถึงการเริ่มต้นชีวิตฝ่ายวิญญาณจิต และการเติบโตของต้นพืชคือรูปร่างสวยงามของการเจริญเติบโตของคริสเตียน พระคุณก็เป็นดังเช่นสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ คือจะไม่มีชีวิตอยู่ได้โดยไม่มี การเติบโต พืชจะต้องเติบโตหรือไม่ก็ตาย ต้นพืชเจริญขึ้นอย่างเงิบๆ และมองไม่เห็น แต่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเจริญเติบโตของชีวิตคริสเตียนก็เช่นกัน ในทุกขั้นตอนของการพัฒนาชีวิตของเราอาจสมบูรณ์เต็มที่ก็ได้ ถึงกระนั้นก็ตามหากพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราสัมฤทธิ์ผล ก็จะมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ การชำระให้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ดำเนินไปตลอดชีวิต ขณะที่โอกาสของเราเพิ่มขึ้นประสบการณ์ของเรา ก็จะขยายใหญ่ขึ้นและความรู้ของเรา ก็จะเพิ่มขึ้น เราจะเข้มแข็งขึ้นจนสามารถทำหน้าที่รับผิดชอบ และการเติบโตของเราก็เป็นสัดส่วนกับสิทธิพิเศษของเรา {COL 65.2}

พืชเจริญเติบโตโดยรับสิ่งที่พระเจ้าประทานเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตของมัน มันหยั่งรากลงในพื้นดิน รับแสงอาทิตย์ น้ำค้าง และหยาดฝน มันรับอนุญาตให้ชีวิตจากอากาศ ชีวิตคริสเตียนก็เช่นกันที่จะต้องเติบโตขึ้นโดยการร่วมมือกับพระเจ้า โดยสำนึกถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเรา เราควรต้องพัฒนาทุกโอกาสเพื่อประสบการณ์ที่เต็มบริบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังพืชที่หยั่งรากลงในดิน เราควรหยั่งรากลึกลงในพระคริสต์ เหมือนกับพืชที่รับแสงอาทิตย์ น้ำค้างและหยาดฝน เราก็ควรจะไปเปิดใจของเราออกต้อนรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ภารกิจนี้จะสำเร็จ “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตั่งนี้แหละ” เศคาริยาห์ 4:6 ถ้าเรารักษาความคิดของเราอยู่ในพระคริสต์แล้ว พระองค์จะเสด็จมายังเรา “อย่างท่าฝน ดังฝนชุกปลายฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน” โฮเซยา 6:3 พระองค์จะเสด็จมาประทับเหนือเราดังเช่นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม “ซึ่งมีปีกรักษาโรคภัยได้” มาลาคีย์ 4:2 เราจะ “เบิกบานอย่างดอกิลลิสี่” เรา “จะเจริญ

ขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเกาฮองุ่น” โยเซยา 14:5, 7 โดยการฟังในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา พระองค์ผู้ทรงเป็นศิระระของเราจะทำให้เราเจริญขึ้นในทุกสิ่ง {COL 66.1}

พืชนั้นจำเจริญขึ้น “เป็นลำดับก่อน ภายหลังก้ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:29 เป้าหมายของชาวนาผู้หว่านเมล็ดและบำรุงรักษาพืชให้เติบโตนั้นก็คือ ต้นข้าวออกรวง เขาปรารถนาอาหารสำหรับผู้หิวกระหาย และเมล็ดข้าวสำหรับการเก็บเกี่ยวในอนาคต ดังนั้นพระผู้ทรงเป็นเหมือนชาวนาที่เสาะหาการเก็บเกี่ยว เพื่อรับผลตอบแทนสำหรับพระราชกิจและความเสียสละของพระองค์ พระคริสต์ทรงกำลังแสวงหาการเกิดผลแห่งพระกายของพระองค์ในจิตใจของมนุษย์และทรงกระทำสิ่งนี้โดยผ่านผู้ที่เชื่อในพระองค์ เป้าหมายของชีวิตคริสเตียนคือการเกิดผล คือการจำลองพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ในผู้ที่เชื่อเพื่อที่จะเกิดผลให้มากขึ้น และเพื่อจะเกิดผลในผู้อื่นด้วย {COL 67.1}

พืชนั้นหาได้งอก เติบโตและออกผลเพื่อตัวของมันเองไม่ แต่ “ให้เมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและอาหารแก่คนกิน” อิสยาห์ 55:10 ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ควรมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองฝ่ายเดียว คริสเตียนดำรงตนอยู่ในโลกนี้ในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ เพื่อเป็นผู้นำความรอดไปสู่จิตวิญญาณทั้งหลาย {COL 67.2}

ชีวิตที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวจะไม่เจริญเติบโต หรือเกิดผลใดๆ ถ้าท่านรับองค์พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวแล้ว ท่านก็ควรละตัวเองเสียและพยายามช่วยเหลือผู้อื่น จงกล่าวถึงความรักของพระคริสต์และประกาศถึงคุณความดีของพระองค์ จงกระทำหน้าที่ทุกประการเมื่อโอกาสเปิดให้ท่าน จงแบกรับภาระของจิตวิญญาณไว้บนจิตใจของท่าน และพยายามทุกวิถีทางเท่าที่ท่านมีอำนาจจะทำได้เพื่อช่วยเหลือผู้ที่หลงหาย ขณะที่ท่านรับพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวและประกอบกิจเพื่อผู้อื่น ท่านจะเติบโตและเกิดผล ผลแห่งพระคุณของพระวิญญาณจะเจริญขึ้นในอุปนิสัยของท่าน ความเชื่อของท่านจะเพิ่มมากขึ้น ความเชื่อมั่นของท่านจะหยั่งลึก ความรักของท่านจะสมบูรณ์แบบ ท่านจะสะท้อนพระฉายาของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกสิ่งที่บริสุทธิ์ สิ่งที

ทรงคุณ สิ่งที่น่ารัก {COL 67.3}

“ส่วนผลของพระวิญญูญาณนั้นคือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน” กาลาเทีย 5:22, 23 ผลเช่นนี้จะไม่มียวันเสื่อมเสียแต่จะผลิตผลตามชนิดของมันจนถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 68.1}

“เมื่อสุกแล้วเขาเอาเคียวไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” มาระโก 4:29 พระคริสต์ทรงเฝ้าคอยด้วยความปรารถนาที่จะเปิดเผยพระองค์ในคริสตจักรของพระองค์ เมื่อพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์จะสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์แบบในประชากรของพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเขาเหล่านั้นให้เป็นของพระองค์ {COL 69.1}

นี่คือสิทธิพิเศษของคริสเตียนทุกคน ไม่เพียงแต่จะรอคอยวันนั้นเท่านั้น แต่ช่วยเร่งให้วันแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเร็วขึ้น 2 เปโตร 3:12 หากทุกคนที่อ้างตนว่ารับพระนามของพระองค์จะเกิดผลเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้ว เมื่อนั้นเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐจะกระจายไปทั่วทั้งโลกอย่างรวดเร็วปานใด การเก็บเกี่ยวครั้งสุดท้ายจะมาถึงโดยเร็ว และพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อรวบรวมเมล็ดอันมีค่า {COL 69.2}

บทที่ 3 ข้าวละมาน

อ้างอิงจาก **มัทธิว 13:24-30, 37-43**

“พระองค์ตรัสอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนคนหนึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของตน แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวดีนั้นไว้แล้วก็หลบไปเมื่อต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ขึ้นมาปรากฏด้วย” มัทธิว 13:24-26 {COL 70.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “นา นั้นได้แก่โลก” มัทธิว 13:38 แต่เราจะต้องเข้าใจว่านี่หมายถึงคริสตจักรของพระคริสต์ในโลกนี้ อุปมาเป็นคำพรรณนาอธิบายถึงสิ่งที่เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์สำหรับความรอดบาปของมนุษย์และพระราชกิจนี้จะสำเร็จได้โดยผ่านทางคริสตจักร เป็นความจริงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จไปทั่วโลกแล้ว พระองค์ทรงประกอบ

กิจและเคลื่อนไหวในจิตใจของมนุษย์ในทุกแห่งหน แต่ว่าเราจะเจริญขึ้นและเติบโตในคริสตจักร เพื่อจะเก็บเกี่ยวไว้ในยังฉางของพระเจ้า {COL 70.3}

“ผู้หว่านเมล็ดพืชชนิดนั้นได้แก่บุตรมนุษย์...เมล็ดพืชที่ได้แก่พลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย” มัทธิว 13:37, 38 เมล็ดพืชชนิดนั้นหมายถึงผู้ที่เกิดจากพระวจนะแห่งความจริงของพระเจ้า ข้าวละมานนั้นหมายถึงประชากรผู้เป็นผลมาจากหลักเกณฑ์ผิดๆ “ศัตรูผู้หว่านเมล็ดพืชแล้วได้แก่มารนั้น” มัทธิว 13:39 พระเจ้าหรือทูตของพระองค์ไม่ได้เป็นผู้หว่านพืชซึ่งเติบโตเป็นข้าวละมาน ข้าวละมานนั้นซาตานผู้เป็นศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์เป็นผู้หว่านเสมอ {COL 70.3}

ในทางตะวันออก มีบางคนแก้แค้นศัตรูด้วยการหว่านวัชพืชอันลงบนนาที่หว่านเรียบร้อยแล้ว ขณะที่วัชพืชชนิดนี้โตขึ้น จะมีลักษณะคล้ายต้นข้าว เมื่อออกขึ้นพร้อมกับต้นข้าวมันก็เป็นภัยแก่พืชที่โตขึ้นมาด้วยกัน สร้างปัญหาและความสูญเสียมายังเจ้าของนา ในทำนองเดียวกันซาตานผู้เป็นศัตรูกับพระคริสต์ หว่านพืชชั่วท่ามกลางพืชดีของแผ่นดิน ผลที่เกิดจากการหว่านของมันนั้นมันก็อ้างว่ามาจากพระบุตรของพระเจ้า ด้วยการนำคนเหล่านี้เข้ามายังคริสตจักร ผู้ที่อ้างว่าตนถือพระนามของพระคริสต์แต่ปฏิเสธพระลักษณะนิสัยของพระองค์ คนชั่วเหล่านี้จึงทำให้พระเจ้าเสื่อมพระเกียรติ ทำให้แผนงานแห่งการช่วยให้รอดมีภาพพจน์ที่ผิดไปและทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากต้องพินาศ {COL 71.1}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์เศร้าใจเมื่อเห็นผู้เชื่อที่แท้จริงและเทียมเท็จรวมกันอยู่ในคริสตจักร พวกเขาอยากจะทำระคริสตจักร ดังเช่นป่าของเจ้าของนาข้าว พวกเขาพร้อมที่จะถอนข้าวละมานออกไปเสีย แต่พระคริสต์ตรัสกับพวกเขาว่า “อย่าเลย เกรงว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวดีด้วยให้ทั้งสองเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว” มัทธิว 13:29, 30 {COL 71.2}

พระคริสต์ทรงสั่งสอนอย่างชัดเจนว่าผู้ที่ยังขึ้นปล่อยตัวทำบาปอย่างเปิดเผยจะต้องถูกแยกออกจากคริสตจักร แต่พระองค์ก็ไม่ได้ให้เราทำหน้าที่ตัดสินความประพฤติและความนึกคิดของบุคคลอื่น พระองค์ทรงทราบธรรมชาติของเราเกินกว่าที่จะมอบหน้าที่นี้ให้ ถ้าเราขึ้นพยายามถอนผู้ที่เราสงสัยว่า

ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริงออกจากคริสตจักร อาจจะตัดสินใจผิดพลาดได้ บ่อยครั้งที่เรารู้ว่าบางคนสิ้นหวังแล้ว ทั้งที่พระคริสต์ทรงกำลังนำคนนั้นเข้ามาหาพระองค์เอง ถ้าปล่อยให้เราเป็นผู้พิจารณาจิตวิญญาณคนเหล่านี้ ตามการตัดสินใจที่ไม่รอบคอบของเราแล้ว อาจทำให้โอกาสสุดท้ายของพวกเขาหมดไปก็ได้ มีหลายคนคิดว่าตนเป็นคริสเตียนที่แท้จริง แต่สุดท้ายนั้นอาจพบว่าพวกเขายังบกพร่องอยู่ มีหลายคนจะปรากฏตัวในสวรรค์ เป็นคนที่เป็นเพื่อนบ้านของเขาไม่เคยคิดว่าจะเข้าสวรรค์ได้ มนุษย์ตัดสินจากรูปกายภายนอก แต่พระเจ้าทรงตัดสินที่จิตใจ ข้าวละมานและข้าวดิจจะต้องเจริญขึ้นด้วยกันจนถึงวันเก็บเกี่ยว และเวลาแห่งการเก็บเกี่ยวนั้นคือวันที่พระกรูณาของพระเจ้าสิ้นสุดลง {COL 71.3}

ในพระดำรัสของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยังมีบทเรียนอีกบทหนึ่ง เป็นบทเรียนเกี่ยวกับความอดทนนานอันน่าอัศจรรย์ และความรักอันอ่อนโยน ดังเช่นข้าวละมานซึ่งมีรากแทรกอยู่ที่ท่ามกลางข้าวดิจ เช่นเดียวกัน พี่น้องที่เยยมเท็จในคริสตจักรอาจจะอยู่ใกล้ชิดกับสาวกที่แท้จริง อุปนิสัยอันแท้จริงของผู้เชื่อที่เยยมเท็จเหล่านี้ยังไม่ปรากฏแจ้งอย่างเด่นชัด ถ้าจะแยกพวกเขาเหล่านี้ออกจากคริสตจักรแล้วผู้อื่นอาจจะสะดุดล้มลงเพราะเรื่องนี้ {COL 72.1}

คำสอนของอุปมานี้เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์ ซาตานเป็นผู้หลอกลวง เมื่อมันทำบาปในสวรรค์ แม้กระทั่งเหล่าทูตสวรรค์ที่สัตย์ซื่อยังไม่เห็นความประพฤติของมันอย่างชัดแจ้ง นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงทำลายมันทันที เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้น ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ก็จะไม่เห็นถึงความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า ความสงสัยในคุณความดีของพระเจ้าเป็นเช่นเมล็ดข้าวที่ให้ผลอันขมขื่นแห่งบาปและความวิบัติ ฉะนั้นต้นกำเนิดแห่งความชั่วจึงถูกเก็บรักษาไว้ เพื่อให้อุปนิสัยอันแท้ของมันพัฒนาอย่างเต็มที่ ตลอดชั่วอายุอันยาวนานที่ผ่านมา พระเจ้าทรงอดกลั้นด้วยความเจ็บปวดต่อการที่ต้องทนเห็นกิจการของความชั่ว พระองค์ประทานของขวัญอันล้ำค่าแห่งกาลวาริแทนที่จะปล่อยให้ผู้หนึ่งผู้ใดถูกหลอกด้วยการสำแดงแบบผิดๆ ของมารชั่ว เพราะเหตุว่าไม่สามารถถอนข้าวละมานโดยไม่กระทบกระเทือนถึงรากของข้าวดิจอันมีค่า และเราจะ

ไม่ทำตนเป็นผู้อดทนต่อเพื่อนมนุษย์ของเราดังเช่นพระผู้เป็นเจ้าของสวรรค์ และโลกนี้ที่ทรงความอดทนต่อการกระทำของชาตानหรือ {COL 72.2}

โลกนี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะสงสัยความจริงของคริสต์ศาสนาเพียงเพราะมีสมาชิกที่ไม่สมควรอยู่ในคริสตจักร ทำนองเดียวกันคริสเตียนก็ไม่ควรท้อใจ เพราะพี่น้องคริสเตียนจอมปลอมเหล่านั้น คริสตจักรในยุคต้นนั้นเป็นอย่างไบบ้าง อานาเนียและสัปปิราเข้าร่วมกับสาวก ซีโมนมากัสกับบพิตัสมา เดมัสที่ละทิ้งเปาโลก็ยังนับว่าเป็นผู้เชื่อ ยูดาส อิสคาริโอทเป็นหนึ่งในอัครสาวก พระผู้ไถ่ไม่ทรงปรารถนาจะสูญเสียจิตวิญญาณไปแม้แต่ดวงเดียว ประสพการณ์ของพระองค์กับยูดาสนั้นบันทึกไว้เพื่อเปิดเผยให้เห็นถึงความอดทนนานของพระองค์ต่อธรรมชาติอันดื้อรั้นของมนุษย์ พระองค์ทรงเรียกให้เราอดทน ดังเช่นที่พระองค์ทรงอดกลั้น พระองค์ตรัสว่าพี่น้องจอมปลอมเหล่านั้นจะมีอยู่ในคริสตจักรจนกระทั่งวันสุดท้าย {COL 72.3}

มนุษย์ก็ยังคงพยายามถอนข้าวละมานอยู่ ทั้งที่พระคริสต์ทรงเตือนไว้แล้ว คริสตจักรใช้อำนาจทางศาลจัดการลงโทษคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด บุคคลผู้มีความแตกต่างจากคำสอนที่บัญญัติไว้ต้องถูกกักขังไว้ในเรือนจำ ถูกทรมานจนถึงตาย โดยคนที่อ้างว่าทำหน้าที่ภายใต้กฎของพระคริสต์ แต่แท้จริงแล้ว เป็นวิญญานของชาตानที่ตลใจให้กระทำเช่นนี้ ไม่ใช่พระวิญญานของพระคริสต์ นี่คือวิธีการของชาตानที่จะชักนำโลกให้อยู่ภายใต้อำนาจของมัน การที่คริสตจักรปฏิบัติเช่นนี้ต่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่านอกรีตนั้นทำให้คนอื่นมองพระเจ้าในทางที่ผิด {COL 74.1}

คำสอนจากอุปมาของพระคริสต์หาใช่การพิพากษาและกล่าวโทษผู้อื่นไม่ แต่คือการถ่อมใจลงและไม่วางใจในตนเอง ไซว่าเมล็ดทั้งหมดที่หว่านลงในทุ่งนาจะเป็นพืชดี ข้อเท็จจริงก็คือ คนที่อยู่ในคริสตจักรก็หาได้พิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนไม่ {COL 74.2}

ข้าวละมานมีลักษณะคล้ายคลึงข้าวดีในขณะที่ลำต้นยังเขียวอยู่ แต่เมื่อทุ่งนั้นเหลืองอร่ามเพื่อการเกี่ยว จึงปรากฏเด่นชัดว่าข้าวละมานนั้นไม่เหมือนกับข้าวดีที่โน้มลำต้นลงเพราะรวงข้าวที่เติบโตเต็มที่ คนบาปที่ทำตัวเป็นคนเคร่งศาสนา ก็รวมอยู่กับผู้ติดตามพระคริสต์ที่แท้จริงได้ชั่วขณะหนึ่ง

และการแบ่งตัวอยู่ร่วมกับคริสเตียนก็ทำให้หลายคนถูกหลอก แต่เมื่อถึงเวลาการเก็บเกี่ยวของโลกนี้ จะไม่มีความคล้ายคลึงระหว่างความดีและความชั่ว เมื่อนั้นผู้ที่เข้าร่วมกับคริสตจักรแต่ไม่ได้อยู่ในพระคริสต์จะปรากฏตัวให้เห็น {COL 74.3}

ข้าวละมานถูกปล่อยให้เติบโตไปพร้อมกับข้าวดี ได้รับประโยชน์จากทั้งแสงอาทิตย์และน้ำฝน แต่เมื่อถึงฤดูการเก็บเกี่ยว “เจ้าจะสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมและอธรรม ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์” มาลาคีย์ 3:18 พระเยซูคริสต์เองจะทรงพิจารณาผู้ที่เหมาะสมที่จะเข้าร่วมกับครอบครัวแห่งแผ่นดินสวรรค์ พระองค์จะทรงพิพากษาทุกคนตามคำพูดและการกระทำของเขา คนที่กล่าวว่าตนเองเป็นคริสเตียนจะไม่ถูกนับเข้าไป แต่อุปนิสัยต่างหากที่จะตัดสินบั้นปลายชีวิตของพวกเขา {COL 74.4}

พระเจ้าช่วยให้รอดไม่ได้ชี้ไปยังเวลาในอนาคตว่าข้าวละมานจะกลับกลายเป็นข้าวดี ข้าวดีและข้าวละมานเติบโตขึ้นพร้อมกันจนกระทั่งถึงเวลาเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นโลก เมื่อนั้นข้าวละมานจะถูกรวบรวมมัดเป็นฟ่อนเพื่อเผาทิ้งเสีย ส่วนข้าวดีจะถูกรวบรวมเข้าไปในการเก็บเกี่ยวของพระเจ้า “เวลานั้นบรรดาคนชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินพระบิดาของพวกเขาดุจดวงอาทิตย์” เมื่อนั้น “บุตรมนุษย์จะใช้บรรดาทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และพวกผู้ที่ทำชั่วไปจากแผ่นดินของท่านและจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 13:43, 41, 42 {COL 75.1}

บทที่ 4 “เปรียบเทียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด เมล็ดหนึ่ง”

อ้างจากมัทธิว 13:31, 32 มาระโก 4:30-32 ลูคา 13:18, 19

ในบรรดาฝูงชนที่ฟังคำสอนของพระคริสต์ มีฟาริสีอยู่เป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้มองด้วยความเหยียดหยามว่า ผู้ฟังจำนวนน้อยยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร และพวกเขาก็ถามคำถามกับตนเองว่าครูผู้ไม่โอ้อวดท่านนี้ จะนำอิสราเอลครอบครองโลกได้อย่างไร เขาจะจัดตั้งอาณาจักรใหม่โดยไม่มีเงินทอง อำนาจ หรือเกียรติยศได้อย่างไร พระคริสต์ทรงอ่านความคิดของพวกเขาและตอบว่า {COL 76.1}

“แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะแสดงด้วยอุปมาอย่างไร” สำหรับการปกครองทางโลก ไม่มีสิ่งใดที่จะนำมาเปรียบเทียบได้ ไม่มีสิ่งคมทางการเมืองใดที่พระองค์ทรงนำมาใช้เป็นตัวอย่างได้ พระองค์

ตรัสว่า “ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ตอนที่เพาะลงในดิน ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วแผ่นดิน แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญโตใหญ่กว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ในมันนั้นได้” มาระโก 4:30-32 {COL 76.2}

ต้นอ่อนในเมล็ดเติบโตโดยเปิดเผยแก่ชีวิตที่พระเจ้าทรงปลูกฝังไว้ออกมา การเจริญเติบโตของมันไม่ได้พึ่งอำนาจของมนุษย์ แผ่นดินของพระคริสต์ก็เช่นกัน เป็นสิ่งที่เนรมิตสร้างใหม่ หลักของพัฒนาการนี้แตกต่างไปจากกฎเกณฑ์ของอาณาจักรทั้งหลายในโลกนี้ รัฐบาลของโลกปกครองด้วยกำลัง พวกเขาจัดการปกครองโดยการใช้อำนาจทางสงคราม แต่ผู้ก่อตั้งอาณาจักรใหม่ทรงเป็นองค์สันติราช พระวิญญูณบริสุทธ์ทรงเปรียบอาณาจักรของโลกด้วยสัญลักษณ์ของสัตว์ดุร้ายที่คอยจ้องหาเหยื่อ แต่พระคริสต์ทรงเป็น “พระเมษโปดก [ลูกแกะ] ของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ในแผนการของการปกครองของพระองค์ จะไม่มีการใช้ความรุนแรงที่โหดร้ายในการบังคับความคิด ความสำนึกผิดชอบ ชาวอิวเฝ้ารอคอยการจัดตั้งอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับการจัดตั้งอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ เพื่อสนับสนุนในเรื่องของความชอบธรรม พวกเขาคิดหามาตรการภายนอก พวกเขาค้นหาวิธีการและการวางแผน แต่พระคริสต์ทรงปลูกฝังหลักการ ด้วยการปลูกฝังความจริงและความชอบธรรม พระองค์ทรงต่อต้านความไม่ถูกต้องและบาป {COL 77.1}

ขณะที่พระเยซูตรัสอุปมานี้ ทรงมองเห็นต้นมัสตาร์ดได้ทั้งใกล้และไกล มันชูต้นขึ้นเหนือต้นหญ้าและต้นข้าวและโอบกิ่งใบไปมาซ้าๆ พวกนกก็โฉบบินจากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่ง และส่งเสียงร้องออกมาจากแมงไม้เหล่านั้น แต่ถึงกระนั้นเมล็ดที่เป็นต้นกำเนิดของพืชขนาดใหญ่นี้ก็กลับเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในบรรดาเมล็ดพืชทั้งหลาย ในช่วงแรกมันงอกขึ้นด้วยหน่ออ่อน แต่เป็นหน่อที่สำคัญเท่าชีวิตและเติบโตเจริญขึ้นอย่างสมบูรณ์จนกระทั่งมีขนาดใหญ่เต็มที่ ในทำนองเดียวกันในระยะแรกแผ่นดินของพระเจ้าดูเหมือนว่าต่ำต้อยและไม่สำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับอาณาจักรของฝ่ายโลก จะเห็นว่า เป็นอาณาจักรที่เล็กที่สุด คำกล่าวอ้างของพระคริสต์ที่ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็น

กษัตริย์องค์หนึ่งนั้น ถูกประมุขของโลกหัวเราะเยาะ ถึงกระนั้นในความจริงอันยิ่งใหญ่ที่มอบให้กับผู้ติดตามของพระองค์ อาณาจักรแห่งข่าวประเสริฐนั้นคือการมีชีวิตแบบพระเจ้า และอาณาจักรนี้ได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วเพียงใด อานาจรอบครองก็แผ่ขยายกว้างไปมากเพียงใด ในขณะที่พระคริสต์ตรัสอุปมานี้ มีชาวกาลิลีเพียงไม่กี่คนเป็นตัวแทนของอาณาจักรใหม่นี้ คนเหล่านี้ที่ยากจนและมีจำนวนน้อยนิดเป็นเหตุผลที่ชักจูงไม่ให้คนอื่น ๆ เข้าร่วมกับข่าวประมุขผู้ต่ำต้อยที่ติดตามพระเยซู แต่เมลิตัสมัสตาร์ดจะเติบโตขึ้นและแผ่ขยายกึ่งกันไปทั่วโลก เมื่ออาณาจักรของโลกซึ่งมีความรุ่งเรืองครอบคลุมอยู่ในใจมนุษย์จะต้องพินาศ แผ่นดินของพระคริสต์จะยั่งยืน ยิ่งใหญ่และแผ่ขยายออกไป {COL 77.2}

ในทำนองเดียวกัน พระคุณของพระเจ้าในจิตใจจะเริ่มต้นขึ้นจากจุดเล็กๆ เมื่อถ้อยคำหนึ่งถูกกล่าวออกมา รัศมีของแสงนั้นก็ส่องเข้าไปในจิตใจ และมีอำนาจชักจูงให้เกิดชีวิตใหม่ แล้วใครเล่าจะสามารถวัดผลที่จะเกิดขึ้นตามมา {COL 78.1}

ไม่เพียงแต่อุปมาของเมลิตัสมัสตาร์ดเท่านั้นที่ใช้แสดงถึงการเติบโตของอาณาจักรของพระคริสต์ แต่ในทุกขั้นตอนของการเติบโต ประสบการณ์ที่อธิบายไว้อยู่ในอุปมาก็จะนำมากล่าวซ้ำ พระเจ้าทรงมีความจริงและภารกิจพิเศษสำหรับคริสตจักรในทุกยุคสมัย ความจริงที่ซ่อนไว้จากคนฉลาดและรอบคอบของทางโลก จะสำแดงแก่ผู้ที่เชื่อเหมือนเด็กและถ่อมใจ เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความเสียสละส่วนตน มีสงครามที่ต้องต่อสู้และชัยชนะที่จะได้มาเมื่อเริ่มต้นในช่วงแรก มีผู้เชื่อจำนวนน้อย พวกเขาถูกผู้นำชั้นสูงในโลกและคริสตจักรที่เลียนแบบฝ่ายโลกต่อต้านและดูหมิ่น ดูยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา เขาเตรียมทางของพระคริสต์ เขาลุกขึ้นเพียงคนเดียว ต้าหนีความหยิ่งยโสและการเคร่งในระเบียบของชาวยิว ดูผู้นำข่าวประเสริฐคนแรกๆ ที่เดินทางไปยุโรป เปาโลและสิลาสคนเย็บเต็นท์ทั้งสองคนทั้งที่เป็นคนไม่มีชื่อเสียงและแทบจะไม่มีหวัง ในขณะที่คนเหล่านี้และสหายไปขึ้นเรือที่เมืองโตรอัส เพื่อไปยังเมืองฟีลิปปี ดู “เปาโลผู้ซรา” ในขณะที่ถูกล่ามด้วยโซ่ในคุกอันแข็งแรงของเมืองซีซาร์ียาก็ยังเทศนาสั่งสอน ดูหมู่ทาสและชาวนา พวกเขา

ต่อสู้กับพวกนอกศาสนาของอาณาจักรโรมัน คูมาร์ติน ลูเธอร์ ผู้ต่อต้าน คริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของสติปัญญาแห่งโลก จงดูเขา ยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้า เพื่อต่อต้านจักรพรรดิและพระสันตะปาปาโดย ประกาศว่า “ข้าพเจ้าขอยืนหยัดตั้งนี้ไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าโปรดช่วยข้าพเจ้า เกิด” ดูจอห์น เวสเลย์ ผู้เทศนาเรื่องพระคริสต์และความชอบธรรมของพระองค์ ท่ามกลางผู้ถือลัทธิระเบียบ มักมากในกามตัณหาและไม่เลื่อมใสในศาสนา ดูผู้หนึ่งที่มีภาระกับความทุกข์ระทมของโลกที่ไม่รู้จักพระเจ้า ร้องวิงวอนขอ โอกาสที่จะนำชาวความรักของพระคริสต์ไปประกาศ ฟังการตอบสนองของ คณะนักบวชซึ่งกล่าวแก่เขาว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย จงนั่งลงเถิด เมื่อพระเจ้าทรง ต้องการนำคนนอกศาสนามาหาพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำโดยไม่ต้อง การความช่วยเหลือของเจ้าหรือของฉัน” {COL 78.2}

ผู้นำยิ่งใหญ่ทางศาสนาในยุคนี้ยกย่องสรรเสริญและสร้างอนุสาวรีย์ แก่ผู้ที่หว่านเมล็ดแห่งความจริงเมื่อหลายศตวรรษก่อน ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากหันไปจากงานนี้เพื่อเหยียบย่ำต้นที่งอกขึ้นจากเมล็ดที่หว่านไว้หรือไม่ คำกล่าวของสมัยก่อนได้ถูกนำมาใช้ใหม่ “เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่สำหรับคนนั้น [พระคริสต์ในผู้สื่อข่าวที่ทรงส่งให้ไปทำงาน] เราไม่รู้ว่ามี จากไหน” ยอห์น 9:29 เช่นเดียวกับยุคแรกเริ่ม ความจริงพิเศษยุคนี้ไม่ได้ อยู่ที่นักบวชหรือศาสนาจารย์ แต่อยู่กับชายและหญิงผู้มีการศึกษาไม่มาก เกินไปหรือไม่ฉลาดเกินกว่าที่จะเชื่อพระวจนะคำของพระเจ้า {COL 79.1}

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูสภาพพวกท่านเมื่อได้รับการทรงเรียก มีน้อยคนที่โลกถือว่ามีปัญหา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อให้พวกมีปัญหาอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ” 1 โครินธ์ 1:26 – 28 “เพื่อความเชื่อของ พวกท่านจะไม่ขึ้นกับปัญญาของมนุษย์ แต่ขึ้นกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า” 1 โครินธ์ 2:5 {COL 79.2}

ในยุคสุดท้ายนี้ อุปมาเรื่องเมล็ดมีสตาร์ตจะเป็นตัวอย่างที่สำคัญ และเป็นความสำเร็จแห่งชัยชนะ เมล็ดเล็กๆ นี้จะกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ชาว

สุดท้ายแห่งการตักเตือนและพระกรุณาจะต้องประกาศไปยัง “ทุกประชาชาติ
ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ” วิวรณ 14:6 – 14 “เพื่อจะทรงเลือกชน
กลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์” กิจการ 15:14 วิวรณ
18:1 และโลกจะสว่างด้วยพระสิริของพระองค์ {COL 79.3}

บทที่ 5 บทเรียนอื่นๆ จากการหว่านเมล็ด

นับจากการหว่านเมล็ด และการเจริญเติบโตของต้นพืชจากเมล็ดพืช มีบทเรียนอันมีค่าที่นำมาใช้สอนในครอบครัวและในโรงเรียนได้ จงให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ที่จะสังเกตพระราชกิจของพระเจ้าในสิ่งต่างๆ ของธรรมชาติ และพวกเขาจะรับรู้สิ่งที่มีประโยชน์ที่ตาเปล่ามองไม่เห็นนั้นได้ โดยความเชื่อ ขณะที่พวกเขาเริ่มเข้าใจพระหัตถกิจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทรงตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกในครอบครัวใหญ่ของพระองค์ และวิธีที่เราร่วมมือกับพระองค์ได้นั้น พวกเขาก็คงมีความเชื่อในพระเจ้ามากยิ่งขึ้นและรู้ถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเขาเอง {COL 80.1}

พระเจ้าทรงสร้างเมล็ดเมื่อครั้งพระองค์ทรงเนรมิตสร้างโลก โดยพระดำรัส พระองค์ประทานอำนาจเพื่อการเจริญเติบโตและเพิ่มทวีมากยิ่งขึ้น พระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผล

ที่ออกผลตามชนิดของมันและมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน และก็เป็นดังนั้น... พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ปฐมกาล 1:11, 12 พระดำรัสนั้นยังทำให้เมล็ดเจริญเติบโตขึ้น เมล็ดทุกเมล็ดที่ซุไปสีเขียวขึ้นรับแสงแดดประกาศถึงฤทธิ์อำนาจการประกอบกิจการอย่างมหัศจรรย์ของพระดำรัสนั้น ซึ่งมาจากพระองค์เมื่อ “ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา” เมื่อ “ทรงบัญชา มันก็ตั้งมันคง” สดุดี 33:9 {COL 80.2}

พระคริสต์ทรงสอนสาวกอริษฐาน “ขอประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ในวันนี้” และทรงชี้ไปยังดอกไม้ พระองค์ทรงให้พวกเขามีความมั่นใจว่า “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น...พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากกว่านั้นหรือ” มัทธิว 6:11, 30 พระคริสต์ทรงดำเนินการอยู่อย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบคำอริษฐานนี้ และเพื่อให้คำมั่นสัญญานี้เป็นจริง มีอำนาจที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นทำงานอยู่อย่างสม่ำเสมอ เสมือนผู้รับใช้คอยให้อาหารและนุ่งห่มเขา พระเป็นเจ้าของเราทรงใช้วิธีการต่างๆ เพื่อทำให้เมล็ดที่ถูกหว่านออกไปกลายเป็นพืชที่มีชีวิตและพระองค์ประทานสิ่งจำเป็นทั้งหมดในสัดส่วนที่พอเหมาะเพื่อให้ได้การเก็บเกี่ยวที่สมบูรณ์ ผู้ประพันธ์สดุดีรจนาถ้อยคำอันงดงามว่า

“พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำให้
พระองค์ทรงทำให้แผ่นดินอุดมยิ่ง
แม่น้ำของพระเจ้าน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้
เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ
พระองค์ทรงรดน้ำ ตามรอยไถของมันอย่างชุ่มโชก
และทรงให้ซี่ไถราบลง
ทรงให้ดินอ่อนนุ่มด้วยห่าฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน
พระองค์ทรงให้ปีเป็นปีทองด้วยความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์
รอยรถของพระองค์มีความไพบูลย์อภัยหยด” สดุดี 65:9–11 {COL

วัตถุประสงค์ของโลกอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ธรรมชาติปฏิบัติ ตามกฎธรรมชาติ ทุกสิ่งเปล่งวาจาและปฏิบัติตามพระทัยของพระผู้สร้าง เมฆและแสงแดด น้ำค้างและหยาดฝน ลมและพายุ ทั้งหมดอยู่ภายใต้การ ควบคุมดูแลของพระเจ้า และทุกสิ่งเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์โดยปริยาย เป็นการเชื่อฟังต่อกฎเกณฑ์ของพระเจ้าที่ทำให้ยอดต้นข้าวเบ่งบานงอกผ่าน พื้นดิน “งอกงามโดยขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าว เต็มรวง” มาระโก 4:28 สิ่งเหล่านี้พระเจ้าทรงพัฒนาขึ้นตามฤดูกาลที่ แน่นนอน เพราะมันไม่ต่อต้านการกระทำของพระองค์ และเป็นไปได้หรือที่ มนุษย์ผู้ได้รับการสร้างมาตามแบบพระฉายของพระเจ้าได้รับความคิดที่มี เหตุผล และพูดได้จะเป็นผู้เดียวที่ไม่ได้มีความรู้สึกซาบซึ้งในของประทาน ของพระองค์ และขัดขึ้นต่อน้ำพระทัยของพระองค์ จะให้สิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล เหล่านี้เป็นผู้เดียวที่นำความสับสนมาสู่โลกของเรากระนั้นหรือ {COL 81.2}

ในทุกสิ่งที่เกื้อหนุนเพื่อการยังชีพของมนุษย์ จะพบความร่วมมือ อย่างเป็นเอกภาพระหว่างความพยายามของพระเจ้าและของมนุษย์อยู่ในนั้น จะไม่มีการเก็บเกี่ยว หากมีมนุษย์ไม่เข้าร่วมในการหว่านเมล็ดพืช แต่หาก ไม่มีส่วนประกอบอื่นๆ ที่พระเจ้าประทานให้ ได้แก่ แสงแดดและสายฝน น้ำค้างและเมฆก็จะไม่มีการเพิ่มพูนขึ้น ด้วยประการฉะนี้ ในการดำเนินงาน ทุกด้านของธุรกิจ ในทุกแผนของการศึกษาและศาสตร์ต่างๆ เป็นเช่นนี้ในสิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณ ในการเสริมสร้างอุปนิสัยและใน ทุกๆ ด้านของภารกิจของคริสเตียน เรามีส่วนที่ต้องทำ แต่เราจะต้องได้รับ อำนาจจากพระเจ้ามาร่วมเข้ากับของเรา หากไม่แล้วความพยายามของเราจะ สูญเปล่า {COL 82.1}

เมื่อใดที่มนุษย์ทำสิ่งใดสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็ทางฝ่ายจิตวิญญาณหรือ ทางฝ่ายโลก เขาต้องจดจำเสมอว่าเขากระทำไปโดยความร่วมมือกับพระ ผู้สร้างของเขา มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเราที่จะตระหนักเสมอว่าเรา ต้องพึ่งพาในพระเจ้า มนุษย์วางใจในมนุษย์ด้วยกันมากเกินไป พึ่งในผลงาน ประดิษฐ์ของมนุษย์มากเกินไป แต่วางใจในอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงพร้อมที่ จะประทานให้น้อยเกินไป “เราช่วยกันทำงานเพื่อพระเจ้า” 1 โครินธ์ 3:9

สิ่งที่มนุษย์มีอยู่นั้นด้อยคุณค่าอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ แต่หากเขาเข้าเชื่อมโยงกับอำนาจของพระคริสต์ เขาก็จะทำทุกสิ่งด้วยกำลังที่พระคริสต์ประทานให้ {COL 82.2}

การพัฒนาที่ละเล็กทีละน้อยของต้นพืชจากเมล็ดเป็นบพเรียนที่มีจุดประสงค์เพื่อการฝึกฝนสั่งสอนเด็ก เริ่มจากการ “ขึ้นเป็นลำต้นก่อนภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:28 พระองค์ผู้ทรงเล้าอุปมานี้ ทรงสร้างเมล็ดเล็ก ๆ ประทานคุณสมบัติแห่งชีวิตแก่มันและทรงบัญญัติกฎควบคุมการเจริญเติบโตของมัน และความจริงซึ่งอุปมานี้สอนนั้นทรงกระทำให้เป็นจริงในชีวิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าในการเจริญทั้งในธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายกาย ดังที่เห็นจากต้นพืช พระองค์ทรงประสงค์ให้เยาวชนปฏิบัติเช่นนี้ด้วย ถึงแม้พระองค์ทรงเป็นพระราชานในสวรรค์ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์แห่งสง่าราศี พระองค์เสด็จมาเป็นทารกในหมู่บ้านเบธเลเฮม และช่วงเวลาหนึ่งพระองค์ทรงเป็นทารกน้อยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของมารดา ในช่วงวัยเด็กพระองค์ทรงทำงานตามอย่างเด็กที่เชื่อฟัง พระองค์ทรงพูดและแสดงกิริยาด้วยสติปัญญาของเด็กไม่ใช่ของผู้ใหญ่ ทรงให้เกียรติแก่ผู้ปกครองของพระองค์และปฏิบัติตามความต้องการของท่านทั้งสองในการทำสิ่งที่เป็นโยบายขึ้นตามความสามารถของเด็ก แต่ในแต่ละขั้นของการพัฒนาของพระองค์ทรงดีรอบคอบพร้อมทั้งชีวิตที่ไร้บาปที่เรียบง่ายและงดงามตามธรรมชาติ ถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์บันทึกไว้ว่า “พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” และสำหรับช่วงวัยเด็กมีการบันทึกไว้ว่า “พระเยซูเจริญขึ้นในด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย” ลูกา 2:40, 52 {COL 82.3}

ในที่นี้เสนอแนะงานให้แก่ผู้ปกครองและครู กล่าวคือพวกเขาควรมุ่งเป้าหมายเพื่อที่จะปลูกฝังแนวโน้มของเยาวชนให้ทราบว่าเป็นแต่ละช่วงของชีวิตพวกเขาควรแสดงออกถึงความงดงามที่เหมาะสมกับแต่ละช่วงของวัย ให้เปิดเผยออกตามธรรมชาติเหมือนดังต้นพืชที่อยู่ในสวน {COL 83.1}

เด็ก ๆ มีความมั่งคั่งน่ารักบริสุทธิ์ใฝ่มารยาตามธรรมชาติ จึงไม่เหมาะสมเลยที่จะเน้นความสนใจบางอย่างเป็นพิเศษ และเอาคำพูดที่แสดงความเฉลียวฉลาดออกมากล่าวซ้ำบ่อยๆ ต่อหน้าเขา ไม่ควรสนับสนุนให้เขาหลงใหลในตัวเองโดยยกยอรูปร่างหน้าตา คำพูดหรือกิริยาของพวกเขา หรือให้สวมใส่เสื้อผ้าราคาแพงและเพื่อการอวด การทำเช่นนี้จะสนับสนุนความหยิ่งยโสในตัวเขาและทำให้เกิดความริษยาขึ้นในใจของเพื่อนๆ {COL 83.2}

เด็กเล็กๆ ควรได้รับการอบรมด้วยความเรียบง่ายตามประสาเด็ก พวกเขาควรได้รับการอบรมให้มีความพอใจกับงานเล็กๆ น้อยๆ และมีประโยชน์ และมีความเพลิดเพลินและได้เรียนรู้ประสบการณ์ตามธรรมชาติที่เข้ากับอายุของเขา ช่วงวัยเด็กตรงกับช่วงของลำดับขั้นในอุปมา และลำดับขั้นมีความมั่งคั่งเฉพาะของมันเอง ไม่ควรบังคับให้เด็กเติบโตเกินอายุแต่ควรรักษาความสดชื่นและความงามช่วงแรกของชีวิตให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ {COL 83.3}

เด็กเล็กๆ ควรเป็นคริสเตียนตามประสบการณ์ตามอายุของพวกเขา ทั้งหมดนี้แหละคือสิ่งที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากพวกเขา เด็กควรได้รับการอบรมในเรื่องของจิตวิญญาณและผู้ปกครองควรใช้ทุกโอกาสให้เป็นประโยชน์เพื่อการเสริมสร้างอุปนิสัยตามแบบอย่างพระลักษณะของพระคริสต์ {COL 84.1}

ในกฎของพระเจ้าในธรรมชาติ เหตุจะติดตามด้วยผลอย่างแน่นอนอย่างไม่ผิดพลาด การเก็บเกี่ยวจะแสดงให้เห็นถึงชนิดของการหว่าน คนงานเกี่ยวจครันถูกตัดสินด้วยผลงานของเขา การเกี่ยวเก็บเป็นพยานต่อผู้เขาในฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน ความซื่อสัตย์ของคนงานทุกคนถูกวัดโดยผลของงานที่เขาทำ ลักษณะงานของเขาไม่ว่าขยันขันแข็งหรือเกี่ยวจครันจะเห็นได้ในวันเก็บเกี่ยว บั้นปลายของนิจนิรันดร์ของเขาจึงถูกกำหนดด้วยผลงานเหล่านี้ {COL 84.2}

เมล็ดทุกเม็ดที่หว่านลงไปจะนำไปสู่การเก็บเกี่ยวตามชนิดของมัน ชีวิตของมนุษย์ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เราทุกคนต้องหว่านเมล็ดแห่งความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความรักเพราะเราจะเก็บเกี่ยวในสิ่งที่เรา

หว่าน อุปนิสัยทุกอย่างของการเห็นแก่ตัว การรักตนเองและยกย่องตนเอง การกระทำตามความประสงค์ของตนเองทุกอย่าง จะนำมาซึ่งการเกี่ยวเก็บอย่างเดียวกัน ผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองกำลังหว่านเพื่อเนื้อหนังและด้วยเนื้อหนังนี้เขาจะเก็บเกี่ยวความพินาศ {COL 84.3}

พระเจ้าไม่ทรงเคยทำลายมนุษย์คนใด ทุกคนที่ถูกทำลายนั้นจะเป็นเพราะเขาทำลายตัวเขาเอง ทุกคนที่ละเลยการตักเตือนของจิตใต้สำนึก กำลังหว่านเมล็ดแห่งความไม่เชื่อและจะนำมาซึ่งการเกี่ยวเก็บที่แน่นอน ด้วยการปฏิเสธคำเตือนครั้งที่หนึ่งที่มาจากพระเจ้า กษัตริย์ฟาโรห์ในอดีตได้หว่านเมล็ดแห่งความดื้อดึงและพระองค์ทรงเก็บเกี่ยวผลของความดื้อดึงนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงบังคับให้พระองค์ไม่ทรงเชื่อ เมล็ดแห่งความไม่เชื่อที่ฟาโรห์หว่านไปก็ให้ผลผลิตตามชนิดของมัน ดังนั้นการต่อต้านของพระองค์จึงดำเนินต่อไป จนกระทั่งทอดพระเนตรเห็นแผ่นดินถูกทำลาย เห็นร่างที่เย็นชืดไม่มีชีวิตของราชบุตรหัวปีในราชวังของพระองค์และบุตรหัวปีของทุกคนครบถ้วนในอาณาจักรของพระองค์จนกระทั่งน้ำทะเลไหลกลบท่วมม้ารถรบและนักรบทั้งหมดของพระองค์ เรื่องราวของฟาโรห์เป็นตัวอย่างที่น่ากลัวที่แสดงให้เห็นถึงความจริงของพระธรรมที่กล่าวว่า “ใครหว่านอะไรลงก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” กาลาเทีย 6 :7 หากมนุษย์เพียงแต่สำนึกในสิ่งเหล่านี้พวกเขาก็จะระมัดระวังชนิดของเมล็ดที่พวกเขาจะนำไปหว่าน {COL 84.4}

เมื่อหว่านเมล็ดออกไปก็จะนำมาซึ่งการเกี่ยวเกี่ยว และเมื่อหว่านต่อไปการเกี่ยวเกี่ยวก็ทวีมากยิ่งขึ้น กฎนี้เป็นจริงกับความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น การกระทำทุกอย่าง คำพูดทุกคำเป็นเมล็ดที่จะเกิดผล การกระทำแห่งความเมตตา แห่งความเชื่อฟังหรือความเสียสละจะเกิดผลในผู้อื่นด้วย และขยายออกไปอีกเรื่อย ๆ ดังนั้น การกระทำที่แสดงความอิจฉา การมุงร้ายและความริ้วฉานจะเป็นเมล็ดที่จะเจริญขึ้นด้วย “รากขมขื่น” ฮีบรู 12:15 ซึ่งจะทำให้คนจำนวนมากต่างพร้อยไปด้วย และพิษร้ายจำนวนมากนี้จะไปทำลายคนอื่นมากมายเพียงไร ดังนั้นการหว่านความดีและความชั่วจะมีผลต่อเนื้อหนังในเวลาอันและตลอดนิรันดร์ {COL 85.1}

ความมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ทั้งในฝ่ายจิตวิญญาณและในฝ่ายโลก เป็นบทเรียนที่ได้จากเรื่องของการหว่านเมล็ดพืช พระเป็นเจ้าตรัสว่า “ความสุขจะมีกับพวกท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวง” อิสยาห์ 32:20 “นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” 2 โครินธ์ 9:6 การหว่านอยู่ข้างห้วงน้ำหมายถึงการแจกจ่ายของประทานของพระเจ้าอยู่เสมอ หมายถึงการให้เพื่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือให้แก่เพื่อนมนุษย์ผู้ต้องการความช่วยเหลือของเรา การทำเช่นนี้จะไม่ทำให้เกิดความยากจน “คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” ผู้หว่านได้รับผลเพิ่มขึ้นก็เพราะเขาหว่านออกไป ผู้ที่สัตย์ซื่อในการแจกจ่ายของประทานของพระเจาก็จะเป็นเช่นนั้น ด้วยการแจกจ่ายไป ก็จะได้พระพรเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานความบริบูรณ์เพื่อเขาจะแจกจ่ายต่อไป “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วยแบบยัดสั้นแน่นพูนล้นเต็มหน้าตักของท่าน” ลูกกา 6:38 {COL 85.2}

การหว่านและการเก็บเกี่ยวมีความหมายมากยิ่งขึ้นอีก ขณะที่เราแจกจ่ายพระพรทางฝ่ายโลก การแสดงออกซึ่งความรักและความเห็นใจของเราจะไปกระตุ้นผู้รับให้สำนึกในพระคุณและขอบคุณพระเจ้า ดินของจิตใจถูกเตรียมไว้เพื่อรับเมล็ดแห่งความจริงทางฝ่ายจิตวิญญาณ และพระองค์ผู้ประทานเมล็ดจะทรงเป็นผู้กระทำให้เมล็ดนั้นงอก และให้ผลสู่ชีวิตนิรันดร์ {COL 86.1}

พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงการเสียสละที่พระองค์ทรงมีต่อความรอดของเราด้วยการใช้เรื่องการหว่านเมล็ดข้าวลงบนพื้นดิน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะไม่คงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” ยอห์น 12:24 ดังนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์จะทำให้เกิดผลเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า เช่นเดียวกับกฎของอาณาจักรพืช ชีวิตจะเกิดขึ้นเป็นผลเนื่องมาจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ {COL 86.2}

ทุกคนที่ต้องการเกิดผลจากการทำงานร่วมกันกับพระคริสต์ จำเป็นต้องตกลงสู่ดินและตายก่อน ชีวิตจะต้องทิ้งลงไปยังรอยไถแห่งความต้องการ

ของโลก ความรักตัวเอง ความสนใจในตัวเองจะต้องถูกทำลาย แต่กฎแห่งการเสียสละตัวเองเป็นกฎแห่งการถนอมตัวเอง เมล็ดที่ฝังอยู่ในดินจะเกิดผลและจะนำไปปลูกต่อไป ดังนั้นการเก็บเกี่ยวจึงเพิ่มพูนขึ้น ผู้หว่านพืชเก็บรักษาเมล็ดข้าวโดยการหว่านออกไป ชีวิตของมนุษย์จึงเป็นเช่นเดียวกัน ตัวอย่างการให้คือการมีชีวิต ชีวิตที่จะได้รับการถนอมรักษาไว้ คือชีวิตที่ถวายเป็นไม่มีขอบเขตเพื่องานของพระเจ้าและเพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์ ผู้ที่เสียสละชีวิตในโลกนี้เพื่อพระคริสต์ จะเก็บรักษาเพื่อชีวิตนิรันดร์ {COL 86.3}

เมล็ดตายไปเพื่อจะเกิดเป็นชีวิตใหม่ จากตัวอย่างนี้เราได้รับการสอนถึงบทเรียนแห่งการกลับเป็นขึ้นจากตาย ทุกคนที่รักพระเจ้าจะมีชีวิตอีกครั้งในสวนเอเดนเบื้องบน สำหรับร่างกายของมนุษย์ที่ถูกฝังให้เปื่อยเน่าในหลุมฝังศพ พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้ว่า “ร่างกายที่ถูกหว่านลงนั้นเสื่อมสลายได้ ร่างกายที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นไม่เสื่อมสลาย สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมานั้นมีศักดิ์ศรี สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมานั้นมีพลัง” 1 โครินธ์ 15:42, 43 {COL 87.1}

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเพียงบทเรียนไม่กี่บทจากอุปมาเกี่ยวกับธรรมชาติที่มีชีวิตของเรื่องผู้หว่านและเมล็ด ขณะที่ผู้ปกครองและครูใช้ความพยายามในการสอนบทเรียนเหล่านี้ พวกเขาควรสอนเพื่อที่จะนำไปปฏิบัติได้ ควรให้เด็กเตรียมดินและหว่านเมล็ดเอง ในขณะที่พวกเขาทำงานอยู่นั้น ผู้ปกครองและครูอธิบายถึงการหว่านเมล็ดที่ดีและไม่ดีลงในสวนของจิตใจได้ และการที่สวนต้องได้รับการตระเตรียมเพื่อการหว่านเมล็ดอย่างไร สวนแห่งจิตใจก็ควรได้รับการตระเตรียมเพื่อเมล็ดแห่งความจริงอย่างนั้นเหมือนกัน ในขณะที่หว่านเมล็ดลงสู่ดินก็สามารถสอนบทเรียนเรื่องของการวายพระชนม์ของพระคริสต์ได้ ขณะที่ไปไพล่พินพื้นดิน พวกเขาก็สอนบทเรียนแห่งความจริงของการกลับเป็นขึ้นจากตาย ขณะที่ต้นพืชเจริญขึ้น พวกเขายังสอนเรื่องการเปรียบเทียบระหว่างเมล็ดฝ่ายธรรมชาติและเมล็ดฝ่ายจิตวิญญาณต่อไปอีกได้ {COL 87.2}

เขาวชนครได้รับการสั่งสอนในแนวทางที่คล้ายคลึงกัน ครรสอนพวกเขาให้รู้จักพรวนดิน จะเป็นการดีหากโรงเรียนทุกโรงเรียนมีที่ดินสำหรับการเพาะปลูก ครรถือว่าที่ดินเพื่อการนี้เป็นโรงเรียนของพระเจ้า สิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติเป็นบทเรียนที่ลูกหลานของพระองค์ต้องศึกษา เพื่อพวกเขาจะได้รับความรู้ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ {COL 87.3}

เราจะได้รับบทเรียนอย่างสม่ำเสมอจากการพรวนดินและจัดเตรียมดินให้เหมาะกับการเพาะปลูก ไม่มีใครคิดว่าเมื่อจับจอบที่ดินผืนหนึ่งก็จะเกี่ยวเกี่ยวได้ทันที ก่อนที่จะหว่านเมล็ดจะต้องมีการเตรียมดินด้วยการทำงานอย่างจริงจัง ขยันขันแข็งและบากบั่น งานฝ่ายจิตวิญญาณของจิตใญ่มนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการพรวนดิน จะต้องออกไปด้วยการมีพระธรรมของพระเจ้าในใจของเขา พวกเขาจะได้พบรอยไถของจิตใจซึ่งแตกสลายโดยอำนาจชักนำอันอ่อนโยนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากไม่มีการลงแรงเพื่อพรวนดินจะไม่มีเกี่ยวเกี่ยว ในดินของหัวใจก็เช่นกัน พระวิญญาณของพระเจ้าจะต้องทำงานเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และสั่งสอนก่อนที่จะเกิดผลเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า {COL 88.1}

ดินจะไม่ให้ผลที่มีคุณค่า หากไม่ได้ดูแลอย่างจริงจัง จึงต้องดูแลดินด้วยความเอาใจใส่และทำเป็นประจำทุกวัน ครรไถบ่อยๆ และไถให้ลึก ถอนวัชพืชที่คอยแย่งชิงอาหารของเมล็ดดีที่ปลูกไว้ ดังนั้นผู้ที่ไถและหว่านก็ได้เตรียมเพื่อการเกี่ยวเกี่ยว ไม่มีใครจะยืนอยู่กลางทุ่งด้วยใจที่แตกสลายด้วยเกรงว่าสิ่งที่หวังเอาไว้จะไม่เกิดผล {COL 88.2}

พระพรของพระเป็นเจ้าจะอยู่กับผู้ที่ทำงานอยู่กับผืนดิน เพื่อเรียนรู้บทเรียนทางฝ่ายจิตวิญญาณจากธรรมชาติ ในการเพาะปลูกพรวนดินคนงานไม่ทราบว่าจะมีสมบัติใดเปิดเผยให้แก่เขา ขณะเดียวกันเขาไม่ควรดูหมิ่นบทเรียนที่รวบรวมจากสมองของผู้มีประสบการณ์และข้อมูลของผู้มีความรู้เฉลียวฉลาดที่เคยมีส่วนร่วมในงานนั้น เขาควรที่จะเก็บรวบรวมบทเรียนเหล่านี้เพื่อตัวเอง นี่เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝนของเขา การเพาะปลูกพรวนดินเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงการศึกษาในเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณ {COL 88.3}

พระผู้ทรงสร้างเราคือผู้ทรงทำให้เมล็ดเจริญขึ้น พระองค์ทรงคอยดูแล ทั้งกลางวันและกลางคืน ประทานอำนาจให้เจริญเติบโต พระองค์ทรงเป็นจอม กษัตริย์แห่งสวรรค์ พระองค์ทรงดูแลและทรงสนพระทัยบุตรทั้งหลายมาก ยิ่งกว่านี้อีก ในขณะที่มนุษย์เพาะปลูกเพื่อให้ชีวิตในโลกอยู่รอดได้นั้น พระเจ้า ผู้หว่านจะทรงปลูกเมล็ดในจิตวิญญาณเพื่อจะเกิดผลจนนำไปถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 89.1}

บทที่ 6 เปรียบเหมือนเชื้อ

อ้างอิงจาก *มัทธิว 13:33* *ลูกา 13:20, 21*

คนมีการศึกษาและมีอิทธิพลจำนวนมากเข้ามาฟังผู้เผยพระวจนะแห่งกาลิลี บางคนในกลุ่มคนเหล่านี้มองฝูงชนมากมายที่ห้อมล้อมพระคริสต์ด้วยความฉงนสนใจในขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ชายฝั่งทะเล ฝูงชนมากมายเหล่านี้เป็นตัวแทนของคนทุกชนชั้นวรรณะปะปนอยู่ด้วย คนยากจน คนไม่มีการศึกษา ขอทานสวมเสื้อผ้าขาวดีวัน หัวขโมยที่มีใบหน้าแสดงออกถึงความรู้สึกผิด คนพิการ คนเสเพล พ่อค้าและคนที่รักความสำราญ คนชั้นระดับสูงและชั้นระดับล่าง มั่งมีและยากจน ทุกคนเบียดเสียดหาที่เพื่อยืนและฟังพระวจนะของพระคริสต์ ขณะที่เหล่าบุคคลผู้มีการศึกษาเหล่านี้มองดูฝูงชนประหลาดที่ชุมนุมกันอยู่นั้น พวกเขาถามตนเองว่าแผ่นดินของพระเจ้าประกอบไปด้วยคนเหล่านี้หรือ อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสตอบด้วยอุปมา {COL 95.1}

“แผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” มัทธิว 13:33 {COL 95.2}

บางครั้งชาวิวใช้เชื้อขนมปังเป็นเครื่องหมายของบาป เมื่อถึงเทศกาลปัสกา ประชาชนได้รับคำสั่งให้เอาเชื้อทั้งหมดออกจากบ้านเรือนของตนด้วยว่าพวกเขาจะต้องขจัดบาปให้ออกจากจิตใจของพวกเขา พระคริสต์ทรงเตือนสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสีคือความหน้าซื่อใจคด” ลูกา 12 1 และอัครทูตเปาโลกล่าวถึง “เชื้อเก่าซึ่งเป็นเชื้อของความชั่ว” 1 โครินธ์ 5:8 แต่ในอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอด เชื้อใช้แทนแผ่นดินสวรรค์เพื่ออธิบายให้เห็นถึงอำนาจแห่งการฟื้นฟูและซิมซับของพระคุณของพระเจ้า {COL 95.3}

ไม่มีใครจะชั่วเกินไป ไม่มีใครจะตกต่ำเกินกว่าอำนาจของพระคุณจะช่วยได้ ทุกคนที่ยอมมอบถวายตัวเองให้กับพระวิญญูณบริสุทธิ หลักการใหม่ในชีวิตจะถูกปลูกฝังลงไป พระฉายาของพระเจ้าที่สูญเสียไปจะฟื้นฟูกลับมาในมนุษย์อีกครั้ง {COL 96.1}

แต่มนุษย์เปลี่ยนแปลงตัวเขาเองด้วยความตั้งใจของตนเองไม่ได้ พวกเขาไม่มีอำนาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เชื้อมาจากภายนอกซึ่งต้องนำมาผสมลงในแป้งก่อนการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น ดังนั้นคนบาปจึงต้องยอมรับพระคุณของพระเจ้าก่อนที่เขาจะมีความเหมาะสมสำหรับแผ่นดินแห่งสง่าราศี การศึกษาและขนบธรรมเนียมที่โลกนี้ให้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงบุตรแห่งความผิดบาปให้เป็นบุตรแห่งแผ่นดินสวรรค์ได้ พลังแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่จะต้องมาจากพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงนี้ได้มาจากองค์พระวิญญูณบริสุทธิเท่านั้น ทุกคนที่ต้องการรับความรอดไม่ว่าจะเป็นคนชั้นระดับสูง หรือชั้นระดับต่ำ คนมั่งมีหรือยากจนล้วนต้องยอมอยู่ใต้การทำงานของพลังอำนาจนี้ {COL 96.2}

เชื้อที่ผสมลงในแป้งที่ทำงานจากภายในสู่ภายนอกนั้นเปรียบได้กับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ที่มาจากพระคุณของพระเจ้าซึ่งทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงชีวิต การเปลี่ยนแปลงภายนอกอย่างเดียวไม่พอที่จะนำเราให้เป็นอันหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้า มีหลายคนพยายามเปลี่ยนแปลงด้วยการแก้ไขอุปนิสัยที่ไม่ดีอย่าง

นั้นบ้างอย่างนี้บ้าง และเขาหวังว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้พวกเขากลายเป็นคริสเตียน แต่เขากำลังเริ่มต้นในทางที่ผิด งานแรกของพวกเราอยู่ที่ใจ {COL 97.1}

การมีความเชื่อกับการมีความจริงอยู่ในจิตใจเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน การมีความรู้ในความจริงอย่างเดียวยังไม่พอ เราอาจจะมีสิ่งนี้แต่ความรู้สึกนึกคิดของเราอาจจะไม่เปลี่ยนแปลงเลยก็ได้ จิตใจจะต้องรับการเปลี่ยนแปลงและชำระให้บริสุทธิ์ {COL 97.2}

บุคคลที่พยายามรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเพียงเพราะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ถูกกำหนดไว้ให้ทำนั้นจะไม่มีโอกาสพบความยินดีในการเชื่อฟังเขาไม่ได้เชื่อฟัง เมื่อข้อกำหนดของพระเจ้ากลายเป็นภาระแก่เขาเพราะสิ่งนี้แทงทะลุความโน้มเอียงของมนุษย์ เราก็อพพราบว่าชีวิตนั้นไม่ใช่ชีวิตคริสเตียน ความเชื่อฟังที่แท้จริงคือผลของหลักธรรมที่มาจากภายใน มันออกมาจากการรักความชอบธรรม รักพระบัญญัติของพระเจ้า แก่นของความชอบธรรมทั้งปวงคือการเชื่อสัตย์ต่อพระผู้ไถ่ของเรา สิ่งนี้จะนำเราให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องเพราะเป็นสิ่งที่ถูก เพราะการกระทำในสิ่งที่ถูกต้องเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า {COL 97.3}

ความจริงยิ่งใหญ่ของการกลับใจใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เห็นจากพระดำรัสของพระคริสต์ที่มีต่อนิโคเดมัส “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า... ซึ่งเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนังและที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณอย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่าพวกท่านต้องเกิดใหม่ ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ยอห์น 3:3-8 {COL 98.1}

อัครทูตเปาโลกล่าวว่าการทรง دلใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ (พวกท่านได้รับความรอดแล้วด้วย

พระองค์) และพระองค์ทรงทำให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์ และทรงให้เราหนึ่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า” เอเฟซัส 2:4-8 {COL 98.2}

เชื่อที่ซ่อนอยู่ในแบ็งนั้นออกฤทธิ์อันไม่ปรากฏแก่สายตา ทำให้แบ็งทั้งหมดนั้นฟูขึ้น เชื่อแห่งความจริงก็เช่นกัน จะทำงานอย่างเจียบๆ ไม่เปิดเผยและต่อเนื่องเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณ ความโน้มเอียงตามธรรมชาติจะอ่อนตัวและอยู่ใต้การบังคับ ความคิด ความรู้สึก และเจตนา-รมณ์ใหม่จะถูกปลูกฝัง เกิดมาตรฐานอุปนิสัยใหม่เป็นชีวิตแบบพระคริสต์ ความคิดเปลี่ยนแปลงไป ความสามารถต่างๆ ในร่างกายถูกกระตุ้นให้กระทำในแนวทางใหม่ มนุษย์ไม่ได้รับอวัยวะใหม่แต่อย่างใด แต่เป็นอวัยวะเดิมที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ จิตใต้สำนึกได้รับการกระตุ้นให้ตื่นขึ้น เราจึงรับอุปนิสัยซึ่งจะช่วยให้เราทำงานรับใช้พระเจ้าได้ {COL 98.3}

คำถามที่มักเกิดขึ้นคือ ถ้าเช่นนั้นทำไมจึงมีคนมากมายที่อ้างตนว่าเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า แต่กลับมองไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงในถ้อยคำ ในจิตวิญญาณและในอุปนิสัย ทำไมจึงมีคนมากมายที่ทนไม่ได้เมื่อเกิดการขัดแย้งกับจุดประสงค์และแผนการของเขา เป็นคนที่มักแสดงอารมณ์เสียออกมาและเลือกใช้ถ้อยคำที่เกรี้ยวกราด เอาแต่ใจและรุนแรงเล่า ในชีวิตของเขาเหล่านี้ยังพบว่ารักตนเองเช่นเดิม ยังคงมีความเห็นแก่ตัวเหมือนเดิม อารมณ์เสียและใช้คำรุนแรงเหมือนกับที่เห็นในหมู่ชาวโลก ยังคงมีความหยิ่งเช่นเดิม มีความโน้มเอียงไปตามธรรมชาติเหมือนเดิม ยังคงมีอุปนิสัยที่ไม่อยู่ก็บร้งกับรอยเช่นเดิม ดูราวกับว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักความจริงมาก่อนเลย เหตุผลก็คือคนเหล่านี้ยังไม่ได้กลับใจใหม่ พวกเขาไม่ได้ฝังเชื่อแห่งความจริงลงในจิตใจ ทำให้เขื่อนั้นไม่มีโอกาสที่จะทำงาน ความโน้มเอียงต่อความชั่วตามธรรมชาติและตามที่ตั้งสมมายังไม่ได้มอบไว้ให้อยู่ภายใต้อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลง ชีวิตของพวกเขาเปิดเผยให้เห็นว่าพวกเขาไม่มี

พระคุณของพระคริสต์ ไม่เชื่ออำนาจของพระองค์ในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย {COL 99.1}

“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยินและการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” โรม 10:17 พระคัมภีร์คือสื่อกลางยิ่งใหญ่ในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พระคริสต์ทรงอธิษฐานว่า “ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” ยอห์น 17:17 เมื่อศึกษาและเชื่อปฏิบัติตามแล้ว พระวจนะของพระเจ้าจะทำงานในจิตใจ และควบคุมสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ทุกอย่าง พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยให้เห็นถึงบาป และความเชื่อที่เกิดขึ้นในจิตใจด้วยความรักที่มีต่อพระคริสต์ ทำให้เราเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณให้เหมือนพระฉายาของพระองค์ จากนั้นพระเจ้าจะใช้เราทำในสิ่งที่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ อำนาจที่ประทานไว้กับเราจะทำงานโดยเริ่มจากภายในสู่ภายนอก นำพาเราให้แบ่งปันความจริงที่ได้รับมาให้แก่คนอื่น ๆ ได้ {COL 100.1}

ความจริงของพระวจนะของพระเจ้าตอบสนองความต้องการอันยิ่งใหญ่ที่ปฏิบัติได้ของมนุษย์ คือการกลับใจใหม่โดยความเชื่อ อย่าคิดว่าหลักการที่ยิ่งใหญ่นี้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าจะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ สิ่งเหล่านี้คือความจริงที่ทอดสูงไปสู่สวรรค์และครอบคลุมไปจนถึงนิรันดร์กาล ถึงกระนั้นอิทธิพลอันสำคัญของสิ่งนี้จะต้องนำมาผูกเข้ากับประสบการณ์ของมนุษย์ เพื่อให้แทรกซึมเข้าไปในสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหมด และสิ่งเล็กน้อยทั้งปวงของชีวิต {COL 100.2}

เมื่อรับเชื่อแห่งความจริงเข้าไปในจิตใจแล้ว เชื่อนั้นก็คอยควบคุมความปรารถนา ทำให้ความนึกคิดบริสุทธิ์และเพิ่มความหวานชื่นให้กับอารมณ์ เชื่อนี้กระตุ้นศักยภาพของความคิดและพลังของจิตวิญญาณ และจะขยายสมรรถนะเพื่อให้เกิดความรู้สึก เกิดความรักขึ้นมา {COL 101.1}

ชาวโลกมองคนที่ยึดมั่นอยู่กับหลักการนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาด คนเห็นแก่ตัวและรักเงินทองดำเนินชีวิตเพียงเพื่อต้องการความมั่งคั่งเกียรติยศและความสนุกสนานของโลกนี้มาเป็นของตนเอง เขาสูญเสียโลก

อันนิรันดร์ด้วยความคิดเช่นนี้ของพวกเขา แต่สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะไม่ใช่สิ่งที่เขาจะทุ่มเทให้ทั้งหมด เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เขาจะทำงานและละความเห็นแก่ตัวเพื่อเขาจะช่วยเหลือในภารกิจอันยิ่งใหญ่ ในการช่วยจิตวิญญาณของคนทั่วไปที่ไม่มีพระคริสต์และไม่มีหวังให้รอด โลกไม่เข้าใจคนเช่นนี้ได้เพราะเขายึดความจริงอันนิรันดร์ไว้ ความรักของพระคริสต์ที่ประกอบด้วยอำนาจการไถ่ให้รอดได้เข้ามาในจิตใจ ความรักเช่นนี้อยู่เหนือความมุ่งหมายอื่นใดและยกชูผู้ที่ครอบครองความรักเช่นนี้ไว้เหนืออิทธิพลชั่วของโลกนี้ {COL 101.2}

พระวณะของพระเจ้าจะต้องส่งผลแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ต่อความสัมพันธ์ของเราทุกคนในครอบครัวมนุษย์ เชื่อแห่งความจริงจะไม่ก่อให้เกิดวิญญาณแห่งการชิงดีชิงเด่น ความหลงในความทะเยอทะยาน ความปรารถนาที่จะเป็นหนึ่ง จริงอยู่ ความรักที่กำเนิดจากสวรรค์ไม่เห็นแก่ตัวและไม่แปรเปลี่ยน ความรักนี้ไม่ขึ้นกับการยกยอของมนุษย์ จิตใจของผู้ที่ได้รับพระคุณของพระเจ้าจะเต็มล้นด้วยความรักถวายให้กับพระเจ้า และมอบให้กับคนทั้งหลายที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วย เขาจะไม่พยายามทำตัวให้เด่น เขาไม่รักคนอื่นเพราะคนเหล่านั้นรักและเอาใจเขา เพราะพวกเขาขยอในคุณค่าของเขา แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นสมบัติที่พระคริสต์ทรงไถ่ไว้แล้ว แม้ว่าจะมีใครเข้าใจผิดในเจตนา ในคำพูด หรือการกระทำของเขา เขาก็ไม่ขุ่นเคือง แต่กลับดำเนินตามวิถีทางของเขาต่อไป เขามีความเมตตาและนึกถึงผู้อื่น พุดถึงตัวเองด้วยความถ่อมตน ถึงกระนั้นยังเต็มล้นด้วยความหวังใจ เขาไว้วางใจในความเมตตาและความรักของพระเจ้าเสมอ {COL 101.3}

อัครสาวกเปโตรตักเตือนเราไว้แล้วว่า “แต่พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์อย่างไร พวกท่านเองก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ในชีวิตทุกด้านอย่างนั้น เพราะมีคำเขียนไว้ว่า พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์” 1 เปโตร 1:15, 16 อารมณ์และน้ำเสียงจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพระคุณของพระคริสต์ ผลของพระคุณจะเป็นที่ประจักษ์ในความสุภาพและความอ่อนน้อมของพี่น้องที่มีต่อพี่น้องด้วยถ้อยคำที่แสดงความเมตตา

และให้กำลังใจ ทูตสวรรค์อยู่ในบ้านดังกล่าว ชีวิตจะเต็มไปด้วยกลิ่นหอมหวานซึ่งจะลอยขึ้นไปยังพระเจ้าเสมือนหนึ่งเป็นควันของเครื่องหอมอันบริสุทธิ์ ความรักนั้นแสดงออกในความเมตตากรุณา อ่อนสุภาพ ความอดกลั้นและอดทนนาน {COL 102.1}

หน้าตาจะเปลี่ยนแปลงไป เมื่อพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ในจิตใจ ความสว่างจะฉายแสงออกบนใบหน้าของผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ความจริงจารึกไว้ที่นั่น สันติสุขอันหวานชื่นแห่งสวรรค์ปรากฏออกมา จะมีการแสดงออกจนเป็นนิสัยถึงความสุภาพและความรักที่มากยิ่งขึ้นยิ่งกว่าความรักอื่นใดของมนุษย์ {COL 102.2}

เชื้อแห่งความจริงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นทั่วร่างกายของบุคคลนั้น ทำให้ความแข็งกระด้างกลายเป็นความอ่อนโยน ความหยาบคายกลายเป็นความอ่อนหวาน และความเห็นแก่ตัวกลายเป็นความใจกว้าง เชื้อนี้ทำให้ความสกปรกถูกขจัดไป ชำระในพระโลหิตของพระเยซูไปตก โดยพลังอันประกอบด้วยชีวิตของเชื้อนี้จะนำความคิด จิตวิญญาณ และความเข้มแข็งทั้งหมดให้สอดคล้องกับชีวิตเบื้องบน ผู้ที่มีธรรมชาติของมนุษย์จะกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้า พระคริสต์ทรงรับพระเกียรติยศอย่างสูงในอุปนิสัยที่ดีเลิศและดีรอบคอบ เมื่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะเปล่งเสียงเพลงปิติยินดี และพระเจ้ากับพระคริสต์จะทรงชื่นชมยินดีกับจิตวิญญาณที่ปั้นแต่งตามแบบฉบับของชาวสวรรค์ {COL 102.3}

บทที่ 7 ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

อ้างอิงจาก **มัทธิว 13:44**

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนั่น” มัทธิว 13:44 {COL 103.1}

ธรรมชาติของคนที่ในสมัยโบราณมักซ่อนสมบัติไว้ใต้ดิน เพราะมีการลักขโมยและจับปล้นเกิดขึ้นบ่อยๆ และเมื่อใดที่มีการเปลี่ยนอำนาจการปกครอง ผู้ที่มีสมบัติมากจะต้องชำระค่าบรรณาการอย่างสูง นอกจากนี้ แผ่นดินก็ยังตกอยู่ภายใต้ภัยอันตรายของทหารที่เที่ยวออกปล้นสะดมอยู่เสมอ ผลที่ตามมาคือคนร่ำรวยพยายามเก็บทรัพย์สมบัติด้วยการซ่อนไว้ และพื้นดินถือว่าเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุด แต่บ่อยครั้งสถานที่ที่ซ่อนถูกไล่ลิ้มไป เจ้าของอาจจะตายไปหรือถูกกักขังหรือถูกเนรเทศ ทำให้เขาถูกแยกออกจากสมบัติของตน

และทรัพย์สินสมบัติที่เขาอุทิศสำหรับเก็บซ่อนด้วยความลำบากกุกกักไว้ให้คนที่โชคดีมาพบ ในสมัยของพระคริสต์ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะพบเงินเหรียญเก่าๆ และเครื่องประดับทองและเงินในพื้นที่ดินที่ถูกทอดทิ้ง {COL 103.2}

ชายคนหนึ่งเช่าที่ดินเพื่อใช้เพาะปลูก และในขณะที่วัวไถนาอยู่นั้น ชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ใต้โพลงขึ้นเหนือดิน เมื่อชายนั้นค้นพบสมบัติล้ำค่านี้แล้ว เขามองเห็นว่าโชคลากกำลังอยู่แค่เอื้อม เขาซ่อนหีบทองคำไว้ในที่เดิม แล้วรีบกลับไปบ้านของตน และไปขายสรรพสิ่งที่เขามีอยู่เพื่อไปซื้อผืนดินที่มีชุมทรัพย์ซ่อนอยู่ ครอบครัวของเขาและเพื่อนบ้านของเขาคิดว่าเขากำลังทำเหมือนคนเสียสติ เมื่อมองไปยังทุ่งนา พวกเขาไม่เห็นคุณค่าที่ดินที่ถูกทอดทิ้ง แต่ชายผู้นี้ทราบดีว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ และเมื่อเขาได้รับโฉนดการเป็นเจ้าของที่นาผืนนี้แล้ว เขาค้นที่ดินที่ตนเองได้ซื้อไว้ทุกมุมเพื่อหาชุมทรัพย์ {COL 103.3}

อุปมานี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของชุมทรัพย์แห่งสวรรค์ และต้องใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มา ชายที่พบชุมทรัพย์ในนาพร้อมที่จะสละทิ้งทุกอย่างที่เขา มี พร้อมทั้งจะทุ่มเทการทำงานโดยไม่รู้เหน็ดเหนื่อย เพื่อจะได้ความมั่งคั่งที่ซ่อนอยู่ ผู้ที่ค้นพบสมบัติของสวรรค์ก็เช่นกัน เขาจะถือว่าไม่มีการทำงานใดที่ใหญ่เกินไปและไม่มีการเสียสละใดที่มีคุณค่ามากเกินไปกว่าการกระทำเพื่อที่จะได้มาซึ่งสมบัติแห่งความจริง {COL 104.1}

ในอุปมานี้ ทุ่งนาที่มีชุมทรัพย์หมายถึงพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ และชาวประเสริฐเป็นชุมทรัพย์ พื้นดินหาได้มีสายธารทองคำสอดแทรกไปทั่วหรือของมีค่าอยู่ทั่วไปดังเช่นพระวอของพระเจ้า {COL 104.2}

ซ่อนไว้อย่างไร

กล่าวกันว่าทรัพย์สินสมบัติของชาวประเสริฐได้ถูกซ่อนไว้ สำหรับคนที่ฉลาดตามที่พวกเขาประเมินตนเอง ผู้ที่ทะนงด้วยคำสอนของปรัชญาที่หาประโยชน์ไม่ได้นั้นจะไม่เข้าใจถึงความงามและความมหัศจรรย์ของแผนการ

แห่งความรอดได้ หลายคนมีตาแต่กลับมองไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน พวกเขาฉลาด แต่ไม่เข้าใจขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ {COL 104.3}

ชายคนหนึ่งอาจผ่านไปอยู่ที่ๆ ที่มีทรัพย์สมบัติซ่อนอยู่ ด้วยความอ่อนเพลียอย่างมากเขาอาจนั่งลงเพื่อพักผ่อนใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งโดยไม่รู้ว่ามีสมบัติซ่อนอยู่ที่รากของมัน ชาวียวก็นั่นเป็นเช่นนั้น ความจริงตั้งขุมทรัพย์ทองคำได้ถูกฝากไว้กับคนฮีบรู องค์ประกอบของความเป็นชาติของชาวียวที่มีตราประทับจากสวรรค์นั้นพระคริสต์เองทรงเป็นผู้สถาปนา ด้วยการไ้รูปและสัญลักษณ์ ความจริงยิ่งใหญ่ของการไ้ให้รอดจึงถูกบดบังไว้ ถึงกระนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาแล้ว ชาวียวกลับมองไม่เห็นพระองค์ ทั้งๆ ที่เครื่องหมายทั้งหมดเหล่านี้ต่างชี้ไปยังพระองค์ พวกเขามีพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในมือ แต่ประเพณีต่างๆ ซึ่งได้รับการสืบสานจากคนชั่วอายุหนึ่งไปยังอีกชั่วอายุหนึ่งและการแปลความหมายของพระวจนะได้ซ่อนความจริงจากพวกเขาเหมือนกับความจริงที่ซ่อนอยู่ในพระเยซู ความสำคัญทางฝ่ายจิตวิญญาณของพระธรรมสูญหายไป คลังสมบัติแห่งความรู้ทั้งหมดได้ถูกเปิดออกเพื่อเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาหาทราบไม่ {COL 104.4}

พระเจ้าไม่ทรงปกปิดความจริงจากมนุษย์ การกระทำของพวกเขาเองที่ปกปิดความจริงจากตนเอง พระคริสต์ทรงโปรดให้ชาวียวเห็นหลักฐานมากมายว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่คำสอนของพระองค์เรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาอย่างเด็ดขาด พวกเขามองเห็นว่าหากยอมรับพระคริสต์ พวกเขาจะต้องทิ้งกฎเกณฑ์และประเพณีที่เขารักและถนอม ทั้งความเห็นแก่ตัว การกระทำอธรรมต่างๆ ของตนเอง การยอมรับความจริงอันเป็นนิรันดร์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้นั้นเรียกร้องให้เสียสละ ฉะนั้นพวกเขาก็ไม่ยอมรับหลักฐานอันชัดเจนของพระเจ้าที่ประทานให้เพื่อสร้างความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาอ้างว่าเชื่อในพระคริสต์ธรรมชาติพันธสัญญาเดิม แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงชีวิตและพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ คนเหล่านี้กลัวที่ถูกชักจูงให้กลับใจ และถูกบังคับให้ละทิ้งความคิดที่ครอบงำอยู่แต่เดิมมา ทรัพย์สมบัติของพระกิตติคุณซึ่งเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่พวกเขาปฏิเสธของประทานยิ่งใหญ่

ที่สุดที่สวรรค์ประทานมาให้แก่พวกเขา {COL 105.1}

“อย่างไรก็ดี แม้แต่ในพวกเจ้าหน้าที่เองก็มีหลายคนวางใจในพระองค์ แต่พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออกจากธรรมศาลา” ยอห์น 12:42 พวกเขายอมรับและเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่การยอมรับพระองค์ขัดแย้งกับความต้อการมักใหญ่ใฝ่สูงของพวกเขา คนเหล่านี้ไม่มีความเชื่อที่จะทำให้เขาได้สมบัติของสวรรค์ พวกเขาต้องการแสวงหาแต่สมบัติทางฝ่ายโลก {COL 105.2}

ทุกวันนี้มนุษย์เอาจริงเอาจังกับการแสวงหาสมบัติทางฝ่ายโลก ในใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว และความคิดมักใหญ่ใฝ่สูง เพื่อเห็นแก่การได้มาซึ่งความร่ำรวย เกียรติยศหรืออำนาจทางฝ่ายโลก พวกเขาได้ตั้งแนวคิด ประเพณีนิยมและกฎเกณฑ์ของมนุษย์ไว้เหนือกฎเกณฑ์ของพระเจ้า สมบัติของพระวาทะของพระองค์จึงถูกปิดซ่อนจากพวกเขา {COL 106.1}

“คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ” 1 โครินธ์ 2:14 {COL 106.2}

“แต่ถ้าแม้ข่าวประเสริฐของเรายังถูกปิดบังไว้ก็ถูกปิดบังไว้จากพวกที่กำลังจะพินาศ คือในกรณีของพวกเขา พระของยุคนี้ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมืดมนไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า” 2 โครินธ์ 4:3,4 {COL 106.3}

คุณค่าของบุญกุศล

พระผู้ช่วยทรงมองเห็นว่ามนุษย์มุ่งแต่การหากำไร และมองไม่เห็นความจริงอันเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงรับภาระเพื่อแก้ไขความชั่วนี้ พระองค์

ทรงแสวงหาทางปลดปล่อยเสน่ห์แห่งความหลงใหลที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นอัมพาต พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงว่า “เขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของหมดทั้งโลกแต่ต้องเสียชีวิตของตน หรือคนนั้นจะนำอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา” มัทธีว 16:26 พระองค์ทรงนำเสนอลोकที่ประเสริฐกว่าซึ่งมองไม่เห็นให้แก่มนุษย์ชาติที่ล้มลงในบาป เพื่อพวกเขาจะมองเห็นความจริงอันเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงนำพวกเขาไปยังธรณีประตูของพระเจ้าผู้สูงสุดที่ซึ่งเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้าและทรงแสดงให้เขาทั้งหลายเห็นขุมทรัพย์ที่อยู่ในนั้น {COL 106.4}

ขุมทรัพย์นี้มีค่ามากกว่าทองคำหรือเงิน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพย์ในดินไม่อาจที่จะเปรียบเทียบได้ {COL 107.1}

“ที่ลึกลับกว่า ที่ข้าไม่มี
และทะเลกล่าวว่่า ไม่อยู่กับข้า
จะเอาทองซื้อก็ไม่ได้
และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
จะตีราคาเป็นทองคำเมืองโอฟีร์ก็ไม่ได้
หรือเป็นโอนิกซ์ล้ำค่าหรือไพลินก็ไม่ได้
จะเทียบเท่าทองคำและแก้วก็ไม่ได้
หรือจะแลกกับเครื่องทองคำนพคุณก็ไม่ได้
อย่าเอ่ยถึงกิลบิงหาและแก้วผลึกเลย
ค่าของปัญญาสูงกว่าทับทิม”

โยบ 28:14-18 {COL 107.2}

นี่คือขุมทรัพย์ที่พบในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นหนังสือเรียนยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เป็นนักการศึกษายิ่งใหญ่ของพระองค์ พื้นฐานของศาสตร์ที่แท้จริงทั้งหมดอยู่ในพระคัมภีร์ ทุกสาขาของความรู้จะหาพบได้ด้วยการค้นหาพระวจนะของพระเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใด พระธรรมประกอบด้วยความรู้เหนือความรู้ทั้งปวง นั่นคือศาสตร์แห่งความรอด พระคัมภีร์เป็น

เหมือนสมบัติอันมหาศาลของพระคริสต์ที่ซุกซ่อนไม่รู้จักหมด {COL 107.3}

การศึกษาระดับสูงที่แท้จริงได้มาโดยการศึกษาและปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า แต่เมื่อเราบิดพระธรรมของพระองค์ทิ้งไป และนำหนังสือที่ไม่นำเราไปถึงพระเจ้าและแผ่นดินสวรรค์เข้ามาแทน การศึกษาที่ได้รับนี้ เป็นเพียงการบิดเบือนเอาชื่อการศึกษามาใช้เท่านั้น {COL 107.4}

ในธรรมชาติมีความจริงที่น่าพิศวงมากมาย ทั้งพื้นโลก ทะเล และท้องฟ้าเต็มไปด้วยความจริง สิ่งเหล่านี้เป็นครูของเรา ธรรมชาติเปล่งเสียงเป็นบทเรียนของปัญญาแห่งสวรรค์และความจริงนิรันดร์ แต่มนุษย์ผู้ล้มลง ในบาปจะไม่เข้าใจ บาบได้ปิดบังสายตาของเขาและโดยตัวเขาเองไม่สามารถแปลความหมายของธรรมชาติได้นอกจากเขาจะนำมันมาวางไว้ต่อพระเจ้า เบื้องบน บทเรียนที่ถูกต้องไม่อาจประทับลงบนความคิดของผู้ที่ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าได้ พวกเขาสอนเรื่องธรรมชาติผิดเพี้ยนไปจนทำให้ความคิดหันเหไปจากพระเจ้าผู้สร้าง {COL 107.5}

คนจำนวนมากคิดว่าปัญญาของมนุษย์เหนือกว่าพระปัญญาของพระอาจารย์ และถือว่ามีหนังสือบทเรียนของพระเจ้าล้ำสมัย นำเบื่อน่าย และไม่น่าสนใจ แต่สำหรับผู้ที่ได้รับชีวิตใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่คิดเช่นนี้ พวกเขาเห็นเป็นขุมทรัพย์ที่ประเมินค่าไม่ได้และพร้อมที่จะขายทุกสิ่งเพื่อซื้อขุมทรัพย์ที่มีขุมทรัพย์นี้ แทนที่จะเลือกหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนที่สื่อชื่อ พวกเขาเลือกพระธรรมของพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ประพันธ์และพระอาจารย์ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยรู้จัก ผู้ทรงสละชีวิตเพื่อเรา เพื่อว่าโดยพระองค์เราจะได้ชีวิตนิรันดร์ {COL 107.6}

ผลของการละเลยขุมทรัพย์

ซาตานทำงานในความคิดของมนุษย์ นำพวกเขาให้คิดว่ามีความรู้มหัศจรรย์มากมายที่จะได้มานอกเหนือจากการเรียนรู้จากพระเจ้า โดยเหตุผลที่หลอกลวง มารล่อลวงอาดัมและเอวาให้สงสัยในพระวจนะของพระเจ้าและ

เอาทฤษฎีที่นำไปสู่การไม่เชื่อฟังเข้ามาแทนที่ และทุกวันนี้มารก็ใช้วิธีตบตาแบบเดียวกับที่เคยใช้ในสวนเอเดน ครูที่ผสมผสานความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของนักประพันธ์ที่ไม่เชื่อพระเจ้าลงไปในการศึกษากำลังปลุกฝังความคิดที่จะนำไปสู่การไม่วางใจพระเจ้า และการล่วงละเมิดบัญญัติของพระองค์เข้าไปในความคิดของเยาวชน พวกเขาหาได้เข้าใจว่ากำลังทำอะไรอยู่ พวกเขาหาได้ตระหนักว่าผลที่จะเกิดจากการกระทำนั้นเป็นเช่นไร {COL 108.1}

นักเรียนคนหนึ่งอาจเรียนผ่านทุกชั้นเรียนของโรงเรียนและวิทยาลัยของยุคปัจจุบัน เขาอาจทุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อแสวงหาความรู้ แต่หากว่าเขาไม่ได้มีความรู้ของพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามกฎที่ควบคุมชีวิตของตนแล้ว เขาจะทำลายตัวเขาเอง เขาสูญเสียอำนาจของคุณค่าชีวิตของตนเพราะอุปนิสัยที่ผิดๆ เขาสูญเสียการควบคุมตนเอง เขาให้เหตุผลที่ถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวข้องใกล้เคียงกับตัวเองไม่ได้ เขาปฏิบัติต่อความคิดและร่างกายของตนเองด้วยความสะเพร่าและไร้เหตุผล เขาทำลายตัวเองด้วยนิสัยที่ผิดของตนเอง เขามีความสุขไม่ได้เพราะการที่เขาละเลยที่จะปลุกฝังหลักการอันบริสุทธิ์และถูกต้อง ได้นำตัวเขาไปตกอยู่ภายใต้การควบคุมของอุปนิสัยที่ทำลายสันติสุขของตนเอง การทุ่มเทเพื่อการเรียนของเขาสูญเสียไปสิ้น เพราะเขาทำลายตัวเอง เขาใช้พลังทางกายและทางความคิดไปในทางที่ผิดและวิหารของร่างกายอยู่ในสภาพทรุดโทรม เขาทำลายทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้า เขาไฝหาความรู้ทางโลกโดยคิดว่าจะทำให้ได้มาซึ่งสมบัติอันมีค่า แต่โดยการละทิ้งพระคัมภีร์เขาละทิ้งทรัพย์สมบัติที่มีค่าเหนือสิ่งอื่นใดไปเสีย {COL 108.2}

จงค้นหายุคทรัพย์

เราควรใส่ใจศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราจะต้องสอนบุตรของเราถึงความจริงที่มีอยู่ในนั้น พระวจนะเป็นแหล่งขุมทรัพย์ที่ไม่มีวันหมดสิ้น แต่มนุษย์ไม่พบขุมทรัพย์นี้เพราะพวกเขาไม่ได้ค้นหาจนกระทั่งได้มาเป็นเจ้าของ มีคนจำนวนมากพึงพอใจกับสมมติฐานในเรื่องของความจริง พวกเขาพอใจ

กับการลงแรงอย่างผิวเผินโดยถือว่าตนเองได้รับสิ่งที่จำเป็นหมดแล้ว พวกเขายึดคำพูดของผู้อื่นว่าเป็นความจริง เพราะเขาเองมีความเกียจคร้านเกินกว่าที่จะลงแรงอย่างขยันขันแข็งและจริงจัง ดังที่แสดงในพระวจนะนั้นว่า จะต้องลงมือ खुดเองเพื่อหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แต่การคิดค้นของมนุษย์ไม่เพียงพอไว้ใจไม่ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นอันตรายด้วยเพราะเขายกมนุษย์ไปวางไว้แทนที่พระเจ้า เขาถือคำพูดของมนุษย์แทนคำว่า “*พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า*” เยเรมีห์ 27:16 {COL 109.1}

พระคริสต์ทรงเป็นองค์แห่งสัจจะ พระวจนะของพระองค์ทรงเป็นความจริงและพระวจนะนั้นมีความหมายลึกซึ้งกว่าที่เห็นได้จากสภาพภายนอก พระดำรัสทั้งหมดของพระคริสต์มีคุณค่าเกินกว่าลักษณะการแสดงออกภายนอกจิตใจที่ได้รับการกระตุ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะเห็นคุณค่าของพระดำรัสเหล่านี้ เขาจะมองเห็นอัญมณีแห่งความจริงอันมีคุณค่า ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ก็ตาม {COL 110.1}

ทฤษฎีและสมมติฐานของมนุษย์จะนำไปสู่ความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เป็นอันขาด ผู้ที่ถือว่าตนเข้าใจปรัชญาคิดว่าคำอธิบายของพวกเขาที่มีความจำเป็นเพื่อใช้เปิดขุมทรัพย์แห่งความรู้และเพื่อป้องกันความเชื่อผิดๆ ที่จะเข้ามาในคริสตจักร แต่คำอธิบายเหล่านี้ต่างหากที่ได้นำทฤษฎีเทียมเท็จและความเชื่อที่ผิดเข้ามา มนุษย์ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์ที่เขาคิดว่ายุ่งยาก แต่บ่อยครั้งความพยายามของเขากลับทำให้สิ่งที่พยายามทำให้แจ่มแจ้งมืดมัวไปยิ่งกว่าเดิม {COL 110.2}

ปุโรหิตและพาริสีคิดว่าพวกเขาทำงานยิ่งใหญ่ในฐานะของผู้สอนโดยการใส่คำอธิบายของตนลงไปในพระวจนะของพระเจ้า แต่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงพวกเขาว่า “*ท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า*” มาระโก 12:24 พระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาว่า “*เอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน*” มาระโก 7:7 แม้ว่าพวกเขาเป็นครูสอนพระดำรัสของพระเจ้า แม้จะถือว่าเป็นผู้ที่เข้าใจพระวจนะของพระองค์ แต่พวกเขาหาใช้ผู้ปฏิบัติตามพระวจนะนั้นไม่ ซาดานทำให้ตาของพวกเขาบอดเพื่อไม่ให้มองเห็นความสำคัญที่แท้จริง {COL 110.3}

นี่คืองานของคนมากมายในยุคของเรา คริสตจักรจำนวนมากทำผิดด้วยบาปชนิดนี้ มีอันตรายอันใหญ่หลวงสำหรับคนในยุคนี้ซึ่งถือว่าตนเป็นคนฉลาดที่จะเดินขำรอยประสบการณ์ของพวกเขาอาจารย์ชาวยิว พวกเขาแปลคำสอนของพระเจ้าไปในทางผิดและทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากเกิดความสับสนและถูกห่อหุ้มด้วยความมืดมนเนื่องจากเข้าใจความจริงของพระเจ้าผิดไป {COL 110.4}

เราไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ด้วยแสงสลัวของประเพณีนิยมหรือการคาดเดาของมนุษย์ เมื่อใดที่เราอธิบายพระคัมภีร์ด้วยขนบธรรมเนียมหรือจินตนาการ ก็เหมือนกับความพยายามใช้โคมไฟส่องแสงให้แก่ดวงอาทิตย์ พระวณะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไม่ต้องการแสงจากโคมไฟของโลก เพื่อให้แสงสว่างเด่นชัดยิ่งขึ้น เพราะพระวณะนั้นมีแสงสว่างในตัว เป็นสง่าราศีของพระเจ้าที่เปิดเผยออกมา นอกเหนือจากแสงสว่างนี้แล้วแสงสว่างอื่นๆ ก็เป็นแต่เพียงแสงสลัวเท่านั้น {COL 111.1}

แต่การศึกษาอย่างจริงจังและสำรวจอย่างถี่ถ้วนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น คนเกียจคร้านจะไม่ได้รับความเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้งเป็นการตอบแทน ไม่มีพรโตของโลกจะได้อะไรโดยไม่ได้ใช้ความพยายามอย่างเอาจริงเอาจัง อดทนและพากเพียร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในทางธุรกิจจะต้องมีความตั้งใจในการทำงานและความเชื่อที่จะมองหาความสำเร็จ และเราไม่อาจหวังที่จะได้ความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณโดยไม่ต้องทำงานหนัก ผู้ที่ต้องการจะค้นพบขุมทรัพย์แห่งความจริงจะต้องขุดหาความจริงเหมือนคนขุดแร่หาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ใต้ดิน ไม่มีงานใดที่ทำอย่างครึ่งๆ กลางๆ จะให้ผลตอบแทน นี่คือนิยามที่จำเป็นสำหรับผู้ใหญ่และเยาวชน พวกเขาไม่ควรเพียงแต่อ่านพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ควรศึกษาพระธรรมนั้นด้วยความเพียรอย่างจริงจัง อธิษฐานและค้นความจริงเสมือนหนึ่งค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะได้ผลตอบแทน เพราะพระคริสต์จะทรงเสริมความเข้าใจให้ {COL 111.2}

ความรอดของเราขึ้นกับความรู้อันความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้เราเป็นเจ้าของสิ่งนี้ จงค้นหาเถิด จงค้นหาจาก

พระคัมภีร์อันมีค่าด้วยใจที่หิวกระหาย สืบราวพระธรรมของพระเจ้าเช่น คนชุกแต่สำรวจผิวโลกเพื่อหาสายธารทองคำ อ่ยายอมแพ้ต่อการค้นหาจนกว่า ท่านมั่นใจในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อท่าน พระคริสต์ทรงเปิดเผยว่า “สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” ยอห์น 14:13, 14 {COL 111.3}

คนที่เคร่งครัดศาสนาและผู้ที่มีความรู้สูงรับความจริงนิรันดร์ได้ แต่บ่อยครั้งพวกเขาไม่เข้าใจเพราะสิ่งที่เขาเห็นนั้นปิดบังสง่าราศีที่มองไม่เห็น ผู้ที่อยากจะได้รับความสำเร็จในการค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้จะต้องก้าวให้สูงขึ้นกว่าการแสวงหาสิ่งของในโลกนี้ ความพอใจและความสามารถทั้งหมดของเขาจะต้องมอบถวายเพื่อการแสวงหา {COL 112.1}

การไม่เชื่อฟังปิดประตูทำให้ความรู้อันมหาศาลที่ควรจะได้จากพระคัมภีร์ผ่านเข้าไปไม่ได้ ความเข้าใจคือการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ควรปรับพระคัมภีร์ให้เข้ากับอคติและความอิจฉาริษยาของมนุษย์ มีเพียงผู้ที่ถ่อมใจแสวงหาความรู้แห่งความจริงเพื่อจะปฏิบัติตามเท่านั้นจึงจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้ {COL 112.2}

ท่านถามว่า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอด ท่านจะต้องนำความคิดเห็นที่เกิดขึ้นในใจ ความนึกคิดที่ถ่ายทอดมาทางกรรมพันธุ์และความนึกคิดที่ได้รับการสั่งสมมาทั้งหมดวางลงที่ประตูแห่งการตรวจสอบ หากท่านค้นหาพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ความคิดเห็นของท่านเอง ท่านไม่มีทางไปถึงความจริง จงแสวงหาเพื่อเรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์ตรัสอย่างไร หากท่านเกิดความสำนึกในใจในขณะที่ศึกษา หากท่านเห็นว่าความนึกคิดที่ท่านชอบไม่สอดคล้องกับความจริง จงอย่าแปลความหมายของความจริงนั้นผิดไปเพียงเพื่อต้องการให้เข้ากับความเชื่อของท่าน แต่จงยอมรับแสงสว่างที่ได้ประทานให้ จงเปิดความคิดและจิตใจเพื่อท่านจะสามารถเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระธรรมของพระเจ้าได้ {COL 112.3}

ความเชื่อในพระคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของโลกนั้นเรียกร้องให้เรายอมรับแสงสว่างแห่งปัญญาซึ่งอยู่ใต้การควบคุมของจิตใจ เป็น

จิตใจที่มองเห็นและรู้สึกถึงคุณค่าของขุมทรัพย์แห่งสวรรค์ ความเชื่อนี้จะแยกจากการกลับใจใหม่และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยไม่ได้ การจะมีความเชื่อหมายถึงการค้นหาและการยอมรับขุมทรัพย์ของชาวประเสริฐภายใต้ข้อผูกพันทั้งหมดที่กำหนดไว้ {COL 112.4}

“ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” ยอห์น 3:3 เขาคอนนั้นอาจคาดเดาหรือวาดมโนภาพ แต่ถ้าขาดสายตาแห่งความเชื่อ เขาก็ไม่อาจจะมองเห็นขุมทรัพย์ได้ พระคริสต์ทรงพลีพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อให้เราได้รับขุมทรัพย์ที่ประเมินค่าไม่ได้ แต่หากไม่เกิดใหม่ด้วยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์แล้วจะไม่มีการยกโทษความผิดบาป และจะไม่มีขุมทรัพย์สำหรับจิตวิญญาณใดที่กำลังพินาศ {COL 112.5}

เราต้องการแสงสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเข้าใจความจริงในพระวาทะของพระเจ้า เราจะยังมองไม่เห็นสิ่งที่สวยงามในธรรมชาติของโลก จนกว่าดวงอาทิตย์จะขับไล่ความมืดไปด้วยแสงสว่างที่ส่องกระจายไปทั่ว ในทำนองเดียวกันเราจะไม่สำนึกในคุณค่าของขุมทรัพย์ในพระธรรมของพระเจ้า จนกว่าจะได้รับการเปิดเผยโดยลำแสงอันสว่างไสวของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม {COL 113.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดประทานมาจากสวรรค์โดยพระเมตตาแห่งความรักที่ไร้ขอบเขต ทรงนำเรื่องราวของพระเจ้ามาเปิดเผยให้แก่จิตวิญญาณทุกดวงที่มีความเชื่ออย่างไม่สงสัยในพระคริสต์ โดยอำนาจของพระองค์ความจริงอันสำคัญที่นำไปสู่ความรอดของจิตวิญญาณจะฝังลึกลงสู่ความนึกคิด และทางแห่งชีวิตจะเปิดกว้างเพื่อไม่ให้ผู้ใดเดินหลงไปทางผิด ในขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์ เราควรอธิษฐานขอให้แสงสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าส่องบนพระธรรม เพื่อเราจะเห็นและซาบซึ้งขุมทรัพย์ที่มีอยู่ในนั้น {COL 113.2}

ผลตอบแทนจากการค้นหา

อย่าให้ผู้ที่คิดว่าไม่มีความรู้ใดที่เขาจะเรียนเพิ่มได้อีก ความล้าลึก

ในปัญญาของมนุษย์อาจวัดกันไม่ได้ การงานที่มนุษย์คิดสร้างอาจทำให้ชำนาญได้ แต่ความนึกคิดสูงที่สุด ลึกที่สุดและกว้างที่สุดไม่อาจค้นหาพระเจ้าได้ ยังมีความไม่มีที่สิ้นสุดอยู่เหนือสิ่งที่เราจะเข้าใจได้ เราได้เห็นพระสิริของพระเจ้า เห็นความรู้และพระปัญญาอันไม่มีสิ้นสุดเพียงเลื่อนรางเท่านั้นราวกับว่าเรากำลังค้นหาทองคำอยู่เพียงแค่น้ำดินของเหมือง ในขณะที่แร่ทองคำอีกมหาศาลซึ่งซ่อนอยู่เบื้องล่างพร้อมที่จะเป็นรางวัลตอบแทนให้แก่ผู้ที่ขุดค้นมัน เราจะต้องขุดอุโมงค์ลงไปในเมืองให้ลึกลงไป และลึกลงไปให้มากที่สุด และผลที่ได้รับคือขุมทรัพย์อันเต็มด้วยสงราวิ โดยความเชื่อที่ถูกต้องความรู้เรื่องพระเจ้าจะกลายมาเป็นความรู้ของมนุษย์ {COL 113.3}

ไม่มีผู้ใดที่ค้นหาพระคัมภีร์ด้วยจิตวิญาณของพระคริสต์จะไม่ได้รับการตอบแทน เมื่อมนุษย์ยอมที่จะรับการสั่งสอนเหมือนเช่นเด็กเล็ก เมื่อเขายอมถวายตัวแต่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เขาจะพบความจริงในพระธรรมของพระองค์ หากมนุษย์ยอมเชื่อฟัง เขาก็จะเข้าใจแผนการปกครองของเจ้านดินแดนสวรรค์จะเปิดห้องโถงใหญ่แห่งพระคุณและสงราวิออกให้กว้างเพื่อการสำรวจ หากมนุษย์สำรวจเหมืองแร่แห่งความจริง เขาก็จะมีจิตใจที่สูงขึ้น และจะมีความแตกต่างจากที่เขาเป็นอยู่ขณะนี้อย่างสิ้นเชิง ความล้าลึกของการทรงช่วยให้รอด การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ การยอมเสียสละเพื่อไถ่บาปของพระองค์ ในความคิดของเราจะไม่อยู่ในสภาพที่ไม่ชัดเจนเหมือนเช่นทุกวันนี้ จะไม่เป็นเพียงเข้าใจได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้นแต่จะมีความซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งเหล่านี้มากยิ่งขึ้น {COL 114.1}

ในคำอธิบายฐานของพระคริสต์ต่อพระบิดา พระองค์ประทานบทเรียนให้แก่โลกที่จะต้องจารึกลงในความคิดและจิตใจ พระองค์ทรงทูลว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” ยอห์น 17:3 นี่คือการศึกษที่แท้จริง เป็นการศึกษาที่ให้ผละกำลัง ประสบการณ์ในความรู้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ประทานมานั้นจะเปลี่ยนมนุษย์ให้เป็นตามแบบพระฉายของพระเจ้าได้ สิ่งนี้ทำให้มนุษย์ควบคุมตนเองเพื่อนำแรงกระตุ้นและกิเลสตัณหาฝ่ายต่ำตามธรรมชาติให้ไปอยู่ภายใต้การควบคุม

ของอำนาจเบื้องสูงของจิตใจ ความรู้นี้ทำให้ผู้ครอบครองเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นผู้รับมรดกของสวรรค์ นำเขาให้สื่อสารกับพระทัยของพระองค์ผู้ทรงไม่มีที่สิ้นสุดและเปิดคลังสมบัติอันมหาศาลของจักรวาลให้แก่เขา {COL 114.2}

นี่คือความรู้ที่จะได้มาโดยการค้นหาจากพระวาระของพระเจ้า และจิตวิญญาณทุกดวงที่เสียสละทุกอย่างเพื่อการค้นหาขุมทรัพย์ที่จะได้มาเป็นของตน {COL 114.3}

“ถ้าเจ้าร้องหาความรู้และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน และเสาะหาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์และพบความรู้ของพระเจ้า” สุภาษิต 2:3-5 {COL 114.4}

บทที่ 8 ไช้มุก

อ้างอิงจาก *มัทธิว 13:45, 46*

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเปรียบเทียบพระพรแห่งการไถ่ด้วยความรักกับไข่มุกอันล้ำค่า พระองค์ทรงอธิบายบทเรียนนี้โดยใช้อุปมาของพ่อค้าที่ค้นหาไข่มุกอย่างดี “และเมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายทุกสิ่งซึ่งเขามีอยู่ไปซื้อไข่มุกนั้น” มัทธิว 13:46 พระคริสต์เองทรงเป็นไข่มุกที่มีค่ามหาศาล สง่าราศีทั้งหมดของพระบิดาเก็บรวบรวมไว้ในพระองค์ คือความบริบูรณ์ของพระเจ้าสามพระภาค พระองค์ทรงเป็นความสว่างของสง่าราศีของพระบิดาและเป็นพระฉายาของพระองค์ สง่าราศีที่เป็นพระลักษณะของพระเจ้านั้นแสดงออกมาทางพระอุปนิสัยของพระองค์ พระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ทุกหน้ามีแสงของพระองค์เปล่งออกมา ความชอบธรรมของพระคริสต์เปรียบเสมือนไข่มุกขาวบริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและต่างพร้อย ความพยายามใดๆ ของมนุษย์แก้ไขปรับปรุงของประทานอันมีค่าและยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอันไร้ตำหนิไม่ได้ ในพระคริสต์ “คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์” โคลโลสี 2:3 พระองค์ทรง “เป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็น

ผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์และทรงเป็นผู้ไถ่บาป”
 1 โครินธ์ 1:30 ทุกสิ่งที่สนองความต้องการและความหวังของจิตวิญญาณ
 ของมนุษย์ทั้งในโลกนี้และโลกที่จะมาถึงมีอยู่ในพระคริสต์ พระผู้ไถ่ของเรา
 ทรงเป็นไข่มุกที่มีค่ามาก จนทุกสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกับมันนับได้ว่าไร้ค่า
 {COL 115.1}

พระคริสต์ “เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมือง
 ของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” ยอห์น 1:11 ความสว่างของพระเจ้าส่อง
 เข้าไปในความมืดของโลกและ “ความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” ยอห์น
 1:5 แต่เชื่อว่าทุกคนจะไม่สนใจของประทานแห่งสวรรค์เสียทั้งหมด พ่อค้า
 ในคำอุปมาเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่มีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะรู้
 ความจริง ในประเทศต่างๆ ยังมีคนที่มีความจริงใจและความคิดรอบคอบ
 ศึกษาค้นหาจากวรรณกรรมและศาสตร์ต่างๆ และจากศาสนาทางฝ่ายโลก
 เพื่อเสาะหาสิ่งที่จะรับมาเป็นขุมทรัพย์ของจิตวิญญาณ ในหมู่ชาวยิว ยังมี
 คนที่พยายามแสวงหาสิ่งที่เขายังขาดอยู่ พวกเขาเบื่อหน่ายกับศาสนาที่เป็น
 เพียงพิธีการ หวังอยากจะได้เห็นสิ่งที่เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและที่จะทำให้
 จิตวิญญาณสูงส่งขึ้น อัครสาวกที่พระคริสต์ทรงเลือกนั้นอยู่ในคนกลุ่มหลัง
 ส่วนโครเนลิอัสและซันที่ชาวเอธิโอเปียจัดอยู่ในคนกลุ่มแรก พวกเขา รอคอย
 และอธิษฐานขอแสงสว่างจากสวรรค์และเมื่อได้รับการเปิดเผยให้เห็นพระคริสต์
 แล้ว พวกเขา ก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี {COL 116.1}

ในอุปมานี้ ไข่มุกไม่ได้หมายถึงสิ่งของที่ให้เป็นของขวัญ พ่อค้าซื้อ
 ไข่มุกนั้นไว้ด้วยสิ่งของทั้งหมดที่เขา มีคนจำนวนมากตั้งข้อสงสัยถึง
 ความหมายของเรื่องนี้ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระคริสต์หมายถึงของประทาน
 พระองค์เป็นของประทานเฉพาะสำหรับผู้ที่มอบถวายจิตใจ ร่างกายและจิต
 วิญญาณแด่พระองค์โดยสิ้นเชิงเท่านั้น เราจะต้องถวายตัวแด่พระคริสต์เพื่อ
 ดำรงชีวิตที่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องทั้งหมดของพระองค์ด้วยความเต็มใจ ทุก
 อย่างที่เรามี ทั้งตะลันต์และความสามารถที่เรา มีอยู่ทั้งหมดเป็นของพระเจ้า
 ที่จะต้องถวายเพื่อการรับใช้พระองค์ เมื่อเราถวายทุกสิ่งให้กับพระองค์แล้ว
 องค์พระคริสต์พร้อมด้วยขุมทรัพย์ทั้งหมดของสวรรค์ก็จะทรงโปรดประทาน
 พระองค์เองให้แก่เรา เราจึงได้รับไข่มุกที่มีค่ามหาศาล {COL 116.2}

ความรอดเป็นของขวัญที่ได้รับโดยไม่มีค่าใช้จ่าย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เป็นสิ่งที่ต้องซื้อและขาย ในตลาดที่มีพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าเป็นผู้จัดการนั้น เปรียบการซื้อไข่มุกอันมีค่านี้โดยไม่ต้องใช้เงินและไม่มีการ ในตลาดแห่งนี้ทุกคนรับสินค้าจากสวรรค์ได้ คลังสมบัติเพชรนิลจินดาแห่งความจริง ได้ถูกเปิดออกให้แก่ทุกคน พระองค์ตรัสว่า “เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครสามารถปิดได้” ไม่มียามถือดาบเฝ้าทางผ่านไปยังประตูนี้ เสียงจากทั้งภายในและที่ประตูกล่าวว่า เชิญมาเถิด เสียงของพระเจ้าผู้ช่วยเชิญชวนพวกเราด้วยความจริงใจและความรักว่า “เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มั่งมี” วิวรณ์ 3:8, 18 {COL 116.3}

พระกิตติคุณของพระคริสต์เป็นพระพรที่ทุกคนรับเป็นเจ้าของได้ แม้คนยากจนที่สุดก็เท่าเทียมคนที่มั่งมีที่สุดในการซื้อความรอดเพราะไม่มี ความร่ำรวยใดๆ ของโลกที่จะซื้อได้ ความรอดได้มาโดยการเชื่อฟังอย่าง เต็มใจและโดยการมอบถวายตัวเราให้กับพระคริสต์เพื่อเป็นสมบัติของ พระองค์ที่ทรงซื้อเรามา การศึกษาแม้สูงส่งเพียงใดก็ไม่อาจนำมนุษย์ให้ เข้าใกล้พระเจ้าได้ พวกเขาได้รับในทุกอย่างทั้งทางฝ่ายโลกและทางฝ่าย จิตวิญญาณและพวกเขาพูดด้วยความโอ้อวดว่า “ข้าเป็นเศรษฐีและข้า ร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย” แต่กระนั้นพวกเขา “เป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอดและเปลือยกาย” วิวรณ์ 3:17 พระองค์จึง ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดิน ของพระเจ้าก่อนพวกท่าน” มัทธีว 21:31 {COL 117.1}

เราซื้อความรอดไม่ได้ แต่เราต้องแสวงหาความรอดด้วยความ สนใจและด้วยความเพียรพยายามเสมือนหนึ่งต้องละทิ้งทุกสิ่งในโลกเพื่อ ความรอดนั้น {COL 117.2}

เราจะต้องแสวงหาไข่มุกราคาแพงเมื่อนั้น แต่ไม่ใช่ในตลาดทางฝ่าย โลกหรือด้วยวิธีการแบบชาวโลก ราคาที่เราต้องหามาจ่ายนั้นไม่ใช่เป็นทอง หรือเงินเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นของพระเจ้า ให้ละทิ้งความคิดที่ว่าผลประโยชน์ ทางฝ่ายโลกหรือฝ่ายจิตวิญญาณจะทำให้ท่านได้รับความรอด พระเจ้าทรง เรียกกร้องการเชื่อฟังอย่างเต็มใจจากท่าน พระองค์ทรงเรียกร้องให้ท่านละทิ้ง

บาปทั้งหมด พระคริสต์ตรัสว่า “คนที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเราเหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” วิวรรณ์ 3:21 {COL 117.3}

มีบางคนทำตัวราวกับว่าค้นหาไข่มุกแห่งสวรรค์อยู่ตลอดเวลา แต่พวกเขาไม่ได้ทิ้งนิสัยที่ไม่ดีโดยสิ้นเชิง พวกเขาไม่ได้ตายแก่ตัวเองเพื่อให้พระคริสต์เสด็จเข้ามาสถิตอยู่ในเขา ดังนั้นพวกเขาจึงค้นหาไข่มุกอันมีค่าเม็ดนั้นไม่พบ พวกเขาไม่ได้เอาชนะความทะเยอทะยานอันไม่บริสุทธิ์ และความรักที่มีต่อโลก พวกเขาไม่ได้แบกกางเขนและติดตามพระคริสต์ในเส้นทางแห่งการเสียสละและการมอบถวายตนเอง พวกเขาเกือบเป็นคริสเตียนแต่ก็ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริง พวกเขาดูเหมือนว่ากำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินสวรรค์ แต่ก็เข้าไปไม่ได้ พวกเขาเกือบจะได้รับความรอดแต่ก็ไม่ได้รับรอดอย่างแท้จริง ประโยคนี้มีความหมายว่าไม่ใช่เกือบหลงหายแต่คือหลงหายไปอย่างแท้จริง {COL 118.1}

อุปมาเรื่องพ่อค้าแสวงหาไข่มุกมีค่ามีความหมายสำคัญอยู่สองประการ คือไม่เพียงหมายถึงคนที่แสวงหาแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น แต่หมายถึงพระคริสต์ทรงกำลังแสวงหามรดกที่หายไป พระคริสต์คือนายวานิชแห่งสวรรค์กำลังแสวงหาไข่มุกอันมีค่า ทรงทอดพระเนตรเห็นมนุษย์ที่หลงหายนั้นเป็นไข่มุกที่มีค่า มนุษย์ผู้แปดเปื้อนด้วยมลทินและถูกทำลายด้วยบาป พระองค์ทรงเห็นความเป็นไปได้ที่จะช่วยให้รอด หัวใจที่เคยเป็นสนามรบของการต่อสู้กับซาตาน และได้รับการช่วยเหลือด้วยอำนาจแห่งความรักนั้นมีค่าสำหรับพระผู้ไถ่มากกว่าผู้ที่ยังไม่เคยล้มลงในบาป พระเจ้าไม่ได้ทรงมองดูมนุษย์ชาติว่าพวกเขาเป็นคนเลวทรามต่ำช้าและไร้ค่า พระองค์ทอดพระเนตรผ่านทางพระคริสต์ ทรงมองเห็นสิ่งที่พวกเขาควรจะเป็นเมื่อผ่านการไถ่ด้วยรัก แล้วพระองค์ทรงรวบรวมสมบัติทั้งหมดของจักรวาลและวางลงไปเพื่อที่จะซื้อไข่มุกเม็ดนี้ และเมื่อพระเยซูทรงพบไข่มุกแล้ว ก็ทรงจัดเก็บไว้ในคลังของพระองค์เอง “เขาจะส่องแสงในแผ่นดินของพระองค์อย่างกับเพชรที่อยู่ในมงกุฎ” เศคาริยาห์ 9:16 “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเรา ในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะเมตตาผู้ปรนนิบัติเขา” [ฉบับเดิม “วันที่เราจะเก็บรวบรวมสมบัติของเราไว้

นั่น”] มาลาคี 3:17 {COL 118.2}

แต่เรื่องของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นไข่มุกอันล้ำค่าและโอกาสของเราที่จะรับมาเป็นเจ้าของสมบัติแห่งสวรรค์นี้เป็นหัวข้อที่เราจะต้องใส่ใจให้มากที่สุด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้เปิดเผยให้มนุษย์เห็นไข่มุกอันมีค่านี้ เวลาแห่งอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในความหมายพิเศษคือเวลาของการแสวงหาและพบของประทานแห่งสวรรค์ ในสมัยของพระคริสต์มีคนจำนวนมากมาย้ายถิ่นข้ามประเสริฐ แต่สมองของพวกเขาถูกปกคลุมด้วยความมืดของคำสอนเทียมเท็จและพวกเขามองไม่เห็นว่พระอาจารย์ผู้ทรงถ่อมตนแห่งกาลิลีผู้นี้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา แต่ภายหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ การหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสัญญาณแสดงถึงการที่พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์ในอาณาจักรของพระองค์เพื่อเป็นคนกลางด้วย พระองค์ประทานพระวิญญาณลงมาในวันเพ็นเทคอสต์ พยานของพระคริสต์ประกาศอำนาจของการเป็นขึ้นจากตายของผู้ช่วยให้รอด แสงแห่งสวรรค์ส่องทะลุผ่านเข้าไปสู่ความคิดอันมืดของผู้ที่ถูกต้องของพระคริสต์หลอกลวง ขณะนี้พวกเขาเห็นพระองค์ถูกยกขึ้นให้เป็น “องค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงอภิบาลพวกเขาทั้งหลาย” กิจการ 5:31 พวกเขาเห็นสง่าราศีแห่งสวรรค์ห้อมล้อมพระองค์ไว้ พร้อมด้วยสมบัติอันนับไม่ถ้วนในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อประทานแก่ทุกคนที่จะหันจากการกบฏของเขา ขณะที่อัครสาวกนำสง่าราศีของพระบุตรองค์เดียวของพระบิดามาประกาศนั้น จิตวิญญาณสามพันดวงได้ยอมรับ พวกเขามองเห็นว่าตนเป็นคนบาปหนาและมีมลทิน และเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นมิตรสหายและพระผู้ช่วย พระคริสต์ทรงได้รับการยกชูขึ้น พระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีโดยผ่านอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ร่วมสถิตอยู่กับมนุษย์ ผู้เชื่อเหล่านี้มองเห็นโดยความเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้แบกความละอาย ความทุกข์ยากและความตายเพื่อที่พวกเขาจะไม่พินาศแต่ได้ชีวิตนิรันดร์ การเปิดเผยพระคริสต์โดยพระวิญญาณทำให้พวกเขาเข้าสู่ถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระองค์และพวกเขายื่นมือไปหาพระองค์ด้วยความเชื่อทูลว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ” มาระโก 9:24 {COL 118.3}

ข่าวชื่นชมยินดีของการเป็นขึ้นจากตายของพระเจ้าช่วยให้รอดจึงเผยแพร่ออกไปยังผู้คนที่ยังอาศัยอยู่สุดปลายของแผ่นดินโลก คริสตจักรเห็นคนกลับใจเข้าสู่คริสตจักรจากทุกสารทิศ ผู้ที่เชื่อแล้วก็กลับใจใหม่อีกครั้ง คนบาปเข้าร่วมกับคริสเตียนเพื่อแสวงหาไข่มุกที่มีค่ามหาศาล คำพยากรณ์สำเร็จแล้ว คนที่อ่อนแอก็ “จะเป็นเหมือนดาวิด” และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็น “เหมือนทูตของพระยาห์เวห์” เศคาริยาห์ 12:8 คริสเตียนทุกคนมองเห็นลักษณะแห่งความเมตตาและความรักในพี่น้องของเขา สิ่งที่น่าสนใจมีเพียงอย่างเดียว เป้าหมายเดียวปิดบังเป้าหมายอื่นทั้งหมด หัวใจทุกดวงเต้นเป็นจังหวะเดียวกัน ความปรารถนาเพียงสิ่งเดียวที่ผู้เชื่อทั้งหลายต่างมีความต้องการคือการเปิดเผยให้เห็นถึงอุปนิสัยที่เป็นเหมือนพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ และเพื่อทำหน้าที่ขยายอาณาจักรของพระองค์ให้กว้างออกไป “คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน...ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน” กิจการ 4:32, 33 “องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอดเพิ่มจำนวนเข้ามา มากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน” กิจการ 2:47 พระวิญญานของพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ในที่ประชุม เพราะเขาเหล่านั้นพบไข่มุกอันมีค่ามากยิ่งขึ้น {COL 120.1}

ภาพเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำอีก และด้วยฤทธานุภาพที่ยิ่งใหญ่กว่า การหลังพระวิญญานบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทออสต์เป็นฝนต้นฤดู แต่ฝนปลายฤดูจะยิ่งใหญ่อุดมสมบูรณ์กว่า พระวิญญานทรงรอคอยที่จะให้เราร้องขอและตอบรับ พระคริสต์จะสำแดงความบริบูรณ์ของพระองค์โดยทางอำนาจของพระวิญญานบริสุทธิ์ มนุษย์จะเห็นคุณค่าของไข่มุกอันมีค่าและพวกเขาจะกล่าวพร้อมกันกับอัครทูตเปาโลว่า “แต่ว่าอะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุนเพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 3:7, 8 {COL 121.1}

บทที่ 9 เรื่องอวน

อ้างอิงจาก **มัทธิว 13:47 – 50**

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ตีตปลา
ทุกชนิด เมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่โตใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดี
นั้นก็ทิ้งเสีย ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะออกมา
แยกพวกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพลง ที่นั่น
จะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 13:47 – 50 {COL 122.1}

การเหวี่ยงอวนออกไปคือการประกาศข่าวประเสริฐ ในการนี้จะ
รวบรวมทั้งคนดีและคนชั่วเข้ามายังคริสตจักร เมื่อการประกาศข่าวประเสริฐ
เสร็จสิ้น การพิพากษาจะแยกแยะคนเหล่านี้่ออกมาจนสำเร็จ พระคริสต์
ทรงเล็งเห็นว่าการมีพี่น้องเทียมเท็จในคริสตจักรนั้นจะทำให้ความจริงถูก
กล่าวหาไปในทางผิด โลกจะกล่าวหาข่าวประเสริฐเพราะการดำเนินชีวิต

ของผู้เชื่อเทียมเท็จที่ไม่ดำเนินตามคำสั่งสอน แม้คริสเตียนด้วยกันเองก็ล้มลงเมื่อเห็นคนจำนวนมากที่รับพระนามของพระคริสต์ แต่ไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของพระวิญญาณของพระองค์ เนื่องจากว่ามีคนเหล่านี้อยู่ในคริสตจักร จึงทำให้คนอื่นพากันเข้าใจผิดว่า พระเจ้าทรงเห็นชอบกับบาปของพวกเขา ฉะนั้นพระคริสต์ทรงยกม่านที่ปิดบังอนาคตออก และเรียกร้องให้คนทั้งหลายมองดูว่าสิ่งที่เป็นตัวตัดสินชะตาของเขานั้นไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ แต่เป็นอุปนิสัยของเขา {COL 122.2}

อุปมาข้าวละมานและอวนนั้นสอนไว้อย่างชัดเจนว่า คนชั่วทั้งหมดจะไม่มีทางหันมาหาพระเจ้า ต้นข้าวสาลีและข้าวละมานโตขึ้นพร้อมกันจนกระทั่งถึงเวลาเก็บเกี่ยวฉันทัด ปลายดีและปลาไม่ดีจะถูกนำขึ้นฝั่งพร้อมกันเพื่อคัดเลือกรอกออกในขั้นตอนสุดท้ายฉันทัดนั้น {COL 123.1}

อีกประการหนึ่ง อุปมานี้สอนว่า จะไม่มีช่วงเวลาแห่งพระกรุณาหลังจากการพิพากษา เมื่องานของการประกาศข่าวประเสริฐสำเร็จลง การแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วก็จะตามมาทันที และชะตากรรมของคนแต่ละกลุ่มถูกกำหนดไว้ตลอดไป {COL 123.2}

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดถูกทำลาย *“เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร เราไม่พอใจในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไม่จึงยอมตาย”* เอเสเคียล 33:11 ตลอดช่วงเวลาแห่งการให้ออกาสกลับใจ พระวิญญาณของพระองค์ทรงวิงวอนมนุษย์ให้รับของประทานแห่งชีวิต ผู้ที่ปฏิเสธการเรียกร้องของพระองค์เท่านั้นจะถูกทิ้งให้พินาศ พระเจ้าทรงประกาศแล้วว่าบาปซึ่งเป็นหายนะแห่งความชั่วของจักรวาลจะต้องถูกทำลายจนหมดสิ้น ผู้ที่ยึดบาปไว้จะพินาศในการทำลายนี้ {COL 123.3}

บทที่ 10 ทรัพย์เก่าและทรัพย์ใหม่

อ้างอิงจาก *มัทธิว 13:51, 52*

ขณะที่พระคริสต์ทรงสอนประชาชนอยู่นั้น พระองค์ทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ในเรื่องงานของพวกเขาในอนาคตพร้อมกันไปด้วย ในคำสอนทั้งหมดของพระองค์มีบทเรียนสำหรับพวกเขา หลังจากที่ทรงกล่าวอุปมาเรื่องของอวนจับปลาแล้วพระองค์ทรงถามว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า” ดังนั้นพระองค์จึงยกอุปมาอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมา เพื่อให้คนเหล่านี้เห็นถึงความรับผิดชอบที่พวกเขาพึงมีต่อความจริงที่พวกเขาได้รับไว้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “เพราะเหตุนี้ พวกธรรมจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาถังของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน” *มัทธิว 13:51, 52* {COL 124.1}

ทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าของบ้านได้เพิ่มมานั้น เขาไม่ได้เก็บไว้เฉยๆ เขาเอาออกมาเพื่อแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น และด้วยการกระทำเช่นนี้ทำให้สมบัติของเขาเพิ่มขึ้น เจ้าของบ้านมีสมบัติมีค่าทั้งของใหม่และของเก่า ดังนั้นพระคริสต์ทรงสอนว่าความจริงที่มอบหมายให้กับสาวกของพระองค์แล้วนั้นจะต้องแจ้งให้แก่ชาวโลก และในขณะที่มีการแบ่งปันความจริงออกไป ความจริงนั้นก็เพิ่มขึ้น {COL 124.2}

ทุกคนที่ได้รับข่าวประเสริฐเข้าไปในจิตใจจะมีความต้องการที่จะประกาศออกไป ความรักของพระคริสต์ที่ได้มาจากสวรรค์จะต้องประกาศออกไป ผู้ที่สวมพระคริสต์มาไว้ในชีวิตจะบอกเล่าประสบการณ์ของเขา บอกถึงการทรงนำที่ละชั้นที่ละตอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งก็คือความหิวและความกระหายของพวกเขาในเรื่องความรู้ของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา ผลการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ของพวกเขา คำอธิษฐานของพวกเขา ความปวดร้าวในจิตวิญญาณของพวกเขา และพระดำรัสของพระคริสต์ที่มีมายังพวกเขาว่า “*บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว*” มัทธิว 9:2 ปกตินี้แล้วไม่มีผู้ใดจะเก็บสิ่งเหล่านี้ให้เป็นความลับได้ และผู้ที่เต็มล้นไปด้วยความรักของพระคริสต์จะไม่ทำเช่นนั้น ในสัดส่วนความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา นั้น เขาก็อยากจะทำให้ผู้อื่นได้รับพระพรอย่างเดียวกันนี้ด้วย และในขณะที่พวกเขานำสมบัติอันมีค่าแห่งพระคุณของพระเจ้าไปให้แก่ผู้อื่นรับรู้นั้น พระคุณของพระคริสต์ก็จะทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้น พวกเขาจะมีจิตใจเหมือนเด็กเล็กๆ ในการเชื่อฟังอย่างง่ายๆ และไม่ซับซ้อน จิตวิญญาณของพวกเขาจะเรียกหาความบริสุทธิ์ สมบัติแห่งความจริงและพระคุณจะเปิดเผยให้พวกเขารับรู้มากยิ่งขึ้นเพื่อแบ่งปันให้กับชาวโลก {COL 125.1}

คลังสมบัติแห่งความจริงอันยิ่งใหญ่คือพระวจนะของพระเจ้า เป็นหนังสือที่บันทึกเป็นตัวอักษร เป็นหนังสือของธรรมชาติและเป็นหนังสือแห่งประสบการณ์กล่าวถึงการปฏิบัติของพระเจ้าต่อชีวิตมนุษย์ นั่นคือแหล่งขุมทรัพย์ที่ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะค้นหาได้ ในการค้นหาความจริงนั้น พวกเขาต้องพึ่งพระเจ้า ไม่ใช่พึ่งสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของมนุษย์ สติปัญญาของ

บุคคลยิ่งใหญ่ผู้นั้นเป็นความโง่เขลาของพระเจ้า พระยาห์เวห์จะประทานสติปัญญาในเรื่องของพระองค์เองแก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยวิถีทางของพระองค์เอง {COL 125.2}

หากผู้ติดตามพระคริสต์เชื่อถ้อยคำของพระองค์และปฏิบัติตาม จะไม่มีศาสตร์แห่งความรู้ใดในโลกของธรรมชาติที่เขาเรียนรู้และซาบซึ้งในคุณค่าไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะไม่ช่วยเขาเพื่อการนำความจริงไปให้แก่ผู้อื่น ศาสตร์จากธรรมชาติเป็นคลังแห่งความรู้ที่นักศึกษาในโรงเรียนของพระคริสต์ค้นหาได้ ในขณะที่เราใคร่ครวญถึงความมั่งคั่งของธรรมชาติ ในขณะที่เราศึกษาบทเรียนของการเพาะปลูกพรุนดิน ศึกษาการเจริญเติบโตของต้นไม้ ศึกษาความมหัศจรรย์ของพื้นโลกและมหาสมุทรและท้องฟ้า เราก็มจะได้รับความรู้เข้าใจเรื่องความจริงในแง่มุมใหม่ ความลึกลับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ความลึกลับของพระปัญญาและการพิพากษาของพระเจ้าที่มองเห็นในชีวิตของมนุษย์ เราจะค้นพบว่าสิ่งเหล่านี้เป็นคลังสมบัติอันล้ำค่าบรรจุอยู่ภายใน {COL 125.3}

ในถ้อยคำที่จารึกไว้นี้ มีความรู้เรื่องของพระเจ้าที่เปิดเผยไว้อย่างชัดเจนให้แก่มนุษย์ที่ล้มลงในบาป นี่คือคลังสมบัติที่ไม่มีวันเหือดแห่งของพระคริสต์ {COL 126.1}

พระวาทะของพระเจ้าประกอบด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ละเล่มจะไม่สมบูรณ์หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป พระคริสต์ทรงประกาศว่าความจริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นมีค่าเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ตั้งแต่ยุคแรกของการสร้างโลกมาจนถึงยุคปัจจุบัน ก่อนที่พระองค์ทรงสวมความเป็นพระเจ้าด้วยสภาพของมนุษย์และเสด็จมายังโลกของเรานั้น ชาวประเสริฐได้ประกาศออกไปโดยอาดัม เศท เอโนค เมธูเสลาห์และโนอาห์ อับราฮัมที่เมืองคานาอันและโลทที่เมืองโสโดมก็ประกาศข่าวสารนี้ และจากคนชั่วอายุหนึ่งไปสู่คนอีกชั่วอายุหนึ่งบรรดาผู้สื่อข่าวที่สัตย์ซื่อก็ประกาศถึงพระองค์ผู้จะเสด็จมา พระคริสต์เองทรงเป็นผู้สถาปนาวิธีการทางศาสนาทั้งหมดของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นพื้นฐาน

ของระบบการถวายบูชาซึ่งเป็นสัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของพิธีการทางศาสนาทั้งหมดของพวกเขา โลกहितที่ไหลในการถวายเครื่องบูชาซึ่งไปยังการถวายบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้า สัญลักษณ์แห่งการถวายบูชาสำเร็จในพระองค์ {COL 126.2}

การสำแดงพระคริสต์ให้แก่บรรพบุรุษโดยรูปแบบของสัญลักษณ์ในพิธีการถวายเครื่องบูชาโดยรูปแบบของพระบัญญัติ และการเปิดเผยผ่านทางผู้เผยพระวจนะ เป็นสมบัติล้ำค่าของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ชีวิต ความมรณะและการกลับเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ การทรงสำแดงโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นคลังสมบัติอันล้ำค่าของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงฉายพระสิริของพระบิดาทรงเป็นพันธสัญญาทั้งภาคเดิมและภาคใหม่ {COL 126.3}

ชีวิตของพระคริสต์และความมรณาและการทำหน้าที่เป็นคนกลางของพระองค์ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ไว้เป็นเรื่องที่อัศจรรย์จะต้องออกไปเป็นพยาน หัวข้อหลักที่พวกเขาจะต้องประกาศคือการถ่อมตนของพระคริสต์ ความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์และความรักที่ไม่มีที่เปรียบได้ของพระองค์ ในการทำให้การประกาศข่าวประเสริฐเป็นไปอย่างบริบูรณ์นั้น พวกเขาจะต้องนำเสนอพระผู้ช่วยให้รอดไม่เพียงแต่ด้วยการแสดงออกมาจากชีวิตและคำสอนของพระองค์เท่านั้น แต่ในสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและที่เป็นสัญลักษณ์ในพิธีถวายบูชาด้วย {COL 127.1}

ในคำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงนำเสนอความจริงอันเก่าแก่ซึ่งพระองค์เองทรงเป็นแหล่งริเริ่ม เป็นความจริงที่พระองค์ตรัสผ่านบรรพบุรุษและผู้เผยพระวจนะ แต่บัดนี้พระองค์ทรงส่องให้พวกเขาเห็นด้วยความสว่างใหม่ ความหมายที่ปรากฏออกมานั้นช่างมีความแตกต่างกันมากเพียงไร คำอธิบายของพระองค์นำมาซึ่งแสงสว่างที่ฉายเจิดจ้าและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่เต็มล้น และพระองค์ทรงสัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้สาวกมีความเข้าใจมากขึ้น พระคำของพระเจ้าจะปรากฏแจ้งแก่ทุกคนอยู่เสมอ เพื่อเขาจะนำเสนอความจริงด้วยความมั่งคั่งใหม่ {COL 127.2}

นับตั้งแต่พระสัญญาครั้งแรกของการไถ่บาปที่กล่าวไว้ในสวนเอเดน ชีวิต พระลักษณะนิสัยและภารกิจการเป็นคนกลางของพระคริสต์เป็นหัวข้อศึกษาที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ ถึงกระนั้นก็ตาม จิตใจทุกดวงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานอยู่นั้นได้ทรงเสนอให้เห็นแสงสว่างที่สดชื่นและใหม่อยู่เสมอ ความจริงเรื่องการไถ่จะพัฒนาและขยายความอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้จะเก่า แต่ความจริงนี้ก็ยิ่งสดใหม่เสมอ เปิดเผยถึงสง่าราศีและอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างต่อเนื่องให้แก่ผู้แสวงหาความจริง {COL 127.3}

ในทุกยุคจะมีการพัฒนาความจริงใหม่อยู่เสมอเพื่อให้ข่าวสารของพระเจ้าเหมาะสมสำหรับคนในยุคหนึ่ง ความจริงดั้งเดิมนั้นมีความสำคัญทั้งสิ้น ความจริงใหม่ไม่อาจแยกเป็นเอกเทศจากความจริงเดิม แต่จะช่วยขยายความหมายของความจริงเดิม ความเข้าใจในความจริงเดิมเท่านั้นที่จะช่วยให้เราเข้าใจความจริงอันใหม่ได้ ขณะที่พระคริสต์มีพระประสงค์ที่จะเปิดเผยความจริงเรื่องความเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ให้แก่สาวกของพระองค์ พระองค์ทรง “เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” และ “ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” ลูกา 24:27 แต่แสงสว่างที่ส่องออกมาจากความจริงใหม่ที่ได้รับการเปิดเผยแล้วทำให้เรามองเห็นสง่าราศีแห่งความจริงอันเดิม ผู้ที่ปฏิเสธหรือละเลยของใหม่ก็ไม่ได้ครอบครองของเดิมอย่างแท้จริง สำหรับพวกเขาแล้ว จะเป็นการสูญเสียพลังชีวิตและกลายเป็นเพียงรูปแบบที่ไม่มีชีวิต {COL 127.4}

มีบางคนที่ยังว่าเชื่อและสั่งสอนความจริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ในขณะที่พวกเขาปฏิเสธพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ในการปฏิเสธที่จะรับคำสอนของพระคริสต์นั้น พวกเขาแสดงให้เห็นว่าไม่เชื่อสิ่งที่อัครบิดาและผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านก็น่าจะเชื่อเราเพราะโมเสสเขียนถึงเรา” ลูกา 5:46 ฉะนั้นคำสอนจึงไม่มีพลังอย่างแท้จริงแม้จะมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็ตาม {COL 128.1}

คนจำนวนมากที่ยังว่าเชื่อและสั่งสอนข่าวประเสริฐก็ทำผิดในลักษณะเดียวกัน พวกเขาละทิ้งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งแม้แต่พระคริสต์

เองก็ยังทรงประกาศว่า “พระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้แก่เรา” ยอห์น 5:39 การปฏิเสขพระคัมภีร์เดิมก็เท่ากับปฏิเสขพระคัมภีร์ใหม่ เพราะพระธรรมทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ ไม่มีมนุษย์คนใดจะนำเสนอเรื่องพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างถูกต้องได้โดยไม่มีพระกิตติคุณหรือพระกิตติคุณโดยไม่มีพระบัญญัติ พระบัญญัตินั้นห่อหุ้มด้วยพระกิตติคุณ และกิตติคุณก็คือพระบัญญัติที่ได้รับการเปิดออก พระบัญญัติเป็นรากส่วนพระกิตติคุณเป็นดอกไม้หอมที่เบ่งบานและผลที่ผลิตออกมา {COL 128.2}

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมส่องแสงสว่างให้แก่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ส่องแสงสว่างให้แก่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่ละส่วนเป็นการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ ทั้งสองเล่มนี้เสนอความจริงที่จะเปิดเผยความหมายใหม่อันล้ำลึกแก่ผู้ที่ค้นหาอย่างจริงจัง {COL 128.3}

ความจริงในพระคริสต์และโดยพระคริสต์วัดดวงกันไม่ได้ นักศึกษาพระคัมภีร์เมื่อมองจะเห็นเป็นเช่นน้ำพุที่ลึกมากขึ้นและกว้างขยายออกมากขึ้น ในชีวิตนี้เราไม่อาจเข้าใจความล้ำลึกของความรักของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อไถ่บาปของเรา ภารกิจในโลกนี้ของพระเจ้าช่วยให้รอดจะเป็นหัวข้อสำคัญที่สุดที่จะทำให้เราต้องคิดคำนึงถึงตลอดไป มนุษย์อาจใช้พลังความคิดทั้งหมดเพื่อพยายามเข้าใจถึงความล้ำลึกนี้ แต่สมองของเขาจะอ่อนเปลี้ยและเปลี้ยไป ผู้ค้นหาที่ขยันขันแข็งที่สุดเท่านั้นจะมองเห็นทะเลอันไร้ขอบเขตซึ่งไม่มีฝั่งมาขวางกันปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเขา {COL 128.4}

ความจริงที่มีอยู่ในพระเยซูนั้นสัมผัสได้ แต่อธิบายไม่ได้ ความสูง ความกว้างและความลึกนี้เกินความรู้ของเรา เราอาจใช้จินตนาการจนถึงที่สุด แต่ก็เห็นความรักที่อธิบายไม่ได้นี้เพียงเลื่อนราง เป็นความรักที่สูงเท่าเทียมท้องฟ้า แต่โน้มต่ำลงมาสู่โลกเพื่อประทับตราพระฉายาของเจ้าลงบนมนุษยชาติทั้งมวล {COL 129.1}

กระนั้น เราก็พอจะมองเห็นทั้งหมดเท่าที่เราจะรับได้ถึงความเห็นอกเห็นใจของพระเจ้า สิ่งนี้จะเปิดเผยให้แก่วิญญาณจิตที่ถ่อมตนและสำนึกผิด

เราจะเข้าใจพระเมตตาของพระเจ้าตามสัดส่วนที่เราซาบซึ้งในความเสียสละของพระองค์เพื่อเรา ขณะที่เราค้นหาพระธรรมของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ใจความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของแผนการช่วยให้รอดจะเปิดเผยออกเพื่อให้เราศึกษาและค้นหา เมื่อเราเฝ้ามองดู แสงสว่างนี้จะยิ่งส่องประกายสว่างไสวขึ้นและเมื่อยิ่งพินิจเรื่องนี้เพื่อไขว่คว้าไว้ ความสูงส่งและความลึกซึ้งก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น {COL 129.2}

ชีวิตของเราจะต้องผูกติดอยู่กับชีวิตของพระคริสต์ เราจะต้องรับจากพระองค์อย่างต่อเนื่อง มีส่วนร่วมกับพระองค์ ผู้ทรงเป็นอาหารชำระชีวิต ซึ่งลงมาจากสวรรค์ เราจะต้องดื่มจากบ่อน้ำพุที่สดใหม่อยู่เสมอและให้สมบัติอันอุดมออกมาอยู่ตลอดเวลา หากเรามีพระผู้เป็นเจ้าของหน้าเราเสมอ และให้จิตใจของเราเฝ้าขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์แล้ว ชีวิตฝ่ายศาสนาของเรา ก็จะมีผลดีขึ้นตลอดไป คำอธิษฐานต่อพระเจ้าของเราจะเป็นเหมือนเช่นการสนทนากับมิตรสหายคนหนึ่ง พระองค์จะตรัสเรื่องอันล้ำลึกของพระองค์ให้เราทราบเป็นการส่วนตัว บ่อยครั้งความสุขหวานชื่นจะมายังเราเมื่อพระเยซูรวมสถิตอยู่กับเรา บ่อยครั้งใจของเราจะเร้าร้อนอยู่ภายในขณะที่เราสื่อสารสัมพันธ์กับพระองค์เหมือนที่พระองค์ทรงสื่อกับเอโนค เมื่อคริสเตียนรับประสบการณ์แห่งความจริงนี้ ชีวิตของเขา ก็จะเรียบง่าย ถ่อมตน อ่อนโยนและมีจิตใจอ่อนสุภาพ ซึ่งเป็นการแสดงให้ทุกคนที่เขาคบหาสมาคมด้วยเห็นว่าเขาอยู่กับพระเยซูและได้เรียนรู้จากพระองค์ {COL 129.3}

ในตัวของผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ศาสนาของพระคริสต์จะแสดงออกให้ผู้อื่นเห็นถึงหลักการอันมีชีวิตที่แผ่ขยายออกไป ซึ่งเป็นพลังฝ่ายจิตวิญญาณอันมีชีวิตและใช้การได้ จะมีการแสดงออกให้เห็นถึงความสดชื่นและกำลังและความชื่นใจยินดีอันเยาว์วัยตลอดไป จิตใจที่รับพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่สระน้ำที่ระเหย ไม่ใช่ไฟที่แตกทำให้สมบัติที่ใส่ไว้หายไป แต่จะเป็นเช่นลำธารจากภูเขาซึ่งได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยน้ำพุที่ไม่เคยหยุดไหล ซึ่งมีน้ำใสเย็นฉ่ำเป็นประกายไหลกระทบจากหินก้อนหนึ่งไปยังอีกก้อนหนึ่ง ทำให้ผู้ที่มิภาชนะหนักอ่อนเพลียและกระหายน้ำได้รับความสดชื่น {COL 130.1}

ประสบการณ์นี้ทำให้ครูผู้สอนความจริงทุกคนมีคุณสมบัติที่จะทำให้เขาเป็นผู้แทนของพระคริสต์ วิทยุญาณแห่งคำสอนของพระคริสต์จะให้พลังและแนวทางที่ยังตรงแก่เขาในการสื่อสารกับผู้อื่นและในคำอธิษฐานของเขา การเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ของเขาจะไม่แคบหรือไม่มีชีวิตชีวา ศาสนาจารย์จะไม่เทศนาหัวข้อเดียวซ้ำไปซ้ำมา สมอของเขาจะถูกเปิดออกเพื่อรับความกระจ่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ {COL 130.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์...พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาอย่างไร คนที่กินเราก็จะมีชีวิตเพราะเราอย่างนั้น...พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต... ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” ยอห์น 6:54 - 63 {COL 130.3}

เมื่อเรากินเนื้อของพระคริสต์และดื่มพระโลหิตของพระองค์ จะพบความรู้พื้นฐานของชีวิตนิรันดร์อยู่ในการรับใช้ จะไม่พบแหล่งความคิดที่เน่าบูดและซ้ำซาก การเทศนาที่ราบเรียบไม่มีชีวิตจะหมดไป ความจริงดั้งเดิมจะถูกนำมาเสนออีก แต่จะมองด้วยแสงสว่างใหม่ จะเข้าใจความจริงในแง่มุมใหม่ชัดเจนและเต็มไปทั่วอำนาจจนทุกคนเข้าใจได้ ผู้ที่มีโอกาสนั่งฟังอยู่ในการรับใช้เช่นนี้หากเขามีความรู้สึกไวต่ออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะรู้สึกถึงอำนาจที่ให้กำลังของชีวิตใหม่ เพลงแห่งความรักของพระเจ้าจะลุกโชนขึ้นภายในตัวเขา ความสามารถในการรับรู้ของเขาเพื่อเข้าใจความงดงามและความยิ่งใหญ่ของความจริงจะว่องไวมากยิ่งขึ้น {COL 130.4}

เจ้าของบ้านที่สัตย์ซื่อเป็นแบบอย่างที่ดีครูทุกคนที่สอนเด็กและเยาวชนจะต้องเป็น หากเขานำพระธรรมของพระเจ้ามาเป็นทรัพย์สินสมบัติของเขาแล้ว เขาจะนำความจริงที่ใหม่และความงดงามที่ใหม่ออกมาอย่างสม่ำเสมอ เมื่อครูฟังพระเจ้าโดยการอธิษฐาน พระวิญญาณของพระคริสต์จะเสด็จมาอยู่กับเขา และพระเจ้าจะทรงประกอบกิจผ่านตัวเขาไปยังความคิดของผู้อื่นโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะทรงเติมความคิดและจิตใจด้วยความหวังอันหวานชื่น ความกล้าหาญและมีเมโนภาพของพระคัมภีร์ และ

ทั้งหมดนี้จะถ่ายทอดให้แก่เยาวชนที่เขากำลังสอนอยู่ {COL 131.1}

น้ำพุแห่งสันติสุขและชื่นชมยินดีของสวรรค์ที่เปิดออกในชีวิตของครูผ่านทางพระธรรมที่ได้รับการดลใจจะเปลี่ยนเป็นแม่น้ำแห่งอิทธิพลสายใหญ่ที่จะเป็นพรแก่ทุกคนที่สัมผัสกับเขา พระคัมภีร์จะไม่เป็นหนังสือที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับนักเรียน การสอนของครูที่มีปัญญาจะทำให้พระธรรมกลายเป็นสิ่งที่น่าปรารถนายิ่งขึ้น พระธรรมจะเป็นอาหารที่ให้ชีวิตและจะไม่มีวันล้าสมัย ความสดใหม่และความงามของพระธรรมจะดึงดูดและมีเสน่ห์แก่เด็กและเยาวชน จะเป็นดังเช่นดวงอาทิตย์ที่ส่องมายังโลกให้ความสว่างและความอบอุ่นอย่างสม่ำเสมอ ถึงกระนั้นก็ไม่รู้จักหมดสิ้น {COL 132.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทำให้การสั่งสอนนั้นอยู่ในพระวจนะของพระองค์ แสงสว่างใหม่และมีค่าส่องสว่างออกมาจากทุกหน้าของพระวจนะ ความจริงถูกเปิดเผยออกมา แต่ละถ้อยคำ แต่ละประโยคถูกเขียนไว้ชัดเจนและเหมาะสมสำหรับทุกโอกาสในขณะที่พระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับจิตวิญญาณ {COL 132.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชอบพระทัยที่จะตรัสกับเยาวชนเพื่อเปิดให้พวกเขาเห็นขุมทรัพย์และความมั่งคั่งแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระสัญญาที่ตรัสโดยพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่จะจับใจความรู้สึกของเขา และดลบันดาลจิตใจด้วยกำลังฝ่ายจิตวิญญาณจากพระเจ้า ในสมองอันอุดมสมบูรณ์นั้นจะเจริญด้วยความคุ้นเคยกับเรื่องราวของพระเจ้าซึ่งจะเป็นเสมือนบ่อมปรการด้านการล่อลวง {COL 132.3}

พระวจนะแห่งความจริงจะเพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้น และจะมีความหมายอันกว้างขวางและบริบูรณ์อย่างที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อน ความงามและความมั่งคั่งของพระวจนะมีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงความคิดและอุปนิสัย แสงแห่งความรักของสวรรค์จะฉายลงจิตใจในลักษณะของการดลใจ {COL 132.4}

ความซาบซึ้งในพระคัมภีร์จะเพิ่มขึ้นด้วยการศึกษา ไม่ว่านักเรียนจะหันไปทางใด เขาจะพบการเปิดเผยถึงพระสติปัญญาและความรักอันไม่จำกัดของพระเจ้า {COL 132.5}

นัยสำคัญของพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ของชาวอียิปต์ไม่เป็นที่เข้าใจอย่างบริบูรณ์ ความจริงยิ่งใหญ่และลึกซึ้งกว้างไกลสะท้อนออกมาผ่านทางพิธีกรรมและสัญลักษณ์ พระกิตติคุณเป็นกุญแจสำคัญเพื่อไขความลึกลับนี้ ความจริงเหล่านี้เปิดออกให้เราเข้าใจผ่านข้อมูลของแผนการแห่งการไถ่เรามีสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจเรื่องอันอัศจรรย์เหล่านี้มากกว่าที่เราทำอยู่ในเวลานี้ เราจะต้องเข้าใจเรื่องลี้ลับของพระเจ้า ทูตสวรรค์ทั้งหลายปรารถนาจะร่วมดูความจริงที่เปิดเผยให้แก่มนุษย์ผู้ซึ่งแสวงหาพระวาระของพระเจ้าด้วยใจสำนึกผิด และอธิษฐานขอความรู้อันยิ่งใหญ่ที่ทั้งลึกและกว้างไกลซึ่งพระเจ้าประทานให้ได้แต่ผู้เดียว {COL 133.1}

ขณะที่เราอยู่ใกล้ช่วงปิดท้ายของประวัติศาสตร์โลก คำพยากรณ์ที่กล่าวถึงวาระสุดท้ายเรียกร้องให้เราศึกษา หนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยความจริงที่เราจะต้องเข้าใจ ซาตานทำให้สมองของหลายคนมืดบอดไป เพื่อที่เขาจะแก้ตัวด้วยความยินดีที่ไม่ต้องศึกษาพระธรรมวิวรรณ์ แต่พระคริสต์ตรัสผ่านยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ให้ประกาศว่ายุคสุดท้ายจะเป็นเช่นไร และพระองค์ตรัสว่า “ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่านและแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวาระ แล้วประพฤติตามสิ่งต่างๆ ที่เขียนไว้ในนั้น” วิวรรณ์ 1:3 {COL 133.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงนำมา” ยอห์น 17:3 ทำไมพวกเราจึงไม่ตระหนักถึงคุณค่าของความรู้เหล่านี้เล่า ทำไมความจริงอันรุ่งโรจน์เหล่านี้จึงไม่สว่างไสวขึ้นในใจของเรา สันระริกอยู่บนริมฝีปากของเราและซึมซาบไปทั่วตัวตนของเราแล้ว {COL 133.3}

ในการประทานพระวาระของพระองค์แก่เรานั้น พระเจ้าทรงให้เราเป็นเจ้าของความจริงทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับความรอดของเราด้วย คนนับไม่ถ้วนตกน้ำจากบ่อน้ำแห่งชีวิตเหล่านี้ ถึงกระนั้นบ่อน้ำก็ไม่เคยแห้งลง คนนับไม่ถ้วนเกิดทุนพระผู้เป็นเจ้าไว้ต่อหน้าพวกเขาและการเฝ้ามองดูพระองค์ทำให้พวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์

จิตวิญญาณของพวกเราเร่าร้อนอยู่ภายใน ในขณะที่เขาพูดถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ บอกผู้อื่นให้ทราบว่าเขาคริสตมีความหมายต่อพวกเขาอย่างไรและชีวิตของพวกเขามีความหมายต่อพระองค์อย่างไร แต่ผู้ที่ค้นหาความจริงเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เรื่องราวสำคัญอันยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์นี้เหือดหายไป คนนับไม่ถ้วนยังเข้ามาร่วมงานการค้นหาความล้าลึกของความรอดได้อีก ในขณะที่มีการไตร่ตรองถึงชีวิตของพระคริสต์และลักษณะพันธกิจของพระองค์ ลำแสงแห่งความสว่างจะส่องลงมาอย่างชัดเจนให้แก่ทุกคนที่พยายามค้นหาความจริง การค้นหาครั้งใหม่แต่ละครั้งจะเปิดเผยให้เห็นถึงสิ่งที่น่าสนใจลึกซึ้งมากขึ้นกว่าที่เคยค้นพบ หัวข้อการศึกษาจะไม่มีที่สิ้นสุด การศึกษาเรื่องการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ เรื่องการไถ่บาปของพระองค์ และเรื่องการเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ของพระองค์ขับเคลื่อนความคิดของนักศึกษาที่กระตือรือล้นทราบนานเท่านั้น และเมื่อมองไปยังสวรรค์ที่ซึ่งเขาจะมีเวลาศึกษาด้วยเวลาที่ไม่สามารถนับคำนวณได้ อีกนานจนนับไม่ถ้วนเขาจะร้องอุทานขึ้นมาว่า “ความล้าลึกแห่งความเชื่อของเรานั้นยิ่งใหญ่มาก” 1 ทิโมธี 3:16 {COL 133.4}

ในนิรันดร์กาลเราจะเรียนรู้ถึงสิ่งซึ่งทำให้ความเข้าใจของเราเปิดออก ซึ่งเป็นสิ่งที่เราจับได้ในโลกนี้ หากเรายอมรับแสงสว่างนั้น หัวข้อเรื่องการไถ่ให้รอดจะอยู่ในหัวใจและความคิดและลึนของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดตลอดนิรันดร์ พวกเขาจะเข้าใจความจริงซึ่งพระคริสต์ทรงปรารถนาจะแจ้งให้แก่สาวกของพระองค์แต่สาวกไม่มีความเชื่อเพียงพอที่จะรับได้ มิติใหม่ของความสมบูรณ์แบบและสง่าราศีของพระคริสต์จะปรากฏออกมาอย่างไม่สิ้นสุดตลอดนิรันดร์ พระผู้ทรงเป็นเจ้าบ้านสัตย์ซื่อจะทรงนำทรัพย์สมบัติทั้งใหม่และเก่าของพระองค์ออกมา {COL 134.1}

บทที่ 11 ขอเพื่อแบ่งปัน

อ้างอิงจาก **ลูกา 11:1-13**

พระคริสต์ทรงรับข่าวสารจากพระบิดาอย่างต่อเนื่องเพื่อพระองค์จะทรงส่งต่อให้พวกเรา พระองค์ตรัสว่า “คำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 14:24 “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ทรงไถ่ตรองและทรงอธิษฐานไม่ใช่เพื่อพระองค์เองแต่เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงใช้เวลาอยู่กับพระบิดาหลายชั่วโมง เสด็จออกมาจากการอธิษฐานในตอนเช้าวันแล้ววันเล่าเพื่อนำแสงจากสวรรค์มาให้มนุษย์ พระองค์รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประจำทุกวัน ในช่วงเช้ามีดวงวันใหม่พระยาห์เวห์ทรงปลุกพระองค์จากการบรรทม และจิตวิญญาณและริมฝีปากของพระองค์ได้รับการเจิมด้วยพระคุณเพื่อพระองค์จะนำไปแบ่งปัน

ให้ผู้อื่น เป็นพระดำรัสที่ประทานมาใหม่จากพระบัลลังก์ของสวรรค์ เป็นคำตรัสที่พระองค์จะประทานให้ในเวลาที่เหมาะสมแก่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยและถูกกดขี่ พระองค์ตรัสว่า “*พระยาห์เวห์องค์เจ้านายประทานแก่ข้าพเจ้า ให้มีลิ้นของผู้ได้รับการสั่งสอน เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักการคำซู้คือคำซู้ผู้ผิดโรยด้วยถ้อยคำ* ทุกๆ เข้าพระองค์ทรงปลุก พระองค์ทรงปลุกหูของข้าพเจ้า เพื่อให้ฟังเหมือนอย่างคนได้รับการสั่งสอน” อีสยาห์ 50:4 {COL 139.1}

สาวกของพระคริสต์ต่างประทับใจในคำอธิษฐานและอาภักปรีชาของพระองค์ในการสนทนากับพระเจ้า วันหนึ่งหลังจากไม่ได้อยู่ร่วมกับพระอาจารย์ช่วงเวลาสั้นๆ พวกเขาพบพระองค์ในการอ้อนวอนอธิษฐานอย่างจริงจัง ดูเสมือนว่าพระองค์ไม่ทรงทราบว่าพวกเขาอยู่ใกล้ พระองค์ทรงอธิษฐานด้วยเสียงดัง สาวกทั้งหลายต่างพากันตื่นตื่นใจ ขณะที่พระองค์ทรงหยุดการอธิษฐานพวกเขาร้องอุทานขึ้นว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน*” ลูกา 11:1 {COL 140.1}

พระคริสต์ทรงตอบด้วยการตรัสอีกครั้งคำอธิษฐานของพระองค์ที่ตรัสไว้ในคำเทศนาบนภูเขา แล้วพระองค์ทรงอธิบายบทเรียนที่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะสอนด้วยอุปมา {COL 140.2}

พระองค์ตรัสว่า “*ใครในพวกท่านที่มีเพื่อนคนหนึ่ง และเขาไปหาเพื่อนคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน พูดกับเขาว่า เพื่อนเอ๋ย ขอยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาถึงและข้าไม่มีอะไรจะให้เขากิน เพื่อนที่อยู่ข้างในจะตอบว่า อ ย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว ลูกๆ กับตัวข้าก็นอนกันหมดแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นไปหยิบให้ท่านได้ เรียบอกพวกท่านว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นไปหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นเพื่อนกัน แต่ว่าเพราะถูกคนนั้นรบกวนอย่างมาก เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่คนนั้นต้องการ*” ลูกา 11:5-8 {COL 140.3}

ในที่นี่พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่าเป็นการขอเพื่อที่จะให้แก่คนอื่น เขาจะต้องได้ขนมปัง ไม่เช่นนั้นเขาไม่สามารถสนองความต้องการของผู้เดินทางเหน็ดเหนื่อยที่มาในตอนดึก แม้ว่าเพื่อนบ้านไม่ยากให้รบกวน เขาก็ยังไม่เลิกขอความช่วยเหลือ เพื่อนของเขาจะต้องได้รับการดูแลและใน

ที่สุดการวิงวอนของเขาก็ได้รับการตอบสนอง ความขัดสนได้รับการจุนเจือ {COL 140.4}

ในทำนองเดียวกัน สาวกทั้งหลายจะต้องแสวงหาพระพรจากพระเจ้า ในการเลี้ยงฝูงชนและในคำเทศนาเรื่องอาหารจากสวรรค์ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นภาระของการเป็นตัวแทนของพระองค์ พวกเขาจะต้องนำอาหารแห่งชีวิตมาให้ประชาชน พระองค์ผู้ทรงกำหนดงานให้พวกเขาทำ ทรงเล็งเห็นว่าความเชื่อของพวกเขาจะถูกทดลองอยู่เสมอ พวกเขาจะตกอยู่ในสภาพที่ไม่คาดคิดอยู่บ่อยครั้ง และจะรู้สึกถึงสภาพของมนุษย์ที่มีความสามารถไม่เพียงพอ จิตวิญญาณทั้งหลายที่หิวกระหายอาหารแห่งชีวิตจะเข้ามาหาพวกเขาและพวกเขาจะรู้สึกขาดแคลนและหมดหนทาง พวกเขาจะต้องรับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณไม่เช่นนั้นจะไม่มีอะไรที่จะแบ่งปันได้ แต่พวกเขาจะต้องไม่ปฏิเสธแม้จิตวิญญาณเพียงดวงเดียวให้ไปโดยที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดู พระคริสต์ทรงชี้แนะพวกเขาให้ไปยังแหล่งของอาหาร ชายที่มีเพื่อนมาขอความช่วยเหลือก็ยังคงสนองตอบแม้ในยามที่ยังคืนที่ไม่สะดวก เพื่อนคนนั้นไม่ได้หันหลังให้ เขาไม่มีสิ่งใดที่จะยกมาเลี้ยงดู แต่เขาก็ไปหาผู้ที่มีอาหารและรับไว้ของตนเพื่อนบ้านให้ตามที่เขาต้องการ และพระเจ้าผู้ทรงส่งผู้รับใช้ให้ไปเลี้ยงผู้หิวโหยจะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งของให้ตามความต้องการสำหรับพระราชกิจของพระองค์เองหรือ {COL 140.5}

แต่เพื่อนบ้านที่เห็นแก่ตัวในอุปมาไม่ได้เป็นตัวอย่างพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า บทเรียนที่ได้มาไม่ใช่ด้วยการเปรียบเทียบถึงความคล้ายคลึงกัน แต่เป็นการเปรียบเทียบถึงความแตกต่าง คนที่เห็นแก่ตัวจะตอบสนองการขออย่างรีบด่วน เพื่อตัวเองจะไม่ถูกรบกวนเวลาพักผ่อน แต่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานแก่เรา พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและทรงปรารถนาที่จะประทานให้ตามความต้องการของผู้ที่เข้าหาพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ประทานเพื่อเราจะช่วยเหลือผู้อื่นและให้เป็นเหมือนพระองค์ {COL 141.1}

พระคริสต์ทรงประกาศว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ และ

ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา” ลูคา 11:9,10 {COL 141.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดยังตรัสต่อไปว่า “มีใครบ้างในพวกท่านที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอขนมปังจะเอาก่อนหिनให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลา จะเอามาให้เขาแทน หรือ หรือถ้าขอไข่ จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเอง ผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” ลูคา 11: 11-13 {COL 141.3}

เพื่อเป็นการให้ความวางใจของเราในพระเจ้าเข้มแข็งยิ่งขึ้น พระคริสต์ทรงสอนให้เราทูลเรียกพระองค์ด้วยพระนามใหม่ ซึ่งเป็นนามที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับจิตใจมนุษย์ พระองค์ประทานให้เรามีโอกาสเรียกพระเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่ว่าเป็นพระบิดาของเรา พระนามนี้มีไว้เพื่อทูลต่อพระองค์และเป็นคำปฏิญาณของพระองค์ว่าจะทรงดูแลและมีความสัมพันธ์กับเรา คำทูลขอเพื่อการทรงช่วยเหลือและคำทูลขอพระเจ้าจะเป็นเช่นเสียงดนตรีในพระกรรณของพระองค์ เพื่อไม่ให้เราสมมติว่าเป็นการเรียกไปอย่างนั้นเอง ที่เรียกพระองค์ด้วยพระนามนี้พระองค์ทรงย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าให้ทูลเรียกพระองค์ด้วยพระนามนี้ พระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้เราคุ้นเคยกับพระสมัญญานามของพระองค์ {COL 141.4}

พระเจ้าทรงถือว่าเราเป็นบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่เราจากโลกที่ไม่ใช่ดีนี้และทรงเลือกเราให้เป็นสมาชิกของครอบครัวราชวงศ์ เป็นราชบุตรและราชธิดาของพระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ พระองค์ทรงเชิญให้เราวางใจในพระองค์ ด้วยความวางใจอันแนบแน่น และมั่นคงมากกว่าความเชื่อของเด็กที่มีต่อคุณพ่อในโลก พ่อแม่รักลูกๆ แต่ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า กว้างขวางกว่า ลึกซึ้งกว่ารักของมนุษย์ที่มีอยู่ เป็นความรักที่วัดกันไม่ได้ ดังนั้นหากพ่อแม่ในโลกยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกๆ ได้ พระบิดาของเราในสวรรค์จะประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอสักเท่าไร {COL 142.1}

เราต้องเอาใจใส่บทเรียนของพระคริสต์ในเรื่องของการอธิษฐาน ในคำอธิษฐานมีศาสตร์แห่งพระเจ้า และคำอธิบายของพระองค์แสดงให้เห็นถึง

หลักการที่ทุกคนจะต้องเข้าใจ พระองค์แสดงให้เห็นว่าอะไรเป็นวิญญานที่แท้จริงของการอธิษฐาน พระองค์ทรงสอนถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความอดทนในการเสนอความต้องการของเราต่อพระเจ้า และประทานความมั่นใจแก่เราว่าพระองค์ทรงพร้อมที่จะฟังและตอบคำอธิษฐาน {COL 142.2}

คำอธิษฐานของเรานั้นไม่ควรเป็นการขออย่างเห็นแก่ตัวเพื่อประโยชน์ของตัวเอง เราควรที่จะขอเพื่อแบ่งปัน หลักการของพระคริสต์จะต้องเป็นหลักการของชีวิตเรา พระองค์ตรัสถึงสาวกทั้งหลายว่า “ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง” ยอห์น 17:19 การอุทิศตัวแบบเดียวกัน ความเสียสละแบบเดียวกัน การยอมอยู่ภายใต้อำนาจพระวณะของพระเจ้าที่เปิดเผยในองค์พระคริสต์แบบเดียวกันจะต้องแสดงออกในชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ หน้าที่ของเราที่มีต่อโลกไม่ใช่เพื่อที่จะปรนนิบัติหรือตามใจตนเอง เราจะต้องถวายเกียรติยศให้พระเจ้าด้วยการร่วมมือกับพระองค์เพื่อช่วยคนบาป เราจะต้องขอพระพรจากพระเจ้าเพื่อเราจะส่งต่อให้ผู้อื่น ปริมาณของที่เราจะรับได้นั้นจะถนอมรักษาไว้ได้ด้วยการแบ่งปัน เราคงรับขุมทรัพย์แห่งสวรรค์ไปอย่างต่อเนื่องไม่ได้หากปราศจากการแบ่งปันต่อให้กับผู้อื่นที่อยู่รอบตัวเรา {COL 142.3}

ในอุปมา ผู้ขอถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาไม่ได้ละทิ้งความตั้งใจของเขา ดังนั้นคำอธิษฐานของเราก็ดูเหมือนว่าไม่ได้รับคำตอบทันทีทุกครั้ง แต่พระคริสต์ทรงสอนว่าเราไม่ควรหยุดอธิษฐาน คำอธิษฐานไม่ใช่มีไว้เพื่อที่จะเปลี่ยนพระเจ้า แต่เป็นการนำเราให้เข้าสนิทกับพระองค์ เมื่อเราทูลขอ พระองค์ก็อาจทรงเห็นว่าเป็นการสมควรที่เราต้องสำรวจใจเราและหันจากบาป ดังนั้นพระองค์จึงทรงนำเราผ่านการทดลองและการทดสอบ พระองค์ทรงนำเราผ่านสถานการณ์การถ่อมตนเพื่อเราจะเห็นว่าสิ่งใดขัดขวางการทำงานของพระวิญญานบริสุทธิ์ในชีวิตของเรา {COL 143.1}

การทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จนั้นจะต้องมีเงื่อนไข และการอธิษฐานเข้าแทนหน้าที่การงานไม่ได้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” “ใครที่มีบัญญัติของเราและ

ประพฤติดำเนินชีวิตเหล่านั้น คนนั้นเป็นคนที่รักเรา และคนที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” ยอห์น 14:15, 21 ผู้ใดทูลเสนอความต้องการกับพระเจ้าโดยยึดมั่นในพระสัญญาของพระองค์ในขณะที่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระองค์นั้น ดูหมิ่นพระยาห์เวห์ พวกเขา นำพระนามของพระคริสต์มาเป็นอำนาจเพื่อให้เป็นไปตามพระสัญญา แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่มีในพระคริสต์และในความรักพระองค์ {COL 143.2}

มีคนเป็นจำนวนมากอยู่ในสภาพสูญเสียการยอมรับในพระบิดา เราจำเป็นต้องพิจารณาอย่างใกล้ชิดถึงการกระทำแห่งการวางใจในการเข้าเฝ้าพระเจ้า หากเราไม่เชื่อฟังก็เหมือนกับเป็นการเอาตัวแลกเงินมายังพระเป็นเจ้าเพื่อขอแลกเงิน ขณะที่ยังไม่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่จะให้ตัวแลกเงินนั้นใช้จ่ายแทนเงินได้ เราเสนอพระเจ้าด้วยพระสัญญาของพระองค์ และขอให้พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จ การกระทำเช่นนี้ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงทำลายพระนามของพระองค์เอง {COL 143.3}

พระสัญญาที่มีอยู่ว่า “ถ้าพวกท่านติดสนิทอยู่กับเราและถ้อยคำของเราติดสนิทอยู่กับท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7 และยอห์นเปิดเผยว่า “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและสักจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ความรักของพระเจาก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง” 1 ยอห์น 2:3-5 {COL 144.1}

หนึ่งในพระบัญชาสุดท้ายของพระคริสต์ที่มีต่อสาวกของพระองค์คือ “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 13:34 เราปฏิบัติตามพระบัญชานี้หรือไม่ หรือว่าเราตามใจตนเองให้มีลักษณะนิสัยของความฉุนเฉียวและไม่เหมือนพระคริสต์ ถ้าเราทำให้ผู้ใดผู้หนึ่งเศร้าหรือเสียใจเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสำรวจความผิดของเราและขอการคืนดี นี่เป็นการเตรียมตัวที่สำคัญที่จะนำไปสู่พระเจ้าด้วยความเชื่อเพื่อขอพระพรของพระองค์ {COL 144.2}

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้แสวงหาพระเป็นเจ้าโดยการอธิษฐานละเลยบ่อยๆ ท่านเชื่อตรงต่อพระเจ้าหรือไม่ พระเจ้าทรงประกาศผ่านผู้เผยพระวจนะมาลาคีว่า “เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎเกณฑ์ของเราและไม่ได้รับการไว้ ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่าเราทั้งหลายจะอย่างไร ถึงจะกลับมา มนุษย์จะฉ้อโกงพระเจ้าหรือ ที่จริงเจ้าทั้งหลายได้ฉ้อโกงเรา แต่เจ้ากล่าวว่า พวกเราฉ้อโกงพระเจ้าอย่างไร ก็ฉ้อโกงในเรื่องทศกึ่งและเครื่องบูชานั่นสิ” มาลาคี 3:7, 8 {COL 144.3}

ในฐานะที่ทรงเป็นผู้ประทานพระพรทุกอย่าง พระเจ้าทรงอ้างสิทธิส่วนหนึ่งในทุกสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ นี่เป็นข้อกำหนดของพระองค์เพื่อการสนับสนุนการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ และโดยการนำส่วนนี้คืนพระเจ้าเป็นการแสดงออกถึงความซาบซึ้งในของประทานของพระองค์ แต่ถ้าหากเราไม่ยอมถวายพระองค์ในส่วนซึ่งเป็นของพระองค์ เราจะอ้างพระพรของพระองค์ได้อย่างไร หากเราเป็นผู้ดูแลสมบัติฝ่ายโลกที่ไม่ซื่อสัตย์ เราจะหวังคอยให้พระเจ้าวางใจเราด้วยสิ่งของฝ่ายสวรรค์ได้อย่างไร นี่อาจเป็นเคล็ดลับของคำอธิษฐานที่ไม่ได้รับคำตอบก็ได้ {COL 144.4}

แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง ทรงพร้อมที่จะให้อภัย และพระองค์ตรัสว่า “จงนำทศกึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลังเพื่อว่าจะมีอาหารในนี้เวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพอย่างสิ้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ เราจะขจัดพวกตึกแตนให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลลงุ่นในสวนของเจ้าจะไม่ร่วง...แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่าผู้ที่ได้รับพระพร เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ พระยาห์เวห์จอมทัพรัสดังนี้แหละ” มาลาคี 3:10-12 {COL 144.5}

ข้อกำหนดอื่นๆ ทุกข้อของพระเจาก็เป็นเช่นนี้ ของประทานทั้งหมดของพระองค์ทรงโปรดสัญญาให้ภายใต้เงื่อนไขของการเชื่อฟัง พระองค์ทรงมีพระพรอยู่เต็มสวรรค์สำหรับผู้ที่ร่วมมือกับพระองค์ ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์จะมั่นใจในการอ้างสิทธิเพื่อให้พระสัญญานั้นสำเร็จ {COL 145.1}

แต่เราจะต้องแสดงออกถึงความไว้วางใจที่มั่นคงและไม่หันเหไปจากพระเจ้า บ่อยครั้งพระองค์ทรงตอบล่าช้าเพื่อทดสอบความเชื่อของเรา หรือเพื่อทดสอบความจริงใจในความต้องการของเรา เมื่อเราทูลขอไปตามพระธรรมของพระเจ้าเราก็ควรเชื่อในพระสัญญาและย้ำการทูลขอของเราด้วยความตั้งใจเพื่อให้คำทูลขอไม่ได้ถูกปฏิเสธ {COL 145.2}

พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าจงขอหนึ่งครั้งแล้วเจ้าจะได้ พระองค์ทรงเชิญชวนให้เราขอ จงอธิษฐานโดยไม่ย่อท้อ ความเพียรพยายามในการทูลขอจะทำให้ผู้ขอมีท่าทีของการตั้งใจมากขึ้น และทำให้เขาต้องการที่จะรับสิ่งที่ขอมากยิ่งขึ้น พระคริสต์ตรัสกับมารธาที่ข้างอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสว่า “ถ้าเธอเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ยอห์น 11:40 {COL 145.3}

แต่คนเป็นจำนวนมากไม่มีความเชื่อที่มีชีวิต นี่คือเหตุผลที่เขาไม่เห็นอำนาจของพระเจ้าได้มากกว่านี้ ความอ่อนแอของเขาเป็นเนื่องมาจากความไม่เชื่อของเขา เขามีความเชื่อในการกระทำของตนเองมากกว่าการปฏิบัติของพระเจ้าที่มีต่อเขา เขาจัดการกับการงานของเขาเอง เขาวางแผนและออกแบบ แต่อธิษฐานน้อยและมีความวางใจอย่างจริงจังในพระเจ้าน้อย เขาคิดว่าตนเองมีความเชื่อแต่เป็นเพียงแรงกระตุ้นเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เมื่อเขามองไม่เห็นความต้องการของตนเอง หรือความเต็มพระทัยของพระเจ้าในการประทานให้จึงไม่อดทนในการเสนอความต้องการต่อพระพักตร์พระเป็นเจ้า {COL 145.4}

คำอธิษฐานของเราจะต้องจริงใจและทูลขอด้วยความเพียร ดังเช่นคำร้องขอของเพื่อนที่ตกอยู่ในความต้องการ ผู้ร้องขอขนมบึงในยามที่เย็นคืนเมื่อเรายิ่งขอด้วยความจริงใจและความแน่วแน่เพียงไร เราก็จะใกล้ชิดกับพระคริสต์ในทางฝ่ายวิญญาณจิตได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น เราจะได้รับพระพรเพิ่มขึ้นเพราะเรามีความเชื่อเพิ่มขึ้น {COL 146.1}

หน้าที่ของเราคืออธิษฐานและเชื่อ จงเฝ้าอธิษฐาน จงเฝ้าและร่วมมือกับพระเจ้าผู้สถิตฟังคำอธิษฐาน จงจำไว้เสมอว่า “เราพร้อมกันทำงานเพื่อพระเจ้า” 1 โครินธ์ 3:9 จงพูดและทำให้สอดคล้องกับคำอธิษฐานของท่าน จะทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างเด่นชัดว่าการทดลองจะพิสูจน์ว่า

ความเชื่อของท่านนั้นเป็นความเชื่อที่แท้จริง หรือแสดงว่าคำอธิษฐานของท่านเป็นเพียงแต่เป็นพิธีการเท่านั้นเอง {COL 146.2}

เมื่อความสับสนเกิดขึ้น และความทุกข์ยากอยู่ต่อหน้าท่าน จงอย่ามองหาความช่วยเหลือจากมนุษย์ จงไว้วางใจในพระเจ้าในทุกสิ่ง การใช้วิธีบอกเล่าความทุกข์ยากของเราแก่ผู้อื่นจะเป็นเพียงทำให้เราอ่อนแอและไม่ได้ทำให้เกิดความเข้มแข็ง มีแต่จะเป็นการเพิ่มภาระความทุกข์ยากทางฝ่ายจิตวิญญาณของเราให้กับพวกเขาซึ่งเป็นภาระที่พวกเขาแก้ไขอะไรให้เราไม่ได้ เรามองหากำลังของมนุษย์ที่มีขีดจำกัดและทำผิดพลาดเสมอแทนที่จะขอกำลังเข้มแข็งจากพระเจ้าผู้ไม่เคยพลาดและไม่มีขอบขีดจำกัด {COL 146.3}

ท่านไม่จำเป็นต้องไปถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อแสวงหาสติปัญญา เพราะพระเจ้าสถิตอยู่ใกล้ การที่ท่านประสบความสำเร็จได้นั้นไม่ใช่เพราะความสามารถทั้งหลายที่ท่านมีอยู่หรือที่จะได้มา แต่เป็นสิ่งที่พระเป็นเจ้าทรงประกอบกิจให้ท่านต่างหาก เราควรวางใจในสิ่งที่มนุษย์กระทำให้น้อยลงและฟังฟังพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถทำเพื่อจิตวิญญาณทุกดวงที่เชื่อให้มากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงปรารถนาให้ท่านเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงปรารถนาให้ท่านคาดหวังสิ่งยิ่งใหญ่จากพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะประทานความเข้าใจในเรื่องของทั้งทางฝ่ายโลกและทางฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่ท่าน พระองค์ทรงกระทำสติปัญญาของท่านเฉียบแหลมได้ พระองค์ประทานไหวพริบและทักษะได้ จงนำตะลันต์ของท่านลงไปสู่การปฏิบัติ จงทูลขอสติปัญญาจากพระเจ้าแล้วพระองค์จะประทานให้แก่ท่าน {COL 146.4}

จงยึดพระวณะของพระคริสต์เป็นหลักประกันของท่าน พระองค์ไม่ได้ทรงเชื่อเชิญท่านให้มาหาพระองค์หรือ จงอย่าปล่อยให้ตัวเองพุดแต่เรื่องความสิ้นหวังและผิดหวัง หากท่านทำเช่นนี้ท่านจะสูญเสียมาก ด้วยการมองแต่ภายนอกและบ่นเมื่อความทุกข์ยากและความกดดันมาถึง ท่านกำลังแสดงถึงความเชื่อที่ขี้โรคและอ่อนกำลัง จงพุดและปฏิบัติเสมือนหนึ่งว่าความเชื่อของท่านนั้นไม่อาจถูกทำลายได้ พระยาห์เวห์ทรงบริบูรณ์ด้วย

ทรัพย์สินสมบัติ พระองค์ทรงเป็นเจ้าของโลกนี้ จงมองขึ้นไปยังสวรรค์เบื้องบนด้วยความเชื่อ มองไปที่พระองค์ผู้ทรงมีแสงสว่างและฤทธิ์อำนาจและทรงพลังกำลังอันเข้มแข็ง {COL 146.5}

ในความเชื่อที่แท้จริงจะมีความร่าเริง มีหลักการที่มั่นคงและความมุ่งหมายที่แน่นอนที่แม้เวลาหรือความเหนื่อยยากก็ไม่อาจที่จะทำให้อ่อนแอได้ “แม้คนหนุ่มๆ จะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายผู้รอดอยพระยาห์เวห์จะได้รับกำลังใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่อ่อนเปลี้ย เขาจะเดินและไม่เหน็ดเหนื่อย” อีสยาห์ 40:30-31 {COL 147.1}

ยังมีคนอีกจำนวนมากที่มีความประสงค์จะช่วยเหลือผู้อื่น แต่เขารู้สึกว่าตนเองไม่มีกำลังหรือแสงสว่างทางฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อแบ่งปัน จงให้เขาเหล่านั้นทูลขอความต้องการไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณ จงร้องขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังคำสัญญาทุกคำที่ตรัสไว้ จงถือพระคัมภีร์ไว้ในมือของท่านและกล่าวว่า ข้าพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้แล้ว ข้าพระองค์ขอนำพระสัญญามาทูลต่อพระองค์ “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” ลูคา 11:9 {COL 147.2}

เราไม่ควรอธิษฐานในพระนามของพระคริสต์เท่านั้น แต่โดยการทรงพอใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เรื่องนี้อธิบายความหมายซึ่งตรัสไว้โดยพระวิญญาณที่กล่าวว่า “พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการคร่ำครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ” โรม 8:26 คำอธิษฐานเช่นนี้พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะตอบ เมื่อเราอ้าปากอธิษฐานในนามของพระคริสต์ด้วยความจริงใจและร้อนรนพระเจ้าทรงพร้อมที่จะตอบคำอธิษฐานของเราตามพระสัญญาของพระองค์ “มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราทูลขอหรือคิด” เอเฟซัส 3:20 {COL 147.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อพวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ แล้วพวกท่านจะได้รับสิ่งนั้น” มาระโก 11:24 “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทาง

พระบุตร” ยอห์น 14:13 และยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักได้พูดไว้อย่างชัดเจนและเป็นหลักประกันภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเรา และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟัง เมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็มารู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” 1 ยอห์น 5:14, 15 ฉะนั้นจงเร่งเร้าคำขอของท่านในนามของพระเยซูไปยังพระบิดา พระเจ้าจะประทานเกียรติให้แก่พระนามนั้น {COL 147.4}

รัฐที่อยู่ล้อมรอบพระที่นั่งนั้นเป็นหลักประกันว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริงในพระองค์ไม่มีความผันแปรหรือเงาแห่งการหันเหไป เราทั้งหลายกระทำความผิดต่อพระองค์และไม่สมควรที่จะได้รับความชอบพระทัยของพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังประทานคำทูลขอที่อัจฉริยะที่สุดแก่ริมฝีปากของเรา “เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้พระที่นั่งรุ่งเรืองของพระองค์ต้องเสื่อมเสีย ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์” เยเรมีย์ 14:21 เมื่อเรามาเข้าเฝ้าพระองค์ สาราภาพความไม่เหมาะสมและบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะสดับคำทูลขอของเรา พระเกียรติแห่งพระที่นั่งของพระองค์เป็นเดิมพันถ้อยคำของพระองค์ว่าจะสำเร็จตามที่ประทานไว้แก่เรา {COL 148.1}

ตั้งอาโรนผู้เป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์ พระผู้ช่วยของเราทรงแบกชื่อของประชากรทั้งหมดของพระองค์แนบอยู่แทบพระอุระในวิสุทธิสถาน มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงระลึกถึงคำที่ตรัสไว้ทั้งหมดที่พระองค์ประทานให้ เพื่อเป็นกำลังใจให้เราวางใจในพระองค์ พระองค์ทรงเอาใจใส่ต่อพระสัญญาของพระองค์เสมอ {COL 148.2}

ทุกคนที่แสวงหาพระองค์จะได้พบ ทุกคนที่เคาะจะพบว่าประตูเปิดออกให้แก่เขา จะไม่มีคำแก้ตัวว่าอย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ฉันไม่อยากจะเปิดให้ จะไม่มีผู้ใดได้ยืนยันว่า ฉันไม่อาจช่วยเจ้าได้ ผู้ที่ขอในเวลาที่ยั่งยืนเพื่อขนมปังที่จะเลี้ยงจิตวิญญาณที่หิวกระหายจะได้พบกับความสำเร็จ {COL 148.3}

ในอุปมา ผู้ที่ขอขนมปังเพื่อแขกแปลกหน้าได้รับ “ตามที่คุณนั้น

ต้องการ” ลูกา 11:8 และพระเจ้าจะประทานให้เราขนาดไหนเพื่อที่เราจะได้แบ่งปันให้ผู้อื่น “ตามขนาดที่พระคริสต์ประทาน” เอเฟซัส 4:7 ทูตสวรรค์กำลังมองด้วยความสนใจอย่างยิ่งเพื่อดูว่ามนุษย์จะปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างไร เมื่อทูตสวรรค์เห็นผู้หนึ่งแสดงความเห็นใจอย่างพระคริสต์เพื่อผู้หลงผิด ทูตสวรรค์จะเร่งเข้ามา และช่วยให้เขาจดจำคำพูดที่จะเป็นเสมือนหนึ่งอาหารแห่งชีวิตแก่จิตวิญญาณ ดังนั้นพระเจ้า “จะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่นแท้ของท่านจากทรัพย์สินอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:19 พระองค์จะทรงทำให้คำพยานที่แท้จริงจากใจจริงของท่านเป็นกำลังที่มีอำนาจยิ่งขึ้นให้แก่ชีวิตที่จะมาถึง พระธรรมของพระเจ้าจะอยู่ในปากของท่านเป็นดังเช่นความจริงและความชอบธรรม {COL 148.4}

การอธิษฐานในที่ลับลี้ให้มากจะต้องมาก่อนการประกาศให้ผู้อื่นเป็นการส่วนตัว เพราะศาสตร์แห่งการช่วยคนอื่นให้รอดต้องใช้อนุญาอย่างมากมายเพื่อจะเข้าใจได้ ก่อนที่จะสื่อสารกับมนุษย์ ให้สนทนากับพระคริสต์ตรงพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า ให้รับการเตรียมตัวก่อนออกไปปรับใช้ประชาชน {COL 149.1}

จงให้หัวใจของท่านแตกสลายให้กับหัวใจที่คอยเฝ้ารอพระเจ้า เฝ้ารอพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ชีวิตของพระเยซูทรงสำแดงออกถึงสิ่งที่มีมนุษย์ทำได้ โดยการเข้าร่วมกับธรรมชาติของพระเจ้า สิ่งของทั้งปวงที่พระคริสต์รับจากพระเจ้า เราทั้งหลายก็จะสามารถรับมาได้ด้วย ดังนั้นจงขอและรับ ด้วยความเชื่อที่พากเพียรอย่างของยาโคบ ด้วยความยึดมั่นที่ไม่ย่อท้ออย่างของเอเลียห์ ให้ทวงพระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้ามาเป็นของท่านเอง {COL 149.2}

จงให้ความเข้าใจอันมีสง่าราศีในเรื่องของพระเจ้าครอบคลุมความคิดของท่าน จงให้ชีวิตของท่านผูกติดอยู่กับชีวิตของพระเยซูด้วยการเชื่อมเข้าด้วยกันกับสายโซ่ที่ซ่อนไว้ พระองค์ผู้ตรัสสั่งให้แสงสว่างส่องออกมาจากที่มีด ทรงมีพระทัยเปี่ยมล้นที่จะส่องสว่างเข้าไปในใจของท่าน เพื่อให้แสงแห่งความรู้แห่งพระสิริของพระเจ้าผ่านพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำเรื่องของพระเจ้าและเปิดเผยให้แก่ท่าน เพื่อนำสิ่ง

เหล่านี้มาด้วยพละกำลังอันมีชีวิตเข้าสู่จิตใจที่เชื่อฟัง พระคริสต์จะทรงนำท่านไปยังภรณ์ประตู่ของพระเจ้า ท่านมองเห็นพระสิริด้านหลังมานได้ และจะเปิดเผยให้มนุษย์เห็นความบริสุทธิ์ของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อเราทั้งหลาย {COL 149.3}

บทที่ 12 การนมัสการสองประเภท

อ้างอิงจากลูกา 18:9-14

พระคริสต์ตรัสอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษีไว้ “สำหรับบางคนที่เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และดูหมิ่นคนอื่น” ลูกา 18:9 ฟาริสีคนนี้ขึ้นไปยังวิหารเพื่อนมัสการไม่ใช่เพราะเขารู้สึกว่าตนเป็นคนบาป ต้องการการอภัยโทษ แต่เนื่องจากความคิดที่ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและหวังที่จะได้รับคำเยินยอ เขาคิดว่าการนมัสการของเขานั้นเป็นการกระทำคุณงามความดีเพื่อเป็นการเสนอตัวเองต่อพระเจ้า ในขณะที่เดียวกันก็จะทำให้คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเขาในแง่บวกว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา เขาหวังที่จะได้รับความชอบพระทัยของพระเจ้าและความพึงพอใจจากมนุษย์ การนมัสการของเขาได้รับแรงกระตุ้นจากผลประโยชน์ส่วนตัว {COL 150.1}

เขาคอนนี้เต็มล้นไปด้วยการยกยอตนเอง เห็นได้จากการแสดงออกด้วยท่าทางของเขา การเดินของเขาและการอธิษฐานของเขา เขาแยกตัวเองออกจากผู้อื่น ทำตัวเสมือนหนึ่งที่จะพูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธ์กว่าเจ้า” อีสยาห์ 65:5 เขายืนและอธิษฐาน “อยู่คนเดียว” เขามีความพึงพอใจในตัวเองหมดทุกสิ่งทุกอย่าง และคิดว่าพระเจ้าและมนุษย์ก็มีความพึงพอใจในตัวเขาเช่นเดียวกัน {COL 150.2}

เขาอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนน้อโกง เป็นคนอธรรมและคนล่วงประเวณีและไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้” ลูคา 18:11 เขาตรวจสอบอุปนิสัยของตัวเองโดยไม่ได้ใช้พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าเป็นเกณฑ์ แต่เอาอุปนิสัยของผู้อื่นมาเป็นเกณฑ์ ความคิดของเขาหันเหจากพระเจ้าไปทางมนุษย์นี่คือเคล็ดลับของความพึงพอใจในตนเองของเขา {COL 150.3}

เขาสาธยายคุณงามความดีของตนเองต่อไปว่า “ข้าพระองค์ก็อดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอาทศางค์มาถวายเสมอ” ลูคา 18:12 ศาสนาของพวกฟาริสีสัมผัสจิตวิญญาณไม่ได้ พวกเขาไม่ได้แสวงหาอุปนิสัยที่เหมือนกับของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระทัยที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตา เขาพึงพอใจกับศาสนาที่แสดงออกมาภายนอก ความชอบธรรมของเขาเป็นของเขาเอง เป็นผลของการกระทำของตนเองและใช้มาตรฐานของมนุษย์กล่าวโทษผู้อื่น {COL 151.1}

ผู้ใดที่วางใจในตัวเองว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะดูหมิ่นผู้อื่น เหมือนเช่นฟาริสีคนนี้ที่เอาคนอื่นมาวัดเปรียบเทียบกับตัวเอง เขาก็กล่าวโทษผู้อื่นด้วยมาตรฐานของตัวเอง เขาประเมินความชอบธรรมของเขาเองด้วยความชอบธรรมของผู้อื่น ถ้าคนเหล่านั้นเลวร้ายตัวเขาก็จะยิ่งดูชอบธรรมมากขึ้น ความรู้สึกชอบธรรมในตัวเองทำให้เขากล่าวโทษผู้อื่น เขากล่าวโทษ “คนอื่น” ว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ฉะนั้นเขากำลังแสดงลักษณะวิญญาณที่แท้จริงของเขาดานออกมา เป็นผู้ที่กล่าวโทษพี่น้อง ด้วยสภาพของจิตวิญญาณเช่นนี้เขาจึงไม่อาจสื่อสารกับพระเจ้าได้ เขาจึงกลับบ้านโดยที่ไม่ได้รับพระพรของพระเจ้า {COL 151.2}

คนเก็บภาษีไปยังวิหารพร้อมกับคนนมัสการอื่นๆ แต่เขาปลีกตัวออกห่างไปโดยเร็ว รู้สึกว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเข้าใกล้ผู้ที่ร่วมนมัสการ เขายืนอยู่ห่างออกไป “*ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีกอกตัว*” ลูกา 18:13 ด้วยความขมขื่นใจและเกลียดชังตนเอง เขารู้สึกว่าเขาละเมิดต่อพระเจ้าและเป็นคนบาปและเต็มไปด้วยมลทิน เขาไม่อาจที่จะหวังความสงสารจากผู้ที่อยู่รอบตัวเขา เพราะคนเหล่านั้นมองดูเขาด้วยสายตาที่เหยียดหยาม เขารู้ว่าตนเองไม่มีคุณงามความดีอะไรที่จะเสนอตัวเองแก่พระเจ้าได้ และด้วยสภาพที่สิ้นหวังเช่นนี้เขาทูลว่า “*ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด*” ลูกา 18:13 เขาไม่ได้เปรียบเทียบตัวเขาเองกับผู้อื่น เขาถูกทับถมด้วยความรู้สึกผิดราวกับว่าเขายืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ความหวังเดียวที่เขาต้องการคือได้รับอภัยและสันติสุข คำทูลขอเพียงประการเดียวคือขอพระเมตตาจากพระเจ้า และเขาก็ได้รับพระพร พระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า “*เราบอกพวกท่านว่าคนนี้จะแหละเมื่อกลับมาถึงบ้านของตนก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น*” ลูกา 18:14 {COL 151.3}

ฟาริสีและชายเก็บภาษีเปรียบได้กับการแบ่งคนที่เข้ามานมัสการพระเจ้าเป็นสองกลุ่มใหญ่ บุตรชายสองคนแรกที่เกิดมาในโลกเป็นตัวแทนของคนสองประเภทนี้ คาอินคิดว่าตนเองชอบธรรมและเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยของถวายขอบพระคุณเท่านั้น เขาไม่ได้สารภาพบาป และไม่ยอมรับว่าตนเองต้องการความเมตตา แต่อาเบลเข้ามาเฝ้าพร้อมกับเลือดของสัตว์ที่ซีไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้า เขามาในสภาพของคนบาป สารภาพว่าตนเองหลงทางไป ความหวังเดียวของเขาคือความรักที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า พระองค์ทรงให้เกียรติแก่ของถวายของเขา แต่สำหรับคาอินและของถวายของเขาพระเจ้าไม่ทรงยอมรับ ความรู้สึกถึงความต้องการและการรู้สำนึกถึงความขัดสนและบาปเป็นคุณสมบัติอันดับที่หนึ่งของการยอมรับจากพระเจ้า “*คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาก็คงหลาย*” มัทธิว 5:3 ฟาริสีและชายเก็บภาษีที่เป็นตัวแทนของคนในแต่ละกลุ่มนี้มีบทเรียนที่ได้จากประวัติของอัครทูตเปโตรด้วย ในช่วงแรกของชีวิต

การติดตามพระองค์นั้น เปโตรคิดว่าตนเองเข้มแข็ง เหมือนพาริสีคนนั้น เขาประเมินว่าตัวเอง “ไม่เหมือนคนอื่น” ในคืนที่พระคริสต์ถูกทรยศนั้น พระองค์ทรงเตือนสาวกทั้งหลายว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา” มัทธิว 26:31 เปโตรประกาศด้วยความเชื่อมั่นสูงว่า “แม้ว่าทุกคนจะทิ้งพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะไม่ทิ้งพระองค์” มารโก 14:29 เปโตรไม่เคยทราบถึงภัยอันตรายของตัวเอง ความมั่นใจในตัวเองทำให้เขาหลงผิดไป เขาคิดว่าเขาจะยืนหยัดต่อการทดลองได้ แต่ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเมื่อการทดสอบมาถึง เขาก็ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยคำสาปแช่งและคำสาบาน {COL 152.2}

ครั้นเมื่อไถ่ขึ้นเตือนเขาให้นึกถึงพระดำรัสของพระคริสต์ เขารู้สึกตกตะลึงและแทบช็อคต่อสิ่งที่กระทำไป เขาหันและมองไปยังพระอาจารย์ของเขา ในเวลานั้นพระคริสต์ทรงทอดพระเนตรเปโตร และภายใต้สายพระเนตรที่โศกเศร้าระคนด้วยความเมตตาและความรักต่อเขา เปโตรเข้าใจในตัวเอง เขาออกไปและร้องไห้ด้วยความขมขื่นใจ พระเนตรของพระคริสต์ที่ทรงเพ่งมานั้นทำให้หัวใจของเปโตรแตกสลายไป เปโตรมาถึงจุดเปลี่ยนแปลงและเขากลับใจจากบาปด้วยความขมขื่น เขาเปรียบได้กับคนเก็บภาชีในสภาพของการเสียใจและการกลับใจ และเป็นเหมือนคนเก็บภาชีก็ได้รับความเมตตา การมองของพระคริสต์ให้ความมั่นใจว่าเขาได้รับการอภัยแล้ว {COL 152.3}

บัดนี้ความเชื่อมั่นในตัวเองสูญสิ้นไป การโอ้อวดในอดีตจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก {COL 154.1}

หลังจากที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ทรงทดสอบเปโตรถึงสามครั้ง พระองค์ตรัสว่า “ซีโมน บุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ” ขณะนั้นเปโตรไม่ได้ยกตัวเองขึ้นเหนือพี่น้องทั้งหลาย เขาอ้อนวอนขอพระองค์ผู้ทรงอ่านใจของเขาได้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์” ยอห์น 21:15, 17 {COL 154.2}

แล้วเขาก็ได้รับพระบัญชา เขาได้รับมอบหมายหน้าที่อันกว้างขวางกว่าและละเอียดซับซ้อนกว่าที่เขาเคยรับมาก่อน พระคริสต์ทรงเรียกให้เขา

เลี้ยงแกะและลูกแกะ ซึ่งเป็นการอารักขาล้างดูจิตวิญญาณทั้งหลายที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงส่งพระชนม์เพื่อพวกเขา พระคริสต์ทรงให้หลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดแก่เปโตรเพื่อให้เขาเห็นว่าได้รับการทรงเรียกกลับมาให้อยู่ในสภาพเดิมด้วยความมั่นใจ สาวกที่ครั้งหนึ่งเป็นคนฉุนเฉียว โอ้อวด มีความเชื่อมั่นในตัวสูง บัดนี้กลายเป็นคนสงบและถ่อมตน จากนั้นไปเขาติดตามพระเป็นเจ้าของเขาด้วยการละทิ้งตนเองและการถวายเป็นตัว เขาเป็นผู้หนึ่งที่ยอมรับทุกกับพระคริสต์ และเมื่อพระคริสต์จะประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริ เปโตรก็จะร่วมรับพระสิริของพระองค์ด้วย {COL 154.3}

ความชั่วที่ทำให้เปโตรล้มลงและปิดกั้นคนฟาริสีจากการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นยังเป็นเรื่องที่กำลังทำลายคนจำนวนมากในปัจจุบัน ไม่มีสิ่งใดที่สะอิดสะเอียนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าหรือเป็นอันตรายต่อจิตวิญญาณของมนุษย์ได้เท่ากับความหยิ่งยโส และการทะนงตน ในบรรดาบาปทั้งหลายบาปนี้เป็นบาปที่สิ้นหวังที่สุด เป็นบาปที่รักษายากที่สุด {COL 154.4}

การล้มลงของเปโตรไม่ได้เกิดขึ้นทันที แต่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ความเชื่อมั่นในตัวเองทำให้เขาคิดว่าเขารอดแล้ว และในแต่ละก้าวเขาเดินลงสู่ทางแห่งความตกต่ำจนเขาปฏิเสธพระอาจารย์ของตนเองได้ เราไม่ควรที่จะวางใจในตัวเองหรือมีความรู้สึกว่าการปลอดภัยจากการทดลองแล้ว トラบใดที่เราอยู่อีกฟากหนึ่งของสวรรค์ ผู้ที่รับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่ว่าจะมีความจริงใจต่อการกลับใจเพียงไร ไม่ควรได้รับการสอนให้พูดหรือรู้สึกว่าเขารอดแล้ว นี่จะทำให้เราเข้าใจผิดได้ ทุกคนควรได้รับการสอนให้ยึดมั่นในความหวังและความเชื่อ แต่ถึงแม้ว่าเราถวายเป็นตัวให้พระคริสต์แล้วและรู้ว่าพระองค์ยอมรับเราแล้วก็ตาม เราก็กังไม่พ้นจากการทดลอง พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “คนเป็นอันมากจะชำระตนเอง ทำให้ตนเองสะอาดหมดจดและถูกกลืน” ดาเนียล 12:10 สำหรับผู้ที่อดทนต่อการทดลองเท่านั้นจะรับมงกุฎแห่งชีวิต (ยากอบ 1:12) {COL 155.1}

ผู้รับพระคริสต์และในความเชื่อมั่นเป็นครั้งแรกพูดขึ้นว่า ฉันรอดแล้ว จะตกอยู่ในอันตรายของการวางใจในตนเอง พวกเขาหลงไปในความอ่อนแอของตนเองและยังต้องการกำลังของพระเจ้าอยู่เสมอ พวกเขาไม่พร้อมต่อ

เล่ห์กลของซาตานและเหมือนกับเปโตร เมื่อการทดลองมาถึงเขาก็ตกลงในหลุมแห่งบาป เราได้รับคำเตือนว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ก็จงระวังไม่ให้ล้มลง” 1 โครินธ์ 10:12 ความปลอดภัยประการเดียวของเราที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องคือ ไม่วางใจตนเอง แต่หวังพึ่งในพระคริสต์เท่านั้น {COL 155.2}

สิ่งที่จำเป็นสำหรับเปโตรคือต้องเรียนรู้ความบกพร่องของอุปนิสัยในตัวของเขาเอง และความต้องการฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระคริสต์ พระเป็นเจ้าจะช่วยให้เขาออกจากการทดลองไม่ได้ แต่พระองค์ทรงสามารถช่วยเขาจากความพ่ายแพ้ได้ หากเปโตรยอมรับคำตักเตือนของพระคริสต์ เขาคงเฝ้าอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เขาคงดำเนินชีวิตไปด้วยหวั่นเกรงและตัวสั่นเกรือกว่าทำของเขาจะเดินพลาดไป และเขาจะได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อซาตานไม่อาจเอาชนะเขาได้ {COL 155.3}

ด้วยความทะนงตนที่ทำให้เปโตรล้มลง และด้วยการกลับใจและการถ่อมตนทำให้เขากลับสู่สภาพเดิม คนบาปที่กลับใจทุกคนรับกำลังใจจากบันทึกแห่งชีวิตของเปโตรได้ แม้ว่าเขาทำบาปอย่างน่าเศร้าสลดใจ เขาก็ยังไม่ถูกทอดทิ้ง พระวณะของพระคริสต์ถูกจารึกลงในจิตใจของเขาว่า “เราอธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด” ลูกา 22:32 ในความทุกข์อันขมขื่นเศร้าเสียใจต่อการกระทำผิด คำอธิษฐานนี้และภาพความทรงจำที่พระคริสต์ทอดพระเนตรมายังเขาด้วยความรักและสงสารนำความหวังมาให้เปโตร หลังจากพระคริสต์ทรงกลับเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงระลึกถึงเปโตรและทรงให้ทูตสวรรค์นำข่าวไปบอกพวกผู้หญิงว่า “จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์รวมทั้งเปโตรด้วยว่า พระองค์จะเสด็จไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น” มาระโก 16:7 พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงอภัยบาปทรงยอมรับการกลับใจของเปโตร {COL 155.4}

ความเห็นใจเดียวกันที่ยื่นไปช่วยเปโตร ก็ถูกยื่นไปยังจิตวิญญาณทุกคนที่ล้มลงภายใต้การทดลอง การทำให้มนุษย์ล้มลงในการทำบาปเป็นเล่ห์กลพิเศษของซาตานและจากนั้นมันก็จะปล่อยเขาให้ตกอยู่ในสภาพสิ้นหวังและหวาดกลัวที่จะเสาะหาการอภัยโทษ แต่ทำไมเราต้องกลัวมันใน

เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ให้มันยอมอยู่ใต้การปกป้องของเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 วิธีทางทั้งหลายได้จัดวางไว้เพื่อรองรับความบอบช้ำใดๆ ของเรา การหนุนใจทุกอย่างก็เชิญชวนเราให้เข้าไปหาพระคริสต์ {COL 156.1}

พระคริสต์ทรงพลีพระวรกายฟกช้ำเพื่อซื้ออมรดกของพระเจ้ากลับคืนมา เพื่อให้มนุษย์ชาติได้รับโอกาสอีกครั้ง “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น” ฮีบรู 7:25 พระคริสต์ทรงอุทธรณ์เพื่อมนุษย์ชาติที่หลงหายด้วยชีวิตที่ไร้มลทิน โดยการเชื่อฟังของพระองค์ โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนกาลวาริ และขณะนี้แม่ทัพแห่งกองทัพความรอดไม่ได้เพียงแต่อุทธรณ์ให้เราเท่านั้นแต่พระองค์เสด็จมาอย่างผู้ครอบครองที่ได้รับชัยชนะ การถวายตัวเองของพระองค์สมบูรณ์แบบและในฐานะของผู้ใกล้เกลี่ย พระองค์ทรงทำงานที่พระองค์ริบมาเอง ทรงถือเครื่องหอมซึ่งบรรจุคุณความดีอันไร้ตำหนิและคำอธิษฐาน คำสารภาพและคำขอบพระคุณของประชากรของพระเจ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ สิ่งเหล่านี้อาบด้วยกลิ่นหอมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ ลอยขึ้นไปยังพระเจ้า ดูจความหอมหวาน เครื่องถวายบูชาได้รับการยอมรับอย่างสมบูรณ์และการอภัยครอบคลุมการล่วงละเมิดทั้งหมด {COL 156.2}

พระคริสต์ทรงปฏิบัติคุณพระองค์เองเป็นผู้แทนและเป็นผู้ค้ำประกัน และพระองค์ไม่ทอดทิ้งผู้ใด พระองค์ผู้ไม่อาจทนดูมนุษย์เผชิญกับการถูกทำลายเป็นนิจโดยไม่ได้ทรงหุ้มเทชีวิตของพระองค์จนถึงมรณาเพื่อเขาเหล่านั้น แต่จะทอดพระเนตรด้วยความสงสารและเมตตาต่อจิตวิญญาณที่สำคัญกว่าตนช่วยตนเองให้รอดไม่ได้ {COL 157.1}

พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรผู้ที่อ่อนวอนด้วยตัวสัน โดยไม่พยุงเขาขึ้นมา พระองค์ทรงเปิดทางไปสู่แหล่งอำนาจทางศีลธรรมเพื่อมนุษย์โดยการทรงไถ่ของพระองค์ พระองค์จะไม่ละเลยที่จะใช้อำนาจของพระองค์เพื่อเรา เรานำบาปและความทุกข์ใจไปยังพระบาทของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงรักเรา พระเนตรและพระตำริชของพระคริสต์เชิญชวนให้เราวางใจ

พระองค์ พระองค์จะทรงตัดแปลงและปั้นอุปนิสัยของเราให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ {COL 157.2}

ในกองทัพทั้งหมดของซาตานไม่มีอำนาจที่จะเอาชนะจิตวิญญาณแม้ดวงเดียวที่มอบตัวเองให้พระคริสต์ด้วยความวางใจได้ “พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ยและผู้ไม่มีพลังนั้น พระองค์ทรงให้มีเรี่ยวแรงมาก” อิสยาห์ 40:29 {COL 157.3}

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรมก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” พระเป็นเจ้าตรัสว่า “เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้าว่าเจ้ากบฏต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า” “เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้าทั้งหลาย แล้วเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า” 1 ยอห์น 1:9 เยเรมีย์ 3:13 เอเสเคียล 36:25 {COL 158.1}

ก่อนที่เราจะได้รับการอภัยและพบสันติสุข เราจะต้องรู้จักตัวเราเอง เป็นความรู้ที่จะนำเราไปสู่ความเสียใจที่ได้ทำบาป ฟาริสไม่รู้สึกสำนึกในบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานกับพวกเขาไม่ได้ จิตวิญญาณของพวกเขาสวมเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรมของตัวเอง ลูกศรของพระเจ้าซึ่งเล็งโดยมือของทูตสวรรค์ไม่อาจแทงทะลุได้ ผู้ที่รู้ว่าตนเองเป็นคนบาปเท่านั้นที่พระคริสต์จะทรงช่วยให้รอดได้ พระองค์เสด็จมา “เพื่อนำชาวติดยาคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขาเลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ” ลูคา 4:18 “คนสบายไม่ต้องการหมอ” ลูคา 5:31 เราต้องรู้สภาพที่แท้จริงของตัวเราเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ทราบว่าการต้องการความช่วยเหลือจากพระคริสต์ เราต้องเข้าใจถึงภัยอันตรายของเราเสียก่อน ไม่เช่นนั้นเราจะวิ่งหาที่ลี้ภัยไม่ได้ เราจะต้องรู้สึกถึงความเจ็บปวดของบาดแผล ไม่เช่นนั้นเราก็ไม่หวังที่จะได้รับการรักษา {COL 158.1}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เพราะเจ้าพูดว่า ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วย

ไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะมั่งมี และให้เจ้าซื้อเสื้อผ้าสีขาวเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้แลเห็น” วิวรณ์ 3:17, 18 ทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์คือความเชื่อที่มีการกระทำด้วยความรัก สิ่งนี้เท่านั้นที่ทำให้เราเข้าสนิทกับพระเจ้าได้ เราอาจมีความกระตือรือร้น เราอาจทำงานมากมาย แต่หากไม่มีความรักคือความรักที่สถิตอยู่ในพระทัยของพระคริสต์ เราก็คงไม่อาจจะเข้าร่วมครอบครัวแห่งสวรรค์ได้ {COL 158.2}

ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจความผิดพลาดของตนเองด้วยตัวของเขาเองได้ “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันล่อลวงทราชมอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า” เยเรมีย์ 17:9 ริมฝีปากอาจกล่าวถึงความซัดสนของจิตวิญญาณที่ใจไม่ยอมรับ ในขณะที่เขาทูลพระเจ้าว่าตนยากจนทางจิตวิญญาณ แต่ใจเขาอาจวัดดีด้วยความคิดในความถ่อมที่เหนือกว่าผู้อื่น และการยกความชอบธรรมของตนเองขึ้นสูง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะได้ความรู้เรื่องสภาพที่แท้จริงของตัวเอง เราจะต้องมองไปยังพระคริสต์ การไม่รู้จักพระองค์ทำให้มนุษย์ยกความชอบธรรมของตนเองขึ้นสูง เมื่อเราตรึกตรองถึงความบริสุทธิ์และความดีงามของพระคริสต์ เรามองเห็นความอ่อนแอและความแร้นแค้นของเราเอง และความบกพร่องที่แท้จริง เราจะมองเห็นว่าเราหลงทางและหมดหวัง สวมเสื้อแห่งความชอบธรรมของตนเองเหมือนเช่นคนบาปอื่นๆ เราจะมองเห็นว่าหากจะได้รับความรอดแล้ว ความรอดนั้นไม่ใช่ได้มาโดยความดีของเราเอง แต่โดยพระคุณอันไม่รู้สิ้นสุดของพระเจ้า {COL 159.1}

คำอธิษฐานของคนเก็บภาษีได้รับคำตอบเนื่องจากเป็นคำอธิษฐานที่แสดงถึงการพึ่งพระองค์โดยการยื่นมือไปยังพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพอันไม่จำกัด สำหรับคนเก็บภาษีแล้วเขาถือว่าตัวเองไม่มีค่าอันใด นอกจากความอับอาย ทุกคนที่แสวงหาพระเจ้าจะต้องเห็นตัวเองในสภาพเช่นนี้ โดยความเชื่อเป็นความเชื่อที่จะละทิ้งการพึ่งตนเองโดยสิ้นเชิง คนที่มีความต้องการที่เฝ้าอ่อนวอนจะต้องยึดมั่นในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {COL 159.2}

ไม่มีการกระทำที่แสดงออกใดจะทดแทนความเชื่ออย่างเรียบง่ายและ

การบังคับจิตใจตนเอง แต่ไม่มีผู้ใดจะละทิ้งอัตตาของเขาเองได้ สิ่งเดียวที่เราทำได้เท่านั้นคือยอมให้พระคริสต์ประกอบกิจจนสำเร็จ และแล้วคำพูดของจิตใจก็จะกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับจิตใจของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์มอบถวายให้พระองค์ไม่ได้ หัวใจนี้เป็นสมบัติของพระองค์ ขอทรงรักษาให้บริสุทธิ์เพราะข้าพระองค์ดูแลให้พระองค์ไม่ได้ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้แม้ว่าตัวข้าพระองค์เองจะเป็นคนอ่อนแอ มีชีวิตที่ไม่เหมือนพระคริสต์ โปรดปั้นข้าพระองค์ ตกแต่งข้าพระองค์ พยุ่งข้าพระองค์ให้เข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ ที่ซึ่งมีกระแสแห่งความรักอันอุดมไหลผ่านจิตวิญญาณของข้าพระองค์ได้ {COL 159.3}

การควบคุมจิตใจของตนเอง ไม่ใช่กระทำเมื่อเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนเท่านั้น ในขณะที่มุ่งหน้าสู่สวรรค์ควรต้องทบทวนทุกขั้นตอนอยู่เสมอ การกระทำดีทั้งหมดของเราจะต้องได้รับอำนาจจากภายนอกตัวเรา ฉะนั้นจิตใจของเราจะต้องมุ่งหาพระเจ้าอยู่อย่างต่อเนื่อง การสารภาพบาปและการถ่อมจิตใจต่อพระพักตร์พระเจ้าจะต้องทำอย่างต่อเนื่อง จริ่งใจและด้วยจิตใจที่แตกสลาย การควบคุมจิตใจของตนเอง และการพึ่งพระคริสต์เท่านั้นที่เราจะเดินไปได้อย่างปลอดภัย {COL 159.4}

เมื่อเรายิ่งเข้าไปใกล้พระเยซูมากขึ้นและเรามองเห็นความบริสุทธิ์ของพระอุปนิสัยของพระองค์ชัดเจนมากเท่าใด เราก็จะมองเห็นความเลวร้ายของบาปมากยิ่งขึ้นเท่านั้น และเราก็จะไม่อยากที่จะยกชูตนเองขึ้น ผู้ที่สวรรค์จัดว่าเป็นคนบริสุทธิ์จะเป็นกลุ่มสุดท้ายที่จะรอดความดีของตนเอง อัครสาวกเปโตรได้มาเป็นผู้ใช้ชื่อสัตย์ของพระคริสต์ และเขาได้รับเกียรติด้วยแสงสว่างและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เขามีส่วนร่วมในการสร้างคริสตจักรของพระคริสต์อย่างเต็มที่ แต่เปโตรไม่เคยลืมประสบการณ์แห่งความอับอาย บาปของเขาได้รับอภัยแล้ว แต่เขาทราบว่าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยอุปนิสัยที่อ่อนแอที่ทำให้เขาล้มลง เขามองไม่เห็นสิ่งใดในตัวเอองที่น่าสรรเสริญ {COL 160.1}

ไม่มีอัครสาวกหรือผู้เผยพระวจนะคนใดที่จะอ้างว่าตนเองไม่มีบาปบรรดาคนที่ดำรงชีวิตติดสนิทกับพระเจ้ามากที่สุด ผู้ที่ยอมสละชีวิตของตน

แทนที่จะยอมทำสิ่งที่เขารู้ว่าผิด ผู้ที่พระเจ้าประทานเกียรติด้วยความสว่าง และฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า คือ บุคคลที่สารภาพบาปหนามที่มีอยู่ตามธรรมชาติของเขา พวกเขาไม่ได้วางใจในเนื้อหนัง ไม่อ้างว่ามีความชอบธรรมของตนเองแต่ไว้วางใจในความชอบธรรมของพระคริสต์อย่างเต็มที่ ทุกคนที่มองไปยังพระคริสต์ก็จะเป็นเช่นนี้ {COL 160.2}

ทุกอย่างก้าวที่มุ่งหน้าต่อไปในประสบการณ์ชีวิตคริสเตียน การกลับใจจากบาปของเราจะลึกซึ้งยิ่งขึ้น พระเจ้าตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงอภัยและยอมรับเป็นประชากรของพระองค์ว่า “แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีชั่วของเจ้าและการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเอง” เอเสเคียล 36:31 และพระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระยาห์เวห์ เพื่อเจ้าจะจำได้และมีความสบาย เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีกเพราะขายหน้า เมื่อเราลบมลทินบาปในทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำมาแล้ว พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ” เอเสเคียล 16:62, 63 และแล้วริมฝีปากของเราจะไม่เอ่ยเพื่อยกชูตัวเองขึ้น เราจะทราบถึงความพอใจของเราอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น เราจะรับคำสารภาพของอัครสาวกเป็นคำสารภาพของเรา “ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีใดอยู่เลย” โรม 7:18 “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” กาลาเทีย 6:14 {COL 160.3}

เพื่อให้สอดคล้องกับประสบการณ์นี้ คำบัญชาที่ให้มาก็คือ “ท่านจงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลายด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยพระองค์” ฟิลิปปี 2:12, 13 พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ท่านวิตกที่พระองค์จะไม่ทรงกระทำตามที่ทรงสัญญาไว้ หรือพระองค์จะทรงหมดความอดทน หรือพระองค์ขาดความเมตตา แต่จงกลัวว่าท่านไม่ยอมมอบตัวอยู่ใต้พระประสงค์ของพระคริสต์ หากไม่แล้วอุปนิสัยที่รับการถ่ายทอดมาหรือที่สั่งสมมาจะเข้าควบคุมชีวิตของท่าน “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้

ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์”
ฟีลิปปี 2:13 จงกลัวว่าท่านเองจะเป็นอุปสรรคในการขัดขวางระหว่างจิต
วิญญาณของท่านและพระองค์ผู้เป็นนายงานยิ่งใหญ่ จงกลัวความปรารถนา
ของตัวเอง จะเป็นสิ่งทำลายพระประสงค์อันสูงส่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ
ผ่านตัวท่าน จงกลัวที่จะวางใจในพลังของตนเอง จงกลัวเพื่อมือของ
ท่านจะหลุดจากพระหัตถ์ของพระคริสต์และพยายามเดินไปตามทางแห่งชีวิต
โดยไม่ยอมอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า {COL 161.1}

เราจะต้องหลีกเลี่ยงห่างไปจากทุกสิ่งที่ยั่วยุให้เกิดความหึงหวง
และความทะนงตน ฉะนั้นเราจะต้องระมัดระวังการให้และการรับค้ำยกย่อง
หรือคำสรรเสริญ การยกย่องเป็นงานของซาตาน มารชอบยกยอ มันเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวทั้งการยกย่องและการใส่ร้าย ด้วยวิธีนี้มันจึงหาทางทำลายจิตวิญญาณ
คนที่คอยสรรเสริญผู้อื่นจะถูกซาตานใช้ให้เป็นตัวแทนของมัน ขอให้ผู้ใช้
พระคริสต์ทุกคนปิดค้ำยกย่องสรรเสริญออกไปให้ไกลตัว จงอย่ามองดูแต่
ตัวเอง พระคริสต์เท่านั้นที่สมควรได้รับการยกย่องเชิดชู จงให้ดวงตา
ทุกดวงหันไปหาและคำสรรเสริญจากใจขึ้นไปยัง “พระองค์ [ผู้] ทรงรัก
ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์” วิวรรณ์ 1:5
{COL 161.2}

ชีวิตที่ยึดมั่นความยำเกรงพระเป็นเจ้าไว้จะไม่ใช้ชีวิตที่โสกเศร้าและ
มิดม่น การขาดพระคริสต์ต่างหากที่ทำให้ใบหน้าเศร้าหมองและการดำเนิน
ชีวิตที่น่าเบื่อหน่าย ผู้ที่ยิ่งในศักดิ์ศรีของตัวเองและรักแต่ตัวเองจะไม่รู้สึก
ต้องการเข้าสนิทกับพระคริสต์ จิตใจที่ไม่ได้ตกลงบนพระศิลาจะหึงเพราะ
ความดีพร้อมของตนเอง มนุษย์ต้องการศาสนาที่ทำให้ดูสง่าผ่าเผย พวกเขา
ต้องการเดินอยู่บนทางที่กว้างพอที่เขาจะใช้ความคิดเห็นของเขาเอง
การรักตนเอง รักชื่อเสียงและรักคำเยินยอ จะกีดกันพระเจ้าผู้ช่วยออกจากจิตใจ
และหากไม่มีพระองค์ก็จะมีแต่ความมิดม่นและความเศร้าหมอง แต่เมื่อพระ
คริสต์สถิตในจิตใจแล้วก็จะกลายเป็นบ่อน้ำพุแห่งความชื่นชมยินดี สำหรับ
ทุกคนที่ต้อนรับพระองค์ ถ้อยคำของพระเจ้าที่จะเปล่งออกมาเสมอคือคำว่า
ชื่นชมยินดี {COL 162.1}

“องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ทรงพระนามว่า บริสุทธิ ตรัสสั่งนี้ว่า เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ และอยู่กับผู้สำนึกผิด และมีวิญญาณจิตที่ถ่อม เพื่อฟื้นฟูวิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อมและฟื้นฟูใจของผู้สำนึกผิด” อีสยาห์ 57:15

เมื่อโมเสสซ่อนตัวอยู่ในช่องศิลา เขาจึงเห็นพระสิริของพระเจ้า เมื่อเราซ่อนตัวอยู่ในพระศิลาแล้วพระคริสต์จะทรงปกปิดเราด้วยพระหัตถ์ที่ถูกแทงและเราจะไต่ยืนถ้อยคำที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือถ้อยคำที่ตรัสกับโมเสสว่า “พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วข้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันๆ ชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป” อพยพ 34:6, 7 {COL 162.3}

ภารกิจแห่งการไถ่บาปรวมไปถึงผลที่มนุษย์จะเข้าใจได้ยากยิ่ง “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึงคือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9 ขณะที่อำนาจของพระคริสต์ดึงคนบาปให้เข้ามาใกล้ไม้กางเขนและคุกเข่าต่อพระองค์ เขาจะเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ เขาจะได้รับความชื่นใจใหม่ เป็นผู้ที่สร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ไม่ต้องไปหาความบริสุทธิ์จากที่ไหนอีกแล้ว เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้ “ให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” โรม 3:26 และ “ผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย” โรม 8:30 บาปที่นำมาซึ่งความอับอายและความตกต่ำจะมีมากมายเพียงใด แต่ความรักแห่งการช่วยให้รอดจะนำมาซึ่งเกียรติและการยกย่องเชิดชูมากยิ่งขึ้นเท่านั้น สำหรับบรรดาผู้ที่พยายามปฏิบัติตามพระฉายของพระเจ้า พระองค์จะประทานขุมทรัพย์แห่งสวรรค์ ฤทธิ์อำนาจอันสูงส่งที่จะทำให้เขาธิบดีตำแหน่งที่สูงกว่าบรรดาทูตสวรรค์ที่ไม่เคยล้มลงในบาป {COL 162.4}

“พระเจ้าผู้ไถ่และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสกับผู้ถูกดูหมิ่นและถูกประจานชาติจริงเกี่ยวกับ... กษัตริย์ทั้งหลายจะมองดูแล้วจะยืดยุ่น และพวกเจ้านายจะกราบลงด้วยตัวเองเพราะเหตุพระยาห์เวห์ผู้สัตย์จริงองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ได้เลือกสรรเจ้า” อีสยาห์ 49:7 {COL 163.1}

“เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” ลูคา 18:14 {COL 163.2}

บทที่ 13 “พระเจ้าจะไม่ประทานความ ยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้หรือ” อ้างอิงจาก ลูกา 18:1-8

พระคริสต์ทรงกล่าวถึงช่วงเวลาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และภัยอันน่ากลัวที่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์จะต้องประสบ เมื่อทรงคำนึงถึงช่วงเวลาพิเศษนี้ พระองค์ทรงบรรยายอุปมา “เพื่อสอนว่าเราทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจ” ลูกา 18:1 {COL 164.1}

พระองค์ตรัสว่า “ในเมืองหนึ่งมีผู้พิพากษาอยู่คนหนึ่ง เป็นคนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ด้วย ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาท่านพูดว่า ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการสู่ความเถิด แต่ผู้พิพากษาคคนนั้นไม่ยอมทำงานเวลาผ่านไปนาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า แม้ว่าข้าจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มาทำให้ข้า

ลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นาง เพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้ได้พูด พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ เรบอกพวกท่านว่าพระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว”
 ลูคา 18:6 {COL 164.2}

ผู้พิพากษาที่กล่าวไว้นี้เป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่สิทธิของผู้อื่นหรือสงสารผู้ที่ตกทุกข์ได้ หมิงมายที่ไปร้องขออย่างไม่หยุดหย่อนได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งขัน นางไปหาเขาครั้งแล้วครั้งเล่าโดยได้รับแต่การดูถูกเหยียดหยามและไล่ออกไปจากบัลลังก์ ผู้พิพากษาทราบดีว่าคดีของนางถูกต้องและเขาจัดการทำให้เธอโล่งอกได้ทันที แต่เขาก็ไม่ยอมทำ เขาต้องการแสดงอำนาจการชี้ขาดของเขา และการที่นางมาขอและร้องเรียนและอ้อนวอนและไม่ได้ผลนั้นทำให้เขามีความพึงพอใจ แต่นางก็ไม่ยอมหยุดหรืออ้อถอย โดยหารู้ไม่ว่าผู้พิพากษาคคนนี้ไม่สนใจและเป็นคนใจแข็งกระด้าง เธอเฝ้าร้องเรียนผู้พิพากษาจนกระทั่งผู้พิพากษายอมช่วยคดีของเธอ เขาจึงพูดว่า “แม้ว่าข้าจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ แต่เพราะแม่มายคนนี้มาทำให้ข้าลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นางเพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ” ลูคา 18:4, 5 เพื่อเป็นการรักษาชื่อเสียงของตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้สาธารณชนทราบถึงการพิพากษาอย่างลำเอียงและไม่เป็นธรรม เขาก็ให้ความยุติธรรมแก่หญิงที่เรียกร้องอย่างไม่หยุดหย่อนคนนี้ {COL 164.3}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้ได้พูด พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ เรบอกพวกท่านว่าพระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว”
 ในที่นี้พระคริสต์ทรงขีดเส้นแบ่งความแตกต่างอย่างเด่นชัดระหว่างผู้พิพากษาธรรมและพระเจ้า ผู้พิพากษานองตอบคำร้องขอของหมิงมายด้วยความเห็นแก่ตัวเท่านั้น เพื่อที่เขาจะไม่ถูกรบเร้า เขาไม่มีความสงสารหรือความ

เห็นอกเห็นใจต่อนางเลย ความทุกข์ลำบากของหญิงผู้นี้ไม่ได้มีความหมายใดๆ ต่อเขา สำหรับท่าทีของพระเจ้าที่ปฏิบัติต่อผู้ที่แสวงหาพระองค์นั้นมีความแตกต่างกันเพียงไร การร้องเรียนของผู้ขัดสนและทุกข์โศกนั้นพระเจ้าทรงสนพระทัยด้วยความกรุณาอันล้นเหลือของพระองค์ {COL 165.1}

หญิงที่มาร้องขอผู้พิพากษาเพื่อความยุติธรรมนั้นสูญเสียสามีไปเพราะความตาย นางยากจนและขาดมิตร นางไม่มีทรัพย์สินใดๆ ที่จะมาช่วยกอบกู้ชีวิตในอนาคตของตนเอง มนุษย์ก็เป็นเหมือนหญิงคนนี้ บาบทำให้เขาสูญเสียความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขาแสวงหาความรอดด้วยตนเองไม่ได้ แต่ในพระคริสต์ เราถูกนำไปเข้ามาใกล้พระบิดา ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเป็นที่รักยิ่งดวงใจของพระองค์ พวกเขาคือผู้ที่พระองค์ทรงเรียกให้ออกจากความมืดเพื่อเข้าไปยังแสงสว่างอันอัศจรรย์ เพื่อถวายสรรเสริญพระองค์ เพื่อให้ส่องสว่างในที่มืดของโลก ผู้พิพากษาธรรมไม่มีความใส่ใจเป็นพิเศษใดเลยที่จะช่วยหญิงม่ายคนหนึ่งที่เฝ้ารบเร้าให้เขาช่วยเธอออกจากความทุกข์ ถึงกระนั้นก็ตามเพื่อจะให้ตนหลุดพ้นจากการร้องขอที่น่าสงสาร เขารับฟังคำขอของนางและช่วยนางจากความทุกข์ยาก แต่พระเจ้าทรงรักบุตรทั้งหลายของพระองค์ด้วยความรักที่ไม่มีขอบเขตจำกัด สำหรับพระองค์คริสตจักรบนโลกนี้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ {COL 165.2}

“เพราะว่าส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกันดาร์ ในที่ร้างเปล่าว่างแวง พระองค์ทรงโอบล้อมเขาและทรงดูแลเขา ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้วพระเนตรของพระองค์” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9,10 “พระยาห์เวห์จอมทัพจึงตรัสกับประชาชาติที่ปล้นเจ้าดังนี้ เมื่อพระสิริใช้ข้าพเจ้าให้ไปผู้ใดได้แต่ต้องเจาก็ได้แต่ต้องแก้วพระเนตรของพระองค์” เศคาริยาห์ 2:8

คำอธิษฐานของหญิงม่าย “ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการสู่ความเกิด” เป็นตัวอย่างคำอธิษฐานของบุตรพระเจ้า ขาดานเป็นศัตรูยิ่งใหญ่ของพวกเขา มารเป็น “ผู้กล่าวหาพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของเราทั้งกลางวันและกลางคืน” วิวรรณ์ 12:10 มารทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อแจ้งเรื่องเท็จและกล่าวร้ายและหลอกลวงและทำลายประชากรของพระเจ้า และเพื่อเป็น

การช่วยให้หลุดพ้นจากอำนาจของซาตานและพรรคพวกของมัน พระคริสต์ทรงใช้อุปมานี้สอนสาวกให้อธิษฐาน {COL 166.2}

เราเห็นภาพของงานการกล่าวร้ายของซาตานในคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์และพระราชกิจของพระคริสต์ในการต่อต้านศัตรูของประชากรของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ได้แสดงให้เห็นโยชูวา มหาปุโรหิตซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์และซาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะฟ้องท่านและพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า โอ ซาตาน พระยาห์เวห์ทรงว่ากล่าวเจ้าเถอะ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็ม ทรงว่ากล่าวเจ้า นี่เป็นต้นพื้นที้งวยออกมาจากไฟไม่ใช่หรือ โยชูวาสวมเสื้อตำแหน่งสกปรกยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์” เศคาริยาห์ 3:1-3 {COL 166.3}

ในที่นี้เปรียบประชากรของพระเจ้าเหมือนจำเลยในคดีศาล โยชูวาในฐานะปุโรหิตใหญ่ กำลังแสวงหาพระพรสำหรับประชาชนของเขา ซึ่งตกอยู่ในความทุกข์ยากใหญ่หลวง ในขณะที่เขาร้องทูลขอต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น ซาตานกำลังยืนอยู่ขวามือคอยทำตัวเป็นศัตรู มันกล่าวหาบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและคอยทำให้คดีของคนเหล่านี้ดูเลวร้ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันเสนอการกระทำอันชั่วช้าและตำหนิเขาต่อพระพักตร์พระเป็นเจ้า มันเปิดเผยความผิดและความล้มเหลวของพวกเขา โดยหวังว่าเมื่อเสนออุปนิสัยของเขาเหล่านั้นต่อสายพระเนตรของพระคริสต์ พระองค์จะไม่ทรงช่วยพวกเขาในยามที่มีความต้องการอย่างมากมายเช่นนี้ โยชูวาเป็นเหมือนตัวแทนประชากรของพระเจ้ายืนอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ สวมใส่เสื้อผ้าสกปรก เขาทราบถึงบาปของผู้คนของเขาดี เขาถูกกดดันด้วยความผิดหวัง ซาตานกำลังบีบบังคับวิญญูณเขาด้วยความรู้สึกผิด ที่ทำให้เขารู้สึกว่าช่วยตัวเองไม่ได้ ถึงกระนั้นเขายังยืนอยู่ในฐานะผู้อ่อนวอนทูลขอโดยมีซาตานคอยขัดขวาง {COL 166.4}

งานของซาตานในฐานะของผู้กล่าวหา นั้นเริ่มขึ้นในสวรรค์ นี่เป็นงานของมันบนโลกนี้ตั้งแต่สมัยที่มนุษย์ล้มลงในบาป และในความหมายที่พิเศษแล้ว จะเป็นงานของมันเมื่อยิ่งเข้าใกล้เวลาสิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลก มันก็จะทำงานอย่างเอาจริงเอาจังมากยิ่งขึ้นเพื่อการหลอกลวงและการทำลาย

มารโกธเมื่อเห็นคนใดคนหนึ่งในโลกนี้แม้จะอ่อนแอและมีบาปหนักก็ยังเคารพพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ มันมุ่งมั่นไม่ให้พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า มันปรีดาในความไม่คู่ควรของคนเหล่านี้ และมีกลวิธีที่เตรียมพร้อมไว้สำหรับจิตวิญญาณทุกคน เพื่อทุกคนจะติดกับดักและแยกตัวห่างออกไปจากพระเจ้า มารหาทางกล่าวหาและตำหนิพระเจ้าและทุกคนที่พยายามต่อสู้เพื่อให้พระเจ้าประสงค์แห่งความเมตตาและความรัก ความกรุณาและการอภัยของพระองค์สำเร็จ {COL 167.1}

การแสดงออกซึ่งอำนาจของพระเจ้าทุกอย่างเพื่อประชากรของพระองค์นั้นจะไปปลุกความเป็นศัตรูของซาตาน ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงทำงานเพื่อคนเหล่านี้ซาตานพร้อมด้วยทูตทั้งหลายของมันจะทำงานด้วยความแข็งขันที่เพิ่มขึ้นเพื่อการทำลาย มารริษยาต่อคนที่ยึดพระคริสต์เป็นผู้เสริมกำลัง มันมุ่งเป่ายุบส่งเสริมความชั่วร้าย และเมื่อมันทำได้สำเร็จมันก็จะโยนความผิดนั้นให้แก่คนที่มันหลอกลวง มารชี้ไปยังเสื้อผ้าสกปรกของพวกเขาหรืออุปนิสัยที่บกพร่อง มันเสนอความอ่อนแอและความโง่ของพวกเขา บาปของการไม่ซบซึ้งในพระคุณ การกระทำที่ไม่เหมือนพระคริสต์ซึ่งเป็นการไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ช่วยของพวกเขา สิ่งทั้งหมดนี้ซาตานนำมาชี้เพื่อพิสูจน์ว่าการทำลายคนเหล่านี้ของมันเป็นสิ่งที่จะต้อง มารพยายามทำให้จิตวิญญาณของพวกเขาตกอยู่ในสภาพความหวาดกลัวด้วยให้พวกเขาคิดว่าเรื่องของพวกเขาสิ้นหวัง รอยเปื้อนของความผิดไม่อาจที่จะล้างออกได้ มันหวังที่จะทำลายความเชื่อของพวกเขาเพื่อให้ยอมต่อการทดลองของมันอย่างสิ้นเชิง และหันพวกเขาให้ออกไปจากการจงรักภักดีต่อพระเจ้า {COL 168.1}

ประชากรของพระเจ้าไม่อาจจะตอบข้อกล่าวหาของซาตานด้วยตนเอง ขณะที่พวกเขา มองสภาพตนเองก็พร้อมที่จะท้อแท้ใจ แต่พวกเขาอุทธรณ์ต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นทนาย ทูลขอความดีของพระเจ้าผู้ช่วย พระเจ้า “ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” โรม 3:26 บุตรทั้งหลายของพระเป็นเจ้าร้องทูลพระองค์ด้วยความเชื่อมั่นเพื่อหยุดการกล่าวหาของซาตานให้เจ็บบ่เสียงลง และทำให้แผนการของมารเจ็บบ่หายไป พวกเขาอธิษฐานว่า “ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการสู้ความผิด” และด้วยอำนาจ

การโต้แย้งของไม้กางเขน พระคริสต์ทรงหยุดผู้กล่าวหาที่บังอาจผู้นี้ให้เงียบ {COL 168.2}

“พระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า โอ ซาตาน พระยาห์เวห์ทรงว่ากล่าวเจ้าเถอะ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงว่ากล่าวเจ้า นี่เป็นต้นพื้นี่ถ่วงออกมาจากไฟไม่ใช่หรือ” เมื่อซาตานพยายามครอบงำประชากรของพระเจ้าด้วยความมืดและทำลายพวกเขา พระคริสต์ก็ทรงขัดขวาง ถึงแม้พวกเขาทำบาป พระคริสต์ก็ทรงรับความผิดบาปนั้นไปในใจจิตวิญญาณของพระองค์เอง พระองค์ทรงแย่งชิงเผ่าพันธุ์นี้ไว้เหมือนการดึงเอาต้นพื้นี่ออกจากไฟ พระองค์ทรงเชื่อมโยงพระองค์กับมวลมนุษย์ด้วยสภาพความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันโดยสภาพความเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า ความช่วยเหลือเข้ามาใกล้จนจิตวิญญาณที่กำลังพินาศสามารถเอื้อมถึง ศัตรูถูกปราบ {COL 169.1}

“โยชูวาสวมเสื้อตำแหน่งสกปรกยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์บอกพวกที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า จงเปลื้องเสื้อตำแหน่งที่สกปรกออกจากเขาเสีย และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า นี่แน่ะ เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้านิรมล และข้าพเจ้าว่า จงให้เขาเอาผ้าสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน เขาจึงโปกผ้าสะอาดและสวมเสื้อตำแหน่งให้ท่าน” จากนั้นโดยอำนาจจากพระเป็นเจ้า ทูตสวรรค์ให้คำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์แก่โยชูวาผู้เป็นตัวแทนประชากรของพระเจ้าว่า “ถ้าเจ้าดำเนินตามมรรคาของเราและรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่ยืนอยู่ที่นี้” แม้อยู่ที่ท่ามกลางทูตสวรรค์ที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระเจ้า เคาริยาห์ 3:3-7 {COL 169.2}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงหันไปจากผู้ທີ່พระองค์ทรงรัก โดยไม่ทรงคำนึงถึงความบกพร่องของประชากรของพระเจ้า พระองค์ทรงมีอำนาจเปลี่ยนเครื่องแต่งกายของเขาเหล่านี้ พระองค์ทรงนำเครื่องแต่งกายที่สกปรกออกไป ทรงสวมเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระองค์ให้แก่ผู้ที่เชื่อและกลับใจ และทรงเขียนคำอภัยขังชื่อของพวกเขาในหนังสือบันทึกของสวรรค์ พระองค์ทรง

ยอมรับพวกเขาเป็นของพระองค์ต่อจักรวาลแห่งสวรรค์ ชาตานผู้เป็นศัตรูนั้นเป็นผู้กล่าวหาและผู้หลอกลวง พระเจ้าประทานความยุติธรรมแก่ผู้เลือกสรรของพระองค์เอง {COL 169.3}

คำอธิษฐาน “ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการรู้ความผิด” ไม่เพียงแต่ชี้ถึงตัวชาตาน แต่ยังชี้ไปถึงตัวแทนที่มารใช้เป็นเครื่องมือในการหลอกลวงในการล่อลวงและในการทำลายประชากรของพระเจ้า ผู้ที่ตัดสินใจเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าจะมีความเข้าใจโดยผ่านประสบการณ์ว่าพวกเขามีศัตรูที่ถูกควบคุมโดยอำนาจจากเบื้องล่าง ศัตรูเหล่านี้ต่อต้านพระคริสต์ทุกอย่างก้าวด้วยความตั้งใจและสม่ำเสมอเพียงใด ไม่มีมนุษย์คนไหนผู้ได้สาวกของพระคริสต์ก็เหมือนกับพระอาจารย์ที่ถูกล่อลวงอย่างต่อเนื่องเช่นกัน {COL 170.1}

พระคัมภีร์บรรยายถึงสภาพของโลกในช่วงเวลาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ อัครสาวกยากอบวาดภาพของการโลภและการกดขี่ที่มีอยู่ว่า “ฟังให้ดีนะ พวกคนมั่งมี... ท่านสะสมสมบัติไว้สำหรับวาระสุดท้ายนี้แหละ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในนาของพวกท่านที่ท่านฉ้อโกงไว้ นั่นก็ฟ้องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องก็ดังไปถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและปล่อยตัว ทั้งยังบำรุงบำเรอจิตใจของท่านไว้เพื่อรอวันถูกฆ่า พวกท่านตัดสินใจลงโทษและฆ่าคนชอบธรรม และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านท่าน” ยากอบ 5:1-6 นี่คือภาพที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ โดยการกดขี่และการเคี่ยวเข็ญทุกรูปแบบ มนุษย์ก่อกองสมบัติไว้มหาศาล ในขณะที่เสียงร้องของเพื่อนมนุษย์ผู้หิวโหยขึ้นไปยังพระเจ้า {COL 170.2}

“ความยุติธรรมก็หันกลับและความชอบธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกลเพราะความจริงล้มเสียที่ลานเมือง และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้ ความจริงขาดหายไปและผู้พราวจากความชั่วก็ทำให้ตัวเองถูกปล้น” อีสยาห์ 59:14, 15 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามนี้ในชีวิตของพระคริสต์บนโลก พระองค์ทรงรักดีต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ทรงคำนึงถึงประเพณีและกฎระเบียบของมนุษย์ซึ่งถูกยกขึ้นมากำแทน ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงถูกเกลียดชังและถูกข่มเหง

ประวัติศาสตร์นี้เกิดขึ้นซ้ำอีก กฎและประเพณีนิยมของมนุษย์ถูกยกชูขึ้นเหนือพระบัญญัติของพระเจ้าและผู้ที่ยึดถือต่อพระบัญญัติของพระเจ้าได้รับความทุกข์ด้วยการดิ้นรนและการข่มเหง เนื่องจากความเชื่อสัตย์ของพระคริสต์ที่มีต่อพระเจ้า พระองค์ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ทำลายวันสะบาโตและหมิ่นประมาทพระเจ้า พระองค์ทรงถูกตราหน้าว่าถูกผีสิงและถูกเรียกว่าเป็นเบเอลเซบูล ผู้ติดตามของพระคริสต์จะถูกกล่าวหาและใส่ความในลักษณะเดียวกัน ฉะนั้นซาตานหวังที่จะนำพวกเขาให้ทำบาปและทำให้เกิดภัยพิบัติของพระเจ้าเสื่อมเสียไป {COL 170.3}

จากลักษณะของผู้พิพากษาในอุปมา ผู้ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือเห็นแก่เพื่อนมนุษย์นั้น พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงลักษณะและการตัดสินของการพิพากษาของสมัยนั้น และอีกไม่นานพวกเขาจะเป็นพยานในการพิพากษาพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ทุกคนสมัยตระหนักว่าในวันแห่งความทุกข์ยากนั้นพวกเขาจะพึ่งผู้ปกครองหรือผู้พิพากษาได้มากน้อยเพียงใด บ่อยครั้งผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้นจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของทางการผู้ซึ่งไม่ได้ใช้พระธรรมของพระเจ้าเป็นเครื่องนำทางและเป็นที่ปรึกษา แต่ปฏิบัติตามแรงกระตุ้นของความนึกคิดที่ไม่ได้รับการชำระและไร้กฎเกณฑ์ {COL 171.1}

ในอุปมาของผู้พิพากษาอายุติธรรม พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงแนวทางที่เราควรปฏิบัติ “พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ” ลูกา 18:7 พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเราไม่ได้ทรงกระทำการใดๆ เพื่อพิสูจน์พระองค์เองหรือช่วยตัวเอง พระองค์ทรงมอบภาระไว้กับพระเจ้า ฉะนั้นผู้ติดตามของพระองค์จึงไม่ควรกล่าวโทษหรือดิ้นรนหรือพยายามใช้กำลังเพื่อช่วยตัวเองให้รอดพ้น {COL 171.2}

เมื่อการทดลองเกิดขึ้นที่ดูเหมือนไม่อาจจะอธิบายได้ เราไม่ควรปล่อยให้สันติสุขของเราถูกทำลาย ไม่ว่าเราจะได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมเพียงใด อย่าปล่อยให้เกิดโทสะ ด้วยการปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่ในวิญญานแห่งการแก้แค้น เราจะทำลายตัวของเราเอง เราทำลายความหวังใจของเรา

ในพระเจ้าและทำให้พระวิญญูณบริสุทธิ์เศร้าพระทัย ที่ข้างตัวเรามีพยานผู้หนึ่ง เป็นผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ผู้จะยกชูเราขึ้นให้เราต่อต้านศัตรู ท่านจะปกปิดเราไว้ด้วยแสงสว่างของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม เลยจากนี้ไป ซาตานบุกผ่านไปได้ มันก้าวข้ามเกราะของแสงบริสุทธิ์ไม่ได้ {COL 171.3}

ในขณะที่โลกกำลังมุ่งหน้าไปสู่ความชั่วร้าย อย่าให้ผู้ใดคอยปลอบใจตัวเองว่าเราจะไม่พบกับความทุกข์ยาก แต่ความทุกข์ยากเหล่านี้แหละที่จะนำเราเข้าไปอยู่เบื้องพระที่นั่งของพระเจ้าสูงสุด เราแสวงหาคำปรึกษาจากพระองค์ผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญาอันไม่มีขอบเขตจำกัดได้ {COL 172.1}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงร้องทูลเราในวันยากลำบาก” สดุดี 50:15 พระองค์ทรงเชื่อเชิญเราให้ทูลต่อพระองค์ในเรื่องความทุกข์ยากสับสน สิ่งที่เป็นจำเป็นและความต้องการของเราที่จะให้พระองค์ช่วยเรา พระองค์ตรัสสั่งให้ชะม๊กเข้มนอริชฐาน ในทันทีที่ความยากลำบากเกิดขึ้น เราจะต้องเสนอคำอ้อนวอนที่จริงใจและร้อนรนต่อพระองค์ ด้วยคำอธิษฐานที่เร่งด่วน เราแสดงออกให้เห็นถึงการไว้วางใจอย่างมั่นคงของเรามีต่อพระเจ้า ความรู้สึกถึงความต้องการของเราจะนำเราไปสู่การอธิษฐานด้วยความจริงใจและพระบิดาผู้สถิตบนสวรรค์จะทรงตอบสนองต่อการวิงวอนของเรา {COL 172.2}

บ่อยครั้งที่ตกลงสู่ความทุกข์ยากจากการดำเนินที่ผิดเพี้ยนหรือกตัญญูผิดเพราะความเชื่อ ถูกทดลองให้คิดเอาเองว่าพระเจ้าลี้ภัยพวกเขาเสียแล้ว ในสายตาของมนุษย์คนเหล่านี้เป็นคนกลุ่มน้อย จากรูปการภายนอกแล้วศัตรูของพวกเขาได้รับชัยชนะ แต่อย่าให้พวกเขาคิดผิดเช่นนั้น พระองค์ผู้ทรงทนทุกข์เพื่อทุกคนและเป็นผู้ทรงแบกความโศกเศร้าและความทุกข์ยากไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาเลย {COL 172.3}

บุตรทั้งหลายของพระเจ้าไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีสิ่งปกป้อง คำอธิษฐานทำให้พระกรของพระเจ้าทรงกอบกู้เราไม่จำกัดเคลื่อนไหวเพื่อคุ้มครอง คำอธิษฐาน “พิชิตอาณาจักรต่างๆ ปกครองด้วยความเที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่างๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง” เมื่อเราฟังเรื่องของผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อแล้ว เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไรจนทำให้ “มีกำลังมากในการทำสงคราม

ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆ แยกพ่ายไป” ฮีบรู 11:33, 34 {COL 172.4}

หากเรามอบถวายชีวิตเพื่อรับใช้พระองค์ เราจะไม่ต้องตกอยู่ในสภาพที่พระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมให้ ไม่ว่าสภาพการณ์ของเราจะเป็นอย่างไร เรามีพระเจ้าผู้ทรงนำทางเรา ไม่ว่าความกังวลของเราเป็นเช่นไร เรามีพระเจ้าผู้ทรงปรึกษาที่ไม่แปรเปลี่ยน ไม่ว่าความโศกเศร้า ความเสียใจ ความเหงาของเราเป็นเช่นไร เรามีพระเจ้าผู้ทรงเป็นสหายที่เห็นใจ แม้ในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เราทำผิดไป พระคริสต์ไม่ทรงละทิ้งเรา เราจะไต่ยินพระสุรเสียงอันใสและชัดเจนตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” ยอห์น 14:6 “ท่านจะช่วยกู้คนขัดสนผู้ทุลของความช่วยเหลือ ช่วยกู้คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์” สดุดี 72:12 {COL 173.1}

พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า พระองค์ทรงได้รับเกียรติจากผู้ที่เข้ามาใกล้พระองค์ ผู้ที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ “พระองค์จะทรงพิทักษ์ผู้มีใจแน่วแน่ไว้ในสวัสดิภาพที่สมบูรณ์เพราะเขาวางใจในพระองค์” อิสยาห์ 26:3 พระกรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรงยื่นออกเพื่อนำเราก้าวต่อไปเรื่อยๆ พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงเดินขึ้นหน้าไป เราจะส่งความช่วยเหลือมาให้เจ้า การที่เจ้าขอและได้นั้นก็เพื่อที่นามเราจะได้รับเกียรติยศ เราจะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้ที่คอยจ้องในความล้มเหลวของเจ้า พวกเขาจะเห็นถ้อยคำของเรารับชัยชนะอย่างมีสง่าราศี “ทุกสิ่งที่ท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อก็จะได้” มัทธีว 21:22 {COL 173.2}

ขอให้ทุกคนที่มีความทุกข์ หรือถูกใช้อย่างอยุติธรรม จงร้องทูลพระเจ้า หันไปจากคนทั้งหลายที่มีใจแข็งดั่งเหล็ก และเสนอความต้องการแก่พระเจ้าผู้ทรงสร้างท่าน ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่เข้ามาหาพระองค์ด้วยจิตใจที่โศกเศร้า จะถูกปฏิเสธ ไม่มีคำอธิษฐานที่จริงใจจะสูญหายไป ท่ามกลางเพลงสรรเสริญของนักร้องชาวสวรรค์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของมนุษย์ที่อ่อนแอที่สุด ความต้องการของจิตใจที่เราเสนอจากภายในห้องมิดชิด คำอธิษฐานที่เราทูลขอไปขณะที่เดินทางและคำทูลขอของเราไปถึงบัลลังก์ของพระราชาแห่งจักรวาล คำเหล่านั้นหมนุษย์อาจไม่ได้ยิน แต่คำทูลของคนเหล่านั้นจะไม่จางหายไปหรือสูญหายไปท่ามกลางการงานในธุรกิจที่ดำเนินอยู่ ไม่มี

สิ่งใดปิดบังความต้องการของจิตวิญญาณ ความต้องการนั้นจะตั้งขึ้นเหนือเสียงวุ่นวายของถนนเหนือความวุ่นวายของฝูงชน ขึ้นไปยังพระราชสำนักแห่งสวรรค์ เพราะเราทูลขอต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเรา {COL 174.1}

ท่านที่คิดว่าตนเองเป็นผู้ที่ไร้คุณค่า จงอย่ากลัวที่จะมอบภาระไว้กับพระเจ้า เมื่อพระองค์ประทานตัวของพระองค์เองโดยผ่านพระคริสต์เพื่อบาปของโลก ก็ทรงสนพระทัยในจิตวิญญาณทุกดวง “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” โรม 8:32 พระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานพระวณะแห่งพระกรุณาเพื่อหนุ่ใจและเสริมกำลังแก่เราหรือ {COL 174.2}

พระคริสต์ไม่ทรงคาดหวังสิ่งใดมากไปกว่าการที่จะทรงไถ่มรดกของพระองค์จากการครอบงำของซาตาน แต่ก่อนที่เราจะได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของซาตานจากภายนอกนั้น เราจะต้องได้รับการช่วยกู้ออกจากกำลังของมันจากภายในเสียก่อน พระยาห์เวห์ทรงอนุญาตให้มีการทดลองเพื่อเราจะได้รับการชำระจากทางโลก จากการเห็นแก่ตัว จากลักษณะอุปนิสัยที่ยาบกร้านไม่เหมือนพระคริสต์ พระองค์ทรงอนุญาตให้กระแสน้ำแห่งความทุกข์ยากไหลผ่านจิตวิญญาณของเรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์และพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ทรงใช้มาเพื่อให้เรามีความหวังใจอย่างลึกซึ้งในการชำระจากมลทินและหลุดพ้นจากการทดลอง ให้มีชีวิตที่สะอาดกว่าเดิม บริสุทธิ์กว่าเดิมและมีความสุขมากกว่าเดิม บ่อยครั้งที่เราเข้าสู่เตาไฟแห่งการทดลองด้วยจิตวิญญาณที่ดำมืดด้วยความเห็นแก่ตัว หากเรามีความอดทนในการทดสอบที่โหดร้ายนี้ เราจะหลุดพ้นออกมามีชีวิตที่สะอาดกว่าพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เมื่อพระประสงค์ในความทุกข์ยากสัมฤทธิ์ผล “พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านปรากฏอย่างความสว่างและให้ความยุติธรรมของท่านปรากฏอย่างเที่ยงวัน” สดุดี 37:6 {COL 174.3}

หากพระเจ้าจะปฏิเสธไม่ตอบคำอธิษฐานแก่ประชากรของพระองค์ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องวิตก ภัยอันตรายจะเกิดจากการถ้อยขณะตกอยู่ในการ

ทดลองและการล่อลวงเพราะไม่เพียรทนในการอธิษฐาน {COL 175.1}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงสำแดงความเมตตาต่อหญิงชาวฟินิเซีย พระทัยของพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเห็นใจต่อความทุกข์ของเธอ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เธอรับความมั่นใจทันทีว่าคำอธิษฐานของเธอพระองค์ทรงสดับฟังแล้ว แต่พระองค์มีพระประสงค์ที่จะสอนบทเรียนแก่สาวกทั้งหลายและชั่วเวลาหนึ่งดูเหมือนว่าพระองค์ทรงเพิกเฉยต่อการร้องทูลขอจากจิตใจที่แตกสลายของเธอ เมื่อความเชื่อเธอได้เปิดเผยออกมา พระองค์ตรัสคำเยินยอและให้เธอจากไปด้วยความหวังอันมีค่าตามที่ขอ สาวกไม่เคยลืมบทเรียนนี้และบันทึกไว้เพื่อให้เห็นถึงผลของการอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน {COL 175.2}

พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่ใส่ความเพียรไว้ในจิตใจของคุณแม่ ผู้ไม่ยอมท้อถอย พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ประทานความกล้าหาญและความตั้งใจแก่หญิงม่ายในการเข้ามาหาผู้พิพากษา เมื่อหลายศตวรรษก่อนในการปล้ำสู้อย่างลึกลับที่ริมฝั่งแม่น้ำบอบอก พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ตลใจยาโคบด้วยความเชื่อที่เพียรพยายามเช่นเดียวกัน และความไว้วางใจที่พระองค์เองทรงปลุกฝังไว้ นั่น พระองค์ไม่ได้ละเลยที่จะตอบแทน {COL 175.3}

พระองค์ผู้ประทับอยู่ในผลิปปาแห่งสวรรค์ทรงพิพากษาด้วยความชอบธรรม พระองค์ทรงพอพระทัยในประชากรทั้งหลายของพระองค์ที่ต้องดิ้นรนต่อสู้กับการทดลองในโลกแห่งบาปมากยิ่งขึ้นกว่าหมู่มนุษย์ที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ {COL 176.1}

ณ จุดเล็กๆ นี้นี้ของโลก ทั้งจักรวาลแสดงออกถึงความสนใจอันยิ่งใหญ่ เพราะพระคริสต์ทรงชำระค่าไถ่ด้วยราคาอันประเมินค่าไม่ได้เพื่อแลกจิตวิญญาณที่อาศัยอยู่ในที่นี่ พระผู้ไถ่ของโลกทรงเชื่อมโยงโลกกับสวรรค์ด้วยสายเชื่อมของชาวสวรรค์ เพราะผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้าอยู่ที่นี่ ชาวสวรรค์ยังคงเยี่ยมเยียนโลกเหมือนครั้งสมัยที่มาดำเนินและสนทนากับอับราฮัมและโมเสส ท่ามกลางกิจกรรมอันวุ่นวายสับสนของเมืองใหญ่ ท่ามกลางฝูงชนที่แออัดบนทางหลวงและศูนย์กลางธุรกิจ ที่ๆ ซึ่งตั้งแต่เช้าจรดเย็น ผู้คนเหล่านั้นมีชีวิตทำธุรกิจและดูกีฬาและสนุกสนานกับสิ่งบันเทิงเหมือนกับว่า

ทั้งหมดนี้คือชีวิต มีคนน้อยนักที่จะไตร่ตรองถึงความจริงที่ไม่อาจมองเห็นได้ แม้แต่ที่นี้สวรรค์ยังเฝ้ามองดูและมีเหล่าผู้บริสุทธิ์เฝ้าสังเกต มีผู้แทนที่ตาเปล่ามองไม่เห็นคอยสังเกตทุกคำพูดและการกระทำทุกอย่างของมนุษย์ ในทุกการชุมนุมทางธุรกิจและการบันเทิง ในทุกสถานที่ที่มีสการจะมีผู้ฟังเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่ตาเปล่าจะมองเห็น บางครั้งชาวสวรรค์รู้ดูผ่านซึ่งบดบังโลกอีกโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็นออกเพื่อให้ความคิดหันเหออกจากการเร่งรัดและเร่งรีบของชีวิต มาเพื่อไตร่ตรองว่ามีพยานในอีกโลกที่มองไม่เห็นนั้นคอยเฝ้าดูการกระทำหรือคำพูดของเรา {COL 176.2}

เราต้องทำความเข้าใจในภารกิจของทูตสวรรค์ผู้มาเยือนให้ดียิ่งขึ้น จะเป็นการดีอย่างยิ่งที่จะคำนึงว่าในการงานของเราทุกอย่าง เรามีผู้ร่วมงาน และมีผู้คอยดูแลเอาใจใส่จากชาวสวรรค์ กองทัพแห่งความสว่างและฤทธิ์อำนาจที่ตาเปล่ามองไม่เห็นจะอยู่เคียงข้างผู้ที่มิให้อ่อนสุภาพและถ่อม เป็นผู้มีใจเชื่อและอ้างพระสัญญาของพระเจ้า เครูบและเสราฟิมและทูตสวรรค์ผู้มีพลังกำลังยิ่งใหญ่ นับหมื่นนับแสนยกกำลังยืนอยู่ที่พระหัตถ์ข้างขวาเป็น “วิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้รับความรัก” ฮีบรู 1:14 {COL 176.3}

ทูตสวรรค์ผู้สื่อข่าวเหล่านี้จดบันทึกคำพูดและการกระทำของบรรดาบุตรของมนุษย์ การกระทำอันโหดร้ายหรืออยุติธรรมทุกอย่างที่ทำต่อประชากรของพระเจ้า ทุกคนที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ยากโดยอำนาจของสมุนชั่วของมารจะถูกจดบันทึกไว้ในสวรรค์ {COL 177.1}

“พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรงอดทนได้ หรือ เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขา โดยเร็ว” ลูกา 18:7, 8 {COL 177.2}

“อย่าละทิ้งความไว้วางใจของท่าน อันจะนำมาซึ่งบำเหน็จยิ่งใหญ่ ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความทรหดอดทน เพื่อท่านจะสามารถทำตามพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านก็จะได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ นั่น เพราะอีกเพียงไม่นาน พระองค์ผู้จะเสด็จมาก็เสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า” ฮีบรู 10:35-37

“เพราะฉะนั้น พี่น้องเอ๋ย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดุจซึ่งชาวนายังรอคอยพืชผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน อดทนรอยคอยจนกว่าฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูจะมา ท่านทั้งหลายก็ต้องอดทนอย่างนั้น จงทำให้ดีไว้ เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว”
ยากอบ 5:7, 8 {COL 177.3}

การอดทนนานของพระเจ้านำอัครรรยี่งนัก ความยุติธรรมรอคอยมานานแล้ว ในขณะที่ยังร้องขอให้คนบาปปรับความเมตตา แต่ “ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์” สดุดี 97:2 “พระยาห์เวห์ที่ริ้วขำ” แต่พระองค์ “ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้คนผิดลอยนวล พระมรรคาของพระองค์อยู่ในพายุหมุนและพายุและเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์” นาฮูม 1:3 {COL 177.4}

โลกละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างอาจหาญ เพราะความอดทนนานของพระองค์ มนุษย์เหยียบย่ำสิทธิอำนาจของพระองค์ พวกเขาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อกดขี่และทารุณมรดกของพระองค์โดยกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระเจ้าผู้สูงสุดมีความรู้หรือ” สดุดี 73:11 แต่มีเส้นขวางกั้นเส้นหนึ่งที่เขาผ่านไปไม่ได้ เวลาใกล้จะถึงแล้วเมื่อพวกเขาจะไปถึงขอบเขตที่บ่งไว้ แม้ขณะนี้พวกเขาก็เกือบจะละเมิดขีดความอดทนนานของพระเจ้า คือขีดจำกัดของพระกรุณาธิคุณของพระองค์ ขีดจำกัดของพระเมตตาของพระองค์ พระองค์จะทรงเข้าขัดขวางเพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงพระเกียรติของพระองค์เอง เพื่อทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ และเพื่อกดความอธรรมที่ฟองตัวไว้ {COL 177.5}

ในสมัยของโนอาห์ มนุษย์ละเลยพระบัญญัติของพระเจ้าจนกระทั่งความทรงจำทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระเจ้าอันตรธานไปจากโลก ความชั่วของพวกเขาทะยานสูงขึ้นจนกระทั่งพระยาห์เวห์ให้นำน้ำมาท่วมโลกและกวาดล้างคนชั่วไป {COL 178.1}

ในแต่ละยุคพระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยวิธีการทำงานของพระองค์ เมื่อวิกฤตการณ์มาถึง พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองและทรงเข้าขัดขวางการทำงานตามแผนการของซาตาน บ่อยครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เหตุการณ์

ในประเทศชาติ ในครอบครัว ในตัวบุคคลทำให้เกิดวิกฤตการณ์เพื่อให้การทรงเข้าขัดขวางของพระองค์จะถูกเปิดเผยให้เห็นเด่นชัดขึ้น จากนั้นก็จะทรงสำแดงให้เห็นว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งในอิสราเอลผู้ทรงรักษาพระบัญญัติของพระองค์ไว้และทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ {COL 178.2}

ในขณะที่ความชั่วร้ายแพร่ขยายออกไป ขอให้เรารู้ว่าวิกฤตการณ์ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายกำลังเข้ามาใกล้แล้ว เมื่อการทำทายเป็นเชื่อฟังพระบัญญัติแพร่ไปเกือบทั่วโลก เมื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันกดขี่ข่มเหงและทรมาณประชากรของพระเจ้า พระยาห์เวห์จะทรงเข้าขัดขวาง {COL 178.3}

เวลาใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อพระองค์จะตรัสว่า “มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของท่านและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป เพราะดูเถิด พระยาห์เวห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลกเพราะความบาปผิดของเขาทั้งหลายและแผ่นดินโลกจะเผยโลหิต ซึ่งล้นอยู่บนมันและจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก” อิสยาห์ 26:20, 21 ขณะนี้ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนอาจคิดโง่งและกดขี่ผู้ยากไร้ พวกเขาอาจปล้นหญิงม่ายและเด็กกำพร้า พวกเขาอาจปล่อยตัวทำตามความเกลียดชังแบบชาตान เพราะพวกเขาไม่อาจควบคุมจิตใจสำนึกของประชากรพระเจ้าได้ แต่สำหรับเรื่องทั้งหมดนี้พระเจ้าจะทรงนำเข้าสู่การพิพากษา “การพิพากษาย่อมไม่เมตตาต่อคนที่ไม่แสดงความเมตตา” ยากอบ 2:13 ไม่นานจากนี้ไปพวกเขาจะยืนอยู่เบื้องพระองค์ผู้พิพากษาของทั่วโลก เพื่อให้การกับความเจ็บปวดที่พวกเขาทำต่อร่างกายและจิตวิญญาณของมรดกของพระองค์ ขณะนี้พวกเขาอาจหมกมุ่นอยู่กับการใส่ร้ายอันเทียมเท็จ พวกเขาอาจเยาะเย้ยผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ทำงานของพระองค์ พวกเขาอาจออกคำสั่งขังผู้เชื่อของพระองค์ไว้ในคุก ล่ามโซ่ไว้ด้วยกัน เนรเทศและฆ่าให้ตาย แต่สำหรับความเจ็บปวดแต่ละครั้ง น้ำตาแต่ละหยดที่ไหลออกมาพวกเขาจะต้องรับผิดชอบ พระเจ้าจะทรงตอบแทนบาปของพวกเขาสองเท่า พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ในการพิพากษาเกี่ยวกับกรุงบาบิโลนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรที่หันหลังให้กับความเชื่อ ว่า “บาปของนครนั้นกองสูงขึ้นไปสวรรค์แล้ว และพระเจ้าทรงจำการอธรรม

ของนครนั้นแล้ว จงทำกับนครนั้นเหมือนอย่างทีนครนั้นเคยทำกับคนอื่น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้อยทีนครนั้นได้ผสมไว้ ก็จงผสมเหล้าลงไปเป็นสองเท่า” วิวรณ 18:5, 6 {COL 178.4}

จากประเทศอินเดีย อาฟริกา จีน หมู่เกาะของมหาสมุทรและดินแดนต่าง ๆ ที่ชื่อว่าเป็นดินแดนของคริสเตียน เสียงร้องทุกข์ของมนุษย์ขึ้นไปยังพระเจ้า อีกไม่นานเสียงนั้นจะได้รับการตอบสนอง พระเจ้าจะทรงล้างความเสื่อมทรามของศีลธรรมออกไปจากโลก ไม่ใช่ด้วยน้ำท่วมเหมือนเช่นสมัยของโนอาห์แต่ด้วยทะเลเพลิงที่ไม่อาจดับได้ด้วยวิธีการใดๆ ของมนุษย์ {COL 179.1}

“จะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยกู้ คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” ดาเนียล 12:1 {COL 179.2}

พระคริสต์จะทรงรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระองค์จากห้องคุกใต้ดิน จากที่กักขัง จากแดนประหาร จากภูเขาและทะเลทราย จากถ้ำของโลกและใต้ท้องทะเล ขณะที่อยู่ในโลกพวกเขาสิ้นเนื้อประดาตัว มีความทุกข์ลำเค็ญ และทรมาน คนนับล้านไปสู่อุทุมฝังศพด้วยชื่อเสียงที่เสียไปเพราะพวกเขา ปฏิเสธที่จะยอมต่อการกล่าวอ้างหลอกลวงของซาตาน โดยการพิพากษาของศาลมนุษย์ บุตรของพระเจ้าถูกกล่าวหาว่าเป็นนักโทษที่ชั่วที่สุด แต่วันนั้นใกล้เข้ามาแล้วเมื่อ “พระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา” สดุดี 50:6 แล้วการตัดสินใจของโลกจะพลิกกลับ พระองค์ “จะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก” อีสยาห์ 25:8 จะมีการมอบเสื้อสีขาวให้แก่เขาทุกคน วิวรณ 6:11 “และคนทั้งหลายจะเรียกพวกเขาว่าชนชาติบริสุทธิ์ ผู้รับการไถ่ไว้แล้วของพระยาห์เวห์” อีสยาห์ 62:12 {COL 179.3}

ไม่ว่าพวกเขาจะถูกเรียกให้แบกกางเขนชนิดใด ไม่ว่าจะมีการสูญเสียไปมากเพียงไร ไม่ว่าคนเหล่านี้ได้รับการทรมานจากการกดขี่เพียงไร แม้กระทั่งการสูญเสียชีวิตในโลกนี้ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะได้รับการตอบแทนอย่างเต็มที่ “พวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย” วิวรณ 22:4 {COL 179.4}

บทที่ 14 “คนนี้ต้อนรับคนบาป”

อ้างอิงจาก ลูกา 15:1 – 10

ขณะที่ “บรรดาคณเฑาะ์ภาษีและพวกคนบาป” ชุมล้อมรอบพระคริสต์ พวกธรรมาจารย์แสดงออกถึงความไม่พอใจพูดว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา” ลูกา 15:1, 2 {COL 185.1}

ด้วยคำกล่าวหานี้ พวกเขาพูดเป็นเชิงว่าพระคริสต์ทรงชอบคบกับคนบาปและคนชั่วและไม่มีความรู้สึกต่อความชั่วของพวกเขา พวกเขาได้รับปีตารู้สึกผิดหวังในพระเยซู ทำไมพระองค์ผู้ทรงอ้างว่าตนเองเป็นผู้มีอุปนิสัยสูงส่งจึงไม่เข้ามาร่วมกลุ่มกับพวกเขาและปฏิบัติตามวิธีการสั่งสอนของพวกเขา ทำไมพระองค์จึงดำเนินไปอย่างไม่แสสร้ง ทำงานกับคนทุกชนชั้น พวกเขาพูดว่า หากพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง พระองค์คงจะต้องร่วมมือกับพวกเขาและจะปฏิบัติต่อคนเฑาะ์ภาษีและคนบาปด้วยการไม่ให้

ความสนใจคนเหล่านี้ เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ผู้พิทักษ์สังคมโกรธเคือง พระองค์ผู้ที่พวกเขามีความขัดแย้งอยู่อย่างสม่ำเสมอ แต่ถึงกระนั้นชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ทำให้คนเหล่านี้หวาดหวั่นและเป็นสิ่งที่คอยเตือนพวกเขาตน พระองค์ยังเข้าหาผู้คนที่สังคมรังเกียจด้วยความเห็นใจ ผู้นำเหล่านี้ไม่เห็นด้วยกับวิธีการของพระองค์ พวกเขาถือว่าตัวเองเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง เป็นผู้ดีและเป็นเลิศในการเคร่งศาสนา แต่แบบอย่างของพระคริสต์เปิดโปงความเห็นแก่ตัวของพวกเขา {COL 185.2}

พวกเขาโกรธที่เห็นคนทั้งหลายที่ดูเหมือนรับบีและไม่เคยเห็นไปธรรมศาลาพากันห้อมล้อมพระเยซูและฟังคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยใจจดจ่อ ฆราวาสและฟาริสีรู้สึกเหมือนถูกกล่าวโทษเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ที่บริสุทธิ์ แล้วทำไมพวกคนเก็บภาษีและคนบาปจึงถูกชักชวนให้เข้าหาพระเยซูได้อย่างไร {COL 186.1}

คนเหล่านี้ไม่ทราบเลยว่า คำอธิบายนั้นอยู่ที่คำกล่าวหาที่ดูหมิ่นของพวกเขาที่ว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาป” ลูคา 15:2 จิตวิญญาณที่เข้ามาหาพระเยซูสัมผัสกับพระองค์ได้ว่าแม้สำหรับพวกเขาก็ยังมีทางหนีจากหลุมแห่งบาป พวกฟาริสีแม้แต่การดูถูกและกล่าวโทษคนเหล่านั้นแต่พระคริสต์ต้อนรับพวกเขาราวกับว่าเป็นบุตรของพระเจ้าที่ห่างเหินจากปราสาทของพระบิดาไปแล้ว แต่พระทัยของพระบิดายังไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาไป ความทุกข์ยากและบาปของพวกเขายังทำให้เป็นเป้าหมายแห่งความเมตตาของพระองค์ พวกเขายิ่งออกห่างไปไกลจากพระองค์มากเท่าใด พระองค์ก็ยิ่งรอคอยมากขึ้นและยิ่งต้องการเสียสละให้มากขึ้นเพื่อช่วยกู้พวกเขากลับคืนมา {COL 186.2}

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ครูของชาวอิสราเอลควรต้องเรียนรู้จากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพวกเขาภาคภูมิใจที่ เป็นผู้เก็บรักษาและอธิบายด้วยความหวังเหนือกษัตริย์ดาวิดผู้ซึ่งล้มลงต่อบาปที่นำไปสู่ความตายไม่ได้เขียนไว้หรือว่า “ข้าพระองค์หลงเงินดั่งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์” สดุดี 119:176 มีคำห้ไม่ได้แสดงถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปไว้หรือ “ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์ผู้ทรงอภัย และทรงมองข้ามการทรยศของคนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านมิได้ทรงพระพิโรธ

เป็นนิตย์ เพราะพระองค์ท่านพอพระทัยในความรักมั่นคง” มีคำห์ 7:18 {COL 186.3}

แกะสลัก

เวลานี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงเตือนสติผู้ฟังของพระองค์ถึงคำสอนของพระคัมภีร์ แต่พระองค์ทรงร้องขอให้พวกเขาดูจากพยานของประสบการณ์ของพวกเขาเอง ผืนดินราบเรียบอันกว้างใหญ่ไพศาลทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเป็นทุ่งหญ้าอันอุดมสมบูรณ์ของฝูงสัตว์ และในหุบเขาที่มีน้ำไหลผ่านและบนเนินเขาอันอุดมด้วยป่าไม้มีแกะหลงหายมากมายเดินเร่ร่อนอยู่ ซึ่งกำลังรอคอยการค้นหของผู้เลี้ยงเพื่อนำไปอยู่ภายใต้การดูแลของเขา ท่ามกลางฝูงชนที่ล้อมรอบพระเยซูนั้น มีผู้เลี้ยงแกะ และผู้ที่นำเงินลงทุนเลี้ยงฝูงสัตว์เหล่านั้นและทุกคนก็ชื่นชอบกับภาพประกอบของพระองค์ “ใครในพวกท่านที่มีแกะร้อยตัวและตัวหนึ่งหลงหายไป จะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ” ลูคา 15:2 {COL 186.4}

พระเยซูตรัสว่า จิตวิญญาณเหล่านี้ที่ท่านดูหมิ่นเป็นสมบัติของพระเจ้า คนเหล่านี้มีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ทั้งโดยการสร้างและโดยการไถ่ ดังเช่นผู้เลี้ยงแกะรักแกะของเขา พระเจ้าทรงรักจิตวิญญาณที่ถูกทอดทิ้งด้วยความรักที่สูงส่งกว่านี้เพียงไร มนุษย์อาจปฏิเสธการเรียกร้องจากความรักของพระองค์ พวกเขาอาจจะหนีออกห่างไปจากพระองค์ อาจเลือกเจ้านายคนอื่นถึงกระนั้นก็ตามเขาเป็นของพระองค์และพระองค์ทรงหวังที่จะให้คนของพระองค์กลับมา พระองค์ตรัสว่า “เหมือนผู้เลี้ยงแกะเสาะหาฝูงแกะเมื่อเขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราก็จะเสาะหาแกะของเราเช่นนั้น และเราจะช่วยพวกแกะให้รอดพ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งพวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่เมื่อวันที่มีเมฆและมีดทับ” เอเศเคียล 34:12 {COL 187.1}

ผู้เลี้ยงแกะในอุปมาออกไปหาแกะตัวเดียว แม้จะเป็นเพียงหนึ่งตัว แต่ก็ยังนับว่ามีค่า ฉะนั้นหากมีจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวที่หลงหาย พระ

คริสต์ก็พร้อมจะตายแทนที่เพื่อจิตวิญญาณดวงนี้ {COL 187.2}

แกะที่หลงไปจากฝูงเป็นสัตว์ที่ช่วยตัวเองไม่ได้เลย ผู้เลี้ยงจะต้องตามหามัน เพราะมันหาทางกลับไม่ได้ จิตวิญญาณที่หลงหายไปจากพระเจ้าก็เช่นกัน พวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ นอกจากการได้รับการช่วยเหลือจากความรักของพระเจ้าเท่านั้น ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะไม่มีทางกลับไปหาพระเจ้าได้ {COL 187.3}

เมื่อผู้เลี้ยงแกะพบว่าแกะของเขาหายไปหนึ่งตัว เขาไม่ได้มองดูแกะที่อยู่อย่างปลอดภัยในคอกและพูดว่า “เรามีแกะตั้งเก้าสิบเก้าตัว การออกตามหาแกะเพียงตัวเดียวที่หลงไปนั้นจะนำความยุ่งยากมาให้เรามากเกินไป ปล่อยให้มันกลับมาเอง และเราจะเปิดประตูคอกแกะและให้มันเข้ามาเอง” แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เวลาไม่นานนักหลังจากที่ทราบว่าง่าย ผู้เลี้ยงแกะก็มีความทุกข์และกังวลใจ เขานับฝูงแกะซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อเขาแน่ใจว่ามีตัวหนึ่งหาย เขาถอนหายใจไม่ได้ เขาจะแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในคอกและออกตามหาตัวที่หาย คำคินยังมีดและยิงน่ากลัวมากเท่าไร ทางนั้นยิ่งอันตรายมากอย่างไรผู้เลี้ยงแกะจะมีความกังวลมากขึ้นเท่านั้น และจะค้นหาอย่างเอาจริงเอาจังมากขึ้น เขาใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อหาแกะตัวเดียวที่หายไป {COL 187.4}

เมื่อเขาได้ยินเสียงร้องอันแผ่วเบาแต่ไกลในครั้งแรก เขาก็รู้สึกโล่งอก เขาตามเสียงนั้นไปโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยง เขาปีนป่ายไปตามที่สูงชันไปยังริมหน้าผา เขาค้นหาไป เสียงร้องที่แผ่วเบาบ่งบอกว่าแกะของเขา กำลังจะตาย ในที่สุดความพยายามของเขาก็ได้รับการตอบสนอง เขาพบแกะที่หายไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้ต่อว่าแกะที่ทำให้เขาได้รับความยุ่งยากลำบาก ไม่ได้ใช้แส้ไล่ตีให้มันลุกเดิน ผู้เลี้ยงไม่ได้พยายามแม้แต่จะลากจูงมันกลับบ้าน เขาอุ้มสัตว์ที่ตัวสั้นเทาขึ้นพาดบนป่าด้วยความยินดี หากมันรับบาดเจ็บหรือฟกช้ำ เขาก็อุ้มมันไว้กับอ้อมแขน กอดมันแนบหน้าอกเพื่อให้มันรับความอบอุ่นจากหัวใจของเขา เพื่อให้ชีวิตแก่มันอีกครั้ง ผู้เลี้ยงมีความยินดีปรีดาที่การค้นหาของตนไม่สูญเปล่า จึงอุ้มมันกลับไปยังฝูงแกะอีกครั้ง {COL 188.1}

ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ไม่ได้เสนอให้เราเห็นภาพผู้เลี้ยงแกะที่เศร้าหมองกลับบ้านโดยไม่มีแกะ อุปมาไม่ได้กล่าวถึงความล้มเหลวแต่พูดถึงความสำเร็จและความสุขที่ค้นพบสิ่งที่หาย นี่แหละเป็นการรับประกันจากเบื้องบนว่า แม้แกะในฝูงของพระเจ้าที่หลงหายไปก็ไม่ได้ถูกมองข้าม ไม่มีตัวใดถูกทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ ทุกคนที่ยอมจำนนที่จะรับการไถ่ พระคริสต์จะทรงช่วยเขาจากหุบเหวแห่งความชั่วและจากขวากหนามแห่งบาป {COL 188.2}

จิตวิญญาณที่สิ้นหวังทั้งหลาย จงมีกำลังใจ แม้ว่าท่านทำบาปชั่วมากเท่าใดก็ตาม อย่าคิดว่าพระเจ้าอาจจะอภัยความผิดของท่านและอนุญาตให้ท่านเข้าไปอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มก่อน ในขณะที่ท่านยังทรยศต่อผู้พระองค์อยู่ พระองค์ทรงออกตามหาท่าน ด้วยจิตใจที่อ่อนโยนของผู้เลี้ยงแกะ พระองค์ทรงละแกะเก้าสิบเก้าตัวและเข้าไปในป่าเพื่อค้นหาตัวที่หลงหาย จิตวิญญาณที่บอบช้ำและบาดเจ็บและจวนจะพินาศนั้น พระองค์ทรงกอดด้วยแขนแห่งความรักและแบกกลับมาด้วยความยินดีจนถึงคอกด้วยความปลอดภัย {COL 188.3}

ชาวิวสอทนกันมาก่อนที่พระเจ้าจะทรงยื่นความรักให้แก่คนบาป เขาจะต้องกลับใจเสียก่อน ในทัศนะของพวกเขา การกลับใจใหม่เป็นการกระทำของมนุษย์เพื่อให้สวรรค์พอพระทัย และก็เพราะความคิดเช่นนี้ที่ทำให้พวกพาริสีร้องขึ้นด้วยความประหลาดใจและความโกรธเคืองว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาป” ตามแนวความคิดของคนเหล่านี้ พระองค์จะต้องไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าใกล้พระองค์ นอกจากผู้ที่กลับใจใหม่แล้ว แต่ในอุปมาเรื่องแกะหลงหายนั้น พระคริสต์ทรงสอนว่าความรอดไม่ได้มาจากการที่เราแสวงหาพระเจ้า แต่โดยการที่พระเจ้าทรงค้นหาเรา “ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาเลวทรามเหมือนกันสิ้น” โรม 3:11, 12 เราไม่ได้กลับใจเพื่อจะให้พระเจ้ารักเรา แต่พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราเพื่อเราจะกลับใจได้ {COL 189.1}

ในที่สุดเมื่อแกะที่หลงทางถูกรับกลับบ้าน ความรู้สึกยินดีปรีดาของผู้เลี้ยงแกะก็จะแสดงออกมาด้วยเสียงเพลงไพเราะแห่งความชื่นชม เขาเรียก

มิตรสหายและเพื่อนบ้านมาและพูดกับพวกเขาว่า “มาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าพบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว” ลูคา 15:6 เช่นเดียวกัน เมื่อพระผู้เลี้ยงแกะพบคนพเนจร สวรรค์และโลกร่วมกันขอบพระคุณและชื่นชมยินดี {COL 189.2}

“จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเรื่องคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ยอมกลับใจ” ลูคา 15:7 พระคริสต์ตรัสว่า ฟาริสีทั้งหลาย ท่านถือว่าท่านเป็นที่ขอบพระทัยของสวรรค์ ท่านคิดว่าตัวท่านมั่นคงอยู่ในความชอบธรรมของตัวเอง ขอให้รู้ไว้เถิดว่า หากท่านไม่ต้องการกลับใจแล้ว ภารกิจของเรานั้นก็ไม่ใช่มีไว้เพื่อท่าน จิตวิญญาณที่ขัดสนเหล่านี้ตระหนักถึงความขัดสนและบาปผิดของตน พวกเขานี้แหละที่เราต้องการมาช่วย ทูตสวรรค์สนใจผู้หลงหายเหล่านี้ที่ท่านดูหมิ่น ท่านบ่นและเยาะเย้ยเมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งมาติดสนิทกับเรา แต่จงรู้ไว้เถิดว่า ทูตสวรรค์ต่างชื่นชมยินดีและเสียดายแห่งชัยชนะก็จะตั้งไปทั่วพระราชวังเบื้องบน {COL 189.3}

พวกเรียบีมีคำพูดติดปากว่า ในสวรรค์มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนหนึ่งที่ทำบาปต่อพระเจ้าถูกทำลาย แต่พระเยซูทรงสอนว่า การทำลายนั้นเป็นสิ่งแปลกประหลาดสำหรับพระเจ้า สิ่งที่ชาวสวรรค์ชื่นชมนั้น คือการนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนให้แก่จิตวิญญาณที่พระเจ้าทรงสร้าง {COL 190.1}

เมื่อใครก็ตามที่หลงหายไปไกลเพราะอยู่ในบาป พยายามแสวงหาทางกลับมามาหาพระเจ้า เขาจะพบกับการตีเตียนและไม่ไว้วางใจ จะมีคนสงสัยการกลับใจของเขาว่าจริงใจหรือไม่ หรือจะกระซิบกันว่า “เขาเป็นคนไม่แน่วแน่ ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะยึดมั่นไปตลอด” คนเหล่านี้ไม่ได้ทำงานของพระเจ้า แต่ทำงานของซาตานผู้กล่าวโทษพี่น้องด้วยการตีเตียน จอมชั่วร้ายหวังที่จะทำลายกำลังใจของจิตวิญญาณดวงนั้นและผลักไสให้เขาออกห่างไกลจากความหวังและพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น ขอให้คนบาปที่กลับใจใคร่ครวญถึงความชื่นชมยินดีในสวรรค์ที่มีคนหลงหายคนหนึ่งกลับมา ให้เขาฟ้านึกในความรักของพระเจ้าและอย่าท้อแท้เพราะการดูหมิ่นและความสงสัยของ

พวกฟาริสี {COL 190.2}

รับปีเข้าใจเป็นอย่างดีว่าอุปมาของพระคริสตนั้นเน้นถึงคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ว่าอุปมานี้มีความหมายที่กว้างไกลกว่านี้ พระคริสต์ทรงเปรียบลูกแกะที่หลงหายนั้นว่าไม่เพียงหมายถึงคนบาปคนหนึ่งที่ยาไป แต่หมายถึงโลกใบหนึ่งที่ละทิ้งพระเจ้าและถูกบาปทำลาย โลกนี้เป็นเพียงอะตอมหนึ่งที่อยู่มากกลางสารพัดสิ่งอันมีอยู่อย่างมหาศาลที่พระองค์ทรงครอบครอง ถึงกระนั้นก็ตามโลกใบน้อยๆ ที่หลงหายนี้ ก็เปรียบเสมือนลูกแกะตัวหนึ่งที่หลงหายที่มีค่าในสายพระเนตรมากกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปจากฝูง พระคริสต์องค์ผู้บัญชาการแห่งความรัก ผู้ควบคุมพระราชวังแห่งสวรรค์ ทรงก้าวลงจากฐานอันสูงส่งของพระองค์ ทรงวางพระสิริที่ทรงมีร่วมกับพระบิดาลงเพื่อมาช่วยโลกใบเดียวที่หลงหายนี้ เพราะเหตุนี้พระองค์ทรงละโลกเบื้องบนที่ปราศจากบาป เหมือนกับทรงทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวที่รักพระองค์และเสด็จมายังโลกนี้ “ถูกแทงเพราะความทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา” อีสยาห์ 53:5 พระเจ้าประทานพระองค์เองในพระบุตรเพื่อพระองค์จะทรงมีความสุขในการรับลูกแกะที่หลงหายกลับคืนมา {COL 190.3}

“ลองคิดถึง พระบิดาได้ประทานความรักแก่เราเพียงไรที่เราได้ชื่อว่า เป็นลูกของพระเจ้า” 1 ยอห์น 3:1 และพระคริสต์ตรัสว่า “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น” ยอห์น 17:18 เพื่อเห็นแก่ “ความยากลำบากอย่างพระคริสต์ที่ทรงทนเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร” โคลโลสี 1:24 จิตวิญญาณทุกดวงที่พระคริสต์ทรงช่วยกู้มานั้นได้รับการทรงเรียกในนามของพระคริสต์เพื่อทำงานของการหาผู้หลงหาย ชนชาติอิสราเอลละเลยงานนี้ ทุกวันนี้ผู้อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ก็ละเลยงานนี้ด้วยไม่ใช่หรือ {COL 191.1}

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ท่านลงมือค้นหาและนำผู้ที่หลงหายกลับมาแยกออกได้ก็คน เมื่อท่านหันหลังให้กับผู้ที่ดูเหมือนว่าไม่มีหวังและไม่นาสนใจ ท่านรู้สึกตัวใหม่ว่าท่านกำลังละเลยจิตวิญญาณที่พระคริสต์ทรงแสวงหาอยู่ในเวลาที่ท่านหันหลังให้กับพวกเขา พวกเขาอาจจะอยู่ในสภาพที่ต้องการ

ความเห็นใจจากท่านมากที่สุด ในที่ประชุมนมัสการทุกแห่งยังมีจิตวิญญาณที่รอคอยการพักผ่อนและสันติสุข พวกเขาอาจดูเหมือนกำลังดำเนินชีวิตอย่างไม่มีความกังวลใจ แต่พวกเขาก็ไม่ใช่ว่าไม่มีความรู้สึกต่อการชักนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย มีหลายคนในพวกเขา กลับใจมาหาพระคริสต์ได้ {COL 191.2}

หากลูกแกะที่หลงหายไม่ได้ถูกนำกลับมายังฝูง มันจะหลงหายจนพินาศไป และจิตวิญญาณจำนวนมากตกลงไปสู่ความหายนะเพราะขาดมือที่ยื่นออกไปเพื่อการช่วยให้รอด ผู้ที่หลงผิดเหล่านี้ดูเหมือนเป็นคนใจแข็งและไม่มีคามยั้งคิด แต่ถ้าหากคนเหล่านี้ได้รับโอกาสเช่นเดียวกับที่ผู้อื่นได้รับ พวกเขาอาจจะแสดงคุณงามความดีและความสามารถในการทำสิ่งที่มีประโยชน์ออกมาได้มากยิ่งขึ้น ทูตสวรรค์ส่งสารผู้หลงหายเหล่านี้ ทูตสวรรค์เหล่านั้นพากันร้องให้ด้วยความสงสารขณะที่สายตาของมนุษย์แล้งน้ำใจและหัวใจปิดตายให้กับความสงสาร {COL 191.3}

โอ จิตใจที่ขาดความเห็นอกเห็นใจอย่างแท้จริงที่ให้กับผู้ที่ถูกทดลองและกระทำผิด โอ ให้เรามีน้ำใจเหมือนพระคริสต์มากยิ่งขึ้นและเห็นแก่ตัวเองให้น้อยลง ยิ่งน้อยลงก็ยิ่งดี {COL 192.1}

พาริสีเข้าใจว่าอุปมาของพระคริสต์เป็นคำติเตียนพวกเขา แทนที่พระองค์จะยกยอรับคำติเตียนของพวกเขาที่มีต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงประณามพวกเขาที่ละเลยคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ไม่ได้กระทำการนี้โดยเปิดเผยเพราะเกรงว่าพวกเขาจะปิดใจต่อต้านพระองค์ แต่ด้วยการใช้ตัวอย่าง พระองค์ทรงเปิดเผยไว้ต่อหน้าพวกเขาถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้คนเหล่านี้กระทำแต่กลับละเลย หากพวกเขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงแล้ว ผู้นำชาวอิสราเอลเหล่านี้จะทำหน้าที่ของผู้เลี้ยง พวกเขาจะแสดงความกรุณาและความรักของพระคริสต์และควรจะร่วมกับพระองค์ในพันธกิจของพระองค์ การที่พวกเขาปฏิเสธที่จะทำงานนี้ เป็นการพิสูจน์ว่าการเคร่งครัดในทางศาสนาของคนเหล่านี้เป็นสิ่งจอมปลอม มีสักกี่คนปฏิเสธคำตักเตือนของพระคริสต์ ถึงกระนั้นพระดำรัสของพระองค์ก็ยังมีผลต่อจิตใจของอีกหลายคน หลังจากพระคริสต์เสด็จกลับสู่สวรรค์ พระ

วิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมายังคนเหล่านี้ พวกเขาเข้าร่วมกับสาวกของพระองค์
ทำงานที่พระองค์ทรงวางแผนไว้ในอุปมาเรื่องแกะหาย {COL 192.2}

เหรียญเงินที่หาย

หลังจากที่พระคริสต์ทรงสอนอุปมาเรื่องแกะหายแล้ว พระองค์ตรัส
อุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า “หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญและเหรียญหนึ่ง
หายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดบ้านค้นหาอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนกว่าจะพบ
หรือ” ลูคา 15:8 {COL 192.3}

ในโลกแถบตะวันออกนั้น บ้านของคนยากจนมักมีเพียงห้องเดียว
ส่วนใหญ่จะไม่มีหน้าต่างและห้องก็มืด ห้องก็ไม่ค่อยถูกปิดกวาด และเงิน
แผ่นหนึ่งที่ตกลงสู่พื้นจะถูกฝุ่นและขยะปกปิดทันที ดังนั้นเมื่อต้องการค้นหา
แม้ในยามกลางวันก็ต้องจุดเทียนและกวาดบ้านเพื่อค้นหาอย่างจริงจัง
{COL 192.4}

สินสอดแต่งงานในส่วนของภรรยา มักจะเป็นเหรียญเงิน ซึ่งเธอจะ
เก็บรักษาเป็นสมบัติอันมีค่าเพื่อมอบให้บุตรสาวของเธอต่อไป เมื่อเหรียญเงิน
นี้หายไปหนึ่งเหรียญจะหมายถึงความสูญเสียอันใหญ่หลวงและเมื่อหาพบ
ก็จะมีชัยชนะยินดีอย่างยิ่ง จนหญิงเพื่อนบ้านจะพากันร่วมชื่นชมด้วย
{COL 193.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อพบแล้วนางจึงเชิญมิตรสหายและเพื่อนบ้าน
มาพร้อมกัน แล้วพูดกับพวกเขาว่า มาร่วมยินดีกับฉัน เพราะฉันพบเหรียญ
เงินที่หายไปนั้นแล้ว ในทำนองเดียวกัน เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความ
ชื่นชมยินดีท่ามกลางพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับ
ใจใหม่” ลูคา 15:9, 10 {COL 193.2}

อุปมานี้ก็เหมือนอุปมาก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงการสูญเสียของบางสิ่ง
เมื่อค้นหาอย่างจริงจังก็อาจพบและมีความยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง แต่อุปมา
ทั้งสองเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่ไม่เหมือนกัน แกะที่หายรู้ตัวว่ามันหลงทาง

มันไปจากผู้เลี้ยงและฝูงแกะ และมันหาทางกลับไม่ได้ เรื่องนี้หมายถึงผู้ที่รู้ว่าตัวเขาเห็นห่างจากพระเจ้าและหลงอยู่ในเมฆแห่งความสับสน ถูกเหยียดหยามและถูกทดลองอย่างหนัก เหยียดเงินที่หายเป็นตัวแทนของผู้ที่หลงหายไปในการล่วงละเมิดและบาป แต่เขาไม่รู้สึกรู้สียงถึงสภาพของตนเอง พวกเขาเห็นห่างจากพระเจ้าแต่ก็หาทราบไม่ จิตวิญญาณของเขาตกอยู่ในภัยอันตรายแต่กลับไม่รู้สึกรู้สียงและไม่สนใจ ในอุปมานี้ พระคริสต์ทรงสอนว่า แม้แต่ผู้ที่ไม่ยึดติดต่อการเรียกหาของพระเจ้ายังเป็นเป้าหมายของความรักรักความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ จะต้องค้นหาพวกเขาเพื่อนำกลับมาหาพระเจ้าให้ได้ {COL 193.3}

แกะที่หลงหายไปจากฝูง มันหลงอยู่ในป่าหรือบนภูเขา เหยียดเงินหลงหายในบ้านอยู่ใกล้ๆ มือ แต่จะหาพบได้ก็โดยการค้นหาอย่างเอาใจจริง เอาใจง่วนนั้น {COL 194.1}

อุปมานี้มีบทเรียนสำหรับทุกคนรอบครัว บ่อยครั้งบุคคลในครอบครัวเดียวกันมักไม่เอาใจใส่จิตวิญญาณของสมาชิกในบ้าน ในท่ามกลางคนเหล่านี้ อาจมีผู้หลงหายไปจากพระเจ้า แต่จะมีใครบ้างที่มีความห่วงกังวลเพื่อไม่ให้ของประทานที่พระเจ้าทรงฝากไว้ในครอบครัวนี้หายไป {COL 194.2}

ถึงแม้เหยียดเงินตกอยู่ในกองฝุ่นและกองขยะ ก็ยังคงเป็นเหยียดเงินอยู่นั่นเอง เจ้าของคันทามันเพราะมันมีค่า ดังนั้นจิตวิญญาณทุกคนดูจะไม่ว่าบาปจะทำให้เสื่อมลงเพียงใด ยังคงมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า เหยียดเงินมีภาพและตัวอักษรแสดงถึงผู้ปกครองประเทศผู้มีอำนาจครอบครอง เช่นเดียวกับมนุษย์เมื่อถูกสร้างมานั้นได้รับพระฉายาและตราประทับของพระเจ้า และถึงแม้ขณะนี้เสื่อมและมัวหมองไปเพราะอิทธิพลของบาป ร่องรอยของตราประทับนี้ก็ยังคงมีเหลือในจิตวิญญาณของทุกคน พระเจ้าทรงประสงค์ช่วยจิตวิญญาณนั้น และค้นหาพระฉายาให้กลับคืนสู่ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อีกครั้ง {COL 194.3}

หญิงในอุปมานี้ค้นหาเหยียดเงินที่หายด้วยความขยันขันแข็ง เธอจุดเทียนและกวาดบ้าน ขนย้ายทุกสิ่งทีซัดขวางการค้นหา ถึงแม้เป็นเหยียดเงินเดียวที่หายไป เธอก็จะไม่หยุดยังความพยายามจนกว่าจะพบเหยียดเงินนั้น

ดังนั้นในครอบครัวใดที่มีสมาชิกคนหนึ่งหายไปจากพระเจ้า ก็จะต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อตามเขากลับมา ส่วนในหน้าที่ของผู้อื่นๆ ก็ควรจะมีการสำรวจตัวเองอย่างเอาจริงเอาจังและระมัดระวัง จงสำรวจวิถีการดำเนินชีวิตเพื่อจะดูว่ามีความผิดใดบ้าง ความผิดพลาดในทางปฏิบัติประการใดที่จิตใจยืนยันไม่ยอมกลับมาใหม่ {COL 194.4}

หากในครอบครัวมีลูกคนใดคนหนึ่งไม่มีความสำนึกในบาปของตน ผู้ปกครองไม่ควรอยู่เฉย จงจุดเทียนให้สว่าง จงค้นหาพระธรรมของพระเจ้า และจงใช้แสงแห่งพระธรรมนั้นค้นหาทุกสิ่งในบ้านด้วยความเพียรเพื่อหาสาเหตุของการหลงหายของบุตรคนนั้น จงให้ผู้ปกครองตรวจสอบจิตใจของตนเอง ค้นคืนนิสัยและการกระทำของตนเอง บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเจ้าและเราจะต้องรับผิดชอบต่อการจัดการกับสมบัติเหล่านี้ของพระองค์ {COL 195.1}

มีบิดามารดาจำนวนมากต้องการทำงานประกาศในดินแดนต่างประเทศ มีคนจำนวนมากกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้พระเจ้านอกบ้าน ในขณะที่บุตรของตนเองเป็นคนแปลกหน้าของพระเจ้าผู้ช่วยและความรักของพระองค์ ผู้ปกครองหลายคนมองเห็นว่าภาระของการนำเด็กๆ เข้ามาหาพระคริสต์เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลและครูโรงเรียนวันสะบาโต แต่การทำเช่นนั้น เขากำลังละเลยภาระรับผิดชอบของตนที่พระเจ้าประทานให้ การศึกษาและการอบรมให้บุตรเป็นคริสเตียนเป็นหน้าที่สูงสุดที่ผู้ปกครองสามารถถวายแด่พระเจ้า เป็นงานที่ต้องทำด้วยความอดทน ด้วยความพยายามตลอดชีวิตอย่างขยัน และมานะบากบั่น การละเลยภาระที่ได้รับมอบนี้เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นผู้ดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์ การละเลยหน้าที่นี้ พระเจ้าจะไม่ยอมรับการแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น {COL 195.2}

แต่สำหรับผู้ที่รู้ตัวว่าผิดไปแล้วที่ละเลยหน้าที่นี้ก็จงอย่าท้อใจ หญิงที่เหรียญหายไปนั้นค้นหาจนกระทั่งเธอพบเหรียญนั้น ดังนั้นบิดามารดาจงทำหน้าที่เพื่อครอบครัวของตนด้วยความรักความเชื่อและการอธิษฐานจนกระทั่งสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยความยินดีพร้อมที่จะทูลต่อพระองค์ว่า “ดูสิ ข้าพเจ้าและบุตรซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้า” อิสยาห์ 8:18 {COL 195.3}

นี่คือการประกาศศาสนาในบ้านที่แท้จริงและเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ทำงานนี้และต่อผู้ที่ได้ผลจากการกระทำนี้ การเอาใจใส่อย่างซื่อสัตย์ต่อครอบครัวของเรา ทำให้เราพร้อมที่จะทำงานเพื่อสมาชิกในครอบครัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า หากผู้ใดมีความจงรักภักดีต่อพระคริสต์ ก็จะมีชีวิตอยู่ร่วมกับคนเหล่านี้ตลอดชั่วชีวิต สำหรับพี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์ เราจะต้องแสดงความสนใจเหมือนกันโดยให้ถือว่าเขาเป็นเสมือนหนึ่งสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน {COL 196.1}

พระเจ้าทรงวางแผนการไว้ด้วยว่าการกระทำสิ่งเหล่านี้จะทำให้เราเหมาะสมที่จะทำงานเพื่อผู้อื่นมากยิ่งขึ้น ขณะที่ความเห็นอกเห็นใจของเราจะกว้างขวางขึ้นและความรักของเราเพิ่มขึ้น เราจะพบว่าในสถานที่ทุกแห่งมีงานให้เราทำ ครอบครัวมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามีอยู่ทั่วโลกและจะไม่มีสมาชิกคนไหนถูกมองข้ามเลยไป {COL 196.2}

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด เหยียดที่หายกำลังคอยการค้นหายุ่ เรากำลังค้นหาคนอยู่หรือเปล่า ทุกวันที่ผ่านไปเราพบกับคนที่ไม่สนใจในเรื่องของศาสนา เราเคยพูดคุยกับพวกเขา เยี่ยมเยียนเขา เคยสนใจสภาพจิตวิญญาณของพวกเขาหรือไม่ เราเคยนำพระคริสต์มาให้พวกเขา รู้จักหรือไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยผู้ภัยบาป จิตใจของเราอบอุ่นด้วยความรักของพระคริสต์หรือเปล่า เราเคยบอกให้เขารู้จักความรักนี้หรือไม่ หากเราไม่ทำ เราจะเผชิญหน้ากับจิตวิญญาณเหล่านี้ที่จะพินาศไปและพินาศไปตลอดกาล เมื่อต้องมายืนอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระเจ้าพร้อมกับเขาได้อย่างไร {COL 196.3}

ผู้ใดจะประเมินค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้ ท่านอยากทราบค่าของเขาหรือไม่ จงไปยังสวนเกทเสมนีและเฝ้ามองดูพระคริสต์ในช่วงโมงที่ต้องทนทุกข์ทรมาน เมื่อหยาดเหงื่อเหมือนหยดเลือดไหลออกมา จงมองพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน จงฟังเสียงร้องสิ้นหวัง “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์” มาระโก 15:34 จงมองไปยังพระเศียรที่บาดเจ็บ สีข้างที่ถูกแทง พระบาทที่บาดเจ็บ จงจดจำไว้ว่าพระคริสต์ทรงเสียดชีวิตทั้งหมด เพื่อ

ความรอดของเรา สวรรค์ต้องตกอยู่ในอันตราย จงจดจำไว้ว่าที่ทางเขานั้น พระคริสต์ทรงยอมพลีชีพของพระองค์เพื่อคนบาปแม้เพียงคนเดียว ท่านคงพอประเมินได้ว่าจิตวิญญาณดวงหนึ่งมีค่ามากเท่าใด {COL 196.4}

หากท่านเข้าสนิทกับพระคริสต์ ท่านจะเอาการประเมินคุณค่าของพระองค์ใช้กับมนุษย์ทุกคน ท่านจะมีใจรักผู้อื่นอย่างสุดซึ่งเหมือนอย่างทีพระคริสต์รักท่าน แล้วท่านก็จะเอาชนะบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แทนคนเหล่านั้นได้ ไม่ใช่ผลึกเขาแต่ดึงเขาเข้ามา ไม่ใช่ขับไล่ใส่ลง ไม่มีใครที่จะกลับมาหาพระเจ้าได้หากพระคริสต์ไม่ได้ทรงใช้ความพยายามเป็นการส่วนตัวเพื่อนำพวกเขากลับมา และด้วยการลงแรงเป็นการส่วนตัวนี้เองที่เราจะช่วยจิตวิญญาณให้พ้นภัยได้ เมื่อท่านเห็นคนที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความตาย ท่านจะไม่หยุดนิ่ง ไม่สนใจและวางเฉย ยิ่งบาปของเขาใหญ่โตและความทุกข์ของพวกเขาแสนสาหัสเพียงใดท่านจะต้องมีความจริงใจและเอาใจพวกเขามากยิ่งขึ้นและท่านจะพยายามที่จะช่วยเหลือพวกเขา ท่านจะรู้สึกถึงความต้องการของผู้ที่มีความทุกข์ ผู้ที่ทำบาปต่อต้านพระเจ้าและผู้ที่ถูกกดขี่ด้วยภาระความรู้สึกผิดบาป จิตใจของท่านจะมีความเมตตาสงสารพวกเขา และท่านก็จะยื่นมือออกไปช่วยเหลือพวกเขา อ้อมแขนแห่งความเชื่อและความรักของท่านจะนำเขาเหล่านั้นมาหาพระคริสต์ ท่านจะคอยดูแลและให้กำลังใจพวกเขา และความเห็นอกเห็นใจและความไว้วางใจของพวกเขาจะทำให้พวกเขามีความมั่นคงยากนักที่จะล้มลงอีก {COL 197.1}

ในภารกิจนี้ทูตแห่งสวรรค์พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ แห่ส่งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของสวรรค์มีไว้สำหรับผู้ที่ค้นหาคนทั้งหลายที่หลงหาย ทูตสวรรค์จะช่วยท่านในขณะที่ท่านยื่นมือช่วยเหลือคนหลงหายที่ไม่สนใจโยดีและจิตใจแข็งกระด้างที่สุด และเมื่อใดที่คนหนึ่งกลับมายังพระเจ้า ทั้งสวรรค์จะพากันชื่นชม เหล่าทูตสวรรค์จะตีตีพิณทองคำและร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้าและพระเมษโปดก สำหรับความกรุณาและความรัก ความเมตตาที่มีต่อเหล่าบุตรของมวลมนุษย์ {COL 197.2}

บทที่ 15 “หายไปแล้วแต่ได้พบกับอีก”

อ้างอิงจาก ลูกา 15:11-32

อุปมาเรื่องแกะหาย เหยียดเงินหายและบุตรหลงหายแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงความรักอย่างเห็นใจของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่หลงหายไปจากพระองค์ แม้ว่าพวกเขาหนีไปจากพระเจ้าแต่พระองค์หาได้ทั้งพวกเขาให้ตกอยู่ในความทุกข์ยากไม่ พระองค์ทรงมีพระเมตตาและสงสารต่อบรรดาผู้ที่ต้องเผชิญกับศัตรูที่เต็มด้วยเล่ห์เหลี่ยม {COL 198.1}

ในอุปมาเรื่องบุตรเสเพลแสดงให้เห็นถึงวิธีการของพระยาห์เวห์ในการปฏิบัติต่อบรรดาคนที่ครั้งหนึ่งเคยรู้จักความรักของพระบิดาแต่ได้ปล่อยให้ผู้ล่อลวงนำเขาไปเป็นเชลยอยู่ใต้การบังคับบัญชาของมัน {COL 198.2}

“ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สินส่วนที่ตกเป็นของลูกให้ลูกด้วย บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง

ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างเดินทางไปยังเมือง ไกล” ลูคา 15:11 {COL 198.3}

บุตรเล็กคนนี้เป็นเป้าหมายต่อการควบคุมในบ้านบิดาของเขา เขาคิดว่าอิสรภาพของตนถูกจำกัด เขาเข้าใจความรักและการดูแลของบิดาผิดไป จึงตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแนวคิดของตนเอง {COL 198.4}

ชายหนุ่มไม่ยอมรับหน้าที่ของเขาที่มีต่อบิดาและไม่แสดงความกตัญญู แม้กระนั้น เขาก็ยังอ้างสิทธิ์ของความเป็นบุตรเพื่อขอแบ่งสมบัติจากบิดามรดกที่จะตกเป็นของเขาเมื่อบิดาถึงแก่กรรมเขากลับร้องขอเอาเดี๋ยวนี้ เขาต้องการความสนุกสนานในปัจจุบันแต่ไม่สนใจต่ออนาคต {COL 199.1}

เมื่อเขาได้รับมรดกส่วนที่เป็นของตนเองแล้ว เขาก็เดินทาง “ไปยังเมืองไกล” ออกไปไกลจากบ้านของบิดา ด้วยเงินจำนวนมากและอิสรภาพ ในการทำตามใจชอบ เขาบำรุงบำเรอตนเองอย่างเต็มที่ตามความต้องการของจิตใจ ไม่มีใครพูดห้ามเขาว่า อย่าทำอย่างนี้เพราะอันตรายต่อตัวเธอนะ หรือสั่งให้ทำอย่างนั้นเพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มิตรสหายชั่วช่วยให้เขาดกกลีกลงไปสู่บาปและเขา “ผลาญทรัพย์สินของตน...ด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย” ลูคา 15:13 {COL 199.2}

พระคัมภีร์กล่าวถึงคนที่ “อ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา” “กลายเป็นคนโง่เวลาไป” โรม 1:22 และนี่คือประวัติของชายหนุ่มในอุปมา สมบัติที่เขาเรียกร้องมาจากบิดาด้วยความเห็นแก่ตัว เขาผลาญไปกับหญิงโสเภณี สมบัติของความเยาวย้วยถูกผลาญทิ้งไป ช่วงชีวิตอันมีค่า ความเข้มแข็งแห่งสติปัญญา แนวคิดอันสดใสของวัยเยาว์ ความปรารถนาที่จะให้จิตวิญญาณสูงขึ้นทั้งหมดนี้ถูกไฟแห่งราคะดับเผาไหม้ไปจนหมดสิ้น {COL 199.3}

ต่อมาก็เกิดก้นดาราอาหารใหญ่ เขาเริ่มตกอยู่ในความขัดสน เขาอาศัยอยู่กับชาวเมืองคนหนึ่ง ชายคนนั้นชี้ให้เขาไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา สำหรับชาวยิวแล้วการเลี้ยงหมูเป็นงานที่ต่ำต้อยและน่าอัปยศที่สุด ชายหนุ่มที่เคยโอ้อวดถึงอิสรภาพของตนนั้นบัดนี้พบว่าตนเองกลายเป็นทาสไปเสียแล้ว เขาคงอยู่ในสภาพของการผูกมัดที่เลวร้ายที่สุดเพราะ “ติดอยู่กับดาซาบายาของเขา” สุภาษิต 5:22 แสงและสีที่เคยล่อลวงเขาค้นตรธานหายไปสิ้นและ

เขารู้สึกถึงภาวะของโซ่ที่ล่ามเขาอยู่ ขณะที่เขานั่งอยู่บนพื้นของดินแดนที่กันดารและว่างเปล่า ไม่มีมิตรสหายนอกจากหมูมาห้อมล้อมเขา เขาจำต้องกินแกลบอาหารที่ใช้เลี้ยงหมู เพื่อนฝูงที่ล้อมรอบเขาในวันแห่งความอุดมสมบูรณ์ ทั้งกินและดื่มโดยที่เขาเป็นเจ้าของมือเลี้ยง ไม่มีสักคนหนึ่งเหลืออยู่ที่จะมาคอยเป็นเพื่อน บัดนี้ความสุขของชีวิตสำมะเลเทเมาอยู่ที่ไหน ด้วยการระงับความสำนึกผิดชอบและทำให้ความรู้สึกมีนชาไป เขาคิดว่าตนเองมีความสุข แต่บัดนี้เมื่อเขาใช้เงินหมดไปแล้ว เมื่อไม่เคยอึดท้อง เมื่อต้องอยู่ในสภาพที่เสียหน้า เมื่อศีลธรรมหดหายไป เมื่อความตั้งใจของเขาอ่อนแอและไว้ใจไม่ได้ เมื่อดูเสมือนว่าความรู้สึกอันละเอียดอ่อนตายด้านไป เขาตกไปเป็นคนน่าสมเพชที่สุด {COL 200.1}

เป็นภาพสภาพคนบาปอะไรเช่นนี้ ถึงแม้เขาถูกห้อมล้อมด้วยพระพรแห่งความรักของพระองค์ แต่ไม่มีสิ่งใดที่คนบาปต้องการมากไปกว่าการแยกตัวเองออกไปจากพระเจ้า ดั่งบุตรคนเล็กที่ไม่รู้จักบุญคุณ เขาเรียกร้องสิ่งดีของพระเจ้ามาเป็นของตนโดยอ้างว่าเป็นสิทธิ์ที่ถูกต้อง เขาถือว่าเป็นของเขาเอง เขาไม่แสดงการขอบคุณ ไม่ได้ถวายการตอบแทนด้วยความรักอย่างที่ควรจะเป็น เหมือนกับคานินที่ออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อเสาะหาที่พำนักของตน ดั่งบุตรเสเพลที่พเนจรไปยัง “เมืองไกล” คนบาปแสวงหาความสุขด้วยการลืมนพระเจ้าของเขาเช่นกัน โรม 1:28 {COL 200.2}

ไม่ว่าสภาพภายนอกจะมีลักษณะเช่นไร ทุกชีวิตที่อยู่เพื่อตัวเองจะสูญเสียไปอย่างน่าเสียดาย ผู้ที่พยายามดำเนินชีวิตแยกตัวออกไปจากพระเจ้า กำลังใช้ทรัพย์สมบัติไปอย่างสิ้นเปลือง เขากำลังใช้เวลาเดือนปีอันมีค่าของตน ใช้กำลัง ทางความคิด จิตใจและจิตวิญญาณให้หมดสิ้นไปอย่างน่าเสียดาย และทำให้ตนเองสิ้นเนื้อประดาตัวเพื่อไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์ คนที่แยกตัวออกจากพระเจ้าด้วยการสนองความต้องการของตนเองเพื่อไปปรนนิบัติสิ่งที่อยู่ในโลกและความชั่วร้ายสารเลวนั้นเป็นทาสของเงินทอง จิตใจที่พระเจ้าทรงสร้างมาเพื่อให้เป็นมิตรกับทูตสวรรค์ตกต่ำไปด้วยการรับใช้ทางโลกและความโหดร้าย นี่คือจุดจบของการอยู่เพื่อตนเอง {COL 200.3}

หากท่านเลือกที่จะใช้ชีวิตเช่นนี้ ท่านทราบดีว่าท่านกำลังใช้เงินเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และการตรากตรำเพื่อสิ่งซึ่งไม่ให้ความอึดใจ เวลาจะมาถึงเมื่อท่านจะตระหนักถึงความเสื่อมโทรมของตนเอง เมื่ออยู่โดดเดี่ยวในเมืองไกลท่านจะรู้สึกถึงความทุกข์ของท่าน และในความสิ้นหวังนั้นท่านร้องขึ้นมาว่า “โอ๊ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้” โรม 7:24 ด้วยประโยคความจริงอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปซึ่งอยู่ในข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะที่กล่าวว่า “คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขาและใจของเขาหันออกจากพระยาห์เวห์ คนนั้นก็เป็นที่แช่งสาป เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทรายและจะไม่เห็นสิ่งดีที่มาถึง เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย” เยเรมีย์ 17:5, 6 พระเจ้า “ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” มัทธิว 5:45 แต่มนุษย์มีอำนาจที่จะปิดตัวเองจากแสงแดดและฝน ดังนั้นในขณะที่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมยังส่องสว่างและฝนแห่งพระคุณยังโปรยลงมาให้แก่ทุกคนอย่างไม่จำกัด เราผู้ที่ยังคงแยกตัวเองออกจากพระเจ้ายังคง “อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงในถิ่นทุรกันดาร” เยเรมีย์ 17:6 {COL 201.1}

ความรักของพระเจ้ายังเฝ้าตามหาผู้ที่เลือกแยกตัวเองออกห่างจากพระองค์ และพระองค์ทรงหาวิธีที่จะนำเขากลับมายังบ้านของบิดา บุตรเสเพลที่อยู่ในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัว “เขาสำนึกตัวได้” อำนาจที่เคยครอบงำของซาตานสลายไป เขามองเห็นว่าความทุกข์ทรมานของเขาเป็นผลมาจากความโง่เขลาของเขาเอง และเขาพูดขึ้นว่า “ลูกจ้างของพ่อไม่ว่ามีมากสักแค่ไหนก็ยังมีอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี้ ข้าน่าจะลุกขึ้นไปหาพ่อ” ลูกา 15:17, 18 ในสภาพของความทุกข์ยากเช่นนี้บุตรน้อยพบความหวังเมื่อเขาคิดถึงความรักของบิดา เป็นความรักที่กำลังดึงดูดเขาให้กลับบ้าน ด้วยเหตุนี้เองความมั่นใจในความรักของพระเจ้าที่ผลัดดันคนบาปให้กลับไปหาพระเจ้า “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” โรม 2:4 โศกของคำแห่งความเมตตาและความเห็นใจของพระเจ้าล้อมรอบ

จิตวิญญาณทุกดวงที่ตกอยู่ในภัยอันตราย พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า “เราได้รับเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงนำเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง” เยเรมีย์ 31:3 {COL 202.1}

บุตรชายคนนี้ตั้งใจที่จะสารภาพความผิด เขาจะไปหาบิดาของตน และพูดว่า “ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป” แต่สิ่งที่เขาพูดต่อไปแสดงถึงความเข้าใจของเขาในเรื่องความรักของบิดานั้นจำกัดเพียงไร เมื่อกล่าวว่า “ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” ลูคา 15:19, 20 {COL 202.2}

ชายหนุ่มหันหลังให้กับฝูงหมูและแกะ มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านด้วยตัวสิ้นเทา ด้วยความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเพราะความหิว เขารีบเร่งไปตามทาง เขาไม่มีสิ่งใดปกปิดเสื้อผ้าที่หลุดลุ่ย แต่ความทุกข์ของเขาชนะความหยิ่งยโส และเขารีบเร่งที่จะไปขอทำงานเป็นลูกจ้างในที่ซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นบุตร {COL 202.3}

ในวันที่ชายหนุ่มเจ้าสำราญไร้ความคิดก้าวเท้าออกจากประตูรั้วบ้านของบิดา เขาไม่เคยฝันถึงความเจ็บปวดและการเฝ้าปรารภที่ค้างอยู่หัวใจของคุณพ่อ ขณะที่เขาเดินรำและเลี้ยงฉลองกับเพื่อนนักเลงอันธพาลเหล่านั้น เขาไม่ได้คิดถึงเงาที่ปกคลุมบ้านของตน และขณะที่เขากำลังมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างก้าวที่เมื่อยล้าและปวดร้าว เขาไม่รู้ว่ามิใช่หนึ่งกำลังคอยการกลับของเขายู่ แต่ในขณะที่ “ยังอยู่แต่ไกล” บิดามองเห็นลักษณะของเขาแต่ไกล ความรักมีสายตาที่ว่องไว ความเสื่อมโทรมเนื่องจากบาปเป็นเวลาหลายปี ไม่อาจปกปิดลักษณะของบุตรไปจากสายตาของผู้เป็นบิดาได้ เขา “มีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มของเขา” ลูคา 15:20 โอบกอดด้วยความรักอย่างอบอุ่นเป็นเวลานาน {COL 203.1}

บิดาไม่ยอมให้สายตาแห่งการดูถูกของผู้ใดเยาะเย้ยความทุกข์และสภาพอันทรุดโทรมของบุตรชายของเขา จึงถอดเสื้อคลุมไหล่ขนาดใหญ่ที่ล้ำค่าออกและพันห่อร่างที่เปลือยเปล่า และชายหนุ่มกล่าวคำสารภาพด้วยอาการสะอื้นว่า “พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป” ลูคา 15:21 บิดากอดบุตรน้อยแนบชิดตัวของ

เขาและนำเขากลับบ้าน ไม่ให้บุตรมีโอกาสขอตำแหน่งของลูกจ้าง เขาเป็นบุตรสมควรได้รับเกียรติด้วยสิ่งของที่ดีที่สุดเท่าที่ทางบ้านจะให้ได้ และเป็นผู้ที่ป่าวไพร่ทั้งชายหญิงจะต้องให้ความเคารพและรับใช้ {COL 203.2}

บิดาสั่งป่าวของตนว่า “จงรีบไปเอาเสื้อที่ดีที่สุดออกมาสวมให้เขา เอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือ และเอารองเท้ามาสวมให้ด้วย และจงไปเอาลูกวัวตัวที่อ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริง เพราะว่าลูกของเรานั้นตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก พวกเขาต่างก็มีความรื่นเริง” ลูกา 15:22-23 {COL 204.1}

ในช่วงชีวิตเยาว์วัยที่อยู่อย่างไม่เป็นสุข บุตรน้อยมองบิดาว่าเป็นผู้เกรี้ยวกราดและเข้มงวด ขณะนี้ความเข้าใจของเขามีสืบต่อบิดาเปลี่ยนไปมากเพียงใด ดังนั้นผู้ที่ถูกซาตานหลอกไปจะมองว่าพระเจ้าทรงเกรี้ยวกราดและพิถีพิถัน เขามองว่าพระเจ้าทรงคอยปรักปรำและลงโทษ ไม่ยอมที่จะรับคนบาปตราบไต่ที่ยังมีข้อแก้ตัวที่ถูกต้องที่พระองค์ไม่ต้องการช่วย เขาถือว่าบัญญัติของพระเจ้าจำกัดความสุขและเป็นแอกอันหนักที่เขายินดีจะหลีกเลี่ยง แต่ผู้ใดที่ดวงตาถูกเปิดออกด้วยความรักของพระคริสต์จะมองเห็นพระเจ้าว่าทรงกอบปรีย์ด้วยความเมตตากรุณา พระองค์ไม่ได้เป็นผู้เหี้ยมโหด ไม่ยอมผ่อนปรนแต่ทรงเป็นเช่นบิดา พร้อมทั้งจะสวมกอดบุตรที่กลับใจ คนบาปจะอุทานขึ้นพร้อมกับผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีว่า “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระยาห์เวห์ทรงสงสารคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น” สดุดี 103:13 {COL 204.2}

ในอุปมา ไม่ได้บันทึกถึงการดำ่ว่า การว่ากล่าวถึงความชั่วร้ายที่บุตรเสเพลทำ บุตรคนนี้รู้ว่าเหตุการณ์ที่ผ่านไปได้รับการอภัยและลืมไป ลบทิ้งไปตลอดกาล เช่นเดียวกันนี้ พระเจ้าตรัสกับคนบาปว่า “เราได้ลบล้างการทรยศของเจ้าเสียเหมือนเมฆและลบล้างบาปของเจ้าเหมือนหมอก” อิสยาห์ 44:22 “เราจะให้อภัยความผิดบาปของเขาและจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” เยเรมีย์ 31:34 “ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น”

อิสยาห์ 55:7 “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความผิดบาปในอิสราเอลไม่พบเลย จะหาบาปในยูดาห์ก็จะไม่พบเลย” เยเรมีย์ 50:20 {COL 204.3}

คำมั่นสัญญาของพระเจ้าที่ทรงพร้อมจะรับคนบาปที่กลับใจนี้ดีเพียงไร ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านเลือกทางเดินของท่านเองแล้วหรือยัง ท่านเดินหลงไปจากพระเจ้าหรือไม่ ท่านแสหาทางที่จะฉลองเต็มกินผลแห่งการล่วงละเมิดเพียงเพื่อค้นพบว่าในที่สุดแล้วอาหารนั้นเปลี่ยนเป็นขี้เถ้าบนริมฝีปากของท่าน และบัดนี้ทรัพย์สินของท่านถูกผลาญไปหมดแล้ว แผนการชีวิตถูกทำลายและความหวังหมดสิ้นไปและท่านก็นั่งอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเดียวดายหรือเปล่า บัดนี้เสียงนั้นที่เคยพูดกับใจของท่านมาตลอดแต่ท่านปฏิเสธที่จะฟังนั้นดังชัดเจนและแจ่มใสมากขึ้นว่า “จงลุกขึ้นและไปเสีย เพราะไม่มีที่พักที่นี่ เพราะมลทินบาปทำลายด้วยความพิณาศอย่างทุกขระทม” มีคาห์ 2:10 จงกลับไปยังบ้านของพระบิดาของท่าน พระองค์ทรงเชื้อเชิญท่าน ตรัสว่า “จงกลับมาหาเราเพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว” อิสยาห์ 44:22 {COL 205.1}

อย่าฟังคำเสนอแนะของศัตรูว่าให้อยู่ห่างจากพระคริสต์จนกระทั่งท่านทำตัวเป็นคนดีได้เสียก่อน ดีพอจนท่านจะมาหาพระเจ้าได้ หากคอยจนถึงวันนั้น ท่านจะไม่ได้มาเลย เมื่อซาตานขึ้นไปยังเสื่อสปรกขาตวันของท่าน จงยำพระสัญญาของพระเยซูที่ว่า “คนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย” ยอห์น 6:37 จงบอกศัตรูว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระบาปทั้งหมดของท่านแล้ว จงให้คำอธิษฐานของกษัตริย์ดาวิดเป็นคำอธิษฐานของท่าน “ขอทรงชำระมลทินจากข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ” สดุดี 51:7 {COL 205.2}

จงลุกขึ้นและไปยังพระบิดาของท่าน พระองค์จะทรงต้อนรับท่านขณะที่ท่านอยู่แต่ไกล หากท่านเพียงแต่ก้าวไปหาพระองค์แม้เพียงหนึ่งก้าวในการกลับใจ พระองค์จะทรงรีบถอดท่านในอ้อมพระหัตถ์แห่งความรักของพระองค์ พระกรรมของพระองค์ทรงรับฟังคำร้องหาของจิตวิญญาณที่פקข์ การเรียกหาพระเจ้าเพียงครั้งแรกจากดวงใจ พระองค์ทรงรับฟัง ไม่มีคำอธิษฐาน

ใดที่ทูลขอแม้จะไม่เป็นคำเพียงไร ไม่มีน้ำตาที่ไหลรินแม้จะอยู่ในที่ลับเพียงไร ไม่มีความปรารถนาที่จริงใจที่เก็บถนอมไว้จะอ่อนแรงเพียงไร พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงรีบออกไปต้อนรับ ก่อนที่จะเอ่ยคำอธิษฐานออกมาหรือแสดงความต้องการของหัวใจออกมา พระคุณจากพระคริสต์จะทรงออกไปต้อนรับพระองค์ที่กำลังทำงานอยู่ในจิตใจของมนุษย์ {COL 206.1}

พระบิดาแห่งสวรรค์ของท่านจะทรงเอาเสื้อที่เป็นอันด้วยบาปออกจากตัวท่าน ในคำพยากรณ์เชิงอุปมาของผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ มหาปุโรหิตโยชูวาสวมใส่เสื้อผ้าสกปรกยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์นั้นเป็นตัวแทนคนบาป และพระดำรัสของพระเจ้าตรัสว่า “จงเปลื้องเสื้อตำแหน่งที่สกปรกออกจากเขาเสียและทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า นี่แน่ะ เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้านี้... เขาจึงโปกผ้าสะอาดและสวมเสื้อตำแหน่งให้ท่าน” เศคาริยาห์ 3:4, 5 ด้วยประการฉะนี้พระเจ้าจะทรงสวมท่านด้วย “เสื้อผ้าแห่งความรอด” อิสยาห์ 61:10 “ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะท่านจะเหมือนปีกนกเขาที่ชุบด้วยเงินและขนของมันที่ชุบด้วยทองคำ” สดุดี 68:13 THAI KJV {COL 206.2}

พระองค์จะทรงพาท่านไปยังอาคารงานเลี้ยง และธงของพระองค์ที่อยู่เหนือท่านคือความรัก เพลงซาโลมอน 2:4 พระองค์ทรงประกาศว่า “ถ้าเจ้าดำเนินตามมรรคาของเรา...เราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่ยืนอยู่ที่นี้” แม้กระทั่งท่ามกลางทูตสวรรค์บริสุทธิ์ที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ เศคาริยาห์ 3:7 {COL 206.3}

“เจ้าบ่าวเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าสาวอย่างไร พระเจ้าของท่านจะเปรมปรีดิ์ในท่านอย่างนั้น” อิสยาห์ 62:5 พระองค์ “ทรงช่วยให้รอด พระองค์ทรงเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าด้วยความยินดี และทรงสงบในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงว่าเพราะเจ้าด้วยการร้องเพลงเสียงดัง” เศฟันยาห์ 3:17 และชาวสวรรค์และชาวโลกจะร่วมกันร้องเพลงแห่งความชื่นชมของพระบิดา “เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก” ลูคา 15:24 {COL 207.1}

จนถึงบัดนี้ อุปมาของพระเจ้าผู้ช่วยเท่าที่เล่ามานั้นยังไม่พบส่วนใดของ

เรื่องที่ขัดแย้งกับภาพแห่งความสุข แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเสนอข้อคิดอีกมุมหนึ่ง ในช่วงที่บุตรน้อยกลับบ้าน บุตรคนโต “อยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า นี่มันอะไรกัน บ่าวจึงตอบว่า น้องของท่านกลับมาแล้ว และพ่อของท่านให้ฆ่าลูกวัวตัวที่อ้วนพีเพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป” ลูคา 15:25-28 บุตรคนโตไม่มีส่วนร่วมกับบิดาเมื่อผู้พเนจรเสเพลกลับมา เสียงแห่งความชื่นชมยินดีไม่ได้กระตุ้นใจเขาให้เกิดความยินดี เขาถามว่าถึงสาเหตุของงานรื่นเริงและคำตอบนั้นไร้ความริษยาของเขา เขาจะไม่เข้าไปต้อนรับน้องชายที่หลงทางไป ความมกรุณาที่แสดงให้กับบุตรเสเพลนั้นเขาถือว่าเป็นการดูถูกตัวเขาเอง {COL 207.2}

เมื่อผู้เป็นบิดาออกมาทักทานเขา ความหยิ่งและนิสัยที่ร้ายกาจของเขาก็ถูกเปิดเผยออกมา เขาถือว่าชีวิตของเขาที่วนเวียนอยู่ในบ้านของบิดาเป็นการรับใช้ที่ไม่ได้รับการตอบแทน และเปรียบเทียบความลำเอียงที่มีต่อบุตรชายที่เพิ่งกลับมาด้วยความใจแคบ เขากล่าวออกมาอย่างชัดเจนว่า การทำงานรับใช้ของเขาเหมือนกับบ่าวไม่ใช่บุตร เขาควรพบความสุขในการอยู่ร่วมกับบิดา แต่เขาปล่อยให้สมองคิดถึงส่วนที่เขาควรจะได้จากการมีชีวิตอยู่อย่างรอบคอบของเขา คำพูดของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาละทิ้งความเพลิดเพลินของบapak ด้วยเหตุผลข้างต้นนี้เอง บัดนี้เมื่อน้องชายได้รับส่วนแบ่งของบิดาไปแล้ว บุตรคนโตถือว่าเขาไม่ได้รับความยุติธรรม เขาแค้นที่น้องชายได้รับความมกรุณาเช่นนี้ เขายังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หากเขาอยู่ในตำแหน่งของบิดาเขาจะไม่มีทางรับบุตรเสเพลคนนี้กลับมา ซ้ำยังไม่ยอมรับว่าเขาเป็นน้องชายและพูดออกมาอย่างเย็นชาถึงเขาว่าเป็น “ลูกคนนี้ของพ่อ” ลูคา 15:30 {COL 207.3}

ถึงกระนั้น บิดาก็ยังปฏิบัติต่อเขาอย่างรักใคร่กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูก” ลูคา 15:31 ตลอดเวลาหลายปีที่น้องชายเจ้ามีชีวิตที่ตกอับ เจ้าไม่ได้มีโอกาสอยู่เป็นเพื่อนกับพ่อหรือ {COL 208.1}

ทุกสิ่งที่ทำให้ความสุขแก่บุตรทั้งหลายมีให้อย่างไม่จำกัด บุตรชายไม่

จำเป็นต้องสงสัยในรางวัลหรือสิ่งตอบแทน “สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูก” เจ้าเพียงแต่ต้องเชื่อในความรักของเราและรับของประทานได้อย่างเต็มที่ {COL 208.2}

บุตรชายคนหนึ่งได้ตัดตัวเองออกจากบ้านโดยไม่คำนึงถึงความรักของบิดา แต่บัดนี้เขากลับมาแล้วและคลื่นแห่งความสุขกำจัดทุกความคิดที่รบกวนออกไป “เพราะน้องคนนี่ของลูกตายไปแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก” ลูกา 15:32 {COL 209.1}

บุตรคนโตมองเห็นจิตใจที่เห็นแก่ตัวและไม่สำนึกบุญคุณของเขาเองหรือไม่ เขามองเห็นว่าแม้น้องชายที่ทำตัวชั่วร้ายยังเป็นน้องของเขาอยู่หรือไม่ พี่ชายคนนี้ก็กลับใจจากความริษยาและใจที่แข็งกระด้างหรือไม่ ในเรื่องเช่นนี้ พระคริสต์ไม่ทรงกล่าวถึง เพราะอุปมานี้ยังคงดำเนินต่อไป ขึ้นกับผู้ฟังที่จะตัดสินว่าเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร {COL 209.2}

บุตรชายคนโตเปรียบเหมือนชาวยิวในสมัยของพระคริสต์ที่ไม่กลับใจและเปรียบเหมือนพวกฟาริสีในทุกยุคทุกสมัย พวกเขามองดูคนทั้งหลายที่พวกเขาถือว่าเป็นคนเก็บภาษีและคนบาปด้วยสายตาเหยียดหยาม เนื่องจากว่าพวกเขาเองไม่เคยทำการชั่วร้ายเลวทรามยิ่งใหญ่จึงคิดว่าตนเองชอบธรรม พระคริสต์ทรงเผชิญกับคนจับผิดเหล่านี้ตามกติกาก่อนที่พวกเขาตั้งขึ้นมาเอง เหมือนกับบุตรชายคนโตในอุปมาพวกเขาอยู่อย่างมีความสุขกับสิทธิพิเศษจากพระเจ้า อ้างว่าตนเป็นบุตรในบ้านของพระเจ้า แต่มีจิตใจของลูกจ้าง พวกเขาทำงานไม่ใช่ด้วยความรักแต่ด้วยความหวังที่จะได้รับการตอบแทนในสายตาของคนเหล่านี้ พระเจ้าเป็นเพียงนายที่เห็นแก่ได้ พวกเขาเห็นว่าการที่พระคริสต์เชื่อเชิญคนเก็บภาษีและคนบาป มอบของประทานฝ่ายพระคุณให้อย่างไม่จำกัด ของประทานเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกธรรมาจารย์หวังที่จะได้โดยความมานะพยายามและการบังคับข่มขู่ตนเองจึงทำให้พวกเขาไม่พอใจ บุตรเสเพลกลับมาทำให้จิตใจของบิดามีความยินดีปรีดา แต่กลับทำให้คนเหล่านี้อิจฉาริษยาเท่านั้น {COL 209.3}

ในอุปมา การตัดทานของบิดาก็ก้าวกับบุตรคนโตเป็นการเรียกเชิญพวกฟาริสีอย่างนุ่มนวล “สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว” ลูกา

15:31 ไม่ใช่เป็นคำจ้างแต่เป็นของประทาน เหมือนเช่นบุตรเสเพล ท่านรับสิ่งนี้ได้อย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่มีเงื่อนไขด้วยความรักของพระบิดา {COL 209.4}

การเป็นคนชอบธรรมด้วยตนเอง ไม่เพียงนำคนให้เข้าใจพระเจ้าในทางผิด แต่จะทำให้คนเหล่านี้มีใจเย็นชานและคอยติเตียนพี่น้องของตน บุตรคนโตอยู่ในสภาพที่เห็นแก่ตัวและอิจฉาริษยาต่อพี่น้องของตน พร้อมทั้งจะคอยดูพี่น้องเพื่อติเตียนการกระทำทุกอย่างและใส่ร้ายเขาในความบกพร่องแม้ในสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด เขาจะจับผิดทุกความผิดและหาประโยชน์สูงสุดจากการกระทำผิดทุกอย่าง ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะหาทางแก้ตัวให้กับวิญญาณของการไม่ยอมให้อภัยของพวกเขา ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากกำลังทำสิ่งเดียวกันนี้ ในขณะที่จิตวิญญาณกำลังดิ้นรนเป็นครั้งแรกเพื่อต่อสู้อการล่อลวงที่โหมเข้ามา พวกเขาก็คอยทำ ต้อรั้นเอาแต่ใจตัวเอง บ่นติเตียน พวกเขาอาจจะอ้างว่าตัวเองเป็นบุตรของพระเจ้า แต่กำลังแสดงออกด้วยวิญญาณแบบซาตาน ด้วยท่าทีที่มีต่อพี่น้องของเขาแบบนี้ คนใส่ร้ายพวกนี้ทำตัวเองให้ตกอยู่ในสภาพที่พระเจ้าส่งรศมีให้แก่พวกเขาไม่ได้ {COL 210.1}

มีคนเป็นจำนวนมากถามขึ้นมาอยู่เสมอว่า “ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระยาห์เวห์และกราบไหว้พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าจะเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งปีหลายตัวหรือ พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการถวายแกะผู้หลายพันตัวและธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ” แต่ “พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรมและให้รักความเมตตาและให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ” มีคาห์ 6:6-8 {COL 210.2}

การรับใช้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ก็คือ “การแก้พันธะธรรม การแก้สายรัดอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และการหักอกทั้งหมดเสีย...[และ]ไม่ซ่อนตัวเจ้าจากญาติของเจ้า” อิสยาห์ 58:6, 7 เมื่อท่านเห็นว่าตนเป็นคนบาปที่ได้รับความรอดโดยความรักของพระบิดาบนสวรรค์แล้ว ท่านก็จะเมตตาสงสารผู้อื่นที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในบาป ท่านจะไม่มองความทุกข์ยากและการกลับใจด้วยความริษยา หรือตำหนิ

ติเตียน เมื่อน้ำแข็งแห่งการเห็นแก่ตัวละลายไปจากหัวใจของท่าน ท่านจะมีความรู้สึกเห็นใจเหมือนกับความรู้สึกของพระเจ้าและจะร่วมยินดีกับพระองค์ในการช่วยเหลือคนที่หลงหายให้รอด {COL 210.3}

จริงอยู่ท่านอาจตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่หากเป็นการอ้างที่แท้จริงแล้วก็จะมีความรู้สึกว่า “น้องคนนี่ของลูกตายไปแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก” ลูคา 15:32 น้องชายคนนี้ผูกพันกับท่านด้วยสายใยที่ใกล้ชิดแนบแน่น เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาเป็นบุตร หากท่านปฏิเสธความสัมพันธ์กับเขา ท่านแสดงออกว่าตนเป็นเพียงบ่าวลูกจ้างในบ้านเท่านั้นไม่ใช่บุตรในครอบครัวของพระเจ้า {COL 211.1}

ถึงแม้ท่านจะไม่เข้าร่วมในการต้อนรับผู้หลงหาย ความชื่นชมยินดีก็ยังคงดำเนินต่อไป ผู้ที่กลับเข้ามาจะมีที่อยู่เคียงข้างพระบิดาและเข้าร่วมในราชกิจของพระบิดา ผู้ใดที่ได้รับการอภัยมากก็จะมีความรักมากดุจกัน แต่ท่านจะอยู่ในความมืดภายนอกเพราะว่า “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก” 1 ยอห์น 4:8 {COL 211.2}

บทที่ 16 “ขอเอาไว้นี้อีก”

อ้างอิงจากลูกา 13:1-9

ในคำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงเชื่อมคำตักเตือนเรื่องของการพิพากษาเข้ากับคำเชื่อเชิงแห่งความเมตตา พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” ลูกา 9:56 “เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” ยอห์น 3:17 พระราชกิจแห่งความเมตตาของพระองค์ที่เกี่ยวกับความยุติธรรมและการพิพากษาของพระเจ้าได้เปิดเผยออกมาให้เห็นในอุปมาต้นมะเดื่อไม่มีผล {COL 212.1}

พระคริสต์ทรงตักเตือนประชาชนถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมาใกล้และพระองค์ยังทรงดำเนินพวกเขาอย่างรุนแรงถึงความไม่รู้และไม่เอาใจใส่ของพวกเขา พวกเขาเข้าใจเครื่องหมายในท้องฟ้าเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศ

แต่สำหรับเครื่องหมายแห่งกาลเวลาที่ชี้ชัดไปถึงพระราชกิจของพระองค์ พวกเขากลับมองไม่เห็น {COL 212.2}

แต่มนุษย์ในสมัยนั้นก็เหมือนกับสมัยนี้ที่พร้อมจะทักท้วงว่าตนเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ และว่าข่าวการตักเตือนนั้นมีไว้ให้แก่ผู้อื่น ผู้ฟังเหล่านี้บอกพระเยซูถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ซึ่งทำให้เกิดความตื่นตระหนกอย่างมากยิ่ง มาตราการบางประการของปอนที่อัสปีลาตเจ้าเมืองยูเดีย ทำให้ประชาชนไม่พอใจ มีเหตุการณ์วุ่นวายเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ปีลาตพยายามทำให้สงบลงโดยการใช้ความรุนแรง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ทหารของปีลาตบุกเข้าไปในบริเวณพระวิหารและสังหารคนนมัสการชาวกาลิลีที่กำลังลงมือถวายเครื่องเผาบูชาอยู่ ชาวยิวถือว่าเหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นการพิพากษาลงโทษบาปของคนเหล่านั้นและคนที่บอกเล่าเหตุการณ์รุนแรงนี้พูดออกมาด้วยความพึงพอใจอย่างลับๆ ในความเห็นของพวกเขา ถือว่าโชคดี แสดงว่าพวกเขาเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้ามากกว่าพวกเขาชาวกาลิลีเหล่านั้น พวกเขาหวังอย่างไม่ต้องสงสัยว่าจะได้ยื่นพระเยซูทรงตำหนิคนเหล่านั้นที่สมควรได้รับการลงโทษเช่นนั้น {COL 212.3}

สาวกทั้งหลายของพระคริสต์ไม่กล้าเอ่ยปากออกความคิดเห็นจนกว่าพวกเขาจะได้ฟังความคิดเห็นของพระอาจารย์แล้ว พระองค์ประทานบทเรียนที่ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงการพิพากษาอุปนิสัยของผู้อื่น และมาตรการของผลกรรมสนองตามความเข้าใจอันจำกัดของพวกเขา ถึงกระนั้นพวกเขายังมองไปยังพระคริสต์หวังที่จะให้พระองค์ประณามคนเหล่านี้ว่าบาปหนักกว่าผู้อื่น คำตอบของพระองค์สร้างความประหลาดใจต่อพวกเขาอย่างยิ่ง {COL 213.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงหันไปยังฝูงชนและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่น ๆ ทั้งหมด เพราะพวกเขาต้องทนทุกข์อย่างนั้นหรือ เรบอกพวกท่าน ไม่ใช่ แต่ท่านเองถ้าไม่กลับใจใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน” ลูกา 13:2, 3 เหตุการณ์ร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อนำพวกเขาให้ถ่อมจิตใจลงและกลับใจใหม่จากบาป พายุแห่งการแก้แค้นกำลังก่อตัวขึ้นในอีกไม่นาน มันจะกระหน่ำคนทั้งปวงที่ไม่ได้เข้า

ลี้ภัยในพระคริสต์{COL 213.2}

ขณะที่พระเยซูตรัสกับสาวกและฝูงชน พระองค์ทอดพระเนตรไปยังเหตุการณ์ในสภาพภาคหน้าตามคำพยากรณ์และทรงเห็นกองทัพหอรล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ พระองค์ทรงได้ยินเสียงฝีเท้าของคนต่างชาติสวนสนามเข้ามายังเมืองที่ได้รับการคัดเลือกสรรไว้และทอดพระเนตรเห็นคนนับเป็นพันๆ พินาศไปเพราะเมืองถูกล้อม มีชาวยิวจำนวนมากเหมือนเช่นชาวกาลิลีที่ถูกสังหารในบริเวณพระวิหารในขณะที่กำลังถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับบุคคลเหล่านี้เป็นคำการตักเตือนจากพระเจ้าแก่ประเทศชาติที่มีความผิดในลักษณะเดียวกัน พระเยซูตรัสว่า “แต่ถ้าท่านทุกคนไม่กลับใจใหม่ก็ต้องพินาศเช่นกัน” ลูคา 13:5 เวลาแห่งความกรุณาสำหรับพวกเขา มีเหลืออีกไม่มากนัก ยังพอมีเวลาที่จะให้เรียนรู้อันถึงสิ่งที่ให้ความสงบสุขที่แท้ของพวกเขา {COL 213.3}

พระองค์ตรัสอุปมาต่อไปว่า “ชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาทหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ เขาจึงพูดกับผู้ที่รักษาเถาองุ่นว่า นี่นะ เรามาทหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจืดไปเปล่าๆ ทำไม” ลูคา 13:6, 7 {COL 214.1}

ผู้ฟังถ้อยคำของพระคริสต์ไม่ได้เข้าใจความหมายพระดำรัสของพระองค์ผิดไป กษัตริย์ดาวิดร้องเพลงกล่าวว่าอิสราเอลเป็นเหมือนเถาองุ่นที่นำออกไปจากประเทศอียิปต์ อิสยาห์บันทึกว่า “เพราะว่าสวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมทัพคือวงศวานอิสราเอล และคนยูดาห์ เป็นต้นไม้ที่พระองค์ทรงชื่นชอบ” อิสยาห์ 5:7 ต้นมะเดื่อเทศที่อยู่ในสวนของพระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลรักษาและพระพรพิเศษของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แทนคนทั้งหลายที่พระเจ้าผู้ช่วยเสด็จมาเพื่อเขา {COL 214.2}

พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์และสง่าราศีที่นำจะได้รับอยู่ต่อหน้าพวกเขานั้นได้รับการบันทึกเป็นถ้อยคำอันไพเราะว่า “แล้วคนจะเรียกพวกเขาว่าต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรม ที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์” อิสยาห์ 61:3 ขณะที่ยาโคบใกล้สิ้นอายุไข ได้กล่าวภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงบุตรชายอันเป็น

ที่รักว่า “โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผล เป็นกิ่งที่เกิดผลอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งเลื้อยบน กิ่งแพง” และท่านพูดต่อว่า “โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้ทรงช่วยเจ้า โดย พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ทรงอวยพระพรแก่เจ้า ด้วยพรที่มาจากฟ้า เบื้องบน พรที่มาจากที่ลึกเบื้องล่าง” ปฐมกาล 49:22, 25 ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าทรงปลุกอิสราเอลไว้เป็นเถาองุ่นที่ดีเลิศข้างบ่อน้ำแห่งชีวิต พระองค์ ทรงตั้งสวนองุ่น “อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง” พระองค์ทรง “[ล้อมรั้ว] เก็บ ก้อนหินออกหมด และปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้” อิสยาห์ 5:1, 2 {COL 214.3}

“ท่านคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่นหวาน แต่มันกลับเกิดผลเปรี้ยว” อิสยาห์ 5:2 ประชาชนในสมัยพระเยซู อดตัวว่ามีความเชื่อในศาสนา มากกว่าชาวยิวในยุคก่อนๆ แต่พวกเขากลับขาดพระคุณแห่งพระวิญญาณ ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ผลแห่งอุปนิสัยอันทรงคุณค่าที่ทำให้ชีวิตของโยเซฟ หอมหวานและงดงามกลับไม่ได้ปรากฏในชนชาติยิวเลยแม้แต่น้อย {COL 215.1}

พระเจ้าในสภาพของพระบุตรกำลังแสวงหาผล แต่หาพบไม่ อิสราเอล กลายเป็นผู้ทำให้ผืนดินรกร้าง การตั้งอยู่ของชาติอิสราเอลกลายเป็นคำ แข่งสาป เพราะว่าชนชาตินี้ได้ยึดพื้นที่ในสวนซึ่งควรเป็นที่สำหรับต้นไม้ที่ ออกผล ประเทศนี้ฉ้อโกงพระพรที่พระเจ้าทรงพระประสงค์จะประทานให้แก่ โลก ชาวอิสราเอลเป็นตัวแทนในทางที่ผิดแก่บรรดาประชาชาติทั้งหลาย ไม่ เพียงใช้การไม่ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นผู้ขัดขวางความรอดของผู้อื่นอีกด้วย ใน ระดับหนึ่งศาสนาของพวกเขานำไปสู่ทางที่ผิดและนำสู่ความพินาศแทนที่จะ นำไปสู่ความรอด {COL 215.2}

ในอุปมา ผู้รักษาเถาองุ่นไม่เคยตั้งข้อสงสัยในประโยคที่ว่าถ้าต้นมะเดื่อ ไม่เกิดผลก็ควรฟันทิ้งเสีย แต่พวกเขาทราบดีและให้ความสนใจร่วมกับเจ้าของ ต่อต้นไม้ที่ไร้ผลนี้ ไม่มีอะไรจะทำให้พวกเขามีความสุขมากไปกว่าที่จะเห็น ต้นไม้เนื้อเจริญเติบโตและออกผล พวกเขาตอบสนองความปรารถนาของเจ้าของ สวนโดยพูดว่า “ขอเก็บเอาไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรวนดินใส่ปุ๋ยดู ถ้าปีหน้า มันเกิดผลก็ดีไป” ลูคา 13:8, 9 {COL 215.3}

คนดูแลสวนไม่ได้ปฏิเสธที่จะดูแลต้นไม้ที่หมดหวังต้นนี้ เขายังคง พยายามที่จะให้การดูแลเอาใจใส่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม เขายังจะสร้างให้สภาพแวดล้อม

เหมาะสมให้มากที่สุดและจะให้การดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด {COL 215.4}

เจ้าของสวนและคนดูแลสวนต่างก็มีความสนใจเหมือนกันต่อการดูแลต้นมะเดื่อ พระบิดาและพระบุตรทรงมีน้ำพระทัยเหมือนกันในความรักที่มีต่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ พระคริสต์กำลังตรัสกับบรรดาผู้ฟังของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงเปิดโอกาสเพิ่มขึ้นแก่พวกเขา ทุกวิถีทางที่ความรักของพระเจ้าจะสามารถทำได้ จะนำมาใช้เพื่อให้เขาเป็นต้นไม้แห่งความชอบธรรมและเกิดผลเป็นพระพรสำหรับโลกนี้ {COL 216.1}

ในอุปมานี้พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงผลของงานที่คนดูแลสวนทำไป เมื่อมาถึงตอนนี้เรื่องก็จบลง บทสรุปสุดท้ายขึ้นอยู่กับพงศ์พันธุ์รุ่นต่อไปที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของพระองค์ คำเตือนที่น่าหวาดหวั่นมายังพวกเขาว่า “ถ้าไม่ทำจนได้มันทั้งก็ได้” ลูคา 13:9 ถ้อยคำซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้นี้จะถูกประกาศออกหรือไม่ขึ้นกับพวกเขา วันแห่งพระพิโรธกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ในเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับอิสราเอล เจ้าของสวนตัดเดือนด้วยความเมตตาไว้แล้วว่าต้นไม้ที่ไม่เกิดผลนั้นจะถูกทำลาย {COL 216.2}

เสียงของคำเตือนนั้นยังดังก้องลงมาถึงเราในยุคปัจจุบัน สำหรับท่านผู้ที่เป็นคนไม่เอาใจใส่ ท่านเป็นต้นไม้ที่ไร้ผลในสวนองุ่นของพระยาห์เวห์หรือเปล่า ถ้อยคำแห่งความพิณาศที่ตรัสไว้ในกาลก่อนจะต้องตรัสกับท่านอีกหรือไม่ ท่านรับของประทานของพระองค์มานานแค่ไหนแล้ว พระองค์ทรงเฝ้ามองและรอคอยการตอบสนองแห่งรักมานานแค่ไหนแล้ว ท่านรับสิทธิพิเศษมากเพียงใดที่เติบโตใหญ่ขึ้นในสวนองุ่นของพระเจ้าภายใต้การดูแลของผู้รักษาสวน มีบ่อยครั้งเพียงใดที่ข่าวประเสริฐทำให้หัวใจของท่านตื่นเต้น ท่านรับพระนามของพระคริสต์แล้ว ท่านแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่าเป็นสมาชิกคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ แต่ถึงกระนั้นท่านกลับไม่ติดสนิทกับพระองค์ผู้ทรงมีพระทัยแห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ กระแสชีวิตของพระองค์ไม่ได้ไหลผ่านตัวของท่าน พระคุณอันหวานชื่นของพระลักษณะของพระองค์คือ “ผลของพระวิญญาณ” กาลาเทีย 5:22 ไม่ปรากฏในชีวิตของท่าน {COL 216.3}

ต้นไม้ที่ไม่ออกผลนั้นรับน้ำฝนและแสงแดดและการดูแลเอาใจใส่ของ

คนรักษาสวน มันได้รับปุ๋ยหล่อเลี้ยงจากพื้นดิน แต่กิ่งก้านที่ไร้ผลของมัน กลับบดบังพื้นดินจนทำให้ต้นที่ให้ผลอื่นๆ ไม่สามารถเจริญเติบโตได้ภายใต้ร่มเงาของมัน เช่นเดียวกับของประทานของพระเจ้าที่หลั่งไหลมายังท่านก็ไม่ได้ไหลผ่านไปสู่มวลชาวโลก ท่านปล้นสิทธิพิเศษนี้ไปจากผู้อื่นซึ่งถ้าสิทธินี้ไม่ได้ตกอยู่กับท่านอาจเป็นของเขาทั้งหลาย {COL 217.1}

อย่างน้อยท่านก็ตระหนักรู้ว่าท่านเป็นคนทำให้พื้นดินรกรเสียเปล่า ถึงกระนั้นก็ตามด้วยความเมตตาอันใหญ่หลวงของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงโค่นท่านลง พระองค์ไม่ได้ทรงทอดพระเนตรมายังท่านอย่างเอ็นดู พระองค์ไม่ได้ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่านอย่างไม่แยแส หรือปล่อยท่านไปสู่ความพินาศ พระองค์ทรงแสงเมื่อทอดพระเนตรมายังท่าน ดังเช่นที่ทรงแสงด้วยทรงหวงโยอิสราเอลเมื่อหลายศตวรรษก่อน “โอเอเฟราอิมเอ๋ย เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะมอบเจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร...เราจะไม่จัดการด้วยความกริ้วอันร้อนแรง เราจะไม่ทำลายเอเฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์” โฮเซยา 11: 8, 9 องค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระทัยเมตตาสงสารกำลังตรัสเกี่ยวกับตัวท่านว่า ขอเก็บเอาไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรวนดินใส่ปุ๋ยดู {COL 217.2}

ในช่วงเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณที่ยืดออกไป พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่ออิสราเอลด้วยความรักที่ไม่เสื่อมคลายเช่นนี้เพียงไร ขณะที่อยู่บนไม้กางเขน พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” ลูคา 23:34 หลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ สภาประกาศข่าวประเสริฐในกรุงเยรูซาเล็มก่อน ณ ที่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมาและที่นั่นคริสตจักรแห่งแรกได้เปิดตัวให้เห็นพลังอำนาจของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย ที่นั่นสเทเฟน “หน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์” กิจการ 6:15 เป็นพยานและพลีชีพของตน ทุกสิ่งที่สวรรค์ประทานให้ นั่น ก็ได้มอบไว้ให้หมดแล้ว พระคริสต์ตรัสว่า “มีอะไรที่จะทำได้อีกเพื่อสนองของของเราซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้” อิสยาห์ 5:4 เหตุฉะนั้นความเอาใจใส่และการลงแรงที่ทรงกระทำเพื่อท่านนั้นไม่ได้ลดน้อยถอยลง

แต่กลับเพิ่มขึ้น พระองค์ยังคงตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์ เป็นผู้ดูแลสวนนั้น เรายรดน้ำทุกเวลา เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายสวนนั้น เราจึงดูแลสวนนั้นทั้งกลางคืนกลางวัน” อิสยาห์ 27:3 {COL 218.1}

“ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดีไป แต่ถ้าไม่”- ลูคา 13:9 {COL 218.2}

จิตใจที่ไม่ได้ตอบสนองต่อตัวแทนของสวรรค์จะแข็งกระด้างมากขึ้น จนกระทั่งไม่มีความรู้สึกถึงอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อถึงเวลานั้น ก็จะมีเสียงดังมาว่า “จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจิตไปเปล่าๆ ทำไม” ลูคา 13:7 {COL 218.3}

วันนี้พระองค์ทรงเชื้อเชิญท่าน “โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า...เราจะรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ เรา จะรักเขาด้วยความเต็มใจ...เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะ เบิกบานอย่างดอกลิลลี่ เขาจะหยั่งรากเหมือนต้นไม้แห่งเลบานอน... เขาทั้งหลายจะกลับมาอยู่ใต้ร่มเงาของเรา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเถาองุ่น...ผลของเจ้าก็ได้มาจากเรา” โสเซยา 14:1-8 {COL 218.4}

บทที่ 17 “จงออกไปตามถนนและตาม หนทางที่มีรัวร์อบขอบซีด”

อ้างอิงจาก ลูคา 14:1, 12-24

พระเจ้าช่วยให้รอดได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงของฟาริสีคนหนึ่ง พระองค์ทรงตอบรับคำเชิญของทั้งคนมั่งมีและคนยากจน และตามธรรมเนียมปฏิบัติ พระองค์ทรงเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์ให้เข้ากับบทเรียนแห่งความจริง ในหมู่ชาวยิวนั้นงานเลี้ยงศักดิ์สิทธิ์จะเกี่ยวโยงกับทุกฤดูกาลแห่งความชื่นชมยินดีของประเทศชาติและศาสนา งานเลี้ยงนี้เปรียบเสมือนเครื่องหมายแห่งพระพรของชีวิตนิรันดร์ เรื่องราวของงานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ซึ่งพวกเขาจะได้นั่งร่วมโต๊ะกับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ ในขณะที่คนนอกศาสนายืนอยู่ภายนอกและมองด้วยตาละห้อยนั้น เป็นเรื่องราวที่พวกเขาชื่นชอบที่จะพูดถึง บทเรียนของการตักเตือนและสั่ง

สอนที่พระคริสต์ทรงปรารถนาจะสอนนั้น จึงทรงอธิบายในเวลานี้ด้วยอุปมา เรื่องงานเลี้ยงใหญ่ พวกเขาวิตกจะเก็บพระพรของพระเจ้าทั้งสำหรับชีวิตนี้ และชีวิตหน้าไว้สำหรับตนเอง พวกเขาไม่ยอมให้ความเมตตาของพระเจ้า ผ่านไปยังคนนอกศาสนา พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นในอุปมาว่าในขณะที่เดียวกัน พวกเขาปฏิเสธคำเชื้อเชิญแห่งความเมตตาซึ่งเป็นคำเชิญชวน ให้เข้ามายังอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าคำเชื้อเชิญที่พวกเขาละเลยไม่สนใจนั้นจะถูกส่งต่อไปยังผู้ที่พวกเขาดูหมิ่น คือผู้ที่พวกเขาสะบัดเสื่อผ้าหน้าราวกับว่าผู้นั้นเป็นโรคเรื้อนที่น่ารังเกียจ {COL 219.1}

ในการคัดเลือกแขกมาร่วมงานเลี้ยง ชาวฟาริสีเลือกตามความคิดเห็นแก่ตัวของตน พระคริสต์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เมื่อท่านจะจัดการเลี้ยงไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อน ๆ หรือ พี่น้อง หรือญาติ ๆ หรือบรรดาเพื่อนบ้านที่มั่งมี คาดว่าพวกเขาจะเชิญท่าน กลับคืน แล้วท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญ คนจน คนพิการ คนง่อยและคนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาทั้งหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” ลูกา 14:12-14 {COL 220.1}

ในที่นี้ พระคริสต์ทรงย้ำถึงคำสั่งสอนที่พระองค์ประทานแก่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสส ในงานพิธีอันศักดิ์สิทธิ์พระยาห์เวห์ตรัสว่า “คนต่างด้าวและลูกกำพร้าและแม่่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ภายในเมืองของท่านจะได้มารับประทานอย่างอิ่มหนำ” เฉลยธรรมบัญญัติ 14:29 งานชุมชนเหล่านี้ควรเป็นดังบทเรียนเปรียบเทียบแก่ชนชาติอิสราเอลคือเมื่อพวกเขาได้รับการสั่งสอนถึงความสุขจากการมีเมตตาอย่างแท้จริงแล้ว พวกเขาควรต้องดูแลเอาใจใส่ผู้ที่ต้องทนทุกข์และยากจนไปตลอดทั้งปี และงานเลี้ยงเหล่านี้ยังมีบทเรียนที่กว้างกว่านี้อีก คือพระพรฝ่ายจิตวิญญาณที่ชาวอิสราเอลได้รับ ไม่ได้มีไว้สำหรับพวกเขาเท่านั้น พระเจ้าประทานอาหารแห่งชีวิตให้แก่พวกเขาเพื่อพวกเขาจะแบ่งปันให้แก่โลกต่อไป {COL 220.2}

พวกเขาทำภารกิจนี้ไม่สำเร็จ ถ้อยคำของพระคริสต์จึงตำหนิความเห็นแก่ตัวของพวกเขา คำตรัสของพระองค์จึงไม่เป็นที่ชื่นชอบของชาว

ฟาริสี พวกเขาพยายามจะเบี่ยงเบนการสนทนาไปเรื่องอื่นโดยมีคนหนึ่งในพวกเขาแสวงงพูดอย่างเลื่อมใสศรัทธาว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้ก็เป็นสุข” ลูคา 14:15 ชายผู้นี้พูดด้วยความมั่นใจราวกับว่าเขามีความแน่ใจว่าแผ่นดินของพระเจ้เป็นของเขาแล้ว ทศนคติของเขาคล้ายกับของผู้ที่ชื่นชมยินดีว่าตนได้รับความรอดโดยพระคริสต์แล้ว ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำตามเงื่อนไขเพื่อให้ได้ความรอดตามคำสัญญา จิตวิญญาณของเขาคล้ายคลึงกับของบาลาอัม เมื่ออธิษฐานว่า “ขอให้ข้าพเจ้าตายเหมือนอย่างการตายของผู้ชอบธรรมและขอให้ฉันปลายชีวิตข้าพเจ้าเป็นเหมือนของเขา” กัณดารวิถี 23:10 ชาวฟาริสีไม่ได้คำนึงว่าตนเองเหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์หรือไม่ กลับหวังแต่เพียงว่าจะได้ชื่นชมสิ่งต่างๆ ในสวรรค์ พระดำรัสของพระองค์ถูกยกขึ้นเพื่อหวังจะนำความนึกคิดของแขกที่มาในงานออกจากเรื่องหน้าที่ของพวกเขาที่ปฏิบัติอยู่ พระองค์ทรงประสงค์จะนำพวกเขาให้พ้นจากเรื่องในชีวิตปัจจุบันไปสู่กาลข้างหน้าเมื่อผู้ชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากตาย {COL 221.1}

พระคริสต์ทรงอ่านจิตใจของผู้แสวงงคนนี้ออก และขณะที่จ้องไปยังชายผู้นี้พระองค์ทรงเปิดเผยต่อหน้าคนทั้งปวงให้เห็นถึงคุณค่าและลักษณะของสิทธิพิเศษที่เขาทั้งหลายมีอยู่ในปัจจุบัน พระองค์ทรงสำแดงให้ประจักษ์ว่าเขาทั้งหลายมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติในขณะนั้นเพื่อที่จะได้รับพรแห่งอนาคต {COL 221.2}

พระองค์ตรัสว่า “มีคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่และเชิญแขกไว้จำนวนมาก” เมื่อเวลาที่งานเลี้ยงมาถึง เจ้าภาพสั่งบ่าวของตนไปยังผู้ที่ได้รับเชิญเป็นคารบสองกล่าวว่า “เชิญมาเถิดเพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” แต่กลับได้รับการแสดงความไม่เอาใจใส่จนน่าประหลาดใจ “พวกนั้นต่างพากันขอตัว คนแรกบอกว่า ‘ข้าพเจ้าชื้อนาไว้และจะต้องไปดูนา นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งบอกว่า ‘ข้าพเจ้าชื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองวัว นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าไปไม่ได้’” ลูคา 14:16-20 {COL 221.3}S

ไม่มีคำแก้ตัวของผู้ใดที่แสดงถึงความจำเป็นอย่างแท้จริง ชายผู้ “จะต้องไปดูนั่น” ซื่อไว้เรียบร้อยแล้ว การที่เขาต้องรีบไปดูนั้นก็เพราะความสนใจของเขาอยู่กับสิ่งที่เขาซื่อไว้แล้ว ส่วนคนมีวักก็เช่นกัน เขาซื่อมาแล้ว การไปลองดูวักนั้นก็เพื่อจะสนองความสนใจของผู้ซื่อ คำแก้ตัวเรื่องที่สามก็ไม่มีเหตุผล ความจริงที่ว่าผู้รับเชิญพึงจะแต่งงาน ก็ไม่ควรเป็นสิ่งที่ขัดขวางการเข้าร่วมงานเลี้ยงของเขา ภรรยาของเขาก็จะได้รับการต้อนรับเข้าร่วมในงานเลี้ยงด้วย แต่เขามีแผนการของตนเองเพื่อแสวงหาความสุข และสิ่งนี้ดูเหมือนจะนำปรารถนามากกว่างานเลี้ยงที่เขาสัญญาว่าจะเข้าร่วม เขาเรียนรู้ที่จะหาความสำราญจากงานอื่นมากกว่าที่จะไปตามคำเชิญของเจ้าของงานเลี้ยง เขาไม่ได้ขออนุญาตแก้ตัวที่จะไม่ไปหรือไม่ได้สร้างทำเป็น มีมารยาทในการปฏิเสธคำเชิญ แต่คำว่า “ข้าพเจ้าไปไม่ได้” เป็นเพียงการอ้างการพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะไป” เท่านั้นเอง {COL 222.1}

คำแก้ตัวทั้งหลายเป็นการแสดงถึงจิตใจที่มีเรื่องอื่นอยู่เต็มแล้ว สำหรับแขกที่ได้รับเชิญเหล่านี้ ความสนใจในสิ่งอื่นครอบงำพวกเขาจนหมด พวกเขาละทิ้งคำเชิญซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะไปนั้นและทำที่ของการไม่สนใจโยติษของคนเหล่านี้เป็นการดูถูกสหายผู้ใจกว้าง {COL 222.2}

ในงานเลี้ยงใหญ่นี้ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงพระพรที่ทรงยื่นให้โดยผ่านทางชาวประเสริฐ สรรพสิ่งที่จัดเตรียมไว้นั้นไม่ได้ด้อยไปกว่าองค์พระคริสต์เอง พระองค์ทรงเป็นอาหารทิพย์ซึ่งลงมาจากสวรรค์และกระแสน้ำความรอดก็ไหลผ่านมาจากพระองค์ ผู้สื่อข่าวของพระเจ้าประกาศแก่ชนชาติยิวถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาขึ้นไปยังพระคริสต์ว่าเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ในงานเลี้ยงรับรองที่พระองค์ทรงจัดนั้น พระเจ้าทรงเสนอของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่สวรรค์สามารถประทานให้แก่พวกเขา เป็นของประทานที่ประเมินค่าไม่ได้ ความรักของพระเจ้าได้ตอบแทนงานเลี้ยงราคาแพงและจัดเตรียมทรัพยากรที่ไม่มีวันสูญสิ้นไว้ให้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 6:51 {COL 222.3}

แต่ก่อนที่จะรับคำเชิญไปงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐนี้ พวกเขาจะต้องวางความใฝ่ใจทางโลกของตนเองให้อยู่ภายใต้จุดมุ่งหมายอันเดียวของการรับพระคริสต์และความชอบธรรมของพระองค์ พระเจ้าประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้กับมนุษย์และพระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาจัดวางการรับใช้พระองค์อยู่เหนือสิ่งใดอื่นในโลกและให้การรับใช้นั้นอยู่เหนือความเห็นแก่ตัว พระองค์ทรงรับจิตใจที่ยังลังเลเป็นสองฝ่ายไม่ได้ จิตใจที่หมกมุ่นอยู่กับความปรารถนาทางโลกจะนำมามอบถวายให้กับพระเจ้าไม่ได้ {COL 223.1}

บทเรียนนี้ใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัย เราต้องติดตามพระเมษโปดกของพระเจ้าไปทุกหนทุกแห่งที่พระองค์ทรงดำเนินไป เราต้องเลือกให้พระองค์ทรงนำและความสัมพันธ์ฉันมิตรกับพระองค์มีค่าเหนือกว่าความเป็นมิตรใดในโลก พระคริสต์ตรัสว่า “ใครที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราและใครที่รักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา คนนั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา” มัทธิว 10:37 {COL 223.2}

ในสมัยของพระเยซู เมื่อมีการร่วมโต๊ะรับประทานอาหารในครอบครัว ก็จะมีการทอ้งข้อความว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้านี้ก็เป็นสุข” ลูกา 14:15 แต่พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าการเชิญแขกหรือมาร่วมโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ด้วยราคาแพงจนประเมินค่าไม่ได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากเพียงไร ผู้ที่ฟังถ้อยคำของพระองค์ทราบดีว่าพวกเขาดูเหมือนมีค่าเชื่อเชิญอันมีเมตตาของพระองค์ พวกเขาถูกทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานในโลกนี้ดึงดูดไปหมด พวกเขาจึงตกลงใจพร้อมกันแก้ตัวด้วยคำพูดแบบเดียวกัน {COL 223.3}

ในปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน คำแก้ตัวที่บอกปฏิเสธคำเชิญมา ยังงานเลี้ยงก็เป็นคำแก้ตัวที่ครอบคลุมคำแก้ตัวต่าง ๆ ที่บอกปฏิเสธการเชื่อเชิญให้รับข่าวประเสริฐ มนุษย์กล่าวว่าเขาไม่สามารถเอาสิ่งของในโลกนี้ไปเสี่ยงกับการให้ความสนใจต่อเรื่องข่าวประเสริฐ พวกเขาถือว่าความสนใจในสิ่งของฝ่ายโลกที่ไม่ยั่งยืนมีค่ายิ่งกว่าสิ่งที่เป็นนิรันดร์ พระพรที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้ากลับกลายเป็นสิ่งที่กีดขวางจิตวิญญาณของพวกเขาให้ห่างไปจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระเจ้าผู้ไถ่ของตนเอง พวกเขาไม่ยอมให้สิ่งใดๆ

มาขัดขวางการดำเนินตามโลกนี้และพวกเขาพูดต่อผู้สื่อข่าวแห่งความเมตตาว่า “วันนี้เจ้าไปได้แล้ว ถ้ามีโอกาสข้าจะเรียกเจ้ามาอีก” กิจการ 24:25 คนอื่นๆ กล่าวถึงความลำบากที่จะเกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ทางสังคมของเขาถ้าเขายอมเชื่อฟังคำเชื้อเชิญของพระเจ้า พวกเขาบอกว่าพวกเขาแยกตัวออกจากญาติสนิทและมิตรสหายไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเองเป็นตัวละครในอุปมาเสียเอง เจ้าภาพงานเลี้ยงถือคำแก้ตัวที่ไม่มีสาระนี้ว่าเป็นการแสดงความไม่ให้เกียรติต่อคำเชิญของท่าน {COL 224.1}

ชายที่พูดว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าไปไม่ได้” เป็นตัวแทนคนหมู่มาก มีหลายคนที่ยอมให้ภรรยาหรือสามีเป็นอุปสรรคในการตอบสนองคำเรียกของพระเจ้า ผู้เป็นสามีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถทำตามหน้าที่ได้ ถ้าภรรยาไม่เห็นด้วย อิทธิพลของเธอจะทำให้ข้าพเจ้าเกิดความลำบากใจอย่างมาก” ผู้เป็นภรรยาเมื่อได้ยินคำเรียกร้องแห่งพระคุณที่กล่าวว่า “เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” ลูกา 14:17 และเธอจะกล่าวว่า “ได้โปรดเถิดดิฉันต้องขอตัว สามีของดิฉันปฏิเสธคำเชิญแห่งความเมตตา เขากล่าวว่ายุ่งกับการงานไม่สะดวก ดิฉันจะต้องไปกับสามีเพราะฉะนั้นจึงไปร่วมงานด้วยไม่ได้” บุตรทั้งหลายจึงได้รับรอยประทับในจิตใจ พวกเขาปรารถนาจะไปแต่พวกเขามีความรักต่อบิดาและมารดา เมื่อบิดามารดาไม่ฟังคำเรียกร้องของข่าวประเสริฐ ลูกๆ จึงคิดว่าพวกเขาไม่จำเป็นจะต้องไปก็ได้ พวกเขากล่าวเช่นเดียวกันว่า “ขอตัวเถอะ” {COL 224.2}

บุคคลทั้งหมดปฏิเสธคำเรียกร้องขององค์พระผู้ช่วยให้รอดเพราะกลัวความแตกแยกในครอบครัว พวกเขาคิดว่าการปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้าจะทำให้เกิดสันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองขึ้นในครอบครัว แต่นี้เป็นภาพลวงตา บุคคลที่หวาดความเห็นแก่ตัวจะเกี่ยวเก็บผลแห่งความเห็นแก่ตัวนั้น การปฏิเสธความรักของพระคริสต์ก็เท่ากับปฏิเสธสิ่งเดียวที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์และความมั่นคงให้แก่ความรักของมนุษย์ พวกเขาไม่เพียงสูญเสียแผ่นดินสวรรค์เท่านั้นแต่จะไม่มีความสุขที่แท้จริงซึ่งแผ่นดินสวรรค์ยอมสละไว้ให้แล้ว

{COL 225.1}

ในอุปมานี้ ผู้ที่จัดงานเลี้ยงทราบดีว่าคำเชื้อเชิญของเขาถูกตอบสนองอย่างไร และ “นายกัโกรธ จึงสั่งบ่าวว่า จงออกไปโดยเร็ว ไปตามถนนใหญ่ และตรอกเล็กชอยน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาที่นี่” ลูคา 14:21 {COL 225.2}

เจ้าภาพหันไปจากคนที่ดูหมิ่นความใจกว้างของเขาเหล่านี้และไปเชิญหมู่คนที่ไม่มีความสมบูรณ์พูนสุข คนที่ไม่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง แทน ท่านเชิญคนยากจนและหิวโหยและคนที่เห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้จัดเตรียมไว้ให้ พระคริสต์ตรัสว่า “บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่าน” มัทธิว 21:31 แม้ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้จะเป็นหมู่คนที่มนุษย์ต่างดูหมิ่นและหันหลังให้ แต่พวกเขาไม่ได้ต่ำต้อยเกินไปหรือเลวร้ายเกินกว่าที่ความรักและความสนใจของพระเจ้าจะไปถึง พระคริสต์ทรงรอคอยให้ผู้เหนื่อยอ่อน ทุกข์ยากแสนเข็ญ และถูกกดขี่ข่มเหงเข้ามาหาพระองค์ พระองค์ทรงรอที่จะประทานความสว่างและความยินดี และสันติสุขซึ่งไม่สามารถหาพบได้จากที่อื่นให้แก่ทุกคน คนบาปหนักที่สุดนั้นคือเป้าหมายแห่งความสงสารและความรักที่ลึกลับและจริงใจของพระองค์ พระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเรียกร้องพวกเขาด้วยความอ่อนโยนและเพื่อเสาะหานำพวกเขาให้มาหาพระองค์ {COL 225.3}

บ่าวซึ่งออกไปนำบรรดาคนยากจนและคนตาบอดมายังงานเลี้ยงก็รายงานต่อเจ้านายว่า “ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่ นายจึงสั่งบ่าวคนนั้นว่า จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด บังคับให้พวกเขาเข้ามาเพื่อให้เรือนของเรามีแขกเต็ม” ลูคา 14:22, 23 ในที่นี้ พระคริสต์ทรงชี้ไปยังงานการประกาศข่าวประเสริฐนอกแควดวงศาสนาญูดาย ทั้งตามถนนใหญ่และตรอกน้อยของโลก {COL 226.1}

เปาโลและบานาบัสเชื่อฟังต่อคำสั่งนี้จึงกล่าวกับชาวยิวว่า “เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านปฏิเสธและตัดสินใจเองว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี่แน่ะเราจะหันไปหาพวกต่างชาติ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่าอย่างนี้

เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างสำหรับคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้้นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อคนต่างชาติได้ยिनอย่างนั้นก็มีความยินดีและสรรเสริญพระวณะของพระเจ้าและคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้ว เพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อถือ” กิจการ 13:46-48 {COL 226.2}

ข่าวประเสริฐซึ่งประกาศโดยสาวกทั้งหลายของพระคริสต์เป็นการประกาศถึงการเสด็จมายังโลกครั้งแรกของพระองค์ นี่เป็นการนำข่าวดีแห่งความรอดโดยความเชื่อในพระองค์มายังมนุษย์ ข่าวนี้เล็งไปถึงกาลข้างหน้าเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สองด้วยพระสิริของพระองค์ เพื่อไถ่ประชากรของพระองค์และยังนำมาซึ่งความหวังใจโดยผ่านทางความเชื่อศรัทธาและความเชื่อฟังในการแบ่งปันมรดกของผู้ชอบธรรมในแสงสว่าง ข่าวนี้ประกาศให้กับมนุษย์ในทุกวันนี้และปัจจุบันก็ยังประกาศอีกด้วยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นั้นมาไกลแล้ว หมายสำคัญซึ่งพระองค์เองตรัสไว้ถึงการเสด็จมาของพระองค์นั้นสำเร็จแล้ว และโดยคำสอนของพระวณะของพระเจ้าเราจึงทราบว่าเป็นเจ้าทรงอยู่ที่ประตู {COL 226.3}

ยอห์นพยากรณ์ไว้ในพระธรรมวิวรณ์ถึงการประกาศข่าวประเสริฐก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ท่านมองเห็นทูตสวรรค์ “เหาะไปในท้องฟ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ ท่านประกาศเสียงดังว่า จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” วิวรณ์ 14:6, 7 {COL 227.1}

ในคำพยากรณ์นี้ คำตักเตือนเรื่องการพิพากษารวมทั้งข่าวสารอื่นๆ ที่เกี่ยวพันกันในคำพยากรณ์ ตามมาด้วยการเสด็จกลับมาของบุตรมนุษย์บนเมฆในท้องฟ้า การประกาศข่าวการพิพากษาเป็นการประกาศการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ว่ามาไกลแล้ว และการประกาศข่าวนี้ก็คือข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ ด้วยเหตุนี้การเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และการประกาศว่าเหตุการณ์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว จึงเป็นส่วนสำคัญยิ่งของข่าวประเสริฐ {COL 227.2}

พระคัมภีร์เปิดเผยให้ทราบว่าในยุคนั้นมนุษย์จะหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางฝ่ายโลก ในความสนุกสนานและการแสวงหาเงินทอง เขาจะตาบอดต่อสิ่งที่เป็ความจริงอันนิรันดร์ พระคริสตัสตรัสว่า “เพราะว่าสมัยของโนอาห์เคยเป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายพากันกินดื่มกัน สมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กันจนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือใหญ่และน้ำท่วมกวาดเอาพวกเขาไปทุกคนโดยไม่ทันรู้ตัวอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว 24:37-39 {COL 228.1}

ทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน มนุษย์เร่งที่จะแสวงหากำไรและทำสิ่งที่ต้องการด้วยความเห็นแก่ตัวราวกับว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีแผ่นดินสวรรค์ และไม่มีโลกหน้า ในสมัยของโนอาห์ คำตักเตือนที่บอกว่าน้ำจะท่วมโลก ได้ถูกส่งมาเพื่อกระตุ้นให้มนุษย์ตื่นตัวกับความชั่วของตนและเพื่อจะเรียกให้พวกเขากลับใจใหม่ ด้วยเหตุนี้ข่าวการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่ใกล้เข้ามา ก็ส่งมาเพื่อกระตุ้นเร่งเร้ามนุษย์ให้หันกลับจากการหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางฝ่ายโลก ข่าวนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะปลุกมนุษย์ให้ตื่นขึ้นสู่ความจริงนิรันดร์ เพื่อว่าพวกเขาจะเอาใจใส่ต่อคำเชื่อเชิญเข้าร่วมโต๊ะของพระเจ้าเป็นเจ้า {COL 228.2}

คำเชิญชวนของข่าวประเสริฐจะต้องประกาศไปทั่วทั้งโลก “แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติ” วิวรณ์ 14:6 ข่าวสุดท้ายเพื่อตักเตือนและความเมตตาจะทำให้โลกสว่างไสวด้วยสง่าราศีและข่าวนี้จะต้องเข้าถึงชนทุกชั้นวรรณะไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน สูงส่งหรือต่ำต้อย พระคริสตัสตรัสว่า “จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด บังคับให้พวกเขาเข้ามาเพื่อให้เรือนของเรามีแขกเต็ม” {COL 228.3}

โลกกำลังพินาศเพราะขาดข่าวประเสริฐ ขณะนี้เกิดการกัณดารพระธรรมของพระเจ้า มีน้อยคนนักที่สั่งสอนพระธรรมที่ไม่ได้เจือปนด้วยธรรมเนียมของมนุษย์ แม้ว่ามนุษย์จะมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ แต่พวกเขาหาได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าทรงจัดวางไว้ให้แล้วไม่ พระยาห์เวห์ทรงเรียกบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้นำข่าวของพระองค์ไปยังคนทั้งหลาย พระวาจะ

แห่งชีวิตนิรันดร์จะต้องประกาศไปให้แก่ผู้ที่กำลังจะพิชิตในบาปผิดของตน {COL 228.4}

ในคำสั่งที่ให้ออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิดนั้น พระคริสต์ทรงวางพระราชกิจของพระองค์ไว้ให้กับคนที่ทรงเรียกให้มาทำหน้าที่รับใช้พระนามของพระองค์ ทั่วทั้งโลกเป็นทุ่งนาสำหรับผู้รับใช้ของพระคริสต์ ครอบครัวมนุษย์ทั้งโลกจะรวมตัวกันได้โดยเขาเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้าของทรงปรารถนาจะประทานพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ไปสู่จิตวิญญาณทุกดวง {COL 229.1}

พระราชกิจส่วนใหญ่จะสำเร็จได้ด้วยการทำงานของแต่ละคน นี่เป็นวิธีที่พระคริสต์ทรงใช้ พระราชกิจของพระองค์ส่วนใหญ่ประกอบด้วย การสนทนาตัวต่อตัว พระองค์ทรงสนพระทัยต่อจิตวิญญาณแม้เพียงดวงเดียว จากจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวนี้เอง ชาวนี้ก็จะขยายออกไปยังคนนับพันนับหมื่น {COL 229.2}

เราไม่ควรรอให้คนทั้งหลายเข้ามาหาเราเอง เราต้องออกไปแสวงหาพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน คำเทศนาบนธรรมาสน์เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการทำงาน ชาวประเสริฐจะเข้าถึงคนอีกมากมายไม่ได้ จะต้องมีผู้นำไปให้พวกเขา {COL 229.3}

คำเชิญชวนให้ไปร่วมงานเลี้ยงได้ส่งไปหาชาวยิวก่อนเป็นอันดับแรก พวกเขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นครูสอนและผู้นำท่ามกลางปวงชน เป็นผู้ที่ มีหนังสือม้วนคำพยากรณ์อยู่ในมือที่บอกถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ไว้ล่วงหน้าและเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติกิจซึ่งมีเครื่องหมายถึงถึงพันธกิจของพระองค์ หากบรรดาปุโรหิตและคนเหล่านี้เอาใจใส่ต่อการทรงเรียกแล้ว พวกเขาควรมีส่วนร่วมกับผู้สื่อข่าวของพระคริสต์ในการประกาศคำเชื่อเชิญของชาวประเสริฐให้แก่ชาวโลก ความจริงได้ส่งไปให้แก่พวกเขาเพื่อการแบ่งปัน เมื่อพวกเขา ปฏิเสธคำเชิญชวน ชาวนี้จึงส่งต่อไปยังคนยากจน คนพิการ คนง่อยและคนตาบอด คนเก็บภาชีและคนบาปต่างพากันรับคำเชื่อเชิญนี้ เมื่อชาวประเสริฐแห่งการทรงเรียกนี้ถูกส่งไปยังชาวต่างชาติ มีการใช้แผนงานอย่างเดียวกันในการทำงาน ชาวนี้จะต้องไปยัง “ถนนใหญ่” ก่อน คือ ไปยังผู้ที่มี

บทบาทในโลกไปยังครูและผู้นำทั้งหลายของประชาชน {COL 229.4}

ขอให้ผู้สื่อข่าวขององค์พระผู้เป็นเจ้าจดจำสิ่งนี้ไว้ในใจ ให้ผู้เลี้ยงฝูงแกะคือบรรดาครูผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสวรรค์จงเอาใจใส่พระบัญชาที่พวกเขาควรแสวงหาคุศลระดับสูงในสังคมด้วยความรักอ่อนสุภาพและด้วยความรักเอาใจใส่ฉันพี่น้อง ทั้งนักธุรกิจ นักปกครองที่อยู่ในตำแหน่งสำคัญ นักค้นคว้าทางวิชาการ นักประดิษฐ์ นักวิทยาศาสตร์ คนที่มีความสามารถสูง ครูผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยังไม่ได้รับการทรงเรียกให้ทราบข่าวความจริง พิเศษสำหรับยุคนี้ บุคคลเหล่านี้ควรเป็นคนกลุ่มแรกที่รับข่าวการทรงเรียก คำเชื่อเชิญจะต้องส่งไปยังบุคคลเหล่านี้ {COL 230.1}

มีงานที่ต้องทำเพื่อคนมั่งมี พวกเขาต้องได้รับการปลุกให้ทราบถึงความรับผิดชอบของเขว่าเป็นเหมือนผู้ที่ได้รับฝากของประทานจากสวรรค์ พวกเขาจะต้องได้รับคำเตือนให้ระลึกว่าพวกเขาจะต้องให้การต่อพระองค์ผู้ทรงตัดสินความทั้งคนเป็นและคนตาย คนร้ายรายต้องการงานปฏิบัติของท่านที่ทำด้วยความรักและความยำเกรงพระเจ้า บ่อยครั้งคนเหล่านี้วางใจในทรัพย์สินสมบัติของตนและไม่รู้สึกถึงอันตรายที่จะเกิดแก่ตนเอง สายตาของพวกเขาจะต้องถูกชี้แนะเพื่อให้มองไปยังสิ่งที่มีค่าชั่ววันจันทร์ พวกเขาจะต้องตระหนักถึงพระราชอำนาจของความดีงามที่แท้จริง ซึ่งกล่าวว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อมและจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะและภาระของเราก็เบา” มัทธิว 11:28-30 {COL 230.2}

บุคคลที่อยู่ตำแหน่งสูงในโลกที่มีการศึกษาสูง ร่ำรวยหรือมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงมักจะไม่ได้รับการบอกกล่าวเป็นการส่วนตัวถึงเรื่องที่มีความสำคัญต่อจิตวิญญาณ ผู้รับใช้คริสตเตียนลงเลใจที่จะเข้าหาคนกลุ่มนี้แต่ไม่ควรเป็นเช่นนั้นเลย ถ้ามีคนกำลังจมหน้า เราไม่ควรยืนนิ่งและดูเขาพินาศไปเพียงเพราะเขาเป็นทนายความ เป็นพ่อค้าหรือผู้พิพากษา ถ้าเราพบคนกำลังวิ่งไปที่หน้าผาเราคงจะไม่ลงเลที่จะร้องขอให้เขาหันกลับมาโดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งหรือหน้าที่การงานของเขา เช่นเดียวกัน เราไม่ควรลงเลใน

การเตือนเพื่อนมนุษย์ถึงภัยอันตรายของจิตวิญญาณ {COL 230.3}

เราไม่ควรละเลยไม่เอาใจใส่ต่อคนใดเพราะเห็นว่าพวกเขาสนใจในสิ่งของทางฝ่ายโลก มีหลายคนที่อยู่ในสังคมชั้นสูงที่จิตใจขอกช้า เบื่อหน่ายกับสิ่งที่เป็อนนิจจิง พวกเขาอยากมีความสงบสุขที่ยังขาดอยู่ในสังคมชั้นสูงสุดยังมีคนที่กำลังหิวและกระหายความรอด มีหลายคนที่จะยอมรับการช่วยเหลือถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเข้าหาเขาเป็นการส่วนตัว ด้วยมารยาทที่ดีและจิตใจที่อ่อนสุภาพ ด้วยใจที่เปี่ยมด้วยความรักของพระคริสต์ {COL 231.1}

ความสำเร็จของข่าวประเสริฐหาได้ขึ้นอยู่กับความรู้ในการพูดคำพยานที่คล่องแคล่วหรือคำโต้ตอบอันแยบยล แต่ขึ้นอยู่กับความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐและความสามารถในการปรับเข้าหาจิตวิญญาณที่กำลังหิวกระหายอาหารแห่งชีวิต จิตใจที่มีความต้องการจะถามว่า “ข้าพเจ้าควรทำประการใดจึงจะได้รับความรอด” {COL 231.2}

เราเข้าถึงคนนับพันได้ด้วยวิธีการอย่างง่าย ๆ และด้วยความถ่อมตน คนที่มีสติปัญญาสูงสุดซึ่งผู้คนมองว่าเป็นชายและหญิงที่มีพรสวรรค์มากที่สุดของโลกนี้ มักจะได้รับความรู้สึกสดชื่นเมื่อฟังถ้อยคำอันเรียบง่ายของผู้ที่รักพระเจ้า และสามารถพูดถึงความรักนั้นได้อย่างเป็นธรรมชาติมากเท่า ๆ กับการพูดถึงสิ่งของในโลกซึ่งเป็นที่น่าสนใจสูงสุดของพวกเขา {COL 232.1}

บ่อยครั้งถ้อยคำซึ่งตระเตรียมและศึกษาอย่างดีมักมีอิทธิพลเพียงเล็กน้อย แต่การแสดงออกทางความรู้สึกอย่างจริงใจและชื่อตรงของบุตรชายหรือบุตรหญิงของพระเจ้าที่กล่าวถ้อยคำอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเรียบง่ายกลับมีพลังที่จะเปิดประตูใจที่ถูกปิดมาเป็นเวลานานต่อพระคริสต์และความรักของพระองค์ {COL 232.2}

ขอให้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ระลึกว่าไม่ควรทำงานด้วยกำลังของตน โดยลำพัง เขาควรยึดพระที่นั่งของพระเจ้าด้วยความเชื่อในอำนาจของพระองค์ที่จะช่วยให้รอดได้ ให้เขาปล้ำสู้กับพระเจ้าในการอธิษฐาน แล้วจึงทำงานด้วยสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พระเจ้าประทาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้พวกเขา ทูตสวรรค์ที่รับใช้พระเจ้าจะอยู่เคียงข้างพวกเขาเพื่อ

สร้างความประทับใจขึ้นในจิตใจ {COL 232.3}

หากผู้นำและครูในกรุงเยรูซาเล็มรับความจริงที่พระคริสต์ทรงนำมาให้ กรุงนี้จะกลายเป็นศูนย์กลางผู้ประกาศข่าวได้อย่างดีมากเพียงไร ชนชาติอิสราเอลที่หลงหายไปคงได้กลับใจ กองทหารอันเหลือคณานับคงจะมาชุมนุมกันเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และข่าวประเสริฐจะประกาศไปทุกแห่งทั่วโลกได้เร็วมากขึ้นเพียงใด ดังนั้น ในปัจจุบันนี้ถ้าบุคคลผู้มีอิทธิพลสูงและความสามารถยิ่งใหญ่เพื่อทำงานที่เกิดประโยชน์ได้เข้ามาเชื่อพระคริสต์ พวกเขาจะกระทำการเพื่อช่วยอุ้มชูผู้ที่หลงไป รวบรวมผู้ที่ถูกทอดทิ้งและเผยแพร่ข่าวประเสริฐแห่งความรอดไปอย่างกว้างไกลได้มากเพียงใด คำเชื่อเชิญจะถูกส่งออกไปอย่างรวดเร็วและผู้รับเชิญจะถูกรวบรวมมารวมโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า {COL 232.4}

แต่เราไม่ควรคิดถึงแต่คนสูงศักดิ์หรือมีความสามารถสูงจนกระทั่งละเลยคนที่ยากจนกว่า พระคริสต์ทรงสอนให้บ่าวของพระองค์ไปตามตรอกซอยและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิดด้วย ไปยังคนยากจนและคนธรรมดาของโลก ตามคฤหาสน์และตรอกของเมืองใหญ่ ตามชอกชอยเปลี่ยวเปล่าในชนบทยังมีครอบครัวและผู้คนที่อาจเป็นคนแปลกหน้าในบ้านเมืองใหม่ ผู้ไม่มีมิตรสหายในคริสตจักรและอยู่โดดเดี่ยวที่รู้สึกว่าการเจ้าลืมหักพวกเขาไปแล้ว พวกเขาไม่เข้าใจว่าจะต้องทำอะไรจึงจะรับความรอดได้ หลายคนจมอยู่ในบาป หลายคนตกทุกข์ได้ยาก พวกเขาทุกข์ยากทรมาน ชัดสน ไม่มี ความเชื่อ ทุกข์ใจ โรคภัยทุกข์ฉิบหายทั้งทางร่างกายและจิตใจ พวกเขาปรารถนาการเล่าโลมใจจากปัญหาต่างๆ และขาดานล่องพงพวกเขาให้หาทางออกด้วยการเข้าหาค้นหาและความสนุกสนานซึ่งมีแต่นำไปสู่ความพินาศและความตาย มันหยิบยื่นผลไม้แห่งเมืองโสโดมให้พวกเขาที่จะเปลี่ยนเป็นถ้ำถ่านคาปาก พวกเขากำลังใช้จ่ายเงินทองไปเพื่อสิ่งซึ่งไม่ใช่อาหารและทำงานหนักเพื่อสิ่งซึ่งไม่ให้ความพึงพอใจ {COL 232.5}

ในท่ามกลางคนที่ทุกข์ยากลำบากเหล่านี้ เราจะต้องไปค้นหาผู้ที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด คำเชิญของพระองค์ที่มายังคนเหล่านี้คือ “โอ้ ทุกคนที่กระหาย จงมายังน้ำและผู้ที่ไม่ม่มีเงิน จงมาหาซื้อและรับประทาน

จงมาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำมันโดยไม่ต้องเสียเงินและค่าใช้จ่าย...จงเอาใจใส่ฟังเราและรับประทานของดีและให้ตัวเจ้าปีติยินดีในอาหารโอชา จงเอียงหูของเจ้าแล้วมาหาเรา จงฟังเพื่อเจ้าจะมีชีวิต" อีสยาห์ 55:1-3 {COL 233.1}

พระเจ้าทรงมอบหมายคำสั่งพิเศษให้เราว่า จะต้องเอาใจใส่คนแปลกหน้า ผู้ถูกทอดทิ้งและจิตวิญญาณน่าสงสารที่อ่อนแอฝ่ายศีลธรรม มีหลายคนซึ่งดูเหมือนว่าไม่สนใจในเรื่องศาสนาเลยแต่ภายในใจกลับแสวงหาความสุขและการพักผ่อน แม้ว่าพวกเขาจะจมลึกอยู่ในความผิดบาปแต่ก็ยังมีโอกาสที่จะช่วยพวกเขาให้รอดได้ {COL 233.2}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะต้องทำตามแบบอย่างของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปตามที่ต่าง ๆ พระองค์ทรงปลอบประโลมผู้ทันทูทุกข์และรักษาผู้เจ็บป่วย จากนั้นก็ทรงเปิดเผยความจริงยิ่งใหญ่เกี่ยวกับแผ่นดินของพระองค์ให้พวกเขาทราบ นี่คือการกิจของผู้ติดตามพระองค์ ขณะที่ท่านปลดเปลื้องความทุกข์ฝ่ายร่างกายให้เขา ท่านก็จะพบหนทางที่จะเข้าถึงความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านขึ้นไปยังองค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรับการยกชูขึ้น และบอกถึงความรักของแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้เดียวที่มีอำนาจที่จะนำกลับสู่สภาพดีดั้งเดิมได้ {COL 233.3}

จงบอกคนทุกข์โศกที่หลงทางไปว่าพวกเขาไม่ต้องเศร้าเสียใจอีกต่อไป แม้พวกเขาจะพลาดไปแล้วและไม่ได้ปลุกฝังอุปนิสัยที่ถูกต้อง พระเจ้าจะทรงนำความยินดีกลับคืนมาให้ แม้กระทั่งความยินดีในความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะนำผู้ที่เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นคนสิ้นหวังซึ่งเป็นคนที่ซาตานทำนั้นให้นำมาอยู่ใต้ร่มพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงยินดีที่จะนำพวกเขาออกจากพระพิโรธที่ตกกับผู้ไม่เชื่อ จงบอกให้พวกเขาว่ามีการรักษาและการชำระสำหรับจิตวิญญาณทุกคน มีที่จัดไว้สำหรับพวกเขาที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเผื่อรอที่จะต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดี {COL 234.1}

บรรดาผู้ที่ไปตามตรอกซอยและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิดจะพบผู้คนที่มียุโรปนิสัยที่แตกต่างกันอย่างมาก คนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือจากเขา มีบางคนปฏิบัติตนอย่างดีที่สุดตามแสงสว่างที่พวกเขาได้รับและ

ทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ แต่พวกเขาตระหนักดีว่ายังมีงานใหญ่ที่ต้องทำเพื่อตัวเขาเอง และเพื่อคนที่อยู่รอบข้าง พวกเขาอยากมีความรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้นแต่พวกเขาเพิ่งแค่เริ่มต้นที่จะเห็นประกายของแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่าเท่านั้น พวกเขาเฝ้าอธิษฐานด้วยน้ำตาเพื่อขอพระเจ้าประทานพระพรซึ่งโดยความเชื่อพวกเขามองเห็นอยู่แต่ไกล ในใจกลางเมืองใหญ่ที่ชั่วร้ายของเราจะพบจิตวิญญาณเหล่านี้จำนวนมากหลายคนมีสภาพความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นอย่างยิ่ง และเพราะสภาพของเขาเป็นเช่นนี้จึงไม่เป็นที่สนใจของชาวโลก มีหลายคนซึ่งผู้รับใช้และคริสตจักรไม่เคยทราบเรื่องเลย แต่ในสภาพที่ต่ำต้อยและยากแค้นเช่นนี้พวกเขาเป็นพยานให้แก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พวกเขาอาจจะได้รับแสงสว่างเพียงเล็กน้อยและมีโอกาสได้รับการฝึกฝนแบบคริสเตียนเพียงน้อยนิด แต่ท่ามกลางความเปลือยเปล่า ความหวือหวาและหนาวเหน็บ พวกเขากำลังหาทางที่จะช่วยเหลือผู้อื่น ขอให้ผู้อารักขาที่ได้รับพระคุณมากมายจากพระเจ้าแสวงหาวิญญาณจิตเหล่านี้ ไปเยี่ยมเยียนบ้านเขาและด้วยฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ความช่วยเหลือพวกเขา จงศึกษาพระคัมภีร์กับเขาและอธิษฐานร่วมกับเขาด้วยความเรียบง่ายตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจ พระคริสต์จะประทานถ้อยคำ ซึ่งเป็นเสมือนอาหารจากสวรรค์สำหรับจิตวิญญาณ พระพรอันมีค่าจะถูกนำไปให้แก่จิตใจแต่ละดวง จากครอบครัวสู่ครอบครัว {COL 234.2}

คำสั่งในอุปมาที่กล่าวไว้ว่า “บังคับให้พวกเขาเข้ามา” มักจะถูกแปลความหมายผิดเสมอ โดยถือว่าเป็นคำสอนให้เราจะต้องบังคับมนุษย์ยอมรับข่าวประเสริฐ แต่แท้จริงแล้วคำบัญชานี้เล็งถึงการให้เร้นนำคำเชิญนี้ออกไปแจ้งแก่คนทั้งหลายและประสิทธิภาพในการชักจูงคนให้เข้ามามากกว่า ข่าวประเสริฐไม่ได้บังคับให้มนุษย์มาหาพระคริสต์ ข่าวนั้นมีว่า “ทุกคนที่กระหาย จงมายังน้ำ” อิสยาห์ 55:1 “พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า เชิญเสด็จมาเถิด...ใครมีใจปรารถนาจงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” วิวรณ์ 22:17 อำนาจของความรักและพระคุณของพระเจ้าเร่งให้เราเข้ามา {COL 235.1}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขาและเขาจะรับประทานร่วมกับเรา” วิวรณ์ 3:20 การดูหมิ่นจะไม่ผลักใสพระองค์ หรือคำขู่จะไม่ทำให้พระองค์หันจากไป แต่ทรงแสวงหาผู้หลงหายอยู่เสมอโดยตรัสว่า “เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร” โสเซยา 11:8 แม้ว่าความรักของพระองค์จะถูกโต้กลับด้วยจิตใจที่ดื้อดึง แต่พระองค์ทรงอ่อนน้อมตอบด้วยกำลังที่เพิ่มขึ้น นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู” อำนาจที่มีชัยแห่งความรักของพระองค์เร่งเร้าจิตวิญญาณให้เข้ามา และพวกเขา กล่าวกับพระคริสต์ว่า “การถ่อมพระองค์ลงก็ทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น” สดุดี 18:35 {COL 235.2}

พระคริสต์จะทรงมอบความรักที่เรียกร้องหาอย่างเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเสาะหาผู้ที่หลงหายแก่ผู้สื่อข่าวของพระองค์ เราไม่ควรเพียงเอ่ยคำว่า “เชิญมาเถิด” มีหลายคนได้ยินเสียงเรียก แต่หูของพวกเขาดิ่งเกินกว่าที่จะรับทราบความหมาย ดวงตาของพวกเขามีตบเกินกว่าที่จะเห็นสิ่งดีใดๆ ที่เก็บไว้ คนอีกมากมายตระหนักถึงความตกต่ำอย่างแสนสาหัสของตน เขากล่าวว่าข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือ ปลอ่ยข้าพเจ้าตามลำพังเถิด แต่ผู้รับใช้ไม่ควรหยุดอยู่ตรงนั้น จงเข้าถึงคนที่หมดกำลังใจและช่วยเหลือตนเองไม่ได้เหล่านี้ด้วยความอ่อนโยนและความรัก ความสงสาร จงให้กำลังใจแก่พวกเขา ให้ความหวังและความเข้มแข็งแก่พวกเขา จงเร่งเร้าเขาด้วยความปรานีให้เขาเข้ามา “จงมีใจเมตตาคนที่ยังสงสัยอยู่ จงช่วยคนให้รอดด้วยการหลุดเขาออกจากไฟ” ยูดา 22, 23 {COL 235.3}

ถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าเดินไปกับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์จะประทานพลังอำนาจให้แก่ข่าวของพวกเขา พวกเขาจะได้รับความสามารถในการประกาศความรักของพระองค์และภัยอันตรายของการปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าจนสามารถเร่งเร้าให้คนทั้งหลายที่ได้ยินยอมรับข่าวประเสริฐได้ พระคริสต์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ หากมนุษย์จะกระทำหน้าที่ในส่วนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่พวกเขา ในจิตใจของมนุษย์ทุกคนนี้ต้องการ

การเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่อย่างไม่เคยปรากฏในทุกยุคที่ผ่านมา จอห์น บันยันได้รับการไถ่จากการเป็นผู้ที่ลบลู่ศาสนาและรักความสนุกสนาน จอห์น นิวตันจากการค้าทาสมาเป็นผู้ประกาศองค์พระผู้ช่วยให้รอด ทุกวันนี้บุคคลเช่นบันยันและนิวตันอาจได้รับการไถ่จากสังคมได้ โดยผ่านตัวแทนมนุษย์ที่ร่วมมือกับพระเจ้าจะมีคนผู้ถูกทอดทิ้งรับการไถ่กลับคืน และจากนั้นพวกเขาจะพยายามนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ดั้งเดิม ยังมีผู้ที่ต้อโอกาส ผู้ที่ดำเนินในทางที่ผิดเพราะเขาไม่ได้ทราบถึงหนทางที่ดีกว่า พวกเขาเหล่านี้จะได้รับแสงสว่าง ดังเช่นพระดำรัสของพระคริสต์ที่มีมายังตักเคียส “เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน” ลูกา 19:5 พระดำรัสนั้นจะมาถึงพวกเขาด้วยและคนที่ดูเหมือนว่าเป็นคนบาปที่แข็งกระด้างก็จะพบว่ามิจิตใจที่อ่อนโยนเช่นเด็กเล็กๆ เพราะว่าพระคริสต์ทรงถ่อมพระทัยลงมาหาเขา จะมีหลายคนที่มาจากหมู่คนทำบาปทำชั่วและพวกเขาจะเข้ามาแทนที่คนอื่น ๆ ที่ได้รับโอกาสและสิทธิพิเศษแต่ไม่ได้เห็นคุณค่าของสิ่งนี้ พวกเขาเหล่านี้จะถูกเรียกว่าเป็นผู้เลือกสรรที่มีค่ายิ่งของพระเจ้า และเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในแผ่นดินของพระองค์ พวกเขาจะยืนอยู่เคียงข้างพระบัลลังก์ของพระองค์ {COL 236.1}

“จงระวังให้ดี อย่าปฏิบัติเสฐพระองค์ผู้ตรัสอยู่นั้น” ฮีบรู 12:25 พระเยชูตรัสว่า “ในพวกคนที่ได้รับเชิญนั้น จะไม่มีสักคนหนึ่งได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย” ลูกา 14:24 พวกเขาปฏิบัติเสฐคำเชื้อเชิญและจะไม่มีผู้ใดในพวกนั้นได้รับเชิญอีกเลย การปฏิบัติเสฐพระคริสต์ทำให้จิตใจของชาวยิวแข็งกระด้างและยอมมอบตัวอยู่ใต้อำนาจของซาตาน จนกระทั่งพวกเขาอมรับพระคุณของพระองค์ไม่ได้ ทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ถ้าความรักของพระเจ้าถูกมองอย่างไม่เห็นคุณค่าและไม่นำมาเป็นหลักการทำให้จิตใจสงบเสงี่ยมเราก็คงหลงหายไปอย่างแน่นอน พระยาห์เวห์ประทานสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าความรักที่ทรงเปิดเผยให้เห็นแล้วไม่ได้ หากความรักของพระเยซูทำให้จิตใจของเรายอมสงบเสงี่ยมต่อพระองค์ไม่ได้ ก็ไม่มีหนทางอื่นใดที่จะเข้าถึงตัวเราได้ {COL 236.2}

ทุกครั้งที่ท่านปฏิเสธที่จะฟังข่าวแห่งพระกรุณาคุณ ท่านเพิ่มความไม่เชื่อของท่านให้มากขึ้น ทุกครั้งที่ท่านไม่ยอมเปิดประตูใจแก่พระคริสต์ ท่านก็จะยิ่งไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับท่าน ทำให้โอกาสที่จะตอบสนองการทรงเรียกครั้งสุดท้ายแห่งพระกรุณาคุณลดน้อยลง จงอย่าให้มีการบินทักไว้เกี่ยวกับตัวท่านดังเช่นที่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอลในกาลก่อนว่า “*เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาไปเถิด*” โยเซยา 4:17 จงอย่าให้พระคริสต์กรรแสงเพราะท่านดังเช่นที่พระองค์กรรแสงเพื่อเยรูซาเล็มว่า “*เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้เหมือนแม่ไก่ที่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่พวกเจ้าไม่ยอม นี่แน่ะ นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้ง*” ลูคา 13:34-35 {COL 237.1}

เรากำลังอาศัยอยู่ในช่วงสุดท้ายของข่าวแห่งพระกรุณาคุณ คำเชื่อเชิญครั้งสุดท้ายกำลังประกาศดังกังวานมายังบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระบัญชาที่ว่า “*จงออกไปตามถนนใหญ่และตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด*” ลูคา 14:23 กำลังจะสำเร็จ คำเชิญของพระคริสต์จะต้องออกไปถึงจิตวิญญาณทุกดวง ผู้ประกาศข่าวกำลังร้องว่า “*เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว*” ลูคา 14:17 ทูตสวรรค์กำลังทำงานร่วมกับมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ทุกวิถีทางที่จะเร่งชักนำให้ท่านเข้ามา พระคริสต์ทรงเฝ้าดูสัญญาณบางอย่างที่จะบอกว่ากลอนประตูของท่านถอดออกแล้ว และประตูของท่านเปิดออกเพื่อให้พระองค์เสด็จเข้ามาในจิตใจ ทูตสวรรค์กำลังเฝ้ารอที่จะนำชาวตึกกลับไปยังสวรรค์ว่าพบคนบาปที่หลงหายไปอีกคนหนึ่ง ชาวสวรรค์กำลังเฝ้ารอเตรียมพร้อมที่จะบรรเลงพิณและเปล่งเสียงแห่งความชื่นชมยินดีที่จิตวิญญาณอีกหนึ่งดวงยอมรับคำเชิญให้มางานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐ {COL 237.2}

บทที่ 18 มิติแห่งการให้อภัย

อ้างอิงจาก *มัทธิว 18:21-35*

เปโตรเข้าเฝ้าพระคริสต์พร้อมด้วยคำถามว่า “ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” รับบีจำกัดการยกโทษไว้สามครั้ง สำหรับเปโตรเขาคิดว่าเขาปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่พระคริสต์ทรงสอนว่าเราไม่ควรเอือมระอาต่อการให้อภัย พระองค์ตรัสว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” *มัทธิว 18:21, 22 {COL 243.1}*

จากนั้น พระองค์ทรงเปิดเผยให้ทราบถึงรากฐานที่แท้จริงของการให้อภัยและทรงกล่าวถึงภัยอันตรายจากการมีจิตใจที่ไม่ยอมยกโทษให้ผู้อื่น ในอุปมา พระองค์ตรัสถึงวิธปฏิบัติของเจ้าองค์หนึ่งต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการบริหารการปกครอง เจ้าหน้าที่บางคนรับเงินจำนวนมหาศาลซึ่งเป็น

สมบัติของแผ่นดิน ขณะที่กษัตริย์ทรงสอบสวนการปฏิบัติหน้าที่บริหารของเจ้าหน้าที่เหล่านั้นอยู่นั้น ทรงตรวจพบในบัญชีของชายคนหนึ่งที่ถูกนำตัวมาเข้าเฝ้าว่าเป็นหนี้พระองค์ด้วยเงินจำนวนสูงถึงหนึ่งหมื่นตะลันต์ [หนึ่งตะลันต์เป็นจำนวนเงินที่จ้างคนงานให้ทำงานมากกว่า 15 ปี] เขาไม่มีเงินชำระคืน และกษัตริย์ทรงมีบัญชาตามระเบียบที่ปฏิบัติกันอยู่ คือให้นำตัวไปขายพร้อมทั้งสิ่งของทุกอย่างที่มีอยู่เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ แต่ชายหวาดกลัวผู้นี้ล้มลงแทบเท้าอ้อนวอนต่อเจ้าองค์นั้นว่า “ขอโปรดผิดไว้ก่อนแล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด เจ้าองค์นั้นทรงสงสาร จึงทรงปล่อยตัวเขาและทรงยกหนี้ {COL 243.2}

“แต่เมื่อทาสคนนั้นออกไปก็พบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน [หนึ่งเหรียญเดนาริอันเป็นจำนวนเงินที่จ้างคนงานให้ทำงาน 1 วัน] เขาก็จับคนนั้น บีบคอบบอกว่า แกต้องใช้หนี้ให้ข้าเพื่อนทาสคนนั้นจึงกราบลงอ้อนวอนว่า ขอผิดไว้ก่อน แล้วข้าจะใช้ให้ แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้จนกว่าจะสามารถใช้หนี้ได้ พวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง และนำเหตุการณ์ทั้งหมดไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น ท่านจึงเรียกทาสนั้นมาตรัสว่า “ไอ้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ้อนวอนเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้ว จึงทรงมอบทาสคนนั้นไว้ให้เจ้าหน้าที่ที่ทรามานจนกว่าจะใช้หนี้หมด” มัทธิว 18:26-36 {COL 244.1}

อุปมานี้ให้รายละเอียดที่จำเป็นสำหรับการมองเห็นภาพของเรื่องราว แต่เป็นส่วนที่ไม่ได้มีความสำคัญทางจิตวิญญาณ เราจึงไม่ควรหันเหความสนใจไปที่เรื่องเหล่านั้น มีความจริงอันยิ่งใหญ่บางอย่างถูกเปิดเผยให้เห็นและเราควรตรึงตรองถึงเรื่องเหล่านี้ {COL 244.2}

การให้อภัยของกษัตริย์องค์นี้หมายถึงพระเจ้าทรงให้อภัยบาปทั้งหมด กษัตริย์หมายถึงพระคริสต์ผู้ทรงมีพระทัยสงสารเห็นใจจนกระทั่งทรงยกหนี้ของผู้รับใช้ของพระองค์ มนุษย์อยู่ภายใต้บทลงโทษของการละเมิดพระบัญญัติ พวกเขาช่วยตนเองให้รอดไม่ได้และเพราะเหตุนี้เอง

พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้ ทรงสวมความเป็นมนุษย์แทนความเป็นพระเจ้า และประทานชีวิตของพระองค์เอง พระผู้ชอบธรรมเพื่อคนอธรรม พระองค์ประทานพระองค์เองเพื่อบาปของเรา และพระองค์ประทานการอภัยที่ซื้อมาด้วยพระโลหิตให้แก่จิตวิญญาณ “เพราะในพระยาห์เวห์มีความรักมั่นคง และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์” สดุดี 130:7 {COL 244.3}

นี่เป็นพื้นหลังที่เราจะต้องแสดงความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ที่ผิดบาปของเรา “ถ้าพระเจ้าทรงรักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย” 1 ยอห์น 4:11 พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” มัทธีว 10:8 {COL 245.1}

เมื่อลูกหนี้ในอุปมาขอผิดผ่อนด้วยคำสัญญาว่า “ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะไ้ช้หนี้ทั้งหมด” มัทธีว 18:26 พระองค์ทรงกลับคำสั่งคำพิพากษาถูกเพิกถอน หนี้ทั้งหมดถูกยกไป และในเวลาต่อมาเขามีโอกาสที่จะทำตามแบบอย่างของเจ้าองค์นั้นซึ่งได้ยกหนี้ให้เขา ขณะที่เขาเดินออกไป เขาพบเพื่อนทาสผู้เป็นหนี้เงินเขาจำนวนเล็กน้อย ตัวเขาเองได้รับการยกหนี้ถึงหนึ่งหมื่นตะลันต์ แต่ลูกหนี้ของเขานั้นเป็นหนี้เพียงหนึ่งร้อย [สตางค์] เขาผู้ได้รับการปฏิบัติด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูง แต่กลับปฏิบัติกับเพื่อนทาสบ่าวของเขาอย่างตรงกันข้าม ลูกหนี้ของเขาย้อนวอนต่อเขาดังเช่นที่เขากระทำกับกษัตริย์ แต่กลับได้ผลที่ต่างกัน ชายผู้ซึ่งได้รับการยกหนี้ไปเมื่อสักครู่ที่ผ่านมากลับไม่มีความสงสารและจิตใจที่อ่อนโยน ความเมตตาที่เขาได้รับ เขากลับไม่ได้นำมาปฏิบัติต่อเพื่อนทาสด้วยกัน เขาไม่ได้เอาใจใส่ต่อคำร้องขอผิดผ่อน เงินจำนวนเล็กน้อยที่เป็นหนี้เขากลับเก็บเอาสิ่งเดียวกันมาไว้ในความคิดของตน เขาเรียกร้องเอาทั้งหมดตามที่เขาต้องได้คืน และลงโทษเขาด้วยคำตัดสินที่คล้ายคลึงกับถ้อยคำอย่างเดียวกับที่เขาเคยได้รับการยกหนี้ {COL 245.2}

ในปัจจุบันนี้ มีคนจำนวนมากเพียงใดที่กำลังแสดงจิตใจอย่างเดียวกัน เมื่อลูกหนี้ย้อนวอนต่อเจ้านายขอความเมตตา เขาไม่ได้มีความรู้สึกที่แท้จริงถึงหนี้จำนวนมากมายของเขาที่ติดค้างอยู่ เขาไม่ได้ตระหนักถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเขา เขาหวังเพียงที่จะปลดปล่อยตัวเองเท่านั้น เขาร้องขอ

ว่า “ขอโปรดมัดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด” ในลักษณะเดียวกันนี้มีหลายคนหวังว่าพวกเขาจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าด้วยการกระทำของพวกเขาเอง พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงสภาพการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของตน พวกเขาไม่ได้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าว่าเป็นของประทานที่ทรงโปรดมอบให้เปล่า แต่กลับพยายามสร้างความชอบธรรมให้แก่ตัวเอง จิตใจของพวกเขาไม่ได้แตกสลายอย่างแท้จริงและถ่อมลงเพราะบาปของตน พวกเขาบีบบังคับและไม่อภัยผู้อื่น บาปของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบาปของเพื่อนที่กระทำต่อเขาแล้ว ก็เปรียบเท่ากับหนึ่งหมื่นตะลันต์ต่อหนึ่งร้อย [สตางค์] ซึ่งเท่ากับหนึ่งล้านต่อหนึ่งส่วนถึงกระนั้นเขาก็ยังกล้าที่จะไม่ให้อภัย {COL 245.3}

ในอุปมา กษัตริย์ทรงเรียกลูกหนี้ผู้ไร้ความเมตตาให้มาเฝ้า และ “ตรัสว่า ไร้อำนาจร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ่อนน้อมเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้วจึงมอบทาสคนนั้นไว้ให้แก่เจ้าหน้าที่ที่ทรمانจนกว่าจะใช้หนี้หมด” พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ก็จะทรงทำต่อพวกท่านอย่างนั้น ถ้าพวกท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจของพวกท่าน” มัทธิว 18:32-35 ผู้ที่ปฏิเสธที่จะให้อภัยผู้อื่นก็กำลังทำให้ความหวังที่ตัวเองจะได้รับการอภัยหมดไป {COL 247.1}

แต่ไม่ควรนำคำสอนจากอุปมานี้ไปประยุกต์ใช้อย่างไม่ถูกต้อง การให้อภัยของพระเจ้าต่อเราไม่ได้ทำให้หน้าที่ของเราที่จะเชื่อฟังพระองค์ลดน้อยลงไป เช่นเดียวกัน น้ำใจแห่งการอภัยของเราที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ไม่ได้ทำให้หน้าที่ของการประพฤติอันชอบธรรมของเราลดน้อยลงไป ในคำอธิบายที่พระคริสต์ทรงสอนสาวกทั้งหลาย พระองค์ตรัสว่า “ขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” มัทธิว 6:12 โดยคำตรัสนี้พระองค์ไม่ได้ทรงหมายความว่า การที่เราจะได้รับการอภัยจากความผิดบาปของเรานั้น เราจะต้องไม่เรียกร้องหนี้ตามสิทธิอันถูกต้องจากลูกหนี้ของเรา ถ้าเขาชำระหนี้ไม่ได้ถึงแม้จะเกิดจากการบริหารที่ไม่ดีของเขา ก็ไม่ควรจับเขาเข้าคุกหรือข่มเหงหรือ

ปฏิบัติไม่ดีต่อเขา แต่อุปมานี้ก็ไม่ได้สอนให้เราสนับสนุนความเกียจคร้าน พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10 พระยาห์เวห์ไม่ทรงต้องการให้ผู้ทำงานหนักสนับสนุนให้คนอื่นเกียจคร้าน หลายคนปล่อยเวลาให้ผ่านไปเปล่าๆ และขาดความพยายามจนทำให้เกิดความยากจนและขัดสนขึ้น หากความคิดที่ผิดของผู้ที่ตามใจพวกเขาไม่ได้มีการแก้ไขแล้ว สิ่งสารพัดที่ทำเพื่อคนเหล่านี้ก็เหมือนกับ การใส่สมบัติมีค่าไว้ในถุงที่มีรูรั่ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีความยากจนที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเราต้องแสดงความเห็นใจต่อคนที่โชคร้าย เราจะต้องปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นเดียวกับที่เราอยากให้อื่นกระทำต่อเราเอง ในยามที่ตกอยู่ในสภาพเช่นเดียวกันนี้ {COL 247.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอัครทูตเปาโลว่า “เพราะฉะนั้น ในเมื่อมีความซื่อใจในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ มีการพลอบโยนจากความรัก มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณและมีความเห็นใจกันและความเมตตากรุณา ก็ขอให้ท่านทั้งหลายทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีจิตใจและความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 2:1-5 {COL 248.1}

แต่เราไม่ควรถือบาปว่าเป็นเรื่องเล็ก พระยาห์เวห์ตรัสบัญชาเราไม่ให้ยอมทนต่อความผิดที่พี่น้องของเราได้ทำลงไป พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพี่น้องผิดต่อท่าน จงเตือนเขา” ลูกา 17:3 จะต้องชี้ให้คนทำผิดเห็นว่าบาปก็คือบาป และต้องทำให้เขาเห็นความผิดอย่างตรงไปตรงมา {COL 248.2}

โดยการเฉลียวใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลเขียนคำกำชับไปยังทิโมธีว่า “ให้ทำอย่างขะมักเขม้นทั้งในขณะที่คนสนใจและไม่สนใจ จงซักชวน เตือนสติและหนุนใจด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที่” 2 ทิโมธี 4:2 และยังเขียนถึงทิตัสอีกว่า “เพราะว่ามีคนจำนวนมากที่ต่อต้าน พุดแต่เรื่องไม่มีประโยชน์และหลอกลวง... เพราะฉะนั้นท่านจงว่า

กล่าวเขาให้แรงๆ เพื่อให้พวกเขามีความเชื่อที่ถูกต้อง” ทิตัส 1:10-13 {COL 248.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “หากพี่น้องของท่านคนหนึ่งทำผิดต่อท่าน จงไปหาและชี้ความผิดต่อเขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้คำพูดทุกคำได้รับการยืนยันด้วยปากของสองสามคนเพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี” มัทธีว 18:15-17 {COL 248.4}

พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราทรงสอนว่าปัญหาระหว่างพี่น้องคริสเตียนด้วยกันจะต้องจัดการให้เรียบร้อยภายในคริสตจักร พวกเขาจะต้องไม่เปิดเผยความขัดแย้งต่อหน้าผู้ที่ไม่ได้ยำเกรงพระเจ้า หากคริสเตียนคนหนึ่งถูกพี่น้องในคริสตจักรกระทำผิด อย่าให้เขานำเรื่องไปฟ้องร้องต่อศาลที่ไม่เชื่อพระเจ้า ให้เขาดำเนินตามคำสอนของพระคริสต์ แทนที่จะหาทางแก้แค้น เขาควรจะพยายามช่วยพี่น้องผู้นั้นให้รอด พระเจ้าจะทรงพิทักษ์ผลประโยชน์ของผู้ที่รักและยำเกรงพระองค์และมอบคดีความของเราไว้กับพระองค์ผู้ทรงตัดสินความด้วยความชอบธรรมได้อย่างมั่นใจ {COL 248.5}

บ่อยครั้งที่มีการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า และผู้กระทำผิดสารภาพความผิดของตนแล้ว ผู้ที่ได้รับความเสียหายเบื่อหน่ายและคิดว่าเขาให้อภัยมามากพอแล้ว แต่องค์พระผู้ช่วยให้รอดตรัสบอกเราอย่างชัดเจนว่าควรปฏิบัติเช่นไรกับผู้ที่กระทำผิดเช่นนี้ “ถ้าพี่น้องทำผิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้วก็จงยกโทษให้” ลูคา 17:3 อย่าปล่อยเขาไปด้วยความไม่ไว้วางใจ จงพิจารณา “โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” กาลาเทีย 6:1 {COL 249.1}

ถ้าพี่น้องทำผิด ท่านต้องให้อภัยเขา เมื่อพวกเขาเข้ามาสารภาพต่อท่าน ท่านจะต้องไม่พูดว่า ฉันไม่คิดว่าพวกเขาถ่อมตัวลงมากพอ ฉันไม่คิดว่าพวกเขาารู้สึกถึงการสารภาพของพวกเขา ท่านมีสิทธิอะไรที่ไปตัดสินพวกเขาราวกับท่านอ่านจิตใจของพวกเขาออก พระดำรัสของพระเจ้ากล่าว

ว่า “ถ้าเขากลับใจแล้วก็จงยกโทษให้ แม้เขาจะผิดต่อท่านวันหนึ่งถึงเจ็ดครั้ง และเขากลับมาหาท่านทั้งเจ็ดครั้งนั้น แล้วบอกว่า ฉันกลับใจแล้ว จงยกโทษเขาเถิด” ลูกา 17:3, 4 และไม่เพียงเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบคูณด้วยเจ็ด เหมือนกับที่พระเจ้าทรงอภัยแก่ท่านอยู่เสมอ {COL 249.2}

ตัวเราเองเป็นหนี้ทุกอย่างต่อพระคุณอันได้มาเปล่าๆ ของพระเจ้า พระคุณแห่งพันธสัญญาทำให้เรากลับเป็นบุตรของพระเจ้า พระคุณในองค์พระผู้ช่วยให้รอดก่อให้เกิดการไถ่ การบังเกิดใหม่และการถูกยกชูขึ้น ให้มีส่วนเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ จงให้พระคุณนี้เปิดเผยออกแก่ผู้อื่น {COL 250.1}

อย่าเปิดทางให้ผู้ที่ทำให้กระทำผิดรู้สึกเสียขวัญและหมดกำลังใจ อย่าให้ความแข็งกระด้างแบบฟาริสีเข้ามาและสร้างความปวดร้าวต่อพี่น้องของท่าน อย่าให้การเยาะเย้ยเหยียดหยามขมขื่นเกิดขึ้นในความคิดหรือในจิตใจ อย่าให้การดูหมิ่นแสดงออกในน้ำเสียงของท่าน ถ้าท่านใช้คำพูดของตัวเอง ถ้าท่านแสดงทัศนคติแบบไม่สนใจหรือแสดงความสงสัยหรือไม่เชื่อใจ อาจจะทำให้เกิดความพินาศของจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้ เขาต้องการพี่น้องที่มีจิตใจของพี่ชายใหญ่คุณโตในสวรรค์ที่เต็มไปด้วยความเห็นใจเพื่อจะสัมผัสกับจิตใจมนุษย์ ให้เขารู้สึกการสัมผัสจากมือที่มีความเห็นอกเห็นใจ และได้ยินเสียงกระซิบว่าให้เราช่วยกันอธิษฐาน พระเจ้าจะประทานประสบการณ์อันมีค่ายิ่งให้กับท่านทั้งสอง การอธิษฐานจะผูกพันตัวเราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า การอธิษฐานจะนำองค์พระเยซูมาอยู่ข้างกายเราและให้พลังใหม่แก่จิตวิญญาณที่อ่อนล้าลงงเพื่อให้มีชัยเหนือโลกเหนือเนื้อหนังและมารร้าย การอธิษฐานขับไล่การโจมตีของมารซาตานไปเสีย {COL 250.2}

เมื่อคนหนึ่งหันจากความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ แล้วมองไปยังพระเยซู จะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามแบบของพระเจ้า พระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ประกอบกิจในจิตใจทำให้บุคคลนั้นเลียนแบบพระฉายาของพระองค์ ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับความพยายามของท่านที่จะยกชูพระเยซูขึ้น จงให้ดวงตาแห่งความคิดของท่านมุ่งไปยัง “พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของ

โลกไป” ยอห์น 1:29 ขณะที่ท่านทำงานนี้อยู่ จงระลึกว่า “ผู้ที่นำคนบาปกลับ จากทางผิดของเขา จะช่วยวิญญาณจิตของคนบาปนั้นให้รอดจากความตาย และจะทำให้บาปมากมายได้รับการอภัย” ยากอบ 5:20 {COL 250.3}

“แต่ถ้าพวกท่านไม่ให้ภัยการสว่างละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงให้ภัยการสว่างละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน” มัทธิว 6:15 ไม่มีสิ่งใดที่จะแก้ตัวให้กับจิตใจที่ไม่ยอมให้อภัย ผู้ที่ไม่ให้ความเมตตาต่อผู้อื่นแสดงให้เห็นว่าตัวเขาเองไม่มีส่วนในพระคุณแห่งการให้อภัยของพระเจ้า ในการอภัยของพระเจ้า จิตใจของผู้กระทำผิดจะถูกดึงเข้ามาใกล้พระทัยแห่งความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ กระแสแห่งความเห็นอกเห็นใจจากสวรรค์จะไหลทะลักสู่จิตวิญญาณของคนบาปนั้น และออกจากเขาไปสู่จิตวิญญาณของผู้อื่น ความอ่อนโยนและความเมตตาซึ่งพระคริสต์ทรงแสดงออกในชีวิตอันมีค่ายิ่งของพระองค์จะปรากฏในผู้ที่ได้รับแบ่งปันพระคุณของพระองค์ แต่ “ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” โรม 8:9 เขาถูกตัดขาดจากพระเจ้า จึงสมควรที่จะถูกกีดกันออกไปจากพระองค์ตลอดชั่ววันรันดร์ {COL 251.1}

จริงอยู่เขาอาจเคยได้รับการอภัยโทษ แต่จิตใจที่ขาดความเมตตาของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาปฏิเสธความรักแห่งการให้อภัยของพระเจ้า เขาแยกตนเองออกจากพระเจ้าและตกอยู่ในสภาพเดิมเช่นเดียวกับก่อนที่เขาได้รับการอภัยโทษ เขาปฏิเสธการกลับใจของตนเองและบาปยังคงอยู่ในตัวของเขาเหมือนไม่ได้กลับใจใหม่ {COL 251.2}

แต่บทเรียนยิ่งใหญ่ของอุปมานี้ อยู่ที่ความแตกต่างระหว่างความเมตตาอย่างเห็นใจของพระเจ้ากับความแข็งกระด้างของจิตใจมนุษย์ อันที่จริงแล้วการให้อภัยด้วยพระเมตตาของพระเจ้านั้น ควรจะเป็นสิ่งที่ใช้วัดตัวของเราเอง “เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกัน เหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ” มัทธิว 16:33 {COL 251.3}

เรารับการอภัยโทษไม่ใช่เพราะเราให้อภัยผู้อื่น แต่ในขณะที่เราให้อภัย ความรักของพระเจ้าต้องเป็นพื้นฐานแห่งการให้อภัยทั้งหมด แต่โดยท่าทีของเราที่มีต่อผู้อื่น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเราได้รับความรักนั้นมา

เป็นของเราหรือไม่ เพราะเหตุนี้พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” มัทธิว 7:2 {COL 251.4}

บทที่ 19 การได้ทีกลับเป็นความสุขเสีย อ้างอิงจาก ลูกา 12:13-21

ในขณะที่พระคริสต์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่นั้น นอกจากสาวกของพระองค์แล้วก็มีคนอื่นๆ ที่พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ พระองค์ตรัสกับสาวกทั้งหลายถึงเหตุการณ์ซึ่งในไม่ช้าพวกเขาจะมีส่วนร่วมแสดงด้วย พวกเขาจะต้องประกาศความจริงซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้ และจะต้องเกิดความขัดแย้งกับผู้ปกครองในโลกนี้ พวกเขาจะต้องถูกนำตัวไปยังศาลและต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่พระองค์ พระองค์ประทานความมั่นใจแก่พวกเขาด้วยพระปัญญาซึ่งไม่มีใครสามารถตอบโต้ได้ ถ้อยคำของพระองค์เองที่สัมผัสจิตใจของผู้ชนและสร้างความรุ่มรวยให้เกิดแก่ศัตรูของพระองค์ เป็นพยานให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระวิญญาณผู้สถิตอยู่ในพวกเขาตามที่พระองค์ทรงสัญญาแก่ผู้ติดตามพระองค์ทุกคน {COL 252.1}

แต่มีหลายคนที่ยากจะได้พระคุณแห่งสวรรค์เพียงเพื่อสนองตัณหา ความเห็นแก่ตัวของตนเท่านั้น พวกเขายอมรับอำนาจอันมหัศจรรย์ของ พระคริสต์ที่เชิดชูความจริงไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน พวกเขาได้ยื่นคำสัญญาที่จะประทานสติปัญญาให้แก่สาวกทั้งหลายเพื่อกล่าวต่อหน้าผู้ปกครองและ เจ้าเมือง ถ้าอย่างนั้นพระองค์จะไม่ประทานอำนาจของพระองค์เพื่อการ หาผลประโยชน์ในทางฝ่ายโลกแก่พวกเขาด้วยหรือ {COL 252.2}

“มีคนหนึ่งใฝ่ฝันนั้นทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ ช่วยบอกพี่ชาย ของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกแก่ข้าพเจ้าด้วย” ลูคา 12:13 พระเจ้าทรงบัญชา ผ่านทางโมเสสเรื่องการถ่ายทอดทรัพย์สินว่าบุตรชายคนโตจะได้รับมรดก ของบิดาเป็นจำนวนสองเท่า (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17) ในขณะที่น้องชาย คนอื่นๆ จะได้รับส่วนแบ่งเท่าๆ กันทุกคน ชายคนนี้นึกคิดว่าพี่ชายของเขา ใจอื้อโงงส่วนแบ่งมรดกของตน ล้ำพียงความพยายามของเขาเอง เขาคง เรียกร้องเอาส่วนที่เขาคิดว่าเป็นของตนมาได้ แต่หากพระคริสต์เข้ามา ไกล่เกลี่ย เขาจะต้องได้ส่วนนี้มาเป็นของตนแน่ เขาเคยได้ยินคำเรียกร้อง อย่างเร้าใจของพระคริสต์และการดำเนินพวกธรรมาจารย์และพาริสืออย่าง รุนแรง หากพระองค์จะใช้คำพูดอย่างเดียวกันออกคำสั่งกับพี่ชายของเขา พี่ชายก็คงไม่กล้าที่จะปฏิเสธการคืนส่วนแบ่งที่เป็นของเขาแน่ {COL 253.1}

ในระหว่างที่พระคริสต์ทรงสั่งสอนอย่างเคร่งขรึมอยู่นั้น ชายผู้นี้ แสดงออกถึงความประสงค์ที่เห็นแก่ตัวของเขา เขาเห็นคุณค่าในความสามารถขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อทำให้เรื่องของทางฝ่ายโลกของเขาเอง เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น แต่ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณกลับไม่ได้เข้าถึงจิตใจและ ความคิดของเขาเลย ความอยากได้ส่วนแบ่งมรดกเป็นสิ่งเดียวที่เขาให้ความสนใจ พระเยซูคริสต์ พระมหากษัตริย์ผู้ทรงมีราชสมบัติมากมายมหาศาล แต่ทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อเห็นแก่เรา พระองค์ทรงเปิดขุมทรัพย์แห่ง ความรักของพระองค์ให้เขา พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังรบเร้าเขาเพื่อให้เขามาเป็นทนายาหมรดกซึ่ง “ไม่เสื่อมสลายและไร้มลทินและไม่ร่วงโรย” 1 เปโตร 1:4 เขาเคยเห็นหลักฐานแสดงถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ บัดนี้โอกาส ที่จะพูดกับพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่เป็นของเขาแล้วเพื่อแสดงออกถึงความ

ปรารถนายิ่งใหญ่ที่สุดในหัวใจของเขา แต่เขาเป็นเหมือนกับชายผู้ถือไม้กวาดในเรื่องเปรียบเทียบของ จอห์น บันยัน ดวงตาของเขากลับตั้งมั่นอยู่กับโลกนี้ เขาหาได้มองเห็นมงกุฏบนศีรษะของเขาไม่ เหมือนเช่นซีโมน มากัส เขาเห็นคุณค่าของประทานของพระเจ้าเป็นเพียงหนทางที่จะได้รับผลประโยชน์ในทางฝ่ายโลกเท่านั้น {COL 253.2}

พระราชกิจของพระเจ้าช่วยให้รอดในโลกนี้ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว เหลืออีกเพียงไม่กี่เดือนที่พระองค์จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามเป้าหมายของการเสด็จมาให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยการจัดตั้งอาณาจักรแห่งพระคุณของพระองค์ แต่กระนั้น ความโลภของมนุษย์กำลังจะหันเหพระองค์ไปจากภารกิจของพระองค์เพื่อเอาใจใส่กับการถกเถียงด้วยเรื่องที่ดินเพียงผืนเดียว แต่พระเยซูไม่ยอมให้สิ่งนี้ทำให้พระองค์หันเหไปจากพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้นพระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” ลูคา 12:14 {COL 253.3}

พระเยซูให้คำตอบที่ถูกต้องแก่ชายผู้นี้ได้ พระองค์ทรงทราบว่าควร จะจัดการเรื่องนี้ให้ถูกต้องอย่างไร แต่พี่น้องคุณนี้ทะเลาะกันเพราะทั้งสองนั้น โลก ความจริงแล้วพระคริสต์กำลังบอกให้ทราบว่า พระองค์ไม่มีภารกิจที่จะเป็นผู้ไกลเกลี่ยความขัดแย้งประเภทนี้ พระองค์เสด็จมาด้วยวัตถุประสงค์อื่น คือการประกาศข่าวประเสริฐและกระตุ้นมนุษย์ให้รับรู้ความจริงอันเป็นนิรันดร์ {COL 254.1}

การปฏิบัติของพระคริสต์สำหรับกรณีนี้ เป็นบทเรียนสำหรับทุกคน ที่รับใช้พระนามของพระองค์ เมื่อพระองค์ส่งสาวกทั้งสิบสองคนออกไป พระองค์ตรัสว่า “จงไปพลาทงประกาศพลางว่า แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้น จงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาดและจงขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ” มัทธิว 10:7, 8 พวกเขาจะต้องไม่ไปไกลเกลี่ยเรื่องของทางโลกให้แก่ประชาชน หน้าที่ของเขาคือการนำมนุษย์ให้คืนดีกับพระเจ้า งานนี้เป็นแหล่งที่มาของพลังเพื่อนำพระพรไปสู่มนุษยชาติ โอสถชนิดเดียวที่รักษาโรคบาปและความทุกข์ยากของมนุษย์คือพระคริสต์ ข่าวประเสริฐแห่ง

พระคุณของพระองค์เท่านั้นที่รักษาความชั่วร้ายซึ่งสาปแช่งสังคมมนุษย์ ความอยุติธรรมของคนมั่งมีต่อคนยากจน ความเกลียดชังของคนยากจน ต่อคนมั่งมี ล้วนมีรากมาจากความเห็นแก่ตัว การจะถอนรากเหล่านี้ออกทำได้โดยการยอมถ่อมตัวลงมาหาพระคริสต์เท่านั้น พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ประทานจิตใจใหม่แห่งความรักเข้ามาแทนที่จิตใจอันเห็นแก่ตัวแห่งความผิดบาปได้ ขอให้ผู้ใช้ของพระคริสต์ประกาศข่าวประเสริฐด้วยพระวิญญาณที่ประทานลงมาจากสวรรค์และทำงานเหมือนกับพระองค์เพื่อประโยชน์แก่มนุษย์ เมื่อนั้นผลที่ได้รับจะแสดงออกเป็นพระพรและความอิมใจของบรรดามนุษย์ชาติซึ่งไม่มีทางสำเร็จได้โดยกำลังของมนุษย์ {COL 254.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงจีไปที่รากของสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาแก่ชายคนที่ถาม รวมถึงความขัดแย้งอื่นๆ ทั้งหมดที่มีลักษณะเดียวกันโดยตรัสว่า “ระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” ลูกา 12:15 {COL 254.3}

“พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ข้าจะทำอย่างไรดีเพราะว่าข้าไม่มีที่จะเก็บพืชผลของข้า” เขาจึงคิดว่า “ข้าจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของข้าและจะสร้างใหม่ให้ใหญ่โตขึ้น แล้วข้าจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกกับจิตใจของข้าว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของที่เจ้ารวบรวมไว้วันนี้จะเป็นของใคร” คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวและไม่ได้อิมใจฝ่ายพระเจาก็เป็นเช่นนั้นแหละ” ลูกา 12:16-21 {COL 255.1}

อุปมาเรื่องเศรษฐีโง่คนนี้ พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นความผิดพลาดของคนที่ยึดโลกนี้มาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขา ชายผู้นี้ได้รับทุกสิ่งจากพระเจ้า พระองค์ทรงโปรดให้แสงแดดส่องลงมาบนที่ดินของเขาและแสงนั้นก็ส่องลงมาให้กับทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม สายฝนแห่งสวรรค์ก็ตกลงมาให้ให้กับทั้งคนชั่วและคนดี พระยาห์เวห์ทรงทำให้พืชผักงอกงามขึ้นและให้

ทุ่งนานั้นบังเกิดผลมาก เศรษฐีผู้นั้นก็มั่นใจว่าเขาควรทำอะไรกับพืชผลของเขา ยิ่งฉางของเขาเต็มจนล้นและเขาไม่มีที่ว่างเพียงพอที่จะเก็บพืชผลส่วนเกินเหล่านั้น เขาไม่ได้คิดถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นเหตุแห่งความเมตตา กรุณาทั้งหมดที่ตนเองได้รับ เขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงมอบให้เขาเป็นผู้ดูแลสรรพสิ่งของพระองค์ เพื่อเขาจะช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน เขาได้รับโอกาสที่จะเป็นผู้บริจาคตานของพระเจ้าแต่เขากลับคิดถึงแต่เพียงความสะดวกสบายของตนเอง {COL 256.1}

ความเป็นอยู่ของบรรดาคณยาจกน เด็กกำพร้า แม่ม่าย ผู้ทนต์ทุกข์ ลำบาก ผู้ได้รับทุกข์ภัยได้รับการบอกเล่าให้ทราบต่อเศรษฐีผู้นี้ มีสถานที่หลายแห่งที่เขาสามารถมอบสิ่งของๆ เขาเพื่อช่วยเหลือ เขาสะสมส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่เขามีอยู่ได้อย่างง่ายดายและหลายๆ บ้านจะไม่มี ความขัดสนอีกหลายคนที่จะหิวจะได้อิ่ม คนที่เปลือยเปล่าไม่มีเสื้อผ้าก็จะได้รับเครื่องนุ่งห่มหลายคนจะมีความยินดีในจิตใจและคนที่อธิษฐานขออาหารและเครื่องนุ่งห่มก็ได้รับคำตอบ และเสียงเพลงสรรเสริญก็จะขึ้นไปยังสวรรค์ พระยาห์เวห์ทรงไต่ถามคำอธิษฐานของผู้ขัดสนและพระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีไว้สำหรับคณยาจกน (สดุดี 68:10) การจัดเตรียมอย่างอุดมเพื่อความ ต้องการของผู้ขัดสนได้มอบไว้ในพระพรซึ่งประทานให้แก่คนมั่งมี แต่เขากลับปิดใจตัวเอง ไม่ยอมรับฟังเสียงร้องขอของคนที่ยึดสนและบอกกับบ่าวของเขาว่า “ข้าจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของข้าและจะสร้างใหม่ให้ใหญ่โตขึ้น แล้วข้าจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกกับจิตใจของข้าว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กินดื่ม และรื่นเริงเกิด ” {COL 256.2}

ความมุงหวังของชายผู้นี้ไม่ได้ส่งส่งไปกว่าบรรดาสัตว์เดียรัจฉานที่ต้องพินาศไป เขามีชีวิตอยู่ราวกับว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีสวรรค์ ไม่มีชีวิตหน้า ราวกับว่าทุกสิ่งที่เขาครอบครองอยู่เป็นของเขาเองแต่ผู้เดียว และเขาไม่ได้เป็นหนี้อะไรใครไม่ว่าพระเจ้าหรือมนุษย์ ผู้ประพันธ์สดุดีพรรณนาถึงเศรษฐีผู้นี้ว่า “คนโง่รำพึงในใจตนว่าไม่มีพระเจ้า” สดุดี14:1 {COL 257.1}

ชายผู้นี้มีชีวิตและวางแผนสำหรับตนเอง เขามองว่าทุกอย่างในอนาคตจัดเตรียมไว้อย่างมากพอแล้ว ในปัจจุบันนี้เขาไม่ต้องวิตกกังวลอีกแล้ว นอกจากจะเพลิดเพลินไปกับผลที่ได้รับจากงานของเขา เขามองดูตัวเองว่าเป็นคนที่ได้รับความโปรดปรานมากกว่าคนอื่น ๆ และยกย่องตัวเองว่าเป็นเพราะการจัดการอันชาญฉลาดของเขา เขาได้รับการยกย่องโดยผู้คนในเมืองของเขาว่าเป็นคนที่ตัดสินใจเก่งและเป็นพลเมืองที่เจริญรุ่งเรือง “เขานับว่าตัวเองสุขสบายและแม้คนยกย่องเขาเมื่อเขามั่งคั่งขึ้น” สดุดี 49:18 {COL 258.1}

แต่ “ปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่ในสายพระเนตรของพระเจ้า” สดุดี 3:19 ขณะที่เศรษฐีผู้นี้มองไปยังเวลาแห่งความสุขในอนาคต องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมแผนการที่แตกต่างไว้แล้ว ชาวที่มายังผู้ดูแลไม่สัตย์ซื่อคนนี้คือ “โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า” นี่คือการเรียกร้องที่เงินทองไม่สามารถให้ได้ ทริพย์สมบัติที่เขาสะสมไว้ไม่สามารถซื้อเวลาให้เนิ่นนานออกไปได้ ในชั่วอึดใจเดียวสิ่งซึ่งเขาได้ตรากตรำทำมาตลอดชีวิตของเขาก็ไร้ค่า “แล้วของที่เจ้ารวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใคร” ฟุ้งงาที่กว้างใหญ่และยุ่งฉางที่เต็มล้นก็หลุดไปจากการควบคุมของเขา มนุษย์ “ไกลกองสมบัติไว้และไม่ทราบว่าจะเก็บไป” สดุดี 39:6 {COL 258.2}

เขาไม่ได้แสวงหาสิ่งเดียวที่มีค่าสำหรับเขาในเวลานี้ ในการใช้ชีวิตเพื่อตนเองเขาปฏิเสธความรักแห่งสวรรค์ซึ่งควรเป็นความเมตตาที่ไหลผ่านจากเขาไปสู่เพื่อนมนุษย์ ด้วยการทำเช่นนี้ เขาปฏิเสธที่จะรับชีวิต เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรักและความรักคือชีวิต ชายผู้นี้เลือกสิ่งของในโลกมากกว่าของฝ่ายจิตวิญญาณ และเขาจะสูญเสียไปพร้อมสิ่งของในโลก “มนุษย์แม้มั่งคั่งหากปราศจากความเข้าใจ เขาก็พินาศเหมือนสัตว์เดียรัจฉาน” สดุดี 49:20 {COL 258.3}

“คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวและไม่ได้มั่งมีฝ่ายพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ” ภาพเหตุการณ์นี้ยังคงเป็นจริงตลอดไป ท่านอาจจะวางแผนเพียงเพื่อความเห็นแก่ตัว ท่านอาจรวบรวมทรัพย์สมบัติไว้ ท่านอาจสร้างคฤหาสน์ใหญ่โตสูงส่งา ดังเช่นผู้ที่สร้างกรุงบาบิโลนในสมัยโบราณ แต่ท่านไม่

สามารถสร้างกำแพงให้สูงหรือประตูให้แข็งแรงจนสามารถยับยั้งผู้สื่อข่าวแห่งคำพิพากษาได้ พระราชาเบลซัสซาร์ “ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่” และ “สรรเสริญพระที่ทำด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน” แต่พระหัตถ์ของพระองค์ที่ไม่มีผู้ใดมองเห็นเขียนข้อความแห่งคำพิพากษาไว้บนกำแพงและเสียงฝีเท้าของทหารเข้าศึกก็ดังมาใกล้ประตูพระราชวัง “ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์พระราชาคคนเคลเดียทรงถูกสังหาร” และพระราชชาติก็ขึ้นครองบัลลังก์แทน ดาเนียล 5:1, 23, 30 {COL 258.4}

การมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองคือหนทางนำไปสู่ความพินาศ ความโลภ ความต้องการผลประโยชน์สำหรับตนเองตัดจิตวิญญาณขาดจากชีวิต จิตใจแบบชาตานมุ่งแต่ตักตวงเอามาไว้เพื่อตนเอง จิตใจแบบพระคริสต์คือการให้ การเสียสละตนเองเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น “และพยานหลักฐานนั้นก็คือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต” 1 ยอห์น 5:11, 12 {COL 259.1}

ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ตรัสว่า “จงระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” ลูกา 12:15 {COL 259.2}

บทที่ 20 “เหวใหญ่ตั้งขวางอยู่”

อ้างอิงจาก ลูกา 16:19-31

ในอุปมาเรื่องเศรษฐีและลาซารัส พระคริสต์ทรงอธิบายให้เห็นว่า มนุษย์ตัดสินนั้นเปลี่ยนชีวิตของเขาเอง ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาคุณของพระเจ้าเปิดไว้สำหรับจิตวิญญาณทุกคน แต่หากมนุษย์ใช้โอกาสนั้นไปเพื่อแสวงหาความสำคัญส่วนตัว เขาตัดตัวเองออกไปจากชีวิตนิรันดร์ หลังจากพระกรุณาปิดลงแล้วจะไม่มีโอกาสให้เข้าอีกต่อไป เขาสร้างเหวอันใหญ่ตั้งขวางระหว่างเขากับพระเจ้าด้วยการเลือกของเขาเอง {COL 260.1}

อุปมานี้ทำให้เราเห็นภาพความแตกต่างระหว่างคนมั่งมีที่ไม่มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งของตนกับคนยากจนผู้มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งของเขา พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อสถานการณ์ของคนทั้งสองกลุ่มจะสลับที่กัน ในวันหนึ่งข้างหน้าคนยากจนในทรัพย์สินของโลกนี้แต่วางใจในพระเจ้าและอดทนในความยากลำบากจะได้รับการยกชูเหนือผู้ซึ่งขณะนี้ดำรงตำแหน่ง

สูงสุดที่โลกนี้ยกให้แต่ไม่ได้มอบถวายชีวิตให้พระเจ้า {COL 260.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “มีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดี อยู่อย่างรื่นเริงฟุ่มเฟือยทุกๆ วัน และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี เขาอยากจะกินเศษอาหาร ที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีคนนั้น” ลูคา 16:19-21 {COL 260.3}

เศรษฐีผู้นี้ไม่ถูกจัดไว้ให้อยู่พวกเดียวกันกับผู้พิพากษาอยู่ดีธรรมที่กล่าวอย่างเปิดเผยว่าตนเองไม่ได้เห็นแก่หน้าพระเจ้าและมนุษย์ เขาอ้างว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัม เขาไม่ได้ปฏิบัติต่อขอทานด้วยความรุนแรงหรือบังคับเขาไปเสียให้พ้นหน้าเพราะสภาพที่ไม่นำดูของขอทาน ถ้าชายขอทานนี้ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของมนุษย์ผู้นำรังเกียจ ได้รับความเล้าโลมใจโดยการมองดูเศรษฐีขณะที่เขาเดินเข้าประตู เศรษฐีก็เต็มใจให้ขอทานนี้อยู่ที่นั่น แต่เขาเห็นแก่ตัวโดยไม่เอาใจใส่ต่อความต้องการของพี่น้องที่ตกอยู่ในความทุกข์ยาก {COL 261.1}

ในสมัยนั้นไม่มีโรงพยาบาลดูแลคนเจ็บคนป่วย คนที่ตกทุกข์ได้ยาก และขัดสนมักถูกนำมาให้อยู่ใกล้ผู้ที่พระเป็นเจ้าทรงมอบทรัพย์สมบัติไว้ให้ครอบครอง เพื่อพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือและความเห็นอกเห็นใจกรณีของขอทานกับเศรษฐีก็เช่นกัน ลาซารัสตกอยู่ในสภาพที่ต้องการความช่วยเหลือมากเพราะเขาไม่มีเพื่อนฝูง ไม่มีบ้านเรือน เงินทองหรืออาหาร กระนั้นเขายังคงอยู่ในสภาพเช่นนั้นวันแล้ววันเล่า โดยที่เศรษฐีนั้นมีทุกอย่างอย่างบริบูรณ์ แต่คนที่ไม่มีทุกอย่างบริบูรณ์สามารถปลดเปลื้องความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์นั้น กลับมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว ดังเช่นที่หลายคนในปัจจุบันนี้กำลังกระทำอยู่ {COL 261.2}

ทุกวันนี้ ยังมีคนรอบข้างใกล้ชิดเราหลายคนที่ยังหิวโหย เปลือยกาย และไร้ที่อยู่ การละเลยไม่แบ่งปันปัจจัยของเราให้ผู้ขัดสนทุกข์ทรมาน เหล่านี้ก่อให้เกิดภาวะแห่งความรู้สึกผิดในตัวเอง ซึ่งในวันหนึ่งเราจะหวาดกลัวที่จะเผชิญกับมัน ความโลภทั้งหลายถูกประณามว่าเป็นดั่งการกราบไหว้รูปเคารพ การหลงใหลในความเห็นแก่ตัวทั้งปวงเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า {COL 261.3}

พระเจ้าทรงให้เศรษฐีผู้นี้เป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระองค์ และเป็นหน้าที่ของเขาคือจะต้องให้ความดูแลต่อคนอื่นดังเช่นขอทานคนนี้ พระบัญชาว่ามีว่า “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เลวีนิติ 19:18 เศรษฐีผู้นี้เป็นชาวยิวและเขาคุ่นเคยกับพระบัญชาของพระเจ้า แต่เขาสีว่าจะต้องให้การต่อพระเจ้าในเรื่องการใช้ทรัพย์สินและกำลังความสามารถซึ่งได้ทรงมอบหมายไว้ให้เขาเป็นผู้ดูแล พระพรของพระเจ้าหลั่งลงมายังเขามากมาย แต่เขาใช้ไปด้วยความเห็นแก่ตัวเพื่อยกย่องตัวเอง ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้สร้างของเขา เขามีหน้าที่ตามสัดส่วนของสิ่งของอันบริบูรณ์ที่เขามีอยู่เพื่อใช้ของประทานเหล่านั้นอุมชูเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นี่เป็นพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แต่เศรษฐีผู้นี้หาได้คิดถึงหน้าที่ที่เขามีต่อพระเจ้าไม่ เขาให้กู้เงินและคิดดอกเบี้ยจากเงินที่ให้กู้ แต่เขาหาได้คืนดอกเบี้ยให้กับพระเจ้าผู้ประทานให้เขายืมไม่ เขามีความรู้และพรสวรรค์ แต่ไม่ได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น เขาหลงลืมว่าพระเจ้าจะทรงคิดบัญชีกับเขา เขากลับทุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อความเพลิดเพลิน ทุกสิ่งที่อยู่รอบกายเขาไม่ว่าจะเป็นความสนุกสนานหรือคำสรรเสริญเยินยอของมิตรสหาย ล้วนมีไว้เพื่อความสนุกสนานอย่างเห็นแก่ตัว เขาหมกมุ่นอยู่ในสังคมของมิตรสหายของเขา จนกระทั่งสูญเสียความรู้สึกรับผิดชอบในการร่วมมือกับพระเจ้าเพื่อพันธกิจแห่งการช่วยเหลือด้วยเมตตาธรรมไปจนหมดสิ้น เขามีโอกาสที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าและนำคำสอนเหล่านั้นมาปฏิบัติ แต่สังคมรักความสนุกสนานที่เขาเลือกอยู่ด้วยนั้นปล้นเวลาของเขาไปจนกระทั่งเขาหลงลืมพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาล {COL 261.4}

เวลามาถึงเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงในสถานภาพของบุรุษทั้งสองชายที่ยากจนได้ทันทุกซ์ทรมานวันแล้ววันเล่า แต่เขาก็เพียรอดทนและนั่งเงียบ ในที่สุดเขาตายและถูกฝังไป ไม่มีผู้ใดโศกเศร้าเพื่อเขา แต่โดยความเพียรอดทนในขณะที่ทุกซ์ทรมานเขาเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ เขาผ่านการทดสอบความเชื่อของเขาและเมื่อเขาตายก็ได้เปรียบเทียบกับทูตสวรรค์รับเขาไปที่อกของอับราฮาม {COL 262.1}

ลาซารัสเป็นตัวแทนของคนยากจนทุกคนที่ถูกลืมผู้ซึ่งมีความเชื่อในพระคริสต์ เมื่อเสียงแตรดังขึ้นและคนทั้งหมดที่อยู่ในหลุมฝังศพได้ยืน พระสุรเสียงของพระคริสต์จะเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาจะได้รับบำเหน็จ เพราะความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเพียงทฤษฎีแต่เป็นความจริง {COL 262.2}

“ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วยและถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมาน อยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกลและลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า อับราฮัม บิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้” ลูกา 16:22-24 {COL 263.1}

ในอุปมานี้ พระคริสต์ตรัสกับประชาชนตามความเชื่อพื้นฐานของพวกเขา หลักคำสอนเรื่องสภาพความรู้สึกในช่วงระหว่างหลังจากตายและก่อนการเป็นขึ้นจากตายยังคงเป็นที่ยอมรับสำหรับหลายคนที่ยังฟังพระดำรัสของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงทราบถึงความคิดของพวกเขาดี และพระองค์ทรงผูกเรื่องอุปมาของพระองค์เพื่อประทับความจริง โดยผ่านความเชื่อพื้นฐานของคนเหล่านี้ พระองค์ทรงยกกระเจกเงาขึ้นมาต่อหน้าผู้ฟังเพื่อพวกเขาจะมองเห็นตัวเองในความสัมพันธ์อันแท้จริงของพวกเขากับพระเจ้า พระองค์ทรงชี้แนวความคิดที่ยอมรับกันในขณะนั้นของพวกเขาเพื่อถ่ายทอดความคิดซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะกระทำให้เป็นที่ยอมรับแก่ทุกคน นั่นคือ ไม่มีมนุษย์ผู้ใดถูกตีราคาด้วยทรัพย์สมบัติที่พวกเขามีอยู่ เพราะทุกสิ่งที่มีอยู่เป็นของพวกเขา ก็เพียงเพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้ยืม การใช้ของประทานเหล่านี้ไปในทางที่ผิดก็จะทำให้พวกเขาตกต่ำยิ่งกว่าคนที่ยากจนที่สุด และทุกข์ทรมานที่สุดที่รักพระเจ้าและวางใจในพระองค์ {COL 263.2}

พระคริสต์ทรงปรารถนาให้ผู้ฟังของพระองค์เข้าใจว่า การที่มนุษย์เสาะหาความรอดเพื่อจิตวิญญาณหลังจากที่ตายไปแล้วนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คำพูดของอับราฮัมนั้นเป็นตัวแทนของคำตอบที่ว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลวเวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม ยิ่งไป

กว่านั้น ระหว่างเรากับพวกเจ้าก็มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าใครอยาก จะข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าก็ทำไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ ทำไม่ได้” ลูคา 16:25-26 จากเรื่องนี้พระคริสตทรงชี้ให้เห็นว่าไม่มีความหวัง สำหรับคนที่แสวงหาพระกรุณาครั้งที่สอง ชีวิตนี้เท่านั้นที่มนุษย์ได้รับเพื่อใช้ เตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ {COL 263.3}

เศรษฐียังไม่ทิ้งความคิดว่าตัวเองเป็นบุตรของอับราฮัม และใน ความทุกข์ เขาแสดงออกด้วยการร้องหาอับราฮัมเพื่อขอความช่วยเหลือ เขา อธิษฐานว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ลูคา 16:24 เขา ไม่ได้อธิษฐานขอต่อพระเจ้าแต่ต่ออับราฮัม ด้วยการทำเช่นนั้น แสดงให้เห็นว่า เขายกย่องอับราฮัมเหนือพระเจ้าและพึ่งในความสัมพันธ์ของเขามีต่ออับรา ฮัมเพื่อความรอด โจรบนกางเขนอธิษฐานต่อพระคริสต “ขอพระองค์ทรง ระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์” ลูคา 23:42 และคำตอบมาในทันใดว่า แท้จริงเราบอกเจ้าวันนี้ว่า (ขณะที่เราถูก ตรึงอยู่บนกางเขนด้วยความน่าอัปยศและความทุกข์ทรมาน) เจ้าจะอยู่กับ เราในเมืองบรมสุขเกษม แต่เศรษฐีนั้นอธิษฐานต่ออับราฮัม และคำร้องขอ ของเขาไม่ได้รับการตอบสนอง พระคริสตเพียงองค์เดียวผู้ควรได้รับการ ยกย่องให้เป็น “องค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชน อิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงอภัยบาปของเขาทั้งหลาย” กิจการ 5:31 “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย” กิจการ 4:12 {COL 263.4}

ชายผู้มั่งมีคนนี้ใช้ชีวิตเพื่อความสุขของตนเอง และพบเมื่อสาย เกินไปแล้วว่าที่เขาไม่ได้จัดเตรียมอะไรไว้สำหรับนิรันดร์กาล เขาตระหนักถึง ความโง่เขลาของตนเองและคิดถึงพี่น้องของเขาที่ใช้ชีวิตเหมือนกับที่เขาเคย เป็น คือดำรงชีวิตเพื่อแสวงหาความสุขเพื่อตนเอง เขาจึงร้องขอว่า “ถ้า อย่างนั้น บิดาเจ้าข้า ขอท่านใช้ลาซารัสไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่า ข้าพเจ้ามีน้องชายห้าคน ให้ลาซารัสไปเตือนพวกเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องมา อยู่ในที่ทุกข์ทรมานแห่งนี้ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า เขามีโมเสสและพวกผู้ เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ไม่ได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้ามีใครสักคนหนึ่งจากพวกคนตายไปหา

พวกเขา เขาคงจะกลับใจใหม่ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ถ้าพวกเขาไม่ฟัง โมเสส และพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังไม่เชื่อ” ลูคา 16:27-31 {COL 264.1}

เมื่อเศรษฐกิจหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อแจ้งแก่พี่น้องของเขานั้น เขาได้รับคำตอบว่าถึงแม้พี่น้องของเขาจะมีหลักฐานดังกล่าว พวกเขาก็ยังไม่เชื่อ คำร้องขอของเขาสะท้อนกลับมาถึงพระเจ้า ดูราวกับเศรษฐกิจกำลังกล่าวว่าหากท่านได้ตกเดือนละเอียดยกกว่านี้ ข้าพเจ้าคงจะไม่ต้องอยู่ที่นี้ คำตอบที่อับราฮัมมอบให้ นั้นแสดงให้เห็นว่า พวกพี่น้องของท่านได้รับคำเตือนอย่างเพียงพอแล้ว มีการให้ความสว่างแก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมเข้าใจ มีการเสนอความจริงให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง {COL 264.2}

“ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็จะไม่เชื่อ” ลูคา 16:31 ถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงในประวัติศาสตร์ของชนชาติยิว การอัศจรรย์ครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ด้วยการเรียกลาซารัสแห่งหมู่บ้านเบธานีให้กลับเป็นขึ้นมาจากตาย หลังจากที่เขตายไปแล้วสี่วัน หลักฐานพิสูจน์อันมหัศจรรย์ถึงความ เป็นพระเจ้าขององค์พระผู้ช่วยให้รอดได้มอบไว้ให้ชนชาวยิว แต่พวกเขาปฏิเสธ ลาซารัสเป็นขึ้นมาจากความตายและเป็นพยานต่อหน้าพวกเขา แต่พวกเขากลับทำให้จิตใจแข็งกระด้างต่อหลักฐานทั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้นยังหาทางที่จะเอาชีวิตของพระองค์อีกด้วย (ยอห์น 12:9-11) {COL 265.1}

พระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะคือตัวแทนที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับความรอดของมนุษย์ พระคริสต์ตรัสว่าให้เขาเหล่านั้นเอาใจใส่ต่อคำพยานเหล่านี้ ถ้าพวกเขาไม่ได้ฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าคือพระวจนะของพระองค์ คำพยานจากผู้ที่เป็ขึ้นมาจากความตายพวกเขาก็จะไม่ฟัง {COL 265.2}

คนทั้งหลายที่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะจะไม่เรียกร้องขอแสงสว่างมากไปกว่าที่พระเจ้าประทานมาให้แล้ว แต่หากมนุษย์ปฏิเสธแสงสว่างนั้น

และไม่ซาบซึ้งในคุณค่าของโอกาสที่ประทานให้แก่พวกเขา แม้ว่าจะมีใครสักคนเป็นขึ้นมาจากตายและนำข่าวมาบอก พวกเขา ก็จะไม่ฟังข่าว แม้จะมีหลักฐานดังกล่าว พวกเขา ก็จะไม่ยอมฟัง เพราะผู้ที่ปฏิเสธพระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะก็ทำให้จิตใจของตนแข็งกระด้างไป จนปฏิเสธแสงสว่างทั้งหมด {COL 265.3}

คำสนทนาระหว่างอับราฮัมและชายผู้เคยเป็นคนมั่งมีเป็นอุปมา บทเรียนที่ฟังได้รับคือแสงสว่างนั้นประทานมาให้มนุษย์ทุกคนเพียงพอที่จะให้เขาปฏิบัติหน้าที่ที่ควรปฏิบัติของตน ความรับผิดชอบของมนุษย์คือตอบสนองโอกาสและสิทธิพิเศษที่แต่ละคนได้รับ พระเจ้าประทานแสงสว่างและพระคุณให้ทุกคนเพียงพอที่จะทำหน้าที่ซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายไว้ให้ ถ้ามนุษย์ละเลยที่จะกระทำตามแสงสว่างจำนวนน้อยที่สำแดงหน้าที่ของเขาให้ทราบแล้ว แสงสว่างที่มากขึ้นกว่านี้ก็จะเพียงเปิดเผยให้เห็นถึงความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขาเท่านั้น รวมถึงการละเลยไม่ปรับปรุงพระพรที่ได้รับ “คนที่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะซื่อสัตย์ในของมากด้วย และคนที่ไม่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะไม่ซื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน” ลูกา 16:10 คนที่ปฏิเสธแสงสว่างแห่งคำสั่งสอนของโมเสสและผู้เผยพระวจนะและเรียกร้องหาการอัศจรรย์มากยิ่งกว่านี้ แม้ว่าคำร้องขอของเขาได้รับการตอบสนองเขาก็จะยังไม่ยอมรับอยู่ดี {COL 265.4}

อุปมาเรื่องเศรษฐีและลาซาร์สแสดงให้เห็นถึงตัวแทนของคนสองประเภทว่าโลกที่มองไม่เห็นกำลังประเมินคุณค่าตัวของพวกเขาอย่างไร การเป็นคนมั่งคั่งร่ำรวยไม่ใช่บาปถ้าความมั่งคั่งนั้นไม่ได้หามาด้วยความไม่ยุติธรรม คนมั่งมีไม่ได้ถูกตำหนิเพราะความร่ำรวยของเขา แต่การตำหนินั้นจะมาถึงเมื่อเขาใช้ทุกสิ่งที่ได้มาในความเห็นแก่ตัว เขาจะทำได้ดียิ่งกว่านั้นถ้าเขาจะสะสมทรัพย์นั้นไว้ใกล้พระที่นั่งของพระเจ้าด้วยการใช้ทรัพย์นั้นเพื่อทำการดี ความตายทำให้คนใดเป็นคนยากจนไม่ได้เมื่อเขาอุทิศตัวเพื่อแสวงหาความมั่งมีอันนิรันดร์ แต่ผู้ที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเองจะนำสิ่งนี้ไปสวรรค์ไม่ได้ เขาพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเขาเองนั้นเป็นคนดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์ ในเวลาที่เขามีชีวิตอยู่นั้นเขาได้รับสิ่งดี แต่เขากลับลืมหน้าที่ของเขาที่มีต่อ

พระเจ้า เขาละเลยที่จะแสวงหาทรัพย์สมบัติในสวรรค์ {COL 266.1}

เศรษฐีผู้ได้รับสิทธิพิเศษมากมายผู้นั้นแสดงให้เห็นว่าเขาควรพัฒนาของประทานที่ได้มาให้ดีขึ้นเพื่อการงานต่างๆ บรรลุถึงเป้าหมายสูงสุด และเพื่อจะเกิดประโยชน์ทางฝ่ายจิตวิญญาณ จุดมุ่งหมายของการไถ่นั้นไม่ใช่เพียงเพื่อขจัดบาปออกไป แต่เพื่อนำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณที่สูญหายไปเพราะอำนาจของบาปกลับคืนมายังมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เงินทองนั้นน่าติดตัวไปสู่วิถีชีวิตหน้าไม้ได้ ที่นั่นไม่จำเป็นต้องใช้ แต่การประพฤติดีที่กระทำเพื่อนำวิญญาณทั้งหลายมาหาพระคริสต์จะติดตามเราไปยังพระราชวังแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ใช้ของประทานของพระเจ้าอย่างเห็นแก่ตัวเพื่อตนเองนั้นปล่อยเพื่อนมนุษย์ผู้ขัดสนทิ้งไว้โดยไม่ยอมช่วยเหลือและไม่ทำอะไรเพื่อช่วยให้พระราชกิจของพระเจ้าในโลกนี้ก้าวหน้าไป คนเช่นนี้ทำให้พระเจ้าผู้สร้างของเขาได้รับการหลอพระเกียรติ ชื่อของเขาจะถูกบันทึกลงในหนังสือในสวรรค์ในฐานะเป็นผู้ฉ้อโกงพระเจ้า {COL 266.2}

เศรษฐีมีทุกสิ่งที่มีเงินทองซื้อได้ แต่เขาไม่ได้ครอบครองทรัพย์สินที่มีบัญญัติถูกต้องกับของพระเจ้า เขาใช้ชีวิตราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาครอบครองอยู่เป็นของเขาเอง เขาละเลยคำเรียกร้องของพระเจ้าและคำเรียกร้องของคนขัดสนที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่ในที่สุดคำเรียกร้องที่เขาเพิกเฉยไม่ได้ก็มาถึง โดยอำนาจซึ่งเขาสงสัยหรือขัดขืนไม่ได้ เขารับคำสั่งให้ยุติหน้าที่เขาจึงไม่ได้ทำหน้าที่ผู้อารักขาอีกต่อไป ชายผู้ซึ่งเคยเป็นคนมั่งมีก็กลับกลายเป็นคนยากจนที่หมดหวัง อาภรณ์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ท้อจากที่ในสวรรค์ห่อหุ้มเขาไม่ได้ เขาผู้เคยสวมเสื้อสีม่วงที่ร่ำรวย ทอจากผ้าเนื้อดีที่สุดต้องกลับเปลือยเปล่า ประตูดังพระกรุณาถูกปิดลง เขาไม่ได้นำสิ่งใดเข้ามาในโลกและเขาก็นำสิ่งใดออกไปจากโลกไม่ได้เช่นกัน {COL 267.1}

พระคริสต์ทรงยกม่านที่ปิดบังขึ้น และแสดงภาพเหล่านี้ให้ปรากฏต่อหน้าพวกปุโรหิตและผู้ปกครองรวมถึงพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเพื่อจะบอกว่า จงดูสิเจ้าเป็นพวกผู้มั่งมีในทรัพย์สมบัติของโลกนี้ แต่ไม่ได้มั่งมีในพระเจ้า เจ้าจะไม่ใคร่ครวญถึงภาพเหล่านี้หรือ สิ่งซึ่งเป็นที่ยืนชมสูงสุดในสายตาของมนุษย์กลับเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า พระคริสต์

ตรัสถามว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา” มาระโก 8:36, 37 {COL 267.2}

การประยุกต์นำมาใช้กับชนชาวยิว

เมื่อพระคริสต์ประทานอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส มีหลายคนในหมู่ชาวยิวตกอยู่ในสภาพอันน่าสมเพช กล่าวคือตัวเศรษฐีใช้ทรัพย์สินของพระเจ้าเพื่อสนองตัณหาอันเห็นแก่ตัวของเขาเอง และเตรียมตัวเองเพื่อฟังคำพิพากษาที่กล่าวว่า “ฝ่าพระบาทได้ถูกขังในตรรกฐ ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่” ดาเนียล 5:27 เศรษฐีคนนี้ได้รับความโปรดปราน เปรียบพร้อมไปด้วยพระพรทั้งทางร่างกาย และจิตวิญญาณแต่เขาปฏิเสธที่จะร่วมมือกับพระเจ้าในการใช้พระพรเหล่านั้น เช่นเดียวกับชนชาวยิว พระยาห์เวห์ทรงให้ชนชาวยิวเป็นผู้รับความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงมอบหมายให้พวกเขาเป็นผู้ดูแลพระคุณของพระองค์ พระองค์ประทานข้อได้เปรียบทางฝ่ายจิตวิญญาณและทางฝ่ายโลกนี้ให้กับพวกเขา และตรัสสั่งให้พวกเขาแบ่งปันพรเหล่านั้นออกไป พระองค์ประทานพระบัญชาพิเศษให้แก่พวกเขาในเรื่องการปฏิบัติต่อพี่น้องของตนที่เลวทราม ช่วยเหลือคนแปลกหน้าที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองและผู้ยากไร้ในหมู่พวกตน พวกเขาไม่ควรจะเอาแต่แสวงหาสมบัติเพื่อตนเอง แต่ควรคิดถึงผู้ที่ขัดสนและแบ่งปันให้กับพวกเขา และพระเจ้ายังทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรให้กับพวกเขาตามการประพடுத்தที่กระทำด้วยความรักและความเมตตา แต่เช่นเดียวกับเศรษฐีผู้ที่ไม่ได้ยื่นมือไปช่วยบรรเทาความต้องการฝ่ายโลกและฝ่ายจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ที่กำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ พวกเขาเต็มไปด้วยความหยิ่งยโสและถือว่าเป็นผู้ถูกเลือกสรรและเป็นหมู่ชนผู้เป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปราน ถึงกระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่ได้รับใช้หรือนมัสการพระเจ้า พวกเขาวางใจความจริงที่สอนว่าเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขากล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “เราสืบเชื้อสายมาจาก

อับราฮัม” ยอห์น 8:33 เมื่อวิฤตมาถึง จะเห็นว่าพวกเขาแยกตัวเองออกจากพระเจ้าและมอบความไว้วางใจไว้กับอับราฮัมราวกับว่าเป็นพระเจ้า {COL 267.3}

พระคริสต์ทรงปรารถนาให้แสงสว่างส่องไปยังความมืดมนของชาวยิว พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านเป็นลูกของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำในสิ่งที่อับราฮัมทำ แต่เดี๋ยวนี้ท่านหาโอกาสมาเราซึ่งเป็นผู้บอกท่านถึงสิ่งจึ่งที่เราได้ยื่นมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้ทำอย่างนี้” ยอห์น 8:39,40 {COL 268.1}

พระคริสต์ไม่ได้นับความดีที่สืบเนื่องมาจากสายเลือด พระองค์ทรงสั่งสอนว่าความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณอยู่เหนือความผูกพันทางธรรมชาติ ชาวยิวอ้างว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม แต่กลับไม่ได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของอับราฮัม พวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ใช่ลูกหลานที่แท้จริงของท่านคนที่สามารถพิสูจน์ตนเองว่ามีจิตวิญญาณที่สอดคล้องกับของอับราฮัมโดยการยอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายที่แท้จริงของท่าน แม้ว่าคนขอทานนั้นจะเป็นชนชั้นที่คนทั่วไปถือว่าต่ำต้อย แต่พระคริสต์ทรงถือว่าพวกเขาเป็นหนึ่งในจำนวนคนที่อับราฮัมจะยอมรับให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่สุด {COL 268.2}

แม้เศรษฐกิจผู้้นั้นจะถูกห้อมล้อมด้วยความฟุ่มเฟือยของชีวิต แต่เขาต้องความรู้จึนกระทั่งจัดให้อับราฮัมอยู่ในที่ที่พระเจ้าควรจะอยู่ ถ้าเขาเห็นคุณค่าของสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของเขาและยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ามาบั่นแต่งความคิดและจิตใจของเขาแล้ว เขาก็คงจะอยู่ในฐานะที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง และก็เช่นเดียวกับประเทศที่ชายนี้เป็นตัวแทน ถ้าพวกเขาตอบสนองคำเรียกร้องของพระเจ้า อนาคตของพวกเขาก็คงจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง พวกเขาคงจะได้รับการเปิดเผยความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณที่แท้จริง พวกเขาได้รับปัจจัยซึ่งพระเจ้าทรงสามารถจะเพิ่มเติมให้จนเพียงพอที่จะเป็นท่อพระพรและแสงสว่างให้แก่ชาวโลกทั้งมวล แต่พวกเขาปฏิเสธตัวออกไปไกลมากจากแผนการของพระเจ้าจนกระทั่งชีวิตทั้งหมดของพวกเขาหันเหไปในทางผิด พวกเขาล้มเหลวในฐานะผู้อารักขาของพระเจ้าในการใช้ของ

ประทานของพระองค์ก็ให้เป็นไปตามความจริงและความชอบธรรม สิ่งอันเป็นนิรันดร์ไม่ได้เข้ามาในความนึกคิดของพวกเขา และผลจากความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขาก็คือความพินาศของประเทศชาติ {COL 269.1}

พระคริสต์ทรงทราบดีว่าเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย ชาวยิวก็จะระลึกถึงคำเตือนของพระองค์ และก็เป็นเช่นนั้นจริง เมื่อหายนะมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อการกินดาร์อาหารและความทุกข์ยากทุกอย่างเกิดขึ้นกับประชาชน พวกเขาระลึกถึงถ้อยคำของพระคริสต์และเข้าใจถึงอุปมานั้น พวกเขา นำความทุกข์ยากมาสู่ตนเองโดยไม่เอาใจใส่ในแสงสว่างซึ่งพระเจ้าประทานให้ส่องออกไปทั่วโลก {COL 269.2}

ในวาระสุดท้าย

ฉากสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้เปิดเผยให้เห็นจากบันปลายชีวิตของเศรษฐีผู้หนึ่ง ชายมั่งมีอ้างว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัม แต่ถูกแยกออกจากอับราฮัมด้วยแห้วที่ข้ามไม่ได้ซึ่งขวางกั้นอยู่ นั่นคืออุปนิสัยแบบผิดๆ ที่สั่งสมมาตลอด อับราฮัมรับใช้พระเจ้า ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ด้วยความเชื่อและความเชื่อฟัง แต่เศรษฐีผู้หนึ่งไม่ได้ใส่ใจถึงพระเจ้าและความต้องการของมนุษย์ผู้ทุกข์เวทนา แห้วใหญ่ที่กั้นกลางระหว่างเขากับอับราฮัมคือหุบเหวแห่งความไม่เชื่อฟัง มีผู้คนมากมายในทุกวันนี้ที่ประพฤติอย่างเดียวกัน แม้ว่าจะป็นสมาชิกคริสตจักรแต่พวกเขาไม่ได้กลับใจใหม่ พวกเขาอาจเข้าร่วมในการนมัสการที่โบสถ์ พวกเขาอาจจะท่องบทสวดดีว่า “*กวางกระเสือกกระสนหาธารน้ำฉันใด ข้าแต่พระเจ้า จิตใจข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น*” สดุดี 42:1 แต่เขาเป็นหลักฐานของความเท็จ ในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเขาไม่ได้เป็นคนชอบธรรมมากไปกว่าคนบาปที่ชั่วร้ายที่สุด จิตวิญญาณที่เฝ้าติดตามความตื่นเต็นสนุกสนานของโลกนี้ ความคิดที่เต็มไปด้วยการชอบอวดตัวไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้ เช่นเดียวกับเศรษฐีที่กล่าวในอุปมา คนแบบนี้ไม่ได้มีความโน้มเอียงที่จะต่อสู้กับ

ค้นหาฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาปรารถนาที่จะตามใจตนเองในเรื่องความอยากอาหาร พวกเขาเลือกบรรยาอากาศแห่งบาป พวกเขาถูกความตายเอาตัวไปทันทีทันใดและลงไปยังหลุมศพพร้อมกับอุปนิสัยที่พัฒนาขึ้นในขณะที่มีชีวิต ด้วยการเป็นหุ้นส่วนกับตัวแทนของซาตาน ในหลุมศพนั้นพวกเขาหมดอำนาจที่จะเลือกสิ่งใดไม่ว่าจะดีหรือชั่ว เพราะในวันที่มนุษย์ตายความนึกคิดของเขาก็หมดสิ้นไปด้วย (สดุดี 146:4 ปัญญาจารย์ 9:5, 6) {COL 269.3}

เมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าปลุกคนตายให้เป็นขึ้นจากตาย เขาจะขึ้นมาจากหลุมศพนั้นด้วยความปรารถนาและความอยากเช่นเดิม มีความชอบและไม่ชอบเหมือนเดิม เหมือนขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ พระเจ้าไม่ทรงทำการอัศจรรย์เพื่อสร้างเขาให้เป็นคนใหม่โดยที่เขาไม่ยอมเปลี่ยนเป็นคนใหม่ ขณะที่เขาได้รับโอกาสและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จะทำเช่นนั้นในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาหาความยินดีในพระเจ้าหรือพบความชื่นชมในการรับใช้พระองค์ไม่ อุปนิสัยของเขาไม่ได้เป็นไปตามแบบอย่างของพระเจ้าและเขาไม่มีความสุขในครอบครัวของชาวสวรรค์ {COL 270.1}

ทุกวันนี้ มีคนในโลกที่ถือว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมด้วยตนเอง เขาไม่ได้เป็นคนกินเดิบ เขาไม่ได้เป็นคนขี้เมา เขาไม่ได้เป็นคนทujurิต แต่เขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตเพื่อตนเองไม่ใช่เพื่อพระเจ้า พระองค์ไม่ได้อยู่ในความคิดคำนึงของเขาเพราะฉะนั้นจึงจัดพวกเขาอยู่ในกลุ่มผู้ไม่เชื่อ ถ้าแม้พวกเขาจะเข้าไปในประตูเมืองของพระเจ้าได้ พวกเขาก็จะไม่มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต เพราะเมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งมีข้อผูกพันต่าง ๆ ได้ถูกวางตรงหน้าพวกเขา กลับตอบปฏิเสธ พวกเขาไม่ได้รับใช้พระเจ้าในโลกนี้ เหตุฉะนั้นในสวรรค์พวกเขาจะไม่รับใช้พระองค์เหมือนกัน พวกเขาอาศัยอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ได้ และจะรู้สึกว่ขอไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่แผ่นดินสวรรค์ {COL 270.2}

การเรี่ยไรจ้กพระคริสต์หมายถึงการยอมรับพระคุณของพระองค์ ซึ่งก็คือพระลักษณะนิสัยของพระองค์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เห็นคุณค่าและไม่ใช่ออกาสรวมทั้งอิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ประทานให้ในโลกนี้ให้เกิดประโยชน์ เขาก็ไม่สมควรที่จะมีส่วนร่วมในการอุทิศอันบริสุทธิ์ในสวรรค์ อุปนิสัยของ

เขาไม่ได้ถูกบั่นให้คล้ายคลึงกับของสวรรค์เพราะการเพิกเฉยไม่เอาใจใส่
ของเขาเองทำให้เกิดเหวลึกซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถเชื่อมต่อได้ระหว่างตัวเขากับ
ผู้ชอบธรรมเหล่านั้น {COL 271.1}

บทที่ 21 การพูดและการกระทำ

อ้างอิงจากมัทธิว 21:23-32

ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน วันหนึ่งชายผู้นี้กล่าวกับบุตรชายคนโตว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วก็ไป บิดาไปหาบุตรคนที่สองพูดอย่างเดียวกัน บุตรคนนั้นกล่าวว่า ‘ไป’ แต่ไม่ได้ไป คนไหนในบุตรสองคนนี้ที่ทำตามใจของบิดา พวกเขาทูลตอบว่า บุตรคนแรก” มัทธิว 21:28-31 {COL 272.1}

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” มัทธิว 7:21 สิ่งที่จะพิสูจน์ความจริงใจไม่ได้อยู่ที่คำพูด แต่อยู่ที่การกระทำ พระคริสตเจ้าไม่ได้ตรัสถามผู้ใดเลยว่า “ท่านได้อะไรยิ่งกว่าคนอื่นทั้งปวงแล้ว” แต่พระองค์ตรัสว่า “ท่านได้

ทำอะไรมิพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น ๆ” มัทธิว 5:47 และถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสว่า “เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตามท่านก็เป็นสุข” ยอห์น 13:17 ก็มีความหมายที่ลึกซึ้ง คำพูดที่ปราศจากการกระทำที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งไร้ค่า นี่คือบทเรียนที่อุปมาเรื่องบุตรชายสองคนสอนไว้ {COL 272.2}

พระเยซูทรงเล่าอุปมานี้ระหว่างการเยือนกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนการสิ้นพระชนม์ไม่นาน ก่อนหน้านี้พระองค์ขับไล่ผู้ซื้อและผู้ขายทั้งหลายออกจากพระวิหารของพระเจ้า พระสุรเสียงที่พระองค์ตรัสกับเขาเหล่านั้น เต็มไปด้วยอำนาจของพระเจ้า พวกเขาประหลาดใจและหวาดกลัวจนต้องทำตามคำบัญชาของพระองค์โดยไม่กล้าแก้ตัวหรือขัดขืน {COL 272.3}

เมื่อความกลัวหายไปแล้ว ปุโรหิตและผู้ใหญ่กลับไปยังพระวิหารและพบพระเยซูกำลังรักษาคนเจ็บป่วยและใกล้ตาย พวกเขาได้ยินเสียงแห่งความชื่นชมยินดีและเสียงเพลงสรรเสริญภายในวิหารเอง พวกเด็กที่ได้รับการรักษามีสุขภาพหายดีดังเดิม กำลังโบกกิ่งใบตาลร้องโห่ฮานาถวายแด่บุตรดาวิด เสียงทารกคลอไปตามเพลงสรรเสริญของพระผู้ทรงรักษายิ่งใหญ่ ถึงกระนั้น สิ่งเหล่านี้ยังมีไม่เพียงพอที่จะเอาชนะอคติและความอิจฉาของปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ {COL 273.1}

วันต่อมา ขณะที่พระคริสต์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่ในวิหารนั้น มหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้เข้ามาหาพระองค์และถามว่า “ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอะไร ใครให้สิทธิอำนาจแก่ท่าน” มัทธิว 21:23 {COL 273.2}

พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ที่มีพยานหลักฐานที่ไม่ผิดซึ่งแสดงถึงอำนาจของพระคริสต์ในการที่พระองค์ทรงชำระพระวิหารนั้น พวกเขาเห็นอำนาจจากสวรรค์ส่องประกายจากพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาไม่อาจขัดขืนอำนาจที่พระองค์ใช้ในการตรัส การรักษาคนป่วยอย่างอัศจรรย์ของพระองค์ก็เป็นการตอบคำถามพวกเขาอย่างชัดเจนอีกครั้ง พระองค์ทรงมีหลักฐานที่ไม่สามารถหักล้างได้ แต่พวกเขาไม่ได้ต้องการพยานหลักฐาน บรรดาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายต้องการให้พระเยซูประกาศตนเองว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์เพื่อพวกเขาจะใช้คำพูดของพระองค์ปรักปรำพระองค์ และปลุกระดมมวลชนให้ต่อต้านพระองค์ พวกเขาต้องการทำลายอิทธิพลของ

พระองค์และจัดการให้พระองค์ถึงแก่ความตาย {COL 273.3}

พระเยซูทรงทราบดีว่าหากพวกเขาองไม่เห็นพระเจ้าในพระองค์หรือมองเห็นพยานหลักฐานของพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์แล้ว พวกเขา ก็จะไม่วันเชื่อคำพยานของพระองค์ว่าทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์จึงเลี้ยงการตอบคำถามในเรื่องนี้ ซึ่งพวกเขาหวังว่าจะใช้เป็นข้อกล่าวหา แต่แท้จริงแล้วกลับประนามการกระทำของพวกเขาเอง พระองค์ตรัสว่า “เราก็จะถามพวกท่านสักข้อหนึ่งเหมือนกัน ถ้าพวกท่านตอบเรา เราก็จะบอกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอะไร คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” มัทธิว 21:24 {COL 273.4}

พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่จูงง “เขาทั้งหลายปรึกษากันว่า ‘ถ้าเรารู้ว่ามาจากสวรรค์’ เขาจะถามเราว่า ‘ทำไมถึงไม่เชื่อยอห์น’ แต่ถ้าเราบอกว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็กลัวฝูงชน เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระเยซูว่า ‘เราไม่รู้’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘เราก็จะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่าเรามีสิทธิอำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้’” มัทธิว 21:25-27 {COL 274.1}

คำว่า “เราไม่รู้” นั้นเป็นคำตอบเท็จ ปุโรหิตรู้สถานะภาพของตัวเองดี จึงพูดปิดเพื่อปกปิดตัวเอง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาเพื่อเป็นพยานให้กับพระองค์ผู้ที่กำลังถูกพวกเขาตั้งข้อกล่าวหาเรื่องสิทธิอำนาจ ยอห์นขึ้นไปที่พระองค์และกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ยอห์นเป็นผู้ประกอบพิธีบัพติศมาให้แก่พระองค์และหลังจากเสร็จพิธีขณะที่พระคริสต์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ฟ้าสวรรค์เปิดออกและพระวิญญาณของพระเจ้าจุนกพิราบสถิตอยู่บนพระองค์พร้อมทั้งมีพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” มัทธิว 3:17 {COL 274.2}

ถึงแม้พวกเขาจำคำพยากรณ์ที่ยอห์นย้ำเสมอเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และภาพที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาได้แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ไม่กล้าพูดว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์ หากพวกเขายอมรับยอห์น

ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะตามที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นนั้น พวกเขาจะปฏิเสธคำพยานของยอห์นที่กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างไร และพวกเขาที่ไม่สามารถพูดว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากมนุษย์ได้ เพราะประชาชนเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่า “เราไม่รู้” {COL 274.3}

จากนั้นพระคริสต์ทรงเล่าอุปมาเรื่องบิดาและบุตรสองคน เมื่อบิดาไปหาบุตรคนโตแล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้งไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” บุตรชายคนนั้นตอบทันทีว่า “ไม่ไป” มัทธิว 21:28, 29 เขาไม่ยอมเชื่อฟังและใช้ชีวิตในทางผิดกับมิตรสหายชั่ว แต่ในที่สุดเขากลับใจและปฏิบัติตามคำสั่ง {COL 274.4}

บิดาไปหาบุตรคนที่สองด้วยคำสั่งอันเดียวกันว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้งไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” บุตรชายคนนั้นตอบว่า “ไป” แต่เขาไม่ไป {COL 275.1}

ในอุปมานี้ บิดาเปรียบเหมือนพระเจ้า และสวนองุ่นคือคริสตจักร บุตรสองคน เป็นตัวแทนของคนสองประเภท บุตรคนที่หนึ่งปฏิเสธที่จะเชื่อฟังและพูดว่า “ไม่ไป” หมายถึงคนที่ทำบาปอย่างเปิดเผย ไม่แสดงตนว่าเป็นคนเคร่งครัดศาสนา ปฏิเสธอย่างเปิดเผยที่จะอยู่ภายใต้แอกแห่งการควบคุม และการเชื่อฟังตามที่พระบัญญัติของพระเจ้ากล่าวไว้ แต่ต่อมาภายหลังมีหลายคนกลับใจและปฏิบัติตามการทรงเรียกของพระเจ้า เมื่อกิตติคุณมายังพวกเขาในข่าวของยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขากลับใจและสารภาพบาปของตน มัทธิว 3:2 {COL 275.2}

ส่วนบุตรคนที่สองที่พูดว่า “ไป” แต่ไม่ไปนั้นเปิดเผยให้เห็นอุปนิสัยของพวกฟาริสี พวกผู้นำชาวยิวเป็นเหมือนบุตรคนหนึ่งที่ไม่ตระหนักถึงบาปของตนและนึกว่าตนเองชอบธรรม วิธีชีวิตฝ่ายศาสนาของพวกเขากลายเป็นการเสแสร้ง เมื่อพระเจ้าทรงประกาศพระบัญญัติของพระองค์ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์บนภูเขาซีนาย ทุกคนปฏิญาณว่าจะเชื่อฟัง พวกเขาพูดว่า “ไป” แต่ไม่ไป เมื่อพระคริสต์เสด็จมาด้วยพระองค์เองเพื่อสำแดงพระบัญญัติของพระเจ้าให้ประจักษ์ พวกเขากลับปฏิเสธพระองค์ พระคริสต์ทรงแสดง

พยานหลักฐานมากมายให้ผู้นำชาวยิวในสมัยพระองค์ทรงมาถึงฤทธิ์และอำนาจของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อก็ตามที แต่ก็หาได้ยอมรับหลักฐานเหล่านั้นไม่ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่า สาเหตุที่พวกเขาไม่เชื่อนั้นเป็นเพราะว่าเขาขาดแคลนจิตวิญญาณที่จะนำพาพวกเขาให้เชื่อฟัง พระองค์ทรงประกาศก้องว่า “อย่างนั้นแหละ พวกท่านทำให้พระวามะของพระเจ้าเป็นโมฆะไปเพราะคำสอนสืบทอดของท่าน... พวกเขานับสสารเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน” มัทธิว 15:6, 9 {COL 276.1}

กลุ่มคนที่อยู่เบื้องหน้าพระพักตร์พระคริสต์มีพวกธรรมจารย์และฟาริสี ปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่รวมอยู่ด้วย และหลังจากที่พระองค์ทรงเล่าอุปมาจบแล้วก็ทรงตั้งคำถามว่า “คนไหนในบุตรสองคนนี่ที่ทำตามใจของบิดา” พวกฟาริสีหูลดตอบอย่างลึ้มตัวว่า “บุตรคนแรก” พวกเขาตอบไปโดยไม่ได้คำนึงถึงว่าพวกเขากำลังประณามตนเอง พระคริสต์จึงย้ำต่อไป “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่านทั้งหลาย เพราะยอห์นมาหาพวกท่านและแสดงวิถีทางของความชอบธรรม และท่านไม่ได้เชื่อ แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเชื่อ และแม้เมื่อท่านทั้งหลายเห็นแล้วก็ยังไม่กลับใจเชื่อยอห์น” มัทธิว 21:31, 32 {COL 276.2}

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามาเพื่อประกาศความจริง และโดยการประกาศนี้คนบาปสำนึกผิดและกลับใจ คนบาปเหล่านี้จะเข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์ก่อนพวกคนที่คิดว่าตนเองชอบธรรมและต่อต้านคำเตือนสำคัญ พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีไม่มีความรู้ ในขณะที่ผู้คงแก่เรียนเหล่านี้รู้ทางแห่งความจริง แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธที่จะเดินบนเส้นทางที่นำไปสู่สวรรค์ของพระเจ้า ความจริงที่ควรนำพาพวกเขาไปสู่กลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิตกลับกลายเป็นกลิ่นแห่งความตาย ซึ่งนำไปสู่ความตาย คนบาปที่แสดงตัวอย่างเปิดเผยว่าเกลียดชังตัวเองยอมรับบัพติศมาจากยอห์น แต่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้กลับเป็นคนหน้าซื่อใจคด จิตใจตื้อตึงของพวกเขาเป็นอุปสรรคขวางกั้นไม่ให้พวกเขายอมรับความจริง พวกเขาปฏิเสธการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพื่อให้สำนึกบาป ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 277.1}

พระคริสต์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาว่า พวกเขาเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ แต่ทรงเปิดเผยให้เห็นว่า อุปสรรคต่างๆ ที่ขวางกั้นไม่ให้พวกเขาเข้าสวรรค์ เกิดจากผลที่พวกเขาปั้นแต่งขึ้นมาเอง ประตูดังคงเปิดกว้างให้ผู้นำชาวยิว เหล่านี้เสมอ คำเชิญชวนยังส่งต่อไปให้พวกเขาอยู่ พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะเห็นพวกเขาสำนึกผิดและกลับใจ {COL 277.2}

บรรดาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลใช้ชีวิตอยู่กับพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ที่พวกเขาคิดว่าศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่จะเชื่อมโยงกับธุรกิจทางฝ่ายโลก ด้วยเหตุนี้ชีวิตทั้งหมดของพวกเขาก็ถูกวนอยู่กับเรื่องของศาสนา แต่พวกเขาปฏิบัติตามพิธีกรรมเหล่านั้นเพียงเพื่อให้คนอื่นเห็นและเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจว่าพวกตนเคร่งครัดและอุทิศตนเพื่อศาสนา ในขณะที่อ้างว่าตนเชื่อฟัง พวกเขากลับปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติความจริงที่พวกเขาอ้างว่าเป็นผู้สั่งสอน {COL 278.1}

พระคริสต์ทรงประกาศว่า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง และพระองค์ทรงเปิดเผยหลักฐานให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ฟังทั้งหลายว่า ยอห์นเป็นผู้สื่อข่าวจากพระเจ้า ถ้อยคำของผู้เทศนาในปากกันดารเต็มไปด้วยอำนาจ เขาประกาศข่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน ประณามความผิดของพวกปุโรหิตและผู้นำ และเชิญชวนให้พวกเขามีส่วนร่วมในการรับใช้ของแผ่นดินสวรรค์ ยอห์นชี้ให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาหมิ่นพระราชอำนาจของพระเจ้าด้วยการปฏิเสธที่จะทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาไม่ยอมประนีประนอมกับบาปและคนจำนวนมากหันจากความอธรรมของตนเอง {COL 278.2}

หากบรรดาผู้นำชาวยิวมีความเชื่อที่แท้จริง คนเหล่านี้คงยอมรับคำพยานของยอห์นและรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาไม่ได้แสดงออกถึงผลของการกลับใจและความชอบธรรม คนที่พวกเขาดูหมิ่นดูแคลนก้าวเข้าแผ่นดินสวรรค์ก่อนพวกเขา {COL 278.3}

ในอุปมา บุตรคนที่พูดว่า “ใช่” ทำตัวราวกับว่าเป็นบุตรที่เชื่อฟังและเชื่อสัตย์ แต่เมื่อเวลาผ่านไปจะพิสูจน์ให้เห็นว่าความเชื่อฟังของพวกเขานั้น

ไม่จริง พวกเขาไม่มีความรักแท้ต่อบิดา เช่นเดียวกัน พวกฟาริสีภูมิใจในความบริสุทธิ์ของตนเอง แต่เมื่อทดสอบแล้ว จึงพบว่ายังขาดอยู่ หากการใดเป็นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พวกเขาก็จะทำให้กฎบัญญัตินั้นเข้มงวด แต่เมื่อถึงคราวที่พวกเขาเองต้องปฏิบัติตามกฎ พวกเขาก็จะใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูตรัสถึงพวกเขาว่า “เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เราทั้งหลายสั่งสอนพวกท่านนั้น จงถือและประพฤติตามยกเว้นการประพฤติของพวกเราอย่าทำตามเลย เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน” มัทธิว 23:3 พวกเขาไม่มีรักแท้ให้กับพระเจ้าหรือมนุษย์ พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขามาร่วมทำงานกับพระองค์ เพื่อนำพระพรสู่ชาวโลก แต่ในขณะที่รับหน้าที่อยู่นั้น พวกเขาได้รับพระบัญชาของพระองค์ แต่การกระทำกลับแสดงออกถึงการปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง พวกเขาว่างใจตนเองและภาคภูมิใจในความดีของตน แต่ปฏิเสธพระบัญชาของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธที่จะทำงานตามที่พระเจ้าทรงมอบหมาย และเนื่องจากการล่วงละเมิดของพวกเขา พระเจ้ากำลังจะตัดตัวพระองค์เองขาดจากชนชาติที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้ {COL 278.4}

การเป็นคนชอบธรรมด้วยตนเองนั้นไม่ใช่ความชอบธรรมที่แท้จริง และผู้ที่ยึดติดกับความคิดเช่นนี้จะต้องรับผลของการหลงผิดที่นำไปสู่ความตาย ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากอ้างว่าตนเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ในใจของพวกเขาไม่มีความรักของพระเจ้าที่จะแบ่งปันให้ผู้อื่น พระคริสต์ทรงเรียกให้พวกเขาเข้าร่วมกับพระองค์ในการช่วยโลกให้รอด แต่พวกเขาสร้างความพอใจให้แก่ตนเองด้วยการพูดว่า “ผมไปครีบท่าน” พวกเขาไม่ได้ไป พวกเขาไม่ร่วมมือกับผู้ที่ทำงานรับใช้ของพระเจ้า คนเหล่านี้เป็นคนว่างงาน เหมือนบุตรคนที่ไม่เชื่อสัตย์ พวกเขาทำสัญญาเท็จกับพระเจ้า พวกเขาปฏิญาณตนในคริสตจักรสัญญาว่าจะรับและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า จะอุทิศตนเพื่องานของพระองค์แต่พวกเขาไม่ได้ประพฤติตามนั้น พวกเขาอ้างว่าตนเป็นบุตรของพระเจ้า แต่ในชีวิตจริงและอุปนิสัย พวกเขาปฏิเสธความสัมพันธ์นี้ พวกเขาไม่ยอมมอบถวายความตั้งใจให้พระเจ้า พวกเขาดำรงชีวิตที่มึนสา {COL 279.1}

พวกเขาแสดงออกว่ามีความเชื่อฟังตามที่สัญญาไว้เมื่อไม่ต้องเสียสละ แต่เมื่อต้องปฏิเสธตนและต้องเสียสละ เมื่อพวกเขามองเห็นว่าจะต้องแบกกางเขน พวกเขา ก็ถอนตัวไป ด้วยเหตุนี้ความเชื่อมั่นที่จะทำตามหน้าที่ จึงเฉื่อยชาไป และสว่างละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างเปิดเผยจนติดเป็นนิสัย หูของพวกเขาก็ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า แต่ดวงตาแห่งจิตวิญญาณ บอดไปเสียแล้ว จิตใจและความสำนึกผิดชอบในตัวของพวกเขา ก็แข็งกระด้างไป {COL 279.2}

โปรดอย่าคิดว่า การที่ท่านไม่ได้ต่อต้านพระคริสต์อย่างเปิดเผยเป็นการรับใช้พระองค์ การคิดเช่นนี้เป็นการหลอกลวงจิตวิญญาณของเราเอง การที่เราไม่ใช้สิ่งที่พระเจ้าประทานมาให้เพื่อรับใช้พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเวลาหรือเงินทอง หรือของประทานใดที่พระองค์ทรงมอบให้ก็ตาม เรากำลังต่อต้านพระองค์ {COL 279.3}

ชาตานใช้คนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนที่ไม่มีชีวิตชีวา เกียจคร้าน และหลับใหลเพื่อเสริมกำลังพลของมันและนำจิตวิญญาณอื่นๆ มาเป็นพวกเดียวกับมัน คนจำนวนมากคิดว่าแม้เขาไม่ได้ทำงานอะไรเพื่อพระคริสต์ แต่ก็ยังอยู่ฝ่ายพระองค์ คนเหล่านี้ทำให้ชาตานเข้ายึดครองพื้นที่และอยู่ในฐานที่ได้เปรียบ โดยการละเลยไม่ทำงานรับใช้พระองค์ผู้เป็นเจ้านายอย่างขยันขันแข็ง ละทิ้งงานที่รับผิดชอบและไม่ยอมพูดคำที่ต้องพูด พวกเขาปล่อยให้ชาตานเข้าควบคุมจิตใจของคนจำนวนมากที่อาจจะนำมาหาพระคริสต์ {COL 280.1}

เราจะไม่มีทางรับความรอดในสภาพที่เกียจคร้านและไม่ทำกิจกรรมใดเลย ไม่มีคำว่ากลับใจอย่างแท้จริงสำหรับคนที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้จุดหมายและเปล่าประโยชน์ การลอยเข้าสู่สวรรค์เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คนเฉื่อยฉะจะเข้าไปที่นั่นไม่ได้ หากเราไม่พยายามหาทางเข้าไปแผ่นดินสวรรค์หรือไม่พยายามที่จะเรียนรู้ว่าอะไรเป็นองค์ประกอบของบัญญัติของสวรรค์แล้ว เราไม่เหมาะที่จะมีส่วนในแผ่นดินนั้น ผู้ที่ปฏิเสธที่จะร่วมมือกับพระเจ้าในโลก จะไม่มีส่วนในการร่วมมือกับพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์ เป็นเรื่องไม่ปลอดภัยที่จะนำคนเหล่านี้ไปสวรรค์ {COL 280.2}

คนบาปและคนเก็บภาษียังมีหวังมากกว่าคนที่รู้และเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อและปฏิบัติตาม ผู้ที่ตระหนักว่าตนเป็นคนบาปที่ไม่มีสิ่งใดปกปิดบาปของตน คนที่รู้ว่ากำลังทำให้จิตใจ ร่างกายและจิตวิญญาณของตนตกต่ำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า จะรู้สึกตื่นตัวว่าหาไม่แล้ว พวกเขาจะถูกตัดขาดจากแผ่นดินสวรรค์อย่างถาวร พวกเขาตระหนักถึงสภาพของตนเองและแสวงหาการรักษาเยียวยาจากแพทย์ผู้ประเสริฐ พระผู้ตรัสว่า “คนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย” ยอห์น 6:37 พระเจ้าทรงใช้จิตวิญญาณเหล่านี้เป็นคนงานในสวนองุ่นของพระองค์ได้ {COL 280.3}

พระคริสต์ไม่ทรงตำหนิหรือชมเชยบุตรที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของบิดาในตอนแรก กลุ่มคนที่เปรียบเสมือนบุตรคนโตซึ่งตอบปฏิเสธบิดาของตน ไม่สมควรได้รับการชมเชย การพูดตรงไปตรงมาของคนกลุ่มนี้ไม่ถือว่าเป็นความดี ผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงและความบริสุทธิ์จะเป็นพยานที่กล้าหาญเพื่อพระคริสต์ แต่เมื่อคนบาปนำวิธีนี้ไปใช้จะกลายเป็นการดูหมิ่นและขี้ขลาดและนำไปสู่การดูหมิ่นพระเจ้า การที่เขาไม่ได้เป็นคนหน้าซื่อใจคดไม่ได้หมายความว่าเขาคือคนบาปน้อยกว่าผู้อื่น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องจิตใจ เราจะต้องรีบตอบสนองโดยไม่รีรอเพื่อความปลอดภัยของเราเอง เมื่อคำเรียกร้องมาถึง “วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” อย่างปฏิเสธคำเชิญของพระองค์ “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านตื้อตัน” ฮีบรู 4:7 การผัดวันประกันพรุ่งในการเชื่อฟังเป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ท่านอาจจะไม่ได้รับคำเชิญอีก {COL 280.4}

อย่าให้ผู้ใดหลงประจบตัวเองว่าบาปที่เขาชอบและเก็บไว้นั้น จะสลະทิ้งไปได้โดยง่ายในยามที่ต้องการ ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น การเก็บบาปไว้จะทำให้อุปนิสัยอ่อนแอและบาปนั้นจะไปเสริมกำลังให้เป็นนิสัย และผลลัพธ์คือทำให้ร่างกาย จิตวิญญาณและศีลธรรมตกต่ำ ท่านอาจกลับใจและพยายามดำเนินอยู่บนหนทางที่ถูกต้อ แต่จิตใจที่ถูกฝึกเป็นนิสัยและความเคยชินต่อบาปจะทำให้การจำแนกความถูกต้องและความผิดยากยิ่งขึ้น และเมื่อความผิดกลายเป็นความเคยชินแล้ว ซาตานจะจู่โจมท่านต่อไปเรื่อยๆ

{COL 281.1}

คำสั่งที่ว่า “วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” เป็นการนำการทดสอบความจริงใจของจิตวิญญาณมายังทุกคน เราจะมีทั้งการกระทำและคำพูดหรือไม่ ผู้ที่ถูกเรียกจะใช้กำลังความรู้ความสามารถทั้งหมดที่เขาમીอยู่ทำงานให้กับพระองค์ผู้เป็นเจ้าของสวนอย่างซื่อสัตย์และจริงใจหรือไม่ {COL 281.2}

อัครสาวกเปโตรให้คำแนะนำเกี่ยวกับแผนที่เราจะทำงานไว้ว่า “ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายยิ่ง ๆ ขึ้น โดยการรู้จักพระเจ้าและพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ให้ทุกสิ่งแก่เราที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและคุณธรรมของพระองค์เอง โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว {COL 281.3}

“และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เอง พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้าและเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง” 2 เปโตร 1:2-7 {COL 282.1}

หากท่านทำงานในสวนองุ่นแห่งจิตวิญญาณของท่านเองอย่างซื่อสัตย์ พระเจ้ากำลังให้ท่านร่วมงานกับพระองค์ และท่านจะมีงานทำไม่เพียงเพื่อตนเองฝ่ายเดียว แต่เพื่อคนอื่นด้วย การที่พระองค์ทรงเปรียบเทียบคริสตจักรเป็นสวนองุ่น ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องจำกัดการทำงานและความเห็นอกเห็นใจเฉพาะในหมู่พวกเราเท่านั้น สวนองุ่นของพระเจ้าจะต้องขยายออกไป พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้ขยายออกไปทั่วโลก ขณะที่เรารับความรู้และพระคุณจากพระองค์แล้วเราจะต้องถ่ายทอดความรู้ วิธีการรักษาตนเองอันมีค่านี้ให้กับผู้อื่น โดยวิธีนี้เราจะขยายสวนองุ่นของพระเจ้าออกไปได้ พระเจ้ากำลังรอคอยดูพยานหลักฐานแห่งความเชื่อ ความรัก และความอดทนของเรา

พระองค์ทรงเฝ้าดูว่าเราใช้พระพรทางจิตวิญญาณทั้งหมดในการทำงานในสวนองุ่นของโลกนี้หรือไม่ เพื่อเราจะเข้าไปในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า คือสวนเอเดนซึ่งอาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกมาเนื่องจากการล่วงละเมิด {COL 282.2}

พระเจ้าทรงมีความสัมพันธ์เป็นเช่นบิดาของเรา และบิดาก็มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้นับบทรับใช้ตนอย่างซื่อสัตย์ จงพิจารณาชีวิตของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำของมวลมนุษย์ในการรับใช้พระบิดาของพระองค์ และทรงเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับบุตรทุกคน ความเชื่อฟังที่พระองค์ทรงมีต่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนในโลกพึงกระทำ พระองค์ทรงรับใช้พระเจ้าด้วยความรักอย่างเต็มพระทัยและเป็นอิสระ พระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามน้ำพระทัยพระองค์” สดุดี 40:8 พระคริสต์ไม่ได้นับว่าการเสียสละใดที่ใหญ่โตเกินไป ไม่มีงานใดที่ยากเกินไปที่พระองค์เสด็จมาเพื่อกระทำให้สำเร็จไม่ได้ ขณะที่พระองค์ทรงมีพระชนม์มายุ 12 พรรษา พระองค์ตรัสว่า “พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา” ลูกา 2:49 พระองค์ทรงได้ยินการเรียกและทรงรับงานนั้นมาทำ พระองค์ตรัสว่า “อาหารของเราคือกระทำตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ยอห์น 4:34 {COL 282.3}

ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องรับใช้พระเจ้า ผู้ที่รับใช้เป็นผู้ที่ได้กระทำหน้าที่ด้วยความเชื่อฟังตามมาตรฐานอันสูงสุดเท่านั้น ผู้ที่จะได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้าจะต้องพิสูจน์ตนเองด้วยการเป็นผู้ร่วมทำงานกับพระเจ้าและพระคริสต์กับบรรดาทูตสวรรค์ นี่คือการทดสอบจิตใจทุกดวง พระเจ้าตรัสถึงผู้ที่รับใช้พระองค์อย่างซื่อสัตย์ว่า “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเรา ในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะเมตตาคนเหล่านี้ ดังชายเมตตาบุตรผู้ปรนนิบัติเขา” มาลาคีย์ 3:17 {COL 283.1}

เป้าหมายสำคัญของพระเจ้าที่ประทานสิ่งที่ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่มนุษย์ก็เพื่อทดสอบเขา เพื่อให้โอกาสเขาพัฒนาอุปนิสัยของตน ทั้งนี้จะเป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญชาสั่งของพระองค์หรือไม่ ผลงานที่ดีข้อความรักจากพระเจ้าไม่ได้ แต่ผลงานนั้นแสดงให้เห็นว่าเรามีความรักนั้น

หากเรายอมมอบความตั้งใจให้พระเจ้าแล้ว เราก็จะไม่ทำงานเพื่อหวังจะทำให้พระเจ้ารัก ความรักของพระองค์ซึ่งเป็นของขวัญที่ประทานให้โดยเปล่าๆ จะถูกรับเข้าไปในจิตวิญญาณและด้วยความรักที่เรามีต่อพระองค์ เราก็จะยินดีปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ {COL 283.2}

ในโลกทุกวันนี้มีคนอยู่เพียงสองจำพวก และคนทั้งสองจำพวกนี้จะถูกแยกออกในเวลาแห่งการพิพากษา คือคนที่ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าและคนที่เชื่อฟัง พระคริสต์ทรงให้แบบทดสอบเพื่อพิสูจน์ความจงรักภักดีหรือไม่ภักดีของเราต่อพระองค์ “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา...ใครที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัติเหล่านั้น คนนั้นเป็นคนที่รักเรา และคนที่รักเรานั้นพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา...คนที่ไม่รักเราก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา” “ถ้าท่านประพฤติตามบัญญัติของเราท่านก็จะติดสนิทอยู่กับความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา และติดสนิทอยู่กับความรักของพระองค์” ยอห์น 14:15-24; 15:10 {COL 283.3}

บทที่ 22 สวนองุ่นของพระเจ้า

อ้างอิงจากมัทธิว 21:33-44

ชนชาติยิว

อุปมาสวนองุ่นเป็นเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าต่อจากอุปมาบุตรชายสองคน อุปมาเรื่องแรกพระคริสต์ทรงสอนให้ผู้นำชาวยิวเห็นถึงความสำคัญของการเชื่อฟัง ส่วนอีกเรื่องนั้นพระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงพระพรยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานให้แก่ชาวอิสราเอลและในเรื่องเหล่านี้พระเจ้าทรงเรียกร้องความเชื่อฟังจากพวกเขา พระองค์ทรงวางพระประสงค์อันมีสง่าราศีของพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยการเชื่อฟัง พระองค์ทรงเปิดม่านอนาคตให้เห็นว่าการทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าล้มเหลวจะทำให้ประชาชนทั้งประเทศต้องสูญเสียพระพรและนำความพินาตมาสู่ตัวพวกเขาเอง {COL 284.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “มีเจ้าของที่ดินคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาทำรั้วล้อมรอบ ขุดบ่อย่ำองุ่นในสวนนั้นและสร้างหอฟ้าให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปต่างประเทศ” มัทธิว 21:33, 34 {COL 284.2}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายถึงลักษณะของสวนองุ่นนี้ไว้ว่า “ขอให้ข้าพเจ้าร้องเพลงเพื่อสหายรักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของสหายรักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน สหายรักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่งอยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านขุดแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอฟ้าอยู่ท่ามกลางและสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่นหวาน แต่มันกลับเกิดผลเปรี้ยว” อิสยาห์ 5:1-2 {COL 284.3}

ชาวสวนคนนี้เลือกที่ดินแปลงหนึ่งบนเนินเขา เขาขุดและสร้างรั้วปรับดิน พรวนดินและปลูกองุ่นพันธุ์ที่เลือกไว้ หวังว่าจะเก็บเกี่ยวผลมากมาย เขาหวังว่าที่ดินผืนนี้ซึ่งมีลักษณะโดดเด่นกว่าที่ดินว่างเปล่าผืนอื่นซึ่งไม่ได้ผ่านการพรวนไถจะให้เกิดเกียรติเขาโดยแสดงถึงผลของความเอาใจใส่ของเขา และแรงที่ลงไปกับการเพาะปลูก เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงเลือกสรรชนชาติหนึ่งไว้เพื่อจะให้พระคริสต์เป็นผู้แนะนำและอบรมสอน ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “เพราะว่าสวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมทัพคือวงศ์วานอิสราเอลและคนยูดาห์เป็นต้นไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นชอบ” อิสยาห์ 5:7 พระเจ้าประทานโอกาสพิเศษและพระพรอันอุดมของพระองค์ให้แก่ชนชาตินี้ พระองค์ทรงเฝ้าดูด้วยหวังว่าพวกเขาจะถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยการออกผลดี พวกเขาพึงสำแดงกฎเกณฑ์แห่งแผ่นดินของพระองค์ พวกเขาควรเป็นตัวแทนพระลักษณะของพระเจ้าให้ชาวโลกประจักษ์ท่ามกลางโลกที่ลุ่มหลงในบาปและชั่วร้ายนี้ {COL 285.1}

ในฐานะสวนองุ่นของพระเจ้า พวกเขาควรออกผลที่แตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ในโลกทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้า คนต่างชาติที่กราบไหว้บูชารูปเคารพเหล่านี้จมปลักอยู่กับผลของความชั่ว พวกเขาปล่อยตัวไปอย่างไม่ยับยั้งซึ่งใจกับความรุนแรงและอาชญากรรม ความโลภ การกดขี่และการประพฤติชั่วร้ายที่สุด การบาปชั่ว ความเลวทรามและความทุกข์เวทนาเป็นผลของ

ต้นองุ่นที่ไม่สัตย์ซื่อต้นนี้ ซึ่งเป็นผลที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากผลที่เกิดจากต้นซึ่งพระเจ้าทรงปลูกไว้ {COL 285.2}

เป็นสิทธิพิเศษของชนชาติยิวที่ได้เป็นตัวแทนพระลักษณะของพระเจ้าตามที่ทรงสำแดงให้กับโมเสส เมื่อโมเสสอธิษฐานทูลขอให้ “ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” พระเจ้าทรงสัญญาว่า “เราจะให้คุณความดีทั้งสิ้นของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า” อพยพ 33:18, 19 และ “พระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วข้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันๆชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป” อพยพ 34:6, 7 นี่คือผลที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็นจากประชากรของพระองค์ด้วยอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ มีความเมตตาและความรัก ความกรุณาและความสงสารเห็นใจ พวกเขาจะต้องแสดงออกให้เห็นว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อมและฟื้นฟูชีวิต” สดุดี 19:7 {COL 285.3}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานพระพรอันไพบูรณ์ให้คนทั้งหมดโดยผ่านประชาชาติยิว โดยทางชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงจัดเตรียมวิถีที่จะส่องแสงสว่างของพระองค์ไปทั่วทั้งโลก ประชาชาติของโลกสูญเสียความรู้เรื่องพระเจ้าไปด้วยการกระทำที่เสื่อมทราม แต่กระนั้น ด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้า พระองค์จึงไม่ทรงทำลายพวกเขาให้พินาศไป พระองค์ทรงมุ่งหวังให้พวกเขามีโอกาสรู้จักกับพระองค์โดยผ่านคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงจัดให้หลักการของพระองค์เปิดเผยผ่านประชากรของพระองค์ เพื่อเป็นวิธีที่จะนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ {COL 286.1}

เพื่อให้บรรลุพระประสงค์นี้ พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมออกมาจากญาติพี่น้องที่นับถือรูปเคารพและทรงเรียกให้เขาเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พระองค์ตรัสว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้วเจ้าจะเป็นพร” ปฐมกาล 12:2 {COL 286.2}

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมคือยาโคบและคนรุ่นลูกรุ่นหลานได้ถูกนำไปยังประเทศอียิปต์เพื่อพวกเขาจะสำแดงหลักการแห่งอาณาจักรของพระเจ้าใน

ขณะที่อยู่ท่ามกลางประชาชาติยิ่งใหญ่และชั่วช้านี้ ความซื่อสัตย์ของโยเซฟ และการกระทำอันยิ่งใหญ่ของเขาในการช่วยเหลือคนทั้งประเทศอียิปต์นั้น เป็นตัวแทนแสดงให้เห็นถึงชีวิตของพระคริสต์ โมเสสและอีกหลายคนเป็นพยานให้กับพระเจ้าเช่นกัน {COL 286.3}

ด้วยการนำชนชาติอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ พระเจ้าทรงสำแดงฤทธานุภาพและพระเมตตาของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง การที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อนำพวกเขาออกจากความเป็นทาสและการปฏิบัติต่อพวกเขาระหว่างที่เดินทางอยู่ในป่ากันดารนั้นไม่เพียงแต่เพื่อประโยชน์ต่อคนเหล่านี้เท่านั้น หากแต่ยังเป็นบทเรียนเพื่อให้ชนชาติอื่นๆ เห็นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองในฐานะพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เหนืออำนาจและความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อประชากรของพระองค์แสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพเหนือธรรมชาติและเหนือบรรดาผู้ที่กราบไหว้บูชาธรรมชาติ พระเจ้าทรงจัดการกับประเทศอียิปต์ที่เยอหยังอย่างไร พระองค์ก็จะจัดการกับโลกมนุษย์ในยุคสุดท้ายอย่างเดียวกัน พระองค์ยิ่งใหญ่ผู้ทรงพระนามว่า “เราเป็น” ทรงได้ประชากรของพระองค์ด้วยไฟและพายุ แผ่นดินไหวและความตาย พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากดินแดนแห่งการเป็นทาส พระองค์ทรงนำพวกเขา “ตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่น่ากลัวซึ่งมีงูแมวเซาและแมงป่องและดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:15 พระองค์ประทาน “น้ำจากหินแข็ง” ทรงเลี้ยงพวกเขาด้วย “อาหารจากสวรรค์” สดุดี 78:24 โมเสสกล่าวว่า “เพราะว่าส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินทุรกันดารในที่ร้างเปล่าว่างแวง พระองค์ทรงโอบล้อมเขาและทรงดูแลเขา ทรงรักษาเขาไว้ตั้งแก้วพระเนตรของพระองค์ เหมือนนกอินทรีที่กวนรังของมัน กระพือปีกเหนือลูกนกกางปีกออกรอรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก พระยาห์เวห์องค์เดียวทรงนำเขา ไม่มีพระต่างตัวองค์ใดอยู่กับเขา” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9-12 ด้วยประการฉะนี้พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกมาหาพระองค์ เพื่อจะพักพิงอยู่ใต้ร่มเงาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด {COL 286.4}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอลระหว่างที่พวกเขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงนำและแนะนำพวกเขาด้วยเสาเมฆในเวลากลางวัน และเสาไฟในยามค่ำคืน พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาให้พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ ในป่ากันดาร พระองค์ทรงนำพวกเขาไปยังแผ่นดินแห่งคำสัญญา และในสายตาของบรรดาประชาชาติที่ต่างไม่ยอมรับพระเจ้า พระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลให้เป็นชนชาติที่เลือกสรรไว้ของพระองค์ นั่นคือเป็นสวนองุ่นของพระยาห์เวห์ {COL 287.1}

พระองค์ประทานพระดำรัสของพระเจ้าให้กับชนชาตินี้ พวกเขาถูกห้อมล้อมด้วยกฏบัญญัติของพระองค์ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์แห่งความจริงอันนิรันดร์ที่ยุติธรรมและบริสุทธิ์ การเชื่อฟังกฎเกณฑ์เหล่านี้จะปกป้องพวกเขาเพื่อไม่ให้พวกเขาทำลายตัวเองด้วยการกระทำบาป พระเจ้าทรงตั้งพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางแผ่นดินของพวกเขาดังการตั้งหอคอยไว้ในสวนองุ่น {COL 287.2}

พระคริสต์ทรงเป็นครูของพวกเขา พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาขณะที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารฉันทิใด พระองค์ยังจะทรงทำหน้าที่เป็นครูและผู้นำทางของพวกเขานั้น ในพลับพลาและวิหาร พระสิริของพระองค์สถิตอยู่เหนือพระที่นั่งกรูณา พระองค์ทรงสำแดงความรักที่มีอยู่อย่างมากมายและความอดทนนานของพระองค์ให้เห็นเพื่อพวกเขาทุกคนเสมอ {COL 288.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้อิสราเอลประชากรของพระองค์ถวายการสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงมอบของประทานที่มีประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณให้ทุกอย่าง สิ่งดีงามอันใดที่จะช่วยในการพัฒนาอุปนิสัยเพื่อเป็นผู้แทนของพระองค์ได้นั้น พระยาห์เวห์ไม่เคยเก็บสิ่งนั้นไว้เลย {COL 288.2}

การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าจะทำให้พวกเขาเจริญรุ่งเรืองจนเป็นที่ประหลาดใจต่อประชาชาติของโลก พระเจ้าผู้ประทานปัญญาและทักษะในการทำงานที่ต้องทำอย่างฉลาดหลักแหลม จะทรงทำหน้าที่เป็นครูสอนพวกเขาไปอย่างต่อเนื่องและจะทรงทำให้พวกเขาได้รับเกียรติและให้สูงส่งขึ้นโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ หากเชื่อฟัง พวกเขาจะได้รับการ

ปกป้องจากโรคต่างๆ ที่เกิดกับชนชาติอื่นๆ และจะได้รับพระพรของการมีสติปัญญาอันเป็นเลิศ พระสิริของพระเจ้า พระรัศมีภาพและอำนาจของพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา พวกเขาจะเป็นอาณาจักรบริสุทธิ์และเป็นเจ้านาย พระเจ้าจะทรงอำนวยพรให้พวกเขามีคุณสมบัติพิเศษที่จะเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก {COL 288.3}

ด้วยวิธีที่แน่ชัด พระคริสต์ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านทางโมเสสและเงื่อนไขขัดเจนที่จะทำให้พวกเขามั่งคั่งรุ่งเรือง พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นโลก... ฉะนั้นจงทราบเถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่อัสสัตย์ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน... ดังนั้นพวกท่านจงระวังที่จะทำตามบัญญัติ กฎเกณฑ์และกฎหมายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ และเพราะท่านทั้งหลายเชื่อฟังกฎหมายเหล่านี้ โดยรักษาและทำตาม พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงกับท่าน ซึ่งทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน พระองค์จะทรงรักท่าน ทรงอวยพระพรท่านและทรงทำให้ท่านทวีจำนวนขึ้น พระองค์จะทรงอวยพรผลแห่งกรรมของท่านและผลแห่งพื้นดินของท่าน ข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันของท่าน ทรงให้ลูกโคและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นบนแผ่นดินซึ่งทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านว่าจะประทานแก่ท่าน... และพระยาห์เวห์จะทรงเอาความเจ็บไข้ไปจากพวกท่านและจะไม่ทรงให้โรคร้ายอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านรู้จักนั้นเกิดกับท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6, 9, 11-15 {COL 288.4}

ถ้าพวกเขายินดีประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานธัญญาหารอย่างดีและน้ำผึ้งที่ไหลออกมาจากศิลาให้แก่พวกเขาและพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาพึงพอใจด้วยชีวิตที่ยืนยาว และสำแดงความรอดให้พวกเขาเห็น {COL 289.1}

อาดัมและเอวาสูญเสียสวนเอเดนไปโดยการไม่เชื่อฟัง และเพราะบาป ทั่วทั้งโลกจึงถูกสาปแช่ง แต่หากประชากรของพระเจ้าปฏิบัติตามคำ

สั่งสอนของพระองค์ แผ่นดินของพวกเขาก็จะได้รับการฟื้นฟูให้คืนสู่สภาพอันอุดมสมบูรณ์และสวยงามอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าเองจะทรงสอนวิธีเพาะปลูกบนแผ่นดิน และพวกเขาก็จะร่วมมือกับพระเจ้าในการปรับธรรมชาติให้เข้าสู่ภาวะเดิม และโดยการควบคุมดูแลของพระเจ้า แผ่นดินทั้งหมดของเขาก็จะไ้ได้เป็นบทเรียนแห่งความจริงฝ่ายจิตวิญญาณแก่ผู้อื่น เมื่อเชื้อฟงกฏเกณฑ์ทางธรรมชาติ แผ่นดินของโลกนี้จะผลิตผลอันมีค่ามหาศาล ขณะเดียวกันเมื่อคนเหล่านี้เชื่อปฏิบัติตามบัญญัติแห่งศีลธรรมของพระเจ้าแล้ว จิตใจของพวกเขา ก็จะสะท้อนความบริสุทธิ์แห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมา แม้คนต่างชาติก็จะเห็นความแตกต่างและยอมรับว่าบรรดาผู้รับใช้และนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์จะเหนือกว่าคนอื่นใด {COL 289.2}

โมเสสกล่าวว่า “ดูซิ ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และกฎหมายแก่พวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ท่านทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้ายึดครอง จงรักษาและทำตามกฎเหล่านั้น เพราะการกระทำอย่างนั้นจะแสดงถึงสติปัญญาและความเข้าใจของพวกท่าน ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้ว เขาจะกล่าวว่า ‘แท้จริงชนชาติใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ’ เพราะมีชนชาติใหญ่ชาติใดเล่าที่มีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน ดังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสถิตใกล้เราในทุกสิ่งที่เราร้องทูลต่อพระองค์ และมีชนชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีกฎเกณฑ์และกฎหมายอันชอบธรรมดังธรรมบัญญัตินี้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่านในวันนี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-8 {COL 289.3}

พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะต้องเข้าครอบครองพื้นที่ทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ บรรดาประชาชาติที่ปฏิเสธการนมัสการและการรับใช้พระองค์ที่เที่ยงแท้ต้องถูกขับไล่ออกไป แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลจะสำแดงพระลักษณะของพระองค์เพื่อนำคนเหล่านั้นเข้ามาหาพระองค์ คำเชิญชวนของข่าวประเสริฐจะต้องประกาศออกไปให้แก่ชาวโลก โดยคำสอนเรื่องพิธีถวายนบูชา พระคริสต์จะได้รับการยกขึ้นต่อหน้าประชาชาติทั้งหลายและทุกคนที่มองไปยังพระองค์จะมีชีวิต ทุกคนที่เหมือนนางราห์บขาวคานาอัน และนางรุธชาวโมอับ จะหันออกไปจากการกราบไหว้บูชา

รูปเคารพเพื่อมานมัสการพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ พวกเขาจะเข้าร่วมกับประชากรของพระองค์ที่เลือกสรรไว้แล้ว และเมื่อจำนวนประชากรอิสราเอลเพิ่มมากขึ้น พรหมแดนของประเทศของเขาก็จะขยายมากขึ้นจนในที่สุดอาณาจักรของพวกเขาก็จะครอบคลุมทั่วทั้งโลก {COL 290.1}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้ทุกชนชาติมาอยู่ภายใต้การปกครองอันเปี่ยมด้วยพระเมตตาคุณของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้โลกนี้เต็มไปด้วยความสุขและสันติภาพ พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อให้มีความสุขและทรงประสงค์ให้จิตใจมนุษย์มีสันติสุขของสวรรค์ พระองค์ทรงปรารถนาให้ครอบครัวเบื้องล่างเป็นสัญลักษณ์ของครอบครัวอันยิ่งใหญ่เบื้องบน {COL 290.2}

แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ได้ทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นพันธุ์ไปได้” เยเรมีย์ 2:21 “อิสราเอลเป็นเถาองุ่นงอกงามที่เกิดผลอุดม ยิ่งเกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น” โฮเซยา 10:1 “บัดนี้ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย จงตัดสินใจระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา มีอะไรที่จะทำได้อีกเพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ เมื่อเราคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่นหวาน ทำไมมันจึงเกิดผลเปรี้ยว บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วกันของมันออก แล้วมันก็จะถูกทำลาย เราจะพังกำแพงของมันลง แล้วมันก็จะถูกเหยียบย่ำ เราจะทำให้มันเป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิ้มแขนงหรือพรวนดิน หนามย่อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญญัติโทษแก่เราไม่ให้ไปรยฝนรดมัน เพราะ...พระองค์ทรงคาดหวังความยุติธรรม แต่ ดูซิ มีการนองเลือด ทรงคาดหวังความชอบธรรม แต่ ดูซิ มีเสียงร้องไห้ช่วย” อีสยาห์ 5:3-7 {COL 290.3}

พระเจ้าทรงนำผลแห่งความไม่ซื่อสัตย์ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขาผ่านทางโมเสส เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะรักษาพันธสัญญาของพระองค์ พวกเขาตัดตัวเองขาดจากชีวิตของพระเจ้าและพระพรของพระองค์ก็หาลงมายังพวกเขาไม่ได้ โมเสสกล่าวว่า “ท่านจงระวังตัว เกรงว่าจะลืมพระยาห์เวห์พระเจ้า

ของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานจนอิ่ม ได้สร้างบ้านดีๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น และเมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านทวีจำนวนขึ้น เงินทองของท่านทวีมากขึ้นและทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ก็ทวีขึ้น แล้วใจของท่านจะผยองขึ้นและลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน... จะนึกในใจว่า กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้าทำให้มีค่านี้มาให้ข้า... ถ้าท่านลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและไปติดตามพระอื่นและปรนนิบัตินมัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านในวันนี้ว่า ท่านจะต้องพินาศแน่นอนเช่นเดียวกับประชาชาติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำให้พินาศไปต่อหน้าพวกท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:11-14, 17, 19, 20 {COL 291.1}

แต่ชาวยิวไม่สนใจคำเตือนนี้ พวกเขาลืมนพระเจ้าและมองข้ามสิทธิพิเศษและสูงส่งของตนเองในฐานะผู้แทนของพระองค์ไป พระพรที่พวกเขาได้รับมานั้นไม่ได้นำไปให้เป็นพรเพื่อแบ่งปันแก่ชาวโลก พวกเขาใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เอื้อประโยชน์เพื่อสร้างเกียรติยศให้แก่ตนเอง พวกเขาปล้นการรับใช้พระเจ้าที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากพวกเขา และพวกเขาแย้งซึ่งคำแนะนำและแบบอย่างอันบริสุทธิ์ของพระศาสนาไปจากเพื่อนมนุษย์ พวกเขาทำบาปชั่วตามที่จิตใจคิดคำนึงทุกอย่างเหมือนกับชาวโลกก่อนยุคน้ำท่วม เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงทำให้สิ่งบริสุทธิ์เป็นมลทินไปด้วยการพูดว่า “นี่เป็นพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์” เยเรมีย์ 7:4 แต่ในขณะที่เดียวกันพวกเขากลับบิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้า ทำให้พระนามของพระองค์เสื่อมเสียและทำให้พระวิหารของพระองค์เป็นมลทินไป {COL 291.2}

คนสวนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ดูแลสวนองุ่นของเจ้านั้น ไม่ได้ทำตามหน้าที่ของตนอย่างซื่อสัตย์ บรรดาปุโรหิตและธรรมาจารย์ไม่ได้ทำตนเป็นครูผู้สอนที่ดีของประชาชน พวกเขาไม่ได้เชิดชูคุณความดีและพระกรุณาของพระเจ้าไว้อยู่เบื้องหน้าตนเองรวมทั้งความรักและการปรนนิบัติรับใช้ตามที่พระองค์ทรงกำหนด ชาวสวนเหล่านี้มุ่งหวังเพียงเพื่อสร้างเกียรติ

ให้แก่ตนเอง คนเหล่านี้หวังจะได้ผลจากสวนองุ่น พวกเขาลงแรงก็เพื่อ
 ดึงดูดให้ผู้อื่นสนใจและเคารพยกย่องตัวพวกเขาเอง {COL 292.1}

ความผิดของผู้นำชนชาติอิสราเอลเหล่านี้จะไม่เหมือนความผิดของ
 คนบาปทั่วไป บุคคลเหล่านี้ยืนอยู่ภายใต้ภาระผูกพันอันสำคัญยิ่งต่อพระเจ้า
 พวกเขาปฏิญาณตนว่าจะสั่งสอนสิ่งที่ “พระเจ้าตรัสว่า” และจะดำเนินชีวิต
 ด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเคร่งครัด แต่แทนที่จะปฏิบัติตัวเช่นนี้ พวกเขา
 กลับบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาจัดวางภาระหนักไว้บนมนุษย์
 และบังคับให้ผู้อื่นปฏิบัติตามพิธีกรรมต่างๆ ในทุกอย่างก้าวของชีวิต ประชาชน
 มีชีวิตที่ไร้ความสงบ เพราะคนเหล่านั้นปฏิบัติตามคำสั่งสอนอันเคร่งครัด
 ของพวกอาจารย์ไม่ได้ พวกเขามองเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติตามบัญญัติ
 ที่มนุษย์ตราขึ้น พวกเขาจึงไม่ใส่ใจในพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
 {COL 292.2}

พระยาห์เวห์ทรงสอนประชากรของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็น
 เจ้าของสวนองุ่นและทุกสิ่งที่ประทานให้นั้นฝากไว้เพื่อให้เข้าไปใช้ในกิจการ
 ของพระองค์ แต่ปุโรหิตและอาจารย์ทั้งหลายไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์
 ที่ได้รับมอบหมายให้สมกับที่เป็นสมบัติของพระเจ้า พวกเขากำลังปล้นทรัพย์
 สมบัติและสิ่งของทั้งหลายที่พระองค์ทรงมอบให้พวกเขาดูแลเพื่อความก้าวหน้า
 ในพระราชกิจของพระองค์ ความโลภและความเห็นแก่ตัวของพวกเขาทำให้
 แม้แต่ชนต่างชาติก็รังเกียจ ด้วยเหตุนี้คนต่างชาติจึงมองพระลักษณะของ
 พระเจ้าและพระบัญญัติแห่งแผ่นดินของพระองค์ผิดไป {COL 292.3}

ด้วยหัวใจของบิดาคคนหนึ่ง พระเจ้าทรงอดทนต่อประชากรของพระองค์
 พระองค์ทรงอ้อนวอนพวกเขาด้วยพระกรุณาที่ประทานให้และพระกรุณา
 ที่ถอนคืน พระองค์ทรงนำบาปของพวกเขาดังไว้ต่อหน้า และทรงรอคอยด้วย
 ความอดทนให้พวกเขายอมรับ พระองค์ทรงส่งผู้สื่อข่าวและผู้เผยพระวจนะ
 มาอ้อนวอนคนเข้าสวนหลายครั้ง แต่แทนที่พวกเขาจะต้อนรับผู้รับใช้ที่พระองค์
 ส่งมา พวกเขากลับปฏิบัติต่อผู้รับใช้เหล่านี้เยี่ยงศัตรู คนเข้าสวนข่มเหงและ
 ฆ่าพวกเขาเสียและเมื่อพระองค์ทรงส่งผู้สื่อข่าวมาอีก คนเหล่านี้ก็ได้รับการ
 ปฏิบัติเหมือนกับคนก่อน ยิ่งไปกว่านั้นชาวสวนกลับเพิ่มความเกลียดชังมาก

ยิ่งขึ้น {COL 293.1}

ในที่สุด พระองค์ก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเอง ตรัสว่า “พวกเขาจะเคารพลูกของเรา” แต่การต่อต้านของพวกเขากลับทำให้พวกเขา มีเจตนาร้ายขึ้น จึงพูดระหว่างกันเองว่า “คนนี่แหละเป็นทายาท ผ่าเขาเสีย แล้วเราก็จะได้มรดกของเขา” แล้วเราก็จะอยู่ในสวนนี้อย่างเป็นสุขไม่มีใคร มารบกวนอีกและเราจะทำอย่างไรกับผลองุ่นในสวนก็ได้ มัทธิว 21:37, 38 {COL 293.2}

ผู้นำชาวยิวไม่รักพระเจ้า เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงตัดตนเองขาดจาก พระองค์และปฏิเสธข้อเสนอมหาประการเพื่อการปรองดอง พระคริสต์ผู้ทรง เป็นที่รักของพระเจ้าเสด็จมาเพื่อยืนยันสิทธิในฐานะเจ้าของสวน แต่ผู้เช่า สวนกลับดูถูกพระองค์ แล้วพูดว่า เราไม่ต้องการให้คนนี่มาปกครองเรา พวกเขาอิจฉาพระลักษณะนิสัยอันดีงามของพระองค์ วิธีการสอนของพระองค์ดี กว่าของพวกเขาและพวกเขาหัวนเกรงในความสำเร็จของพระองค์ พระองค์ ทรงโต้แย้งกับพวกเขา ทรงเปิดโปงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาและทำให้พวกเขาเห็นถึงผลลัพธ์ของการกระทำของตนเอง สิ่งเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความ โกรธเคืองให้แก่พวกเขา ถ้อยคำที่ต่อว่าสร้างความเจ็บแค้นที่พวกเขาไม่อาจ นิ่งเงียบได้ พวกเขาเกลียดชังมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอันสูงส่งของ พระคริสต์ที่ทรงแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา พวกเขามองเห็นว่าคำสอนของ พระองค์ทำให้ความเห็นแก่ตัวของเขาถูกเปิดโปงและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง มุ่งมั่นที่จะสังหารพระองค์ พวกเขาเกลียดชังแบบอย่างความจริงใจและความ เคารพศรัทธาจริงใจ และจิตวิญญาณอันสูงส่งที่สำแดงออกมาในทุกสิ่ง ที่ ทรงกระทำ ชีวิตทั้งชีวิตของพระองค์ตำหนิความเห็นแก่ตัวของพวกเขา และ เมื่อเวลาของการทดสอบครั้งสุดท้ายมาถึง การทดสอบที่หมายถึงการเชื่อฟัง ที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์หรือการไม่เชื่อฟังที่นำไปสู่การตายนิรันดร์ พวกเขา ปฏิเสธองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เมื่อถามให้เลือกระหว่างพระคริสต์กับ บารับบัส พวกเขาบอกว่า “จงปล่อยบารับบัสให้เรา” ลูกา 23:18 และเมื่อ ปีลาตถามว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์” พวกเขา ร้องอย่างโหดเหี้ยมว่า “ให้ตรึงที่กางเขน” มัทธิว 27:22 ปีลาตจึงถาม

พวกเขาว่า “จะให้เราตริ๊งกษัตริย์ของพวกท่านหรือ” พวกปุโรหิตและผู้ปกครองตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ยอห์น 19:15 เมื่อปีลาตล้างมือต่อหน้าฝูงชนแล้ว จึงพูดว่า “เราไม่มีผิดเรื่องความตายของคนนี้ พวกเจ้าต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด” พวกปุโรหิตจึงร่วมกับฝูงชนที่โหดเหี้ยมตะโกนด้วยความเคียดแค้นพยายามว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเราตกอยู่กับเราและลูกๆ ของเรา” มัทธิว 27:24, 25 {COL 293.3}

ด้วยเหตุนี้พวกผู้นำชาวยิวเลือกทางของพวกเขาเอง การตัดสินใจของพวกเขาบันทึกไว้ในหนังสือที่ยอห์นเห็นในนิมิต เป็นหนังสือที่ไม่มีผู้ใดเปิดได้ซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ ด้วยความอาฆาต การตัดสินใจของพวกเขาครั้งนี้จะถูกเปิดเผยอยู่ต่อหน้าพวกเขาในวันที่สิ่งนี้แห่งเผ่ายูดาห์เปิดหนังสือเล่มนี้ {COL 294.1}

ชาวยิวยึดมั่นในแนวคิดว่าคุณเป็นผู้ที่สวรรค์โปรดปราน และพวกเขาจะได้รับการเชิดชูว่าเป็นคริสตจักรของพระเจ้า พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และมั่นใจในรากฐานแห่งความมั่งคั่งรุ่งเรืองของตน จนกล้าท้าทายว่าแม้แต่โลกหรือสวรรค์ก็ไม่สามารถที่จะแย่งชิงสิทธิของพวกเขาไปได้ แต่ด้วยชีวิตแห่งความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา พวกเขากำลังเปิดทางให้แก่คำสาปของสวรรค์และการถูกตัดขาดจากพระเจ้า {COL 294.2}

ในอุปมาเรื่องสวนองุ่น หลังจากที่พระคริสต์เปิดเผยให้พวกปุโรหิตเห็นความชั่วร้ายสุดยอดของตนแล้ว พระองค์จึงถามคนเหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวนมา ท่านจะอย่างไรกับพวกคนเช่าสวนนั้น” พวกปุโรหิตเฝ้าฟังอุปมาของพระองค์ด้วยความสนใจมาตลอด จนไม่คาดคิดว่าเรื่องนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกตน จึงตอบไปพร้อมกันกับประชาชนอื่นๆ ว่า “ท่านจะฆ่าคนร้ายเหล่านั้นให้ตายอย่างทุกซ์ธรรมดา และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งพืชผลให้ตามฤดูกาล” มัทธิว 21:40, 41 {COL 294.3}

พวกเขาประกาศความวิบัติของตนออกไปโดยไม่รู้ตัว พระเยซูทรงมองดูคนเหล่านั้น และภายใต้สายพระเนตรที่คันดูนั้น พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์ทรงเห็นความลับในใจของตน ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ส่องประกายให้เห็นด้วยฤทธานุภาพอันไม่มีผิดพลาด พวกเขามองเห็นแล้วว่าคนเช่าสวน

ก็คือพวกตนนั่นเอง คนเหล่านั้นจึงพูดขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” ลูกา 20:16 {COL 295.1}

พระคริสต์จึงตรัสตอบพวกเขาอย่างเคร่งขรึมและเศร้าพระทัยว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ ที่ว่าศิลาที่บรรดาช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นศิลามุมเอก สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาของเรา เพราะเหตุนี้เรารอบอกพวกท่านว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับแผ่นดินนั้น [ใครล้มทับศิลานี้ คนนั้นจะต้องแตกหักไป และศิลานั้นจะตกทับใคร คนนั้นจะแหลกละเอียดไป]” มัทธิว 21:42-44 {COL 295.2}

พระคริสต์ทรงช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นความวิบัติที่จะเกิดขึ้น หากชนชาติยิวยอมรับพระองค์ แต่ความอิจฉาและริษยาทำให้พวกเขาไม่โอนอ่อน พวกเขามุ่งมั่นที่จะไม่ยอมรับพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาปฏิเสธความสว่างของโลก และด้วยเหตุนี้ชีวิตจึงตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดดูความมืดยามเที่ยงคืน ความวิบัติที่ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าได้ลงมายังชนชาติยิว ก็เลศตณห์อันร้ายกาจและการขาดความยิ่งคิดของตนเองนำพาพวกเขาไปสู่หายนะ ด้วยความโกรธเคืองอย่างมีขอบเขตพวกเขาทำลายซึ่งกันและกัน การกบฏ ความเยอหยิ่งและความตื้อด้านของพวกเขาก็ทำให้ผู้ครอบครองชาวโรมันโกรธเคือง กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย และวิหารก็เหลือแต่ซากปรักหักพังเหมือนทุ่งนาถูกไถ ลูกหลานจำนวนมากของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ต้องตายอย่างน่าสะพรึงกลัว ผู้คนนับล้านถูกขายเป็นทาสให้กับชาวต่างชาติ {COL 295.3}

ในฐานะชนชาติหนึ่ง ชาวยิวทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าล้นเหลือ และสวนองุ่นก็ถูกริบไปจากพวกเขา สิทธิพิเศษที่ใช้ไปในทางผิด ภาระหน้าที่ที่พวกเขาดูหมิ่นดูแคลนถูกมอบให้แก่ผู้อื่นไป {COL 296.1}

คริสตจักรในป่าชุมชน

อุปมาเรื่องสวนองุ่นไม่ได้หมายถึงชนชาติยิวเท่านั้น อุปมานี้มีบทเรียนสำหรับเราทั้งหลาย พระเจ้าทรงประสิทธิประสาทสิทธิพิเศษและพระพรอันยิ่งใหญ่ให้แก่คริสตจักรในยุคของเรา และพระองค์ทรงประสงค์ที่จะรับผลตอบแทนกลับคืนพระองค์ {COL 296.2}

พระเจ้าทรงไถ่พวกเราด้วยค่าไถ่ราคาสูง โดยค่าไถ่อันมีค่ายิ่งใหญ่นี้เท่านั้นที่จะทำให้พวกเราเข้าใจผลของการไถ่นี้ได้ ในโลกนี้อันเป็นโลกที่ผืนดินได้รับความชุ่มชื้นจากน้ำพระเนตรและพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้า จะต้องเกิดผลล้ำค่าแห่งสรวงสวรรค์ ความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้าจะต้องได้รับการเปิดเผยให้เห็นสง่าราศีและคุณความดีเลิศในชีวิตของประชากรของพระเจ้า พระลักษณะนิสัยและหลักการแห่งแผ่นดินของพระคริสต์จะต้องเปิดเผยให้เห็นผ่านคนของพระองค์ {COL 296.3}

ชาตานหาทางด้านพระราชกิจของพระเจ้าและมันเร่งเร้าเสมอให้มนุษย์ยอมรับหลักการของมัน มันทำให้คนอื่นเห็นภาพประชากรที่เลือกสรรไว้ว่าเป็นคนที่ถูกหลอก มันเป็นผู้กล่าวหาพี่น้องและอำนาจแห่งการกล่าวหาของมันนำไปใช้ในการต่อสู้กับบรรดาคนที่กระทำการชอบธรรม พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะไต่ค่ากล่าวหาของมันผ่านประชากรของพระองค์ด้วยการแสดงผลแห่งความเชื่อฟังต่อหลักการที่ถูกต้อง {COL 296.4}

หลักการเหล่านี้จะต้องแสดงออกในชีวิตคริสเตียนของแต่ละคน ในครอบครัว ในคริสตจักร และในสถาบันทุกแห่งที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้นเพื่อรับใช้พระเจ้า ทุกคนเป็นเครื่องหมายแสดงถึงสิ่งที่จะทำได้เพื่อชาวโลก พวกเขาจะต้องเป็นแบบอย่างของอำนาจแห่งข่าวประเสริฐ ทุกคนเป็นสื่อทำให้พระประสงค์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อมวลมนุษย์สำเร็จ {COL 296.5}

ผู้นำชาวยิวมองด้วยความภาคภูมิใจในความโอ้อวดระการตาของพระวิหาร และพิธีกรรมทางศาสนาอันงามสง่าของพวกเขา แต่พวกเขาขาดความยุติธรรม ความเมตตาและความรักของพระเจ้า ความสง่างามของพระวิหาร พิธีกรรมอันสวยงามนำพวกเขาเข้าหาพระเจ้าไม่ได้ พวกเขาไม่ได้ถวายเป็นเกียรติยศที่มีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์ พวกเขาไม่ได้นำ

ความถ่อมตัวและจิตใจที่แตกสลายมาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระองค์ เมื่อหลักการสำคัญต่าง ๆ แห่งแผ่นดินของพระเจ้าสูญหายไปแล้ว พิธีกรรมก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือยและเกินความจำเป็น เมื่อใดที่ละเลยการสร้างอุปนิสัย เมื่อใดที่ขาดการเสริมสร้างจิตวิญญาณ เมื่อใดที่ความเรียบง่ายและความดิงามในพระเจ้าสูญหายไป ก็จะทำให้เกิดความทะนงตนและความขึ้นชอบ โอ้อวดเรียกหาให้มีอาคารโบสถ์อลังการ การประดับประดาที่เลิศหรูและพิธีกรรมที่ภูมิฐานงามสง่า ด้วยการกระทำทั้งหมดนี้ พระเจ้าไม่ได้รับเกียรติยศ ศาสนาแบบสมัยนิยมอันประกอบด้วยพิธีกรรมต่างๆ การแสวงแสดงออก และการโอ้อวดนั้น ไม่เป็นที่ยอมรับของพระองค์ พิธีกรรมเช่นนี้เรียกเชิญให้ ผู้สื่อข่าวแห่งสวรรค์ตอบสนองไม่ได้ {COL 297.1}

ในสายพระเนตรของพระเจ้า คริสตจักรมีคุณค่ายิ่ง ทรงถือว่ามีความสำคัญสำหรับพระองค์ไม่ใช่เพราะความสวยงามภายนอก แต่เป็นเพราะความศรัทธาที่จริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกคริสตจักรออกจากโลก พระองค์ทรงประเมินการเจริญเติบโตของสมาชิกในเรื่องความรู้ของพระคริสต์ตามความก้าวหน้าด้านประสบการณ์จิตวิญญาณ {COL 298.1}

พระเยซูทรงกระหายอยากที่จะได้รับผลแห่งความบริสุทธิ์และความไม่เห็นแก่ตัวจากสวนองุ่นของพระองค์ พระองค์ทรงเฝ้ารอหาหลักการต่างๆ ของความรักและความดิงาม ไม่มีความงามของศิลปะชั้นใดสามารถนำมาเปรียบเทียบได้กับอารมณ์และอุปนิสัยที่แสดงออกมาของบรรดาผู้แทนแห่งพระคริสต์ บรรยากาศของพระคุณที่ล้อมรอบจิตวิญญาณของผู้เชื่อและการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือจิตใจและความคิดของบรรดาผู้เชื่อเท่านั้นที่ทำให้พวกเขากลายเป็นกลิ่นหอมที่นำไปสู่ชีวิตและทำให้พระเจ้าทรงอวยพรแก่การทำงานของพวกเขาได้ {COL 298.2}

ผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งอาจเป็นคนยากจนที่สุดในประเทศนั้น แม้ไม่มีสิ่งภายนอกที่สร้างความดิงดูใจ แต่เมื่อสมาชิกเหล่านั้นมีหลักการแห่งพระอุปนิสัยของพระคริสต์ครอบครองอยู่ พวกเขาก็จะมีความชื่นชมยินดีของพระองค์อยู่ในจิตใจ ทูตสวรรค์จะร่วมนมัสการกับพวกเขา คำสรรเสริญและการขอบพระคุณจากจิตใจที่มีความสำนึกในคุณความดีจะขึ้นไปสู่พระเจ้าเป็น

เครื่องบูชาอันหอมหวานแต่พระองค์ {COL 298.3}

พระยาห์เวห์ทรงปรารถนาให้เราเข้าถึงคุณงามความดีและประกาศถึงฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับเกียรติด้วยคำสรรเสริญและการโมทนาพระคุณ พระองค์ตรัสว่า “ผู้ถวายเครื่องบูชาคือการขอบพระคุณก็ให้เกิดิเรเรา” สดุดี 50:23 ขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดาร พวกเขาพากันสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงเพลงศักดิ์สิทธิ์ พวกเขา นำพระบัญญัติของพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ร้อยเรียงเป็นบทเพลง และตลอดเวลาของการเดินทางประชาชนนำบทเพลงเหล่านี้มาร้องเสมอ และเมื่ออยู่ในแผ่นดินคานาอันขณะที่คนทั้งหลายมาพร้อมกันเพื่อถวายงานฉลองบูชาศักดิ์สิทธิ์ อันเนื่องมาจากพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า พวกเขาก็นำบทเพลงเหล่านี้มาขับขานกันเพื่อถวายโมทนาขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์ พระเจ้าทรงปรารถนาให้ตลอดชีวิตของประชากรของพระองค์เป็นชีวิตแห่งการสรรเสริญ ด้วยเหตุนี้ “พระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก” และ “ความช่วยเหลือของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น” สดุดี 67:2 {COL 298.4}

เวลานี้จะต้องเป็นเช่นนี้ ประชากรของโลกนี้ต่างพากันกราบบูชาพระเทียมเท็จ พวกเขาจะต้องหันออกไปจากการกราบไหว้ที่เทียมเท็จ ไม่ใช่ด้วยการฟังคำตีดุในเรื่องราวรูปเคารพของพวกเขา แต่ด้วยการมองเห็นสิ่งที่ดีกว่า คุณความดีของพระเจ้าจะต้องเป็นที่รู้จัก “พวกเจ้าเป็นสักขีพยานของเรา เราคือพระเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” อิสยาห์ 43:12 {COL 299.1}

พระยาห์เวห์ทรงปรารถนาให้เราทั้งหลายเห็นคุณค่าของแผนการอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ให้รอด ทรงปรารถนาให้เราตระหนักถึงสิทธิพิเศษอันสูงส่งของเราในฐานะบุตรของพระเจ้าและดำเนินชีวิตอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเชื่อฟังและการโมทนาขอบพระคุณ พระองค์ทรงปรารถนาให้เราใช้ชีวิตทุกวันด้วยชีวิตใหม่และด้วยความปรีดา พระองค์ทรงเฝ้ารอที่จะเห็นการสำนึกในพระคุณผุดขึ้นในจิตใจของเรา เพราะว่าชื่อของเราทั้งหลายถูกจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือชีวิตของพระเมษโปดกและเพราะเรามอบความวิตกกังวลทั้งหมดไว้กับพระองค์ผู้ทรงห่วงใยเรา พระองค์

ทรงบอกให้เราชื่นชมยินดีเพราะเราเป็นมรดกของพระยาห์เวห์ เพราะความชอบธรรมของพระคริสต์เป็นเสื้อคลุมสีขาวที่ห่อหุ้มบรรดาธรรมิกชนของพระองค์และเพราะเรามีพระพรแห่งความหวังใจอยู่ที่การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในเร็ววันนี้ {COL 299.2}

การสรรเสริญพระเจ้าด้วยความเคารพยกย่องอย่างสิ้นสุดกำลังและด้วยความจริงใจเป็นการกระทำที่มีค่าเท่ากับการอธิษฐาน เราจะต้องแสดงให้คนในโลกนี้และชาวสวรรค์ทั้งหมดเห็นว่าเรามีความสำนึกในความรักอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ผู้ล้มลงในบาป เราหวังที่จะได้รับพระพรมากมายและมากยิ่งขึ้นจากพระองค์ผู้ทรงไพบูลย์ ยิ่งไปกว่านั้น เราจำเป็นต้องพูดถึงประสบการณ์อันมีคุณค่าที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราเอง ภายหลังจากหลังลงมาเป็นพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าและความสามารถในการรับใช้พระองค์ก็จะเพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเราทบทวนถึงคุณความดีของพระองค์และพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ที่ทรงประกอบกิจเพื่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ {COL 299.3}

การฝึกฝนเช่นนี้ขับไล่อำนาจของซาตานให้ถอยห่างไป เป็นการขับไล่วิญญาณของการบ่นพึมพำและความขัดเคืองใจและจอมล่อลวงจะสูญเสียที่มันของมันไป การฝึกฝนเช่นนี้จะปลูกฝังคุณลักษณะของอุปนิสัยที่จะทำให้ผู้มีชีวิตในโลกนี้เหมาะที่จะเข้าไปพำนักอยู่ในปราสาทแห่งเมืองสวรรค์ {COL 300.1}

การเป็นพยานเช่นนี้จะมีอำนาจจิตใจผู้อื่น ไม่มีวิธีการใดอีกแล้วที่จะนำมาใช้เพื่อเอาชนะจิตวิญญาณทั้งหลายให้มาหาพระคริสต์ได้ดีเท่าวิธีนี้ {COL 300.2}

เราทั้งหลายจะต้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยการรับใช้ที่สัมผัสได้ ด้วยสิ้นสุดกำลังเพื่อให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศีให้มากยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงมอบของประทานให้แก่เรา เพื่อเราจะนำไปให้แก่ผู้อื่น และด้วยการกระทำเช่นนี้จะทำให้คนทั้งหลายเห็นพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ในระบบพิธีกรรมของชาวยิวนั้น ของถวายและเครื่องบูชาเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการนมัสการพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลได้รับการสั่งสอนให้นำทวงคำ [สิบลด]

จากรายได้ทั้งหมดของพวกเขาถวายเพื่อใช้ในราชกิจของพระวิหาร นอกจากนี้พวกเขายังต้องนำเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาถวายด้วยใจสมัครและเครื่องถวายบูชาขอบพระคุณมาด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีที่จำจนการประกาศข่าวประเสริฐของยุคสมัยนั้น พระเจ้าทรงหวังว่าจะได้รับจากเราไม่น้อยไปกว่าที่พระองค์ทรงหวังว่าจะได้รับจากประชากรของพระองค์ในอดีต ภารกิจยิ่งใหญ่ในการนำจิตวิญญาณให้รอดนั้นจะต้องดำเนินต่อไป พระองค์ทรงจัดเตรียมทศกัณฐ์รวมทั้งของถวายต่างๆ และเครื่องบูชาไว้เพื่อใช้ในภารกิจนี้ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงใช้วิธีนี้เพื่อหนุนาการประกาศข่าวประเสริฐให้ดำรงต่อไป พระองค์ทรงจัดทศกัณฐ์เป็นของพระองค์และจะต้องถือว่าเป็นส่วนที่บริสุทธิ์ที่ต้องเก็บรวบรวมไว้ในห้องพระคลังเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ราชกิจของพระองค์ พระองค์ยังทรงเรียกให้เรากลับมาด้วยใจสมัครและเครื่องบูชาขอบพระคุณ ทั้งหมดนี้ก็เพื่ออุทิศไว้ใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วทุกมุมโลก {COL 300.3}

การรับใช้นั้นรวมทั้งการรับใช้ส่วนตัวด้วย เราย่อมมีมือกับพระองค์ ด้วยการรับใช้เป็นการส่วนตัวเพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด พระคริสต์ทรงมีพระมหาบัญชาว่า *"พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน"* มาระโก 16:15 พระดำรัสนี้ตรัสแก่ผู้ติดตามพระองค์ทุกคน ทุกคนที่ได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามีส่วนในชีวิตของพระคริสต์ก็ได้รับการแต่งตั้งให้รับภาระในการนำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ด้วย ใจของพวกเขาจะเต้นในจังหวะเดียวกับพระหทัยของพระคริสต์ ความรู้สึกที่พระองค์ทรงมีต่อจิตวิญญาณทั้งหลายจะสำแดงในตัวของเขาด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ทุกคนจะมีความเหมาะสมกับการทำงานในตำแหน่งเดียวกันแต่มีหน้าที่และมิจานให้ทุกคนทำ {COL 300.4}

ในอดีต อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โมเสสผู้ซึ่งมีความถ่อมตนและสติปัญญา และโยชูวาผู้ซึ่งมีความสามารถหลายอย่างล้วนแล้วแต่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ดนตรีของมิเรียม ความเข้มแข็งและเอาจริงเอาจังของเดโบราห์ ความรักความกตัญญูของรุธ ความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อของซามูเอล ความเด็ดเดี่ยวมั่นคงของเอลีอาห์ ความสุภาพและอิทธิพลแห่งความสงบเสงี่ยมของเอลีซา คนทั้งหมดนี้เป็นที่ต้องการ บัดนี้ ทุกคนที่พระเจ้าทรงประสาท

พรให้แล้วนั้นจะต้องตอบสนองด้วยการลงมือรับใช้ ของประทานทุกอย่างที่ทรงโปรดประทานให้นั้นจะต้องนำมาเพื่อทำให้อาณาจักรของพระองค์เจริญก้าวหน้าและถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ {COL 301.1}

ทุกคนที่รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตนจะต้องนำความจริงของข่าวประเสริฐและฤทธิ์อำนาจในการช่วยชีวิตแสดงออกมา พระเจ้าไม่ทรงเคยเรียกร้องสิ่งใดโดยที่ไม่ได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยให้สิ่งนั้นได้รับความสำเร็จ โดยพระคุณของพระคริสต์ เราทั้งหลายทำสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้สำเร็จได้ทุกประการ ความมั่งคั่งไพบูลย์ของสวรรค์จะต้องเปิดเผยผ่านประชากรของพระเจ้า พระคริสต์ตรัสว่า “*พระบิดาของเราทรงได้รับพระเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกท่านเกิดผลมากและเป็นสาวกของเรา*” ยอห์น 15:8 {COL 301.2}

พระเจ้าทรงถือว่าโลกทั้งใบเป็นสวนองุ่นของพระองค์ แม้ว่าขณะนี้ จะอยู่ในมือของผู้คนชิง แต่โลกนี้เป็นของพระเจ้า ทั้งโดยการไถ่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าโดยการทรงสร้าง โลกก็ยังคงเป็นของพระองค์อยู่ดี พระคริสต์ทรงสละพระชนม์เพื่อโลกนี้ “*พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์*” ยอห์น 3:16 จากของประทานชิ้นเดียวนี้เองที่ทำให้ของประทานอื่นๆ ถูกมอบให้แก่มนุษย์ด้วย ในทุกวัน ทั้งทั้งโลกรับพระพรจากพระเจ้า น้ำฝนทุกหยด ล้ำแสงทุกลำสาดส่องลงเหนือผืนพันธุ์มนุษย์ที่ไม่เคยมีความรู้สึกสำนึกพระคุณ ไบไม้ทุกใบและดอกไม้ทุกดอก ผลหมากรากไม้ ต่างเป็นพยานให้เห็นถึงความอดทนนานและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า {COL 301.3}

แต่มีอะไรบ้างที่มนุษย์ถวายคืนให้แก่พระผู้ประทานผู้ยิ่งใหญ่ มนุษย์ปฏิบัติต่อคำกล่าวอ้างในสิทธิของพระเจ้าอย่างไร มวลมนุษยชาติทั้งหลายต่างรับใช้ผู้ใดเล่า พวกเขาใช้เงินทอง ความมั่งคั่ง ตำแหน่งความสนุกสนานในโลกเป็นเป้าหมายของพวกเขา ความร่ำรวยได้มาจากการปล้นสะดม ไม่ใช่เฉพาะจากมนุษย์เท่านั้นแต่จากพระเจ้าด้วย มนุษย์ใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อสนองตัณหาอย่างเห็นแก่ตัวของตนเอง ทุกสิ่งที่พวกเขาสามารถไขว่คว้าหามาได้ก็เพื่อนำมาสนองความโลภของตนเองและความหลงใหลใน

ความสุขสบายที่เห็นแก่ตัว {COL 302.1}

บาปของชาวโลกในทุกวันนี้เป็นบาปเดียวกันกับที่นำหายนะมาสู่ชนชาติอิสราเอล การไม่สำนึกในพระคุณของพระเจ้า การละเลยโอกาสและพระพร การนำของประทานต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้ไปใช้อย่างเห็นแก่ตัว สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นบาปที่ประกอบกันขึ้นจนนำพระพิโรธมายังชนชาติอิสราเอลและเป็นบาปชนิดเดียวกันกับที่กำลังจะนำหายนะมายังโลกในทุกวันนี้ {COL 302.2}

น้ำพระเนตรที่พระเยซูทรงหลั่ง ณ ภูเขาเมกอกเทศขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเมืองที่พระองค์ทรงเลือกสรรนั้นไม่ใช่ น้ำพระเนตรเพื่อกรุงเยรูซาเล็มเพียงแห่งเดียว ในชะตากรรมของกรุงเยรูซาเล็มนั้นพระองค์ทรงเห็นถึงหายนะของโลกใบนี้ด้วย {COL 302.3}

“โอ เราอยากให้ตัวเจ้ารู้ในเวลาที่ว่าสิ่งใดสร้างสันติ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว” ลูกา 19:42 {COL 302.4}

“ในเวลา” วันนั้นกำลังใกล้ถึงวาระสิ้นสุดแล้ว ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาคุณและโอกาสที่เปิดไว้กำลังจะสิ้นสุดในอีกไม่ช้า เมฆหมอกแห่งการแก้แค้นกำลังก่อตัวขึ้น บรรดาคนที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้ากำลังมุ่งหน้าไปสู่ความพินาศที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและไม่อาจกู้คืนได้ {COL 302.5}

แต่ถึงกระนั้นก็ตามโลกนี้ยังคงหลับใหลอยู่ ประชาชนไม่รู้ว่าเวลานั้นกำลังจะมาเยือนพวกเขาอยู่แล้ว {COL 302.6}

ในห้วงวิกฤตนี้ จะพบคริสตจักรของพระองค์ได้ที่ไหน สมาชิกของคริสตจักรก้าวถึงมาตรฐานที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วหรือไม่ พวกเขาทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จหรือไม่และเป็นผู้แทนพระลักษณะนิสัยของพระองค์ให้แก่ชาวโลกหรือไม่ พวกเขาเร่งเร้าให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันสนใจข่าวสารคำเตือนสุดท้ายแห่งพระเมตตาหรือไม่ {COL 302.7}

มนุษย์กำลังตกอยู่ในภัยอันตราย มวลชนกำลังพินาศ แต่ผู้ที่อ้างว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์มีน้อยคนนักที่รับภาระจิตวิญญาณเหล่านี้ ชะตาของโลกนี้แขวนอยู่บนตาชั่ง แต่เรื่องนี้แทบจะไม่ทำให้แม้แต่ผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชื่อความจริงซึ่งแผ่ออกไปอย่างกว้างขวางเท่าที่เคยมอบให้แก่มนุษย์

ผู้ต้องตายรู้สึกสะทกสะท้านเลย พวกเขาขาดความรักนั้นที่ชักนำพระคริสต์ให้ละทิ้งปราสาทแห่งสวรรค์และมารับธรรมชาติของมนุษย์เพื่อให้มนุษย์สัมผัสกับมนุษย์ และเพื่อนำมนุษย์ให้เข้าหาพระเจ้า ภาวะกึ่งสลบและเป็นอัมพาตที่ตกอยู่เหนือประชากรของพระเจ้าขัดขวางพวกเขาจากการเข้าใจถึงภาระหน้าที่ของเวลานี้ {COL 303.1}

เมื่อชนชาติอิสราเอลเข้าไปยังแผ่นดินคานาอันแล้ว พวกเขาไม่ได้ทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จโดยการยึดครองพื้นที่ทั้งหมด ภายหลังจากยึดดินแดนเพียงบางส่วนได้แล้ว พวกเขาก็ปักหลักและชื่นชมกับผลแห่งชัยชนะที่ได้รับ ความไม่เชื่อและรักความสุขสบายของพวกเขาทำให้พวกเขารวมตัวกันครอบครองบางส่วนของดินแดนที่ยึดมาแล้ว แทนที่จะขยายอาณาเขตโดยการเข้ายึดครองพื้นที่ใหม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มเห็นห่างจากพระเจ้า ความล้มเหลวของพวกเขาในการทำให้เป้าหมายของพระเจ้าสำเร็จทำให้พระองค์ไม่อาจทำให้พระสัญญาแห่งพระพรของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาสำเร็จเช่นกัน คริสตจักรในทุกวันนี้ทำสิ่งเดียวกันนี้ไม่ใช่หรือ ทั้งทั้งโลกต่างต้องการข่าวประเสริฐ แต่คริสเตียนกลับรวมตัวกันเพียงเพื่อชื่นชมกับอภิสิทธิ์ของข่าวประเสริฐ พวกเขามองไม่เห็นความจำเป็นที่จะไปบุกยึดครองพื้นที่ใหม่ และนำข่าวสารแห่งความรอดไปสู่ดินแดนอันไกลโพ้น คนเหล่านี้ปฏิเสธที่จะทำให้พระมหากษัตริย์ของพระคริสต์ที่ว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” สำเร็จ มาระโก 16:15 พวกเขามีความผิมน้อยกว่าคริสตจักรของชาวยิวหรือไม่ {COL 303.2}

ชาวสวรรค์ในจักรวาลกำลังตรวจสอบผู้ที่แสดงตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์อยู่ แต่ความกระตือรือร้นอย่างเย็นชาและความพยายามอันอ่อนเปลี้ยในการรับใช้พระราชกิจของพระเจ้าตราพวกเขาไว้ว่าเป็นคนไม่สัตย์ซื่อ หากพวกเขาทำงานอย่างดีที่สุดแล้ว การลงโทษจะไม่ตกอยู่กับพวกเขา ถ้าหัวใจของพวกเขาอยู่กับงาน พวกเขาจะทำได้มากกว่านี้ พวกเขาไม่รู้และชาวโลกต่างก็รู้ว่าในระดับหนึ่งพวกเขาขาดวิญญูญาณของการละทิ้งตนเองและแบกกางเขน ในทะเบียนของสวรรค์ จะมีคำว่า “ไม่ใช่ผู้ผลิต” แต่เป็น “ผู้ผลาญทำลาย” เขียนไว้ข้างชื่อของคนมากมายเหล่านี้ คนมากมายที่รับพระนาม

ของพระคริสต์ทำให้พระสิริของพระองค์ถูกปกปิด ความงามของพระองค์ถูกบดบังและพระเกียรติของพระองค์ถูกถอนไป {COL 303.3}

คนมากมายมีชื่ออยู่ในทะเบียนโบสถ์แต่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระคริสต์ พวกเขาไม่ใส่ใจที่จะกระทำตามคำสั่งสอนหรือรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น พวกเขาจึงอยู่ภายใต้การควบคุมของศัตรู พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งดีงามใดๆ เลย ดังนั้นพวกเขาทำความเสียหายเหลือคณานับ เพราะอิทธิพลของพวกเขาไม่ใช่กลิ่นหอมแห่งชีวิตที่นำไปสู่ชีวิตแต่เป็นกลิ่นแห่งความตายที่นำไปสู่ความตาย {COL 304.1}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งเหล่านี้เราจะไม่ลงโทษเขาหรือ” เยเรมีย์ 5:9 เนื่องจากชนชาติอิสราเอลพลาดที่จะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์จึงทรงทิ้งพวกเขาไป และพระเจ้าจึงทรงเรียกผู้อื่น แต่หากพิสูจน์แล้วว่าคนเหล่านี้ไม่สัตย์ซื่อเหมือนกัน พวกเขาจะไม่ถูกปฏิเสธ เช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลถูกปฏิเสธหรือ {COL 304.2}

ในอุปมาเรื่องสวนองุ่นนี้ พระคริสต์ทรงประกาศว่าคนดูแลสวนเป็นผู้มีความผิด พวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธที่จะคืนผลแห่งแผ่นดินแก่เจ้านายของตนสำหรับประชาชาติยิวแล้วบุโรहितและอาจารย์ที่นำประชาชนไปในทางที่ผิดนั้นเป็นผู้ที่ฉ้อโกงการรับใช้ที่พระเจ้าสมควรได้รับ พวกเขาเป็นผู้หันเหชนชาตินี้ไปจากพระคริสต์ {COL 304.3}

พระคริสต์นำเสนอบัญญัติของพระเจ้าที่ไม่เจือปนด้วยขนบธรรมเนียมมิดของมนุษย์ไว้เป็นมาตรฐานยิ่งใหญ่แห่งการเชื่อฟัง แต่เรื่องนี้ปลุกความเป็นศัตรูของพวกเรอบี พวกเขาแยกชุดคำสอนของมนุษย์ขึ้นอยู่เหนือพระวณะของพระเจ้า และหันเหประชาชนไปจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมละทิ้งบัญญัติที่มนุษย์คิดขึ้นเพื่อหันมาเชื่อฟังข้อกำหนดในพระวณะของพระเจ้า พวกเขาไม่ยอมสละความภาคภูมิใจในเหตุผลและการยกย่องสรรเสริญของมนุษย์เพื่อเห็นแก่ความจริง เมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์นำการเรียกร้องของเจ้ามาเสนอให้แก่ประชาชาตินี้ บุโรहितและผู้อาวุโสไม่ยอมให้พระองค์เข้ามาแทรกอยู่ระหว่างพวกเขากับประชาชน พวกเขาไม่ยอมรับคำติและคำเตือน และลงแรงผลักดันให้ประชาชนต่อต้าน

และมุ่งทำลายพระองค์ {COL 304.4}

สำหรับการปฏิเสศพระคริสต์และผลที่ได้รับตามมานั้นพวกเขาต้องรับผิดชอบ บาปของประเทศชาติและความพินาศของประชาชาติล้วนมาจากพวกผู้นำศาสนาทั้งสิ้น {COL 305.1}

ในสมัยของเราอิทธิพลแบบเดียวกันนี้ยังคงดำเนินอยู่มิใช่หรือ คนงานในสวนองุ่นของพระเจ้าจำนวนมากกำลังทำตามแบบอย่างของผู้นำ ชาวียวยุไซหรือไม่ว่า ครุสสอนศาสนาหันเหประชาชนไปจากข้อกำหนดเรียบง่ายในพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่หรือ พวกเขาสั่งสอนคนเหล่านี้ให้ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าแทนที่จะสอนให้เชื่อฟังใช่หรือไม่ คำสอนจากธรรมาสันโบสถ์มากมายสอนว่าประชาชนไม่อยู่ภายใต้ข้อผูกมัดใดๆ ของพระบัญญัติของพระเจ้าอีกแล้ว ขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมของมนุษย์กลับได้รับการยกย่อง ความเย่อหยิ่งและความพึงพอใจในตนเองอันเกิดจากของประทานของพระเจ้าถูกเก็บถนอมไว้ ในขณะที่ละเลยการอ้างสิทธิของพระเจ้า {COL 305.2}

ในการปิดพระบัญญัติของพระเจ้าทั้งปวงนั้น มนุษย์หารู้ไม่ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นบันทึกพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เป็นจุดรวมหลักการของอาณาจักรของพระองค์ ผู้ที่ปฏิเสธที่จะยอมรับกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้นำตัวเองออกไปจากท่อพระพรของพระเจ้า {COL 305.3}

ความเป็นไปได้อันมีสง่าราศีที่จัดวางอยู่เบื้องหน้าคนอิสราเอลจะเป็นจริงโดยผ่านทาง การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้น สิ่งเดียวกันนี้คืออุปนิสัยที่สูงส่ง พระพรที่ล้นเหลือ พระพรของความคิดจิตใจและร่างกาย พระพรของบ้านเรือนและไร่นา พระพรของชีวิตนี้และชีวิตหน้า พระพรทั้งหมดนี้จะเป็นของเราได้โดยผ่านทาง การเชื่อฟังเท่านั้น {COL 305.4}

การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเงื่อนไขของการบังเกิดผลทั้งทางธรรมชาติและทางฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อมนุษย์สอนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขากำลังขัดขวางคนเหล่านั้นในการเกิดผลแห่งพระสิริของพระองค์ พวกเขามีความผิดในข้อหาระงับการถวาย

คืนผลจากสวนองุ่นของพระยาห์เวห์ให้แก่พระองค์ {COL 305.5}

สำหรับเราทั้งหลายแล้ว พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของนายทรงบัญชาให้ ผู้สื่อข่าวของพระองค์มาถึงเรา พวกเขามาเพื่อเรียกให้เชื่อปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าเหมือนที่พระเยซูคริสต์เคยกระทำมาแล้ว พวกเขาอ้างสิทธิในผลของสวนองุ่น เป็นผลแห่งความรักและความถ่อมตนและผลแห่งการรับใช้ที่เกิดจากการละทิ้งตนเอง คนดูแลสวนองุ่นจำนวนไม่น้อยเมื่อได้ยินคำตักเตือนก็โกรธเช่นเดียวกับผู้นำชาวยิวไม่ใช่หรือ เมื่อข้อกำหนดของพระบัญญัติของพระเจ้าถูกนำเสนอไว้ต่อหน้าประชาชน อาจารย์เหล่านี้ไม่ใช่หรือที่เป็นผู้นำคนทั้งหลายให้ปฏิเสธ เช่นนี้แหละที่พระเจ้าทรงเรียกว่าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ชื่อ {COL 306.1}

พระวจนะของพระเจ้าที่มายังคนอิสราเอลโบราณกาลนั้นเป็นคำเตือนเคร่งขมึนที่มาถึงคริสตจักรและบรรดาผู้นำในยุคปัจจุบัน พระเจ้าตรัสถึงคนอิสราเอลว่า “ถึงเราจะเขียนธรรมบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก” โสเชยา 8:12 และสำหรับพวกปุโรหิตและอาจารย์ พระองค์ทรงประกาศว่า “ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าเองปฏิเสธความรู้ เราก็กู้ปฏิเสธเจ้า...เพราะเจ้าลืมนธรรมบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราเองก็จะลืมนงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วย” โสเชยา 4:6 {COL 306.2}

เราจะปล่อยให้คำตักเตือนเหล่านี้ของพระเจ้าผ่านไปโดยไม่ใส่ใจอย่างนั้นหรือ เราจะปล่อยให้โอกาสในการรับใช้ผ่านไปโดยไม่ปรับปรุงหรือเราจะปล่อยให้การสบประมาทของโลก การเยอหยิ่งในเหตุผล การเลียนแบบขนบธรรมเนียมและประเพณีของชาวโลกยึดเหนี่ยวบรรดาผู้ที่บอกว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ไปจากการรับใช้พระองค์หรือ พวกเขาจะปฏิเสธพระคำของพระเจ้าเหมือนเช่นผู้นำชาวยิวปฏิเสธพระคริสต์หรือ ผลของบาปของชนชาติอิสราเอลอยู่ตรงหน้าเราทั้งหลาย คริสตจักรในยุคปัจจุบันนี้จะรับคำตักเตือนนี้หรือไม่ {COL 306.3}

“แต่ถ้าบางกึ่งถูกหักออกเสียแล้วและพระเจ้าทรงนำท่านผู้เป็นกึ่งมะกอกเทศป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยง

จากรากต้นมะกอก ก็อย่าอวดดี... พวกเขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่
ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว
เพราะว่าเมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงหวังกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่
ทรงหวังท่านเหมือนกัน” โรม 11:17-21 {COL 306.4}

บทที่ 23 ไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานเลี้ยง อภิเษกสมรส

อ้างอิงจากมัทธิว 22:1-14

อุปมาเรื่องการสวมเสื้อเข้าร่วมงานพิธีอภิเษกสมรสเปิดเผยเพื่อให้เราจับตาดูเรื่องสำคัญของการกระทำที่ติดตามมา พิธีสมรสนี้ทำให้เราเห็นถึงความผูกพันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เสื้อสำหรับงานแต่งงานหมายถึงอุปนิสัยที่ทุกคนจะต้องมีเพื่อให้เหมาะสมที่จะเป็นแขกสำหรับพิธีอภิเษกสมรส {COL 307.1}

อุปมานี้มีความคล้ายคลึงกับอุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่ที่แสดงให้เห็นถึงคำเชื่อเชิญของชาวประเสริฐ การปฏิเสธของชาวประเสริฐของชาวยิวและการทรงเรียกคนต่างชาติด้วยความเมตตา แต่ในส่วนของผู้ที่ปฏิเสธคำเชื่อเชิญอุปมานี้เปิดเผยให้เห็นถึงการหมิ่นประมาทที่ร้ายแรงและการลงโทษน่าสะพรึงกลัวที่รุนแรงยิ่งขึ้น คำเชื่อเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงเป็นคำเชิญของ

กษัตริย์ เป็นคำเชิญที่ประกาศจากผู้ที่มิอำนาจสั่งการ เป็นการให้เกียรติอย่างสูง แต่กระนั้นเกียรตินี้ไม่ได้รับการสนองด้วยสำนึกในพระคุณ พวกเขาหมิ่นราชอำนาจของกษัตริย์ ในขณะที่คำเชิญของเจ้าบ้านถูกเพิกเฉย พระบัญชาเชิญของกษัตริย์ต้องพบกับถูกลบหลู่และการเข่นฆ่า พวกเขาปฏิบัติกับคนรับใช้ของพระองค์ด้วยความเหยียดหยามและใช้พวกเขาอย่างอาฆาตแค้น และสังหารพวกเขาเสีย {COL 307.2}

เมื่อเจ้าบ้านเห็นว่าคำเชิญถูกดูแคลน จึงประกาศห้ามทุกคนที่ปฏิเสธคำเชิญลิ้มรสอาหารในงานเลี้ยงของท่าน แต่สำหรับผู้ที่กระทำการดูหมิ่นกษัตริย์นั้น พวกเขาไม่เพียงถูกตัดขาดจากเบื้องพระพักตร์และโต๊ะเสวยของพระองค์ แต่ยังได้รับพระบัญชาว่า “ให้กองทัพไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของพวกเขา” มัทธิว 22:7 {COL 307.3}

ในอุปมาทั้งสองนี้ งานเลี้ยงมีแขกรับเชิญ แต่อุปมาเรื่องที่สองแสดงให้เห็นว่าคนที่ประสงค์เข้าร่วมงานเลี้ยงจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ผู้ที่ละเลยในการเตรียมตัวจะถูกโยนออกไปข้างนอก “กษัตริย์องค์นั้นเสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย ก็ทอดพระเนตรเห็นคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส จึงตรัสถามว่า เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส คนนั้นก็นิ่งอึ้งอยู่พูดไม่ออก กษัตริย์จึงมีรับสั่งกับพวกคนรับใช้ว่า จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 22:11-13 {COL 308.1}

สาวกของพระคริสต์เป็นผู้นำคำเชิญชวนเข้าร่วมงานเลี้ยงไปประกาศพระเป็นเจ้าของเราทรงบัญชาสาวกสิบสองคนออกไป และต่อมาทรงส่งไปอีกเจ็ดสิบคน เพื่อประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นเข้ามาใกล้แล้ว และทรงเรียกให้มนุษย์กลับใจและเชื่อข่าวประเสริฐ แต่การทรงเรียกนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้ที่ได้รับการเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงนั้นไม่ได้มา ต่อมาจึงทรงบัญชาให้ข้าราชการอื่นออกไปอีกครั้งประกาศว่า “นี่แน่ะ เราเตรียมงานเลี้ยงไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวอ้วนของเราก็ฆ่าไว้แล้ว ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมแล้วเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้เถิด” มัทธิว 22:4 นี่คือนักที่มอบไว้ให้กับชาวยิวหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน แต่ชนชาติที่อ้างตนว่าเป็น

ประชากรพิเศษของพระเจ้ากลับปฏิเสธข่าวประเสริฐที่มายังเขาทั้งหลายด้วยฤทธิ์อำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนมากมายปฏิบัติต่อข่าวนี้ด้วยความหมิ่นประมาท คนอื่นๆ ฉุนเฉียวเมื่อได้รับข้อเสนอคำเชิญแห่งความรอด ข้อเสนอการอภัยที่ปฏิเสธพระเจ้าแห่งสง่าราศีจนพวกเขาหันหลังให้กับผู้นำข่าว เวลานั้น “เกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่” กิจการ 8:1 ชายและหญิงจำนวนมากถูกจับเข้าคุกและผู้สื่อข่าวบางคนของพระเจ้าอย่างเช่น สเตเฟนและยากอบถูกฆ่า {COL 308.2}

ด้วยเหตุนี้ ชาวยิวประทับตราปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า พระคริสต์ทรงทำนายผลที่เกิดขึ้นไว้ในอุปมา กษัตริย์จึง “รับสั่งให้กองทหารไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของพวกเขา” มัทธิว 22:7 คำพิพากษาที่ตกมายังชาวยิวมาถึงพวกเขาเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและประชาชาติก็กระจัดกระจายไป {COL 308.3}

การออกไปเชิญครั้งที่สามหมายถึงการนำข่าวประเสริฐไปให้แก่คนต่างชาติ กษัตริย์ตรัสว่า “งามอภิเชษสมรสเตรียมพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควร เพราะฉะนั้นจงออกไปตามถนนสำคัญๆ ต่างๆ เชิญทุกคนที่พวกเขาพบมาร่วมงานอภิเชษสมรสนี้” มัทธิว 22:8, 9 {COL 309.1}

ข้าราชการที่ออกไปตามถนนได้รวบรวม “ทุกคนที่พบ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลว” มัทธิว 22:10 แยกในงานเป็นกลุ่มคนที่หลากหลาย บางคนไม่มีความเคารพจริงใจให้กับเจ้าภาพของงานเลี้ยงมากไปกว่าคนกลุ่มแรกที่ปฏิเสธคำเชิญ คนกลุ่มแรกที่ได้รับเชิญคิดว่าพวกเขาไม่อาจยอมสูญเสียผลประโยชน์ต่างๆ ในโลกเพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงของกษัตริย์ และสำหรับผู้ที่รับคำเชิญนั้น มีบางคนรับไปก็เพื่อผลประโยชน์สำหรับตนเอง คนเหล่านี้มาเพื่อร่วมกินดื่มในงานเลี้ยงแต่ไม่ได้ต้องการถวายเกียรติกษัตริย์ {COL 309.2}

เมื่อกษัตริย์เสด็จทอดพระเนตรบรรดาแขก อุปนิสัยที่แท้จริงของทุกคนก็ถูกเปิดเผย เพราะแขกทุกคนที่มานงานเลี้ยงจะได้รับเสื้อสำหรับงานอภิเชษสมรส เสื้อตัวนี้เป็นของขวัญจากกษัตริย์ เมื่อสวมเสื้อนี้เข้าร่วมงานก็แสดงถึงความเคารพของแขกที่มีต่อผู้จัดงานเลี้ยง แต่มีแขกคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาของตน เขาปฏิเสธการเตรียมพร้อมเพื่อทำตามพระประสงค์

ของกษัตริย์ เลื่อนราคาแพงที่เตรียมมาให้ นั่นเขากลับรังเกียจที่จะสวมใส่ ด้วยการทำเช่นนี้ เขาหมิ่นประมาทเจ้านายของตนเอง กษัตริย์รับสั่งว่า “เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส” เขาตอบไม่ได้ และกษัตริย์ตรัสว่า “จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก” มัทธิว 22:12, 13 {COL 309.3}

การตรวจสอบแขกในงานเลี้ยงของกษัตริย์หมายถึงพระราชกิจแห่งการพิพากษา แขกในงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐเป็นผู้ที่แสดงตนว่ารับใช้พระเจ้า เป็นผู้ที่มิชื่ออยู่ในหนังสือแห่งชีวิต แต่ไม่ใช่ทุกคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนเป็นสาวกแท้ ก่อนการประทานบำเหน็จรางวัลครั้งสุดท้าย จะต้องตัดสินว่าผู้ใดเหมาะที่จะเข้าร่วมรับมรดกแห่งความชอบธรรม การตัดสินนี้จะทำก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในเมฆแห่งสวรรค์ เพราะเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงนำบำเหน็จรางวัลมาด้วย “เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน” วิวรณ์ 22:12 ดังนั้นก่อนพระองค์เสด็จมา อุปนิสัยของทุกคนจะผ่านการตัดสินและผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนจะได้รับรางวัลตามสัดส่วนของการกระทำของเขา {COL 310.1}

ขณะที่มนุษย์ยังอาศัยอยู่ในโลกใบนี้ การพิจารณาพิพากษาในบัลลังก์ศาลสวรรค์จะดำเนินไปด้วย ชีวิตของผู้แสดงตนว่าติดตามพระเจ้าจะผ่านการตรวจสอบอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ทุกคนจะผ่านการพิจารณาตามที่บ้านที่กไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์และตามการกระทำของเขา ชะตาของแต่ละคนจะถูกกำหนดตลอดนิรันดร์ {COL 310.2}

เสื้องานอภิเษกสมรสในอุปมาหมายถึงอุปนิสัยบริสุทธิ์ปราศจากต่างพร้อยของผู้ติดตามพระคริสต์อย่างซื่อสัตย์ คริสตจักรรับบัญชาให้ “สวมใส่ผ้าปานเนื้อละเอียด มั่นระยับและสะอาด” “ไม่มีต่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆ เลย” วิวรณ์ 19:8 เอเฟซัส 5:27 พระคัมภีร์อธิบายว่าผ้าปานเนื้อละเอียดคือ “การประพฤติอันชอบธรรมของธรรมิกชน” วิวรณ์ 19:8 เป็นความชอบธรรมของพระคริสต์และพระลักษณะนิสัยที่ปราศจากตำหนิของพระองค์ ที่ทรงโปรดประทานแก่ทุกคนที่รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดโดยความเชื่อ {COL 310.3}

เมื่อพระเจ้าทรงจัดบรรพบุรุษคู่แรกของเราให้อยู่ในสวนเอเดนอันบริสุทธิ์ เขาทั้งสองสวมเสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์ ทั้งสองดำรงชีวิตสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาถวายพลังแห่งความรักทั้งหมดให้พระบิดาแห่งสวรรค์ แสงงดงามอันละมุนละไมของพระเจ้าล้อมผู้บริสุทธิ์ทั้งคู่ เสื้อคลุมแห่งแสงสว่างนี้เป็นสัญลักษณ์เสื้อคลุมฝ่ายจิตวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ของสวรรค์ หากเขาทั้งสองยังคงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แสงสว่างนี้จะห้อมล้อมเขาตลอดไป แต่เมื่อบาปเข้ามา เขาทั้งสองถูกตัดขาดจากพระเจ้าและแสงที่ห้อมล้อมเขาทั้งสองก็จากไป เขาจึงตกอยู่ในสภาพเปลือยกายและอับอาย จึงนำใบมะเดื่อเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายเพื่อทดแทนเสื้อผ้าแห่งสวรรค์ {COL 310.4}

ผู้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าพยายามทำอย่างนี้มาตลอด ตั้งแต่สมัยอาดัมและเอวาชัดเจนไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาทั้งสองเย็บใบมะเดื่อเพื่อใช้ปกปิดร่างกายเปลือยเปล่าอันเกิดจากการล่วงละเมิด พวกเขาสวมเสื้อตามที่ตัวเองคิดค้นขึ้นโดยการกระทำของตนเอง พวกเขาพยายามปกปิดบาปของตนเองและทำตัวให้พระเจ้าทรงยอมรับ {COL 311.1}

แต่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่มีทางทำได้ ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำขึ้นจะเข้าแทนการสูญเสียเสื้อแห่งความบริสุทธิ์ได้ ผู้ที่จะไปร่วมนั่งกับพระคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์ในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกจะสวมเสื้อที่ทำจากใบมะเดื่อหรือเสื้อประจำชาติไม่ได้ {COL 311.2}

เครื่องปกปิดที่พระคริสต์ประทานให้เท่านั้นที่ทำให้เราเป็นผู้เหมาะสมที่จะอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ เครื่องปกปิดหรือเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์จะทรงโปรดประทานให้กับจิตวิญญาณทุกดวงที่กลับใจและเชื่อ พระองค์ตรัสว่า “เราแนะนำเจ้าให้ซื้อ...เสื้อผ้าสีขาวเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่เจ้าต้องเปลือยกาย” วิวรณ์ 3:18 {COL 311.3}

เสื้อคลุมที่ทำจากเครื่องทอแห่งสวรรค์ไม่มีด้ายแม่สักเส้นที่มนุษย์ทำขึ้น สภาพความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทออุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ และอุปนิสัยนี้พระองค์ทรงเสนอที่จะประทานให้แก่เรา “ความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” อิสยาห์ 64:6 ทุกสิ่งที่เราทำ

แปดเปื้อนด้วยบาป แต่พระบุตรของพระเจ้า “ทรงปรากฏเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไปและไม่มีบาปในพระองค์เลย” บาปนี้หมายถึงการ “ประพฤติผิดธรรมเนียมปฏิบัติ” 1 ยอห์น 3:5, 4 แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อของพระบัญญัติ พระองค์ตรัสถึงตนเองว่า “ข้าพระองค์ยึดมั่นดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 ขณะประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ตรัสกับสาวกว่า “เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา” ยอห์น 15:10 โดยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบนี้ พระองค์ทรงเตรียมทางที่เป็นไปได้เพื่อให้มนุษย์ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเรามอบถวายตัวเราให้กับพระคริสต์ จิตใจของเราเข้าร่วมกับพระทัยของพระองค์ ความตั้งใจของเราจะเข้าสมานกับพระทัยของพระองค์ ความคิดของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความคิดของพระองค์ เราดำเนินชีวิตของพระองค์ นี่คือความหมายของการสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเรา พระองค์จะไม่เห็นเสื้อที่ทำจากไหมเดือ ไม่เห็นความเปลือยเปล่าและความน่าเกลียดของบาป แต่จะทรงเห็นเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์เอง ซึ่งเป็นการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ต่อพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ {COL 311.4}

กษัตริย์ทรงตรวจสอบแขกที่มาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรส ผู้ที่ได้รับการยอมรับคือผู้ที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและสวมเสื้ออภิเษกสมรสเท่านั้น แขกที่ได้รับเชิญในงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐจะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน ทุกคนจะต้องผ่านการตรวจสอบของจอมราชาผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ที่สวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นจะได้รับการยอมรับ {COL 312.1}

ความชอบธรรมคือการกระทำที่ถูกต้อง และทุกคนจะถูกพิพากษาตามความประพฤติของเรา อุปนิสัยของเราจะแสดงออกมาให้เห็นจากสิ่งที่เราทำ ผลจะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อนั้นเป็นความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่ {COL 312.2}

การเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่ผู้หลอกลวงนั้นไม่เพียงพอ และศาสนาของพระคัมภีร์ไม่ใช่นิยายที่ปรุงแต่งขึ้นอย่างไม่มีเล่ห์เหลี่ยม เราอาจเป็นผู้ที่เชื่อว่าพระนามของพระเยซูเป็นพระนามเดียวภายใต้ฟ้าสวรรค์ที่จะทำให้อมนุษย์

ได้รับความรอด แต่ถึงกระนั้น เราอาจไม่ได้รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ส่วนตัวของเราเอง การเชื่อในทฤษฎีของสังฆกรรมยังไม่เพียงพอ การรับความเชื่อในพระคริสต์ และมีชื่อบันทึกอยู่ในทะเบียนของคริสตจักรยังไม่เพียงพอ “ทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์และพระองค์สถิตอยู่ในคนนั้น เช่นนี้แหละพวกเรารู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ในเราคือโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ประทานแก่เรา” “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์” 1 ยอห์น 3:24, 2:3 นี่คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการกลับใจใหม่ที่แท้จริง ไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใดก็ไม่มีค่าอะไรเลย นอกเสียจากจะสำแดงพระคริสต์ออกมาจากการกระทำแห่งความชอบธรรมเท่านั้น {COL 312.3}

เราจะต้องปลุกความจริงไว้ในจิตใจ ความจริงจะต้องควบคุมความคิดและวางระเบียบให้แก่อารมณ์ความรักใคร่ อุปนิสัยทั้งหมดจะต้องผ่านการประทับตราด้วยพระบัญชาของพระเจ้า อักขรเล็กที่สุดและขีดขีดหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าจะต้องถูกนำเข้ามาใช้ในชีวิตประจำวัน {COL 314.1}

ผู้ที่มีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้าจะมีชีวิตสอดคล้องกับมาตรฐานยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมของพระเจ้า คือบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ นี่คือกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงใช้วัดการกระทำของมนุษย์ เป็นวิธีทดสอบอุปนิสัยในการพิพากษา {COL 314.2}

มีคนจำนวนมากอ้างว่าความตายของพระคริสต์ยกเลิกบัญญัติของพระเจ้าไปแล้ว เป็นการกล่าวที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของพระคริสต์เอง “อย่าคิดว่าเรามาเลิกธรรมเนียมและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ... จนกว่าฟ้าและดินจะสว่างไป แม้อักขรที่เล็กที่สุดหรือขีด ขีดหนึ่งก็จะไม่มีวันสูญไปจากธรรมเนียม” มัทธิว 5:17, 18 พระคริสต์ทรงยอมสละชีวิตของพระองค์ก็เพื่อไถ่ความผิดของมนุษย์ที่ละเมิดพระบัญญัติ หากพระบัญญัติเปลี่ยนแปลงได้ หรือละทิ้งไปเสียแล้วพระคริสต์ก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ในขณะที่พระองค์ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงถวายเกียรติพระบัญญัติของพระเจ้า ด้วยการมรณาของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพระบัญญัติไว้ พระองค์ทรงสละชีวิตเป็นเครื่องถวายบูชาไม่ใช่เพื่อทำลายบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อ

จัดตั้งมาตรฐานที่ต่ำกว่า แต่ทรงดำรงรักษาความยุติธรรมไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าบัญญัตินั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้และจะยั่งยืนไปตลอดกาล {COL 314.3}

ซาตานอ้างว่ามนุษย์ปฏิบัติพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ จริงอยู่ตามกำลังของเราเองเราปฏิบัติไม่ได้ แต่พระคริสต์เสด็จมาในสภาพกายของมนุษย์ และโดยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อมนุษย์ร่วมกับพระเจ้าแล้ว เขาจะปฏิบัติตามกฎของพระเจ้าได้ {COL 314.4}

“ทุกคนที่ยอมรับพระองค์คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” ยอห์น 1:12 อำนาจนี้ไม่มีในตัวของมนุษย์ เป็นอำนาจของพระเจ้า เมื่อจิตวิญญาณได้รับพระคริสต์ เขาจะรับอำนาจที่จะดำรงชีวิตของพระคริสต์ {COL 314.5}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้บุตรของพระองค์สมบูรณ์ครบถ้วน พระบัญญัติของพระองค์เป็นรูปแบบของพระลักษณะนิสัยของพระองค์ และเป็นมาตรฐานของอุปนิสัยทั้งปวง มาตรฐานอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระเจ้านี้จะประทานให้กับทุกคนเพื่อจะไม่มีผู้ใดเข้าใจผิดในลักษณะของคนๆหนึ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มีส่วนเข้าร่วมในอาณาจักรของพระองค์ ชีวิตของพระคริสต์ในโลกนี้แสดงออกถึงความสมบูรณ์แบบของพระบัญญัติของพระเจ้า และเพื่อผู้ที่ประกาศว่าเป็นบุตรของเจ้ามีอุปนิสัยเหมือนพระคริสต์แล้วเขาจะปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าและแล้วพระเจ้ายิ่งจะทรงวางพระทัยได้ว่าคนเหล่านี้คือผู้ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวแห่งสวรรค์ เมื่อคนเหล่านี้สวมเสื้อสง่าราศีแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์แล้ว เขาก็จะมีส่วนในงานเลี้ยงของกษัตริย์และมีสิทธิที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มชนที่ผ่านการชำระด้วยพระโลหิต {COL 315.1}

ชายที่เข้ามาในงานเลี้ยงโดยไม่ได้สวมเสื้องานอภิเษกสมรส เปรียบได้กับสภาพของคนจำนวนมากในโลกนี้ พวกเขาอ้างตนว่าเป็นคริสเตียนและอ้างสิทธิแห่งพระพรและสิทธิต่างๆ ของข่าวประเสริฐ แต่กระนั้น พวกเขาไม่รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พวกเขาไม่เคยรู้สึกว่าจะต้องกลับใจจากบาป พวกเขาไม่รู้สึกถึงความต้องการพระคริสต์หรือการแสดงออกถึงความเชื่อในพระองค์ พวกเขาไม่ได้เอาชนะความรู้สึกอยากทำผิดที่สืบเนื่องมาจากทางสายเลือด หรือความโน้มเอียงในทางผิด ถึงกระนั้นพวกเขาก็คิดว่า

ตนเองดีพอแล้วและพึงในความดีของตนเองแทนที่จะวางใจในพระเจ้า พวกเขาเป็นเพียงผู้ฟังพระธรรมและเข้ามาร่วมงานเลี้ยง แต่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ {COL 315.2}

คนจำนวนมากที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนนั้น เป็นแต่เพียงนักสอนศีลธรรมเท่านั้น พวกเขาปฏิบัติของประทานซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยให้เขาถวายเกียรติยศแด่พระคริสต์ด้วยการเป็นตัวแทนของพระองค์ให้กับโลก พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งแปลกสำหรับพวกเขา คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติตามพระธรรม หลักการของสวรรค์ที่ใช้แบ่งผู้ที่อยู่ฝ่ายพระคริสต์ออกจากผู้ที่อยู่ฝ่ายโลกแทบจะแยกออกจากกันไม่ได้ ผู้ที่อ้างตนว่าติดตามพระคริสต์ไม่ได้แยกตัวออกและเป็นประชากรพิเศษอีกต่อไป เส้นแบ่งแนวไม่มีความชัดเจน คนทั้งหลายกำลังยอมมอบตัวให้อยู่ภายใต้การควบคุมของโลกในการปฏิบัติตัว ทำตามสิ่งที่ยึดถือสืบต่อกันมา และยอมทำตามความเห็นแก่ตัว คริสตจักรเข้าไปยังฝั่งของทางโลกในการละเมิดพระบัญญัติ แทนที่โลกจะเป็นฝ่ายที่เข้ามาหาคริสตจักรเพื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติ คริสตจักรกำลังเปลี่ยนความเชื่อไปทางโลกทุกวัน {COL 315.3}

คนทั้งหมดนี้หวังที่จะได้รับความรอดโดยความตายของพระคริสต์ แต่พวกเขาปฏิบัติที่จะดำรงชีวิตอย่างเสียสละของพระองค์ พวกเขายกย่องความมั่งคั่งของพระคุณที่ให้มาเปล่าและใช้ความพยายามที่จะห่อหุ้มตัวเองให้ดูเหมือนว่ามีความชอบธรรม ด้วยหวังที่จะปกปิดอุปนิสัยที่บกพร่องของตนเอง แต่ความพยายามของพวกเขาจะใช้ไม่ได้ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ {COL 316.1}

ความชอบธรรมของพระคริสต์จะไม่ปกปิดบาปที่เก็บซ่อนไว้ คนหนึ่งอาจจะเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติในจิตใจ แต่หากเขาไม่แสดงออกมาภายนอก ชาวโลกอาจจะยอมรับว่าเขาเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ยิ่งกว่าผู้ใด แต่พระบัญญัติของพระเจ้ามองเข้าไปยังส่วนลับของจิตใจ การกระทำทุกอย่างจะถูกพิพากษาตามความตั้งใจที่อยู่เบื้องหลัง สิ่งที่สอดคล้องกับหลักการของบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้นที่จะยั่งยืนในวันพิพากษา {COL 316.2}

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงสำแดงความรักด้วยการประทานพระคริสต์ให้แก่เรา เมื่อพระองค์ “*ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์*” พระองค์ไม่ทรงหวังสิ่งใดเพื่อการไถ่สมบัตินี้ของพระองค์ (ยอห์น 3:16) พระองค์ประทานสวรรค์ทั้งหมด ซึ่งเรารับกำลังและมีประสิทธิภาพความสามารถเพื่อว่าศัตรูใหญ่ไม่อาจจู่โจมหรือเอาชนะเราได้ แต่ความรักของพระเจ้าไม่ทำให้พระองค์ให้ช้อยกเว้นแก่บาป พระองค์ไม่ทรงยกเว้นให้ซาตาน พระองค์ไม่ทรงยกเว้นให้อาดัมหรือคาอิน หรือยกเว้นให้กับบุตรคนใดคนหนึ่งของมนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงยินยอมอย่างลับๆ กับบาปหรือมองข้ามความบกพร่องในอุปนิสัยของเรา พระองค์ทรงหวังที่จะให้เราเอาชนะการต่อสู้นี้โดยพระนามของพระองค์ {COL 3:16.3}

ผู้ที่ปฏิเสธของประทานแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ กำลังปฏิเสธคุณสมบัติของอุปนิสัยที่จะนำเขาไปสู่การเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า พวกเขากำลังปฏิเสธของประทานที่จะทำให้เขามีความเหมาะสมสำหรับงานเลี้ยงอภิเษกสมรส {COL 3:16.4}

ในอุปมานี้ เมื่อกษัตริย์รับสั่งว่า “*ทำไม่ท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส*” ชายนั้นนิ่งเงียบ ในวันพิพากษายิ่งใหญ่ก็จะเป็นเช่นนี้ ขณะนี้มนุษย์อาจจะแก้ตัวเรื่องความบกพร่องในอุปนิสัยของตนเอง แต่ในวันนั้นเขาจะให้คำแก้ตัวไม่ได้ {COL 3:17.1}

คริสตจักรทั้งหลายของพระคริสต์ในยุคนี้ ได้รับความพิเศษอันสูงส่งที่สุด พระเจ้าทรงเปิดเผยแสงสว่างอันไม่มีที่สิ้นสุดแก่เรา โลกาสของเรามีมากกว่าประชากรของพระองค์ในสมัยก่อน เราไม่เพียงแต่มีความสว่างอันยิ่งใหญ่ที่ประทานผ่านชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่เรายังมีหลักฐานแสดงถึงความรอดอันยิ่งใหญ่ที่ประทานผ่านทางพระคริสต์ สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์และเงาในสมัยของชาวียิวเกิดขึ้นจริงให้เราเห็น พวกเขาเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม เรามีทั้งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เรามีหลักประกันของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เสด็จมาแล้ว พระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน ทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงประกาศอยู่นั่น

หลุมฝังศพของโยเซฟว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” ยอห์น 11:25 ด้วยความรู้ในเรื่องพระคริสต์และความรักของพระองค์ทำให้แผ่นดินของพระเจ้ามาอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้กับเราในคำเทศนาและจากบทเพลงที่เราร้อง งานเลี้ยงฝ่ายจิตวิญญาณถูกจัดมาให้เราอย่างอุดมสมบูรณ์ เสื้ออภิเษกสมรสซึ่งจัดเตรียมมาด้วยราคาที่ประเมินค่าไม่ได้ถูกนำมาเสนอให้แก่จิตวิญญาณทุกคนโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ความชอบธรรมของพระคริสต์ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ พระสัญญาประเสริฐอันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ้นสุด การมีสิทธิเข้าหาพระบิดาอย่างอิสระผ่านทางพระคริสต์ การเล้าโลมใจโดยพระวิญญาณ ความมั่นใจที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ในอาณาจักรของพระเจ้าล้วนเป็นสิ่งที่ผู้สื่อข่าวของพระเจ้านำเสนอให้แก่เรา ยังมีอะไรอีกไหมที่พระเจ้ายังไม่ได้กระทำการเตรียมงานเลี้ยงรับรองอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์ {COL 3:17.2}

ทูตสวรรค์ผู้รับใช้กล่าวในสวรรค์ว่า หน้าที่ที่ได้ทรงโปรดมอบให้นั้นก็สำเร็จลุล่วงหมดแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายผลึกกองทัพทูตสวรรค์ชั่วให้ถอยออกไปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายนำความสว่างและแสงสว่างไปให้แก่จิตวิญญาณของบรรดามนุษย์ เพื่อช่วยให้พวกเขาทบทวนความจำในเรื่องความรักของพระเจ้าที่สำแดงผ่านพระเยซู ข้าพระองค์ทั้งหลายดึงดูดดวงตาของพวกเขาให้หันไปยังกางเขนของพระคริสต์ จิตใจของพวกเขาารู้สึกถึงบาปที่เป็นเหตุให้ตรึงพระบุตรของพระเจ้านบนกางเขน พวกเขาต่างก็ยอมรับผิด พวกเขาเรียนรู้ขั้นตอนของการกลับใจใหม่ พวกเขาสัมผัสพลังอำนาจของข่าวประเสริฐ จิตใจของพวกเขาอ่อนโยนลงขณะที่มองเห็นความอ่อนหวานของความรักของพระเจ้า พวกเขาเห็นความงดงามของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ แต่สำหรับคนอีกจำนวนมาก สิ่งเหล่านี้ไม่มีความหมายสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ยอมละทิ้งความประพฤติและอุปนิสัยของตนเอง พวกเขาไม่ยอมถอดเสื้อคลุมของโลกนี้ทิ้งไปเพื่อแลกกับการสวมเสื้อคลุมของสวรรค์ จิตใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว พวกเขารักที่จะมีความสัมพันธ์กับฝ่ายโลกมากกว่าที่จะรักพระเจ้า {COL 3:18.1}

วาระสุดท้ายของการตัดสินจะน่ากลัวเพียงใด อัครสาวกยอห์นเห็นในนิมิตที่พยากรณ์ไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวและเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์และไม่มีใครพบเห็นที่อยู่ของพวกมันอีกเลย ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาคอนตายทั้งคนใหญ่และคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น แล้วหนังสือต่างๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วยคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น” วิวรณ์ 20:11,12 {COL 318.2}

ในวันที่มนุษย์จะต้องเผชิญหน้ากับนิรันดรนั้น เป็นวันแห่งความโศกเศร้า เมื่อพวกเขารำลึกถึงวันในอดีต พวกเขาจะย้อนมองเห็นชีวิตในอดีตตามที่เกิดขึ้นจริง ความสุขของทางโลก ความร่ำรวยและเกียรติยศทางโลก จะหมดความสำคัญไป มนุษย์จะมองเห็นว่าความชอบธรรมที่เขาหมิ่นประมาทนั้นเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีคุณค่า พวกเขาจะเห็นว่าเขาตบแต่งอุปนิสัยของตนเองตามการล่อลวงของซาตาน เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เขาเลือกนั้นเป็นเพียงเครื่องประดับที่แสดงถึงความจงรักภักดีต่อการละทิ้งความเชื่อยิ่งใหญ่ครั้งแรก และในตอนนั้น พวกเขาจะเห็นผลของการเลือกของตนเอง พวกเขาจะเรียนรู้ความหมายที่แท้จริงของการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 318.3}

จะไม่มีพระกรุณาในกายภาคหน้าเพื่อเตรียมตัวรับชีวิตนิรันดรอีกแล้ว เราจะต้องสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ในชีวิตรุ่นนี้เท่านั้น นี่คือโอกาสเดียวของเราที่จะปรับปรุงอุปนิสัยเพื่อเข้าไปอยู่ในบ้านที่พระคริสต์ทรงจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ {COL 319.1}

วันแห่งพระกรุณากำลังจะสิ้นสุดลงในอีกไม่ช้านี้ วาระสุดท้ายนั้นใกล้เข้ามาแล้ว คำตักเตือนที่มีไว้สำหรับเราทั้งหลายก็คือ “จงระวังตัวให้ดีเกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การเมาเหล้าและการห้วงกังวลถึงชีวิต แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่คาดฝัน” ลูคา 21:34 จงระวังเกรงว่าจะพบท่านไม่พร้อม จงเอาใจใส่ เกรงว่าจะพบท่านในงานเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ได้สวมเสื้ออภิเชษภรรยา {COL 319.2}

“ในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” “คนที่ตื่นอยู่ และรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาไม่ต้องเปลือยกายให้คนที่ทั้งหลายเห็นสภาพอันน่าอัปอาย” มัทธิว 24:44 วิวรรณ์ 16:15 {COL 319.3}

บทที่ 24 ตะลันต์ของประกาศนจากพระเจ้า

อ้างอิงจาก *มัทธิว 25:13-30*

เมื่อพระคริสต์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ตรัสกับสาวกถึงเรื่องการเสด็จมายังโลกนี้ครั้งที่สอง พระองค์ทรงระบุถึงเครื่องหมายบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเวลาของการเสด็จกลับมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว และตรัสบอกให้สาวกของพระองค์เฝ้าระวังและเตรียมพร้อมอยู่เสมอ พระองค์ทรงย้ำเตือนอีกครั้งว่า “เพราะฉะนั้นท่านจงเฝ้าอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมีวันไหนที่พระเจ้าจะเสด็จมาเวลาไหน” มัทธิว 24:42 หลังจากนั้นพระองค์ทรงอธิบายความหมายของการเฝ้าระวังการเสด็จมาของพระองค์ จะต้องใช้เวลาไม่ใช่อย่างไรจุดหมายแต่จะต้องตั้งใจทำงานอย่างขะมักเขม้น พระองค์ทรงสอนบทเรียนด้วยการใช้อุปมาของเรื่องเงินตะลันต์ {COL 325.1}

พระองค์ตรัสว่า “[แผ่นดินสวรรค์จะยังเปรียบเหมือน] ชายคนหนึ่งที่กำลังจะออกเดินทาง เขาจึงเรียกบ่าวทั้งหลายของตนมาและฝากทรัพย์สิ่งของของตนกับพวกเขาไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป”
 มัทธิว 25:14, 15 {COL 325.2}

ชายที่กำลังจะออกเดินทางไปยังเมืองไกลนั้นหมายถึงพระคริสต์ ขณะที่ตรัสอุปมานี้ พระองค์กำลังจะจากโลกนี้ไปยังสวรรค์ พวก “บ่าว” หรือทาสในอุปมาหมายถึงผู้ติดตามพระองค์ เราทุกคนไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง แต่พระองค์ “ทรงซื้อ...ไว้แล้วด้วยราคาสูง” 1 โครินธ์ 6:20 “ไม่ใช่ได้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้เช่น เงินและทอง แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์” 1 เปโตร 1:18, 19 “เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นใหม่เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” 2 โครินธ์ 5:15 {COL 325.3}

มนุษย์ทุกคนได้รับการไถ่ด้วยราคาสูงนี้ โดยเหตุที่พระเจ้าทรงยกเลิกสมบัติทั้งหมดลงสู่โลกนี้ และประทานสวรรค์ทั้งหมดโดยผ่านพระคริสต์ พระองค์ทรงซื้อความตั้งใจ ความรัก ความคิด จิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคนไม่ว่าคนนั้นจะเป็นผู้เชื่อหรือไม่เชื่อ มนุษย์ทุกคนเป็นสมบัติของพระเจ้า ทุกคนได้รับการทรงเรียกให้มารับใช้พระองค์ และเพื่อสนองตอบการทรงเรียกนี้ เราจะต้องถวายรายงานในวันพิพากษาอันยิ่งใหญ่ {COL 326.1}

แต่ไม่ใช่ทุกคนจะตอบสนองการทรงเรียกของพระเจ้า อุปมานี้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่สนองตอบการรับใช้พระคริสต์เท่านั้นที่เป็นบ่าวของพระองค์ {COL 326.2}

ผู้ติดตามพระคริสต์ได้รับการไถ่บาปเพื่อการรับใช้ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนว่าเป้าหมายชีวิตที่แท้จริงคือการรับใช้ พระคริสต์เองทรงเป็นผู้รับใช้และได้ทรงมอบกฎแห่งการรับใช้ให้กับผู้ติดตามทุกคนของพระองค์ คือพันธกิจแห่งการรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ด้วยพันธกิจนี้ พระองค์เองทรงแสดงให้เห็นแนวความคิดของชีวิตที่สูงส่งกว่าที่พวกเขาเคยเห็นมาก่อน โดยการมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้ผู้อื่น มนุษย์จะเข้าไปใกล้พระคริสต์

กฎแห่งการรับใช้จึงเป็นโซ่เชื่อมโยงเรากับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์เข้าไว้ด้วยกัน {COL 326.3}

พระองค์ทรงมอบ “ทรัพย์สิน” ของพระองค์แก่บ่าวทุกคนและเป็นสิ่งที่นำไปใช้เพื่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ “มอบหมายหน้าที่ให้ทาสแต่ละคนทำ” แต่ละคนมีหน้าที่เฉพาะตนในแผนการนิรันดร์ของสวรรค์ ทุกคนต้องทำงานร่วมกับพระคริสต์เพื่อความรอดของจิตวิญญาณของคนที่ทั้งหลาย พระเจ้าทรงเตรียมปราสาทบนสวรรค์เพื่อเราแน่นอนฉันใด บนโลกนี้เราก็มีตำแหน่งพิเศษเพื่อการรับใช้ที่แน่นอนฉันนั้น {COL 326.4}

ขอประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตะลันต์ที่พระคริสต์มอบไว้กับคริสตจักรของพระองค์นั้น หมายถึงของประทานและพระพรต่างๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้โดยเฉพาะ “พระเจ้าประทานโดยทางพระวิญญาณให้คนหนึ่งมีถ้อยคำของปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำของความรู้ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกันและให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานในการรักษาโรค โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งทำการด้วยฤทธานุภาพ ให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงทำและจัดสรรสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” 1 โครินธ์ 12:8-11 ทุกคนไม่ได้รับของประทานที่เหมือนกันหมด แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมอบของประทานบางอย่างให้แก่บ่าวของพระองค์ทุกคน {COL 327.1}

ก่อนที่พระคริสต์เสด็จไปจากสาวก พระองค์ “ทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับเขาว่า ‘จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด’” ยอห์น 20:22 และอีกครั้งพระองค์ตรัสว่า “นี่แน่ะ เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญานั้นลงมาเหนือท่าน” ลูคา 24:49 แต่พวกเขาไม่ได้รับของประทานนี้

อย่างเต็มล้นจนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว จนกว่าโดยความเชื่อและอธิษฐาน เมื่อสาวกถวายตัวเพื่อรับใช้อย่างเต็มที่ ที่พวกเขาได้รับการทรงพลังของพระวิญญาณ ด้วยความหมายพิเศษนี้ จึงเป็นการประทานสมบัติอันมีค่าของสวรรค์ให้แก่ผู้ติดตามของพระคริสต์ “เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูงพระองค์ทรงนำเชลยกลุ่มใหญ่ไปและประทานของประทานแก่มนุษย์” เอเฟซัส 4:8 “ประทานแก่เราแต่ละคนตามขนาดที่พระคริสต์ประทาน” “พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงทำและจัดสรรสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่แต่ละคนตามขอบพระทัยพระองค์” เอเฟซัส 4:7 1 โครินธ์ 12:11 ของประทานนั้นเป็นของเราแล้วโดยทางพระคริสต์ แต่การจะรับของประทานได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับกรยอมรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า {COL 327.2}

มนุษย์ไม่ซาบซึ้งในพระสัญญาของพระวิญญาณเท่าที่ควร อีกทั้งไม่ได้ตระหนักถึงการสำเร็จจริงของพระสัญญาอย่างที่ควรจะเป็น การขาดพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหตุทำให้การประกาศข่าวประเสริฐไม่มีกำลัง การเรียนรู้ ความสามารถ การพูดที่คล่องแคล่ว ทุกสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติหรือที่เราสั่งสมมานั้นเป็นของเราได้ แต่หากไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่มีจิตใจของผู้ใดที่จะได้รับการสัมผัส และจะไม่มีคนบาปกลับใจมาหาพระเยซูในทางตรงกันข้าม หากผู้รับใช้จะติดสนิทกับพระคริสต์ และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิตแล้ว ผู้รับใช้ที่ยากจนที่สุด เบบ้าปัญญาที่สุดก็จะมีพลังในการประกาศ พระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นสื่อสร้างอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่สุดในทั้งจักรวาล {COL 328.1}

ความสามารถอื่นๆ

ตะลันต์ในอุปมาไม่ได้หมายถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ตะลันต์นี้ยังรวมไปถึงของประทานและความสามารถทั้งหมดของเรา ไม่ว่าจะเป็นความสามารถที่มีอยู่แล้ว หรือได้มาจากการเรียนรู้ที่เพิ่มเข้ามาทั้งของประทานฝ่ายกายหรือฝ่ายวิญญาณ จะต้องนำตะลันต์ทั้งหมดมารับใช้ใน

พันธกิจของพระคริสต์ เมื่อเราเข้ามาเป็นสาวกของพระองค์แล้ว เราจะมอบถวายตัวเราและสิ่งที่เรามีทั้งหมดให้พระองค์ พระองค์จะทรงส่งของประทานที่ชำระให้บริสุทธิ์และทำให้สูงส่งขึ้นคืนเราเพื่อให้เราใช้ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ {COL 328.2}

พระเจ้าทรงโปรดมอบของประทานให้แก่มนุษย์ทุกคน “ตามความสามารถของแต่ละคน” มัทธิว 25:15 พระองค์ไม่ได้ประทานให้ตามอำเภอใจ ผู้ที่มีความสามารถใช้ห้าตะลันต์ ก็ได้รับห้าตะลันต์ ผู้ที่ใช้เงินสองตะลันต์ให้เกิดประโยชน์ ก็จะได้สองตะลันต์ ส่วนผู้ที่ใช้เงินตะลันต์เดียวอย่างฉลาด ก็จะได้หนึ่งตะลันต์ ไม่ต้องโอ้อวดครวญว่าไม่ได้ของประทานที่มากกว่านี้ เพราะพระเจ้าจัดสรรประทานให้กับทุกคนนั้นจะทรงรับการถวายเกียรติจากการพัฒนาของประทานตามที่ฝากไว้ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ผู้ที่ได้รับห้าตะลันต์ได้รับมอบหมายให้พัฒนาห้าตะลันต์ ส่วนผู้ที่ได้หนึ่งตะลันต์มีหน้าที่ให้พัฒนาหนึ่งตะลันต์ พระเจ้าทรงคาดหวังการถวายคืน “ตามที่เขาได้อยู่ ไม่ใช่ตามที่เขาไม่มี” 2 โครินธ์ 8:12 {COL 328.3}

ในอุปมา “คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็ไปทันที เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน” มัทธิว 25:16, 17 ไม่ว่าจะความสามารถจะมีน้อยเพียงใด เราจะต้องนำความสามารถนั้นมาใช้ เรื่องที่เราต้องใส่ใจให้มากที่สุด ไม่ใช่ติดอยู่กับความคิดว่าเราได้รับมากน้อยเพียงไร แต่เราจะทำอย่างไรกับความความสามารถที่เรามี การพัฒนากำลังความสามารถทั้งหมดของเราให้เกิดประโยชน์เป็นหน้าที่อันดับแรกที่เราเป็นหนี้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา ไม่มีคนใดที่ไม่พัฒนาทุกวัน ในด้านความสามารถและการทำประโยชน์นี้จะทำตามจุดประสงค์ของชีวิต เมื่อเราแสดงว่ามีความเชื่อในพระคริสต์ เรากำลังปฏิบัติญาณตนเองที่จะทำทุกอย่างเพื่อเป็นผู้รับใช้พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย และเราจะต้องพัฒนาทุกอย่างให้ถึงความบริบูรณ์สูงสุดเพื่อจะสามารถทำในสิ่งที่ดีที่สุดให้มากที่สุดตามความสามารถที่เราจะทำได้ {COL 329.2}

พระยาห์เวห์ทรงมีงานใหญ่ที่จะต้องทำให้สำเร็จ และพระองค์จะทรงยกมรดกส่วนที่ดีที่สุดในชีวิตมาให้กับผู้ที่มีความสัตย์ซื่อที่สุดและมี

ความเต็มใจในการรับใช้มากที่สุดในชีวิตปัจจุบัน พระเจ้าทรงเลือกผู้แทนของพระองค์ และในแต่ละวันภายใต้สถานการณ์ที่ไม่เหมือนกัน พระองค์ทรงให้คนเหล่านี้มีส่วนร่วมในแผนการของพระองค์ พระองค์ประทานให้เขาทดลองในแผนของการปฏิบัติ ในทุกความอดุสหาที่จริงจังเพื่อทำตามแผนของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกตัวแทนเหล่านี้ไม่ใช่เพราะเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบแล้ว แต่เมื่อเขาเข้าสนิทกับพระองค์ก็จะเป็นคนที่สมบุรณ์ได้ {COL 330.1}

พระเจ้าทรงยอมรับผู้ที่ตั้งเป้าไว้ให้สูง พระองค์ทรงจัดวางผู้รับใช้ทุกคนให้อยู่ภายใต้หน้าที่ของการทำให้ดีที่สุด ทรงต้องการให้ทุกคนมีจริยธรรมที่ีรอบคอบ อย่าให้เราลดมาตรฐานความชอบธรรมเพียงเพื่อจะพลิกแพลงให้เข้ากับนิสัยที่ชอบกระทำผิดเป็นอันขาด ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นนิสัยที่ติดตัวตามธรรมชาติหรือไม่ก็ตาม เราต้องเข้าใจเสมอว่าอุปนิสัยที่ไม่สมบุรณ์คือบาป คุณสมบัติทั้งปวงของความชอบธรรมในพระเจ้านั้นได้แก่การมีความสามัคคีปรองดองกับทุกคน และทุกคนที่รับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนก็จะได้สิทธิพิเศษในการรับคุณสมบัติเหล่านี้ {COL 330.2}

ทุกคนที่ประสงค์จะรับใช้ร่วมกันกับพระเจ้าจะต้องใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งความสมบุรณ์ของทุกส่วนของอวัยวะในร่างกาย การศึกษาที่แท้จริงคือการเตรียมความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สมองและจิตวิญญาณเพื่อทำทุกหน้าที่ เป็นการฝึกร่างกาย สมองและจิตวิญญาณเพื่อรับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการศึกษาคือที่ยั่งยืนไปจนถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 330.3}

พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ให้คริสเตียนทุกคนเจริญขึ้นในงานทุกด้านด้วยประสิทธิภาพและด้วยความสามารถ พระคริสต์ทรงชำระค่าจ้างให้แก่เราแล้วแม้จะต้องแลกด้วยพระโลหิตและความทุกข์ทรมานของพระองค์เองเพื่อจะได้การรับใช้ด้วยใจยินดีของเรา พระองค์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อประทานแบบอย่างให้แก่เราว่าเราจะทำงานและการทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับการทำงานอย่างไร พระองค์ทรงประสงค์ให้เราศึกษาวิธีที่ดีที่สุดเพื่อให้พันธกิจของพระองค์ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปเพื่อสรรเสริญและถวายเกียรติในความรักอันยิ่งใหญ่และอุทิศทุกสิ่งแต่พระนามของพระองค์ในโลกนี้ พระบิดา “ทรงรักโลกดังนี้ คือ

ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 {COL 330.4}

แต่พระคริสต์ไม่ทรงรับประกันว่าอุปนิสัยที่สมบูรณ์นั้นจะได้อะไรมาโดยง่าย สิ่งนี้ไม่ได้ถ่ายทอดมาทางสายเลือด ไม่ได้มาโดยบังเอิญ อุปนิสัยดีงามนั้นจะได้อะไรมาด้วยความพยายามของเราผ่านทางความดีและพระคุณของพระคริสต์ พระเจ้าประทานความสามารถและพลังแห่งความคิด ส่วนเราเป็นผู้สร้างอุปนิสัยด้วยการต่อสู้อย่างหนักหน่วงกับตนเอง เราต้องต่อสู้กับความขัดแย้งทางอุปนิสัยที่ได้รับการถ่ายทอดมาอย่างไม่หยุดหย่อน ต้องคอยเตือนตัวเอง ไม่ปล่อยให้เรามีอุปนิสัยอันไม่พึงประสงค์หลงเหลืออยู่โดยไม่แก้ไข {COL 331.1}

อย่าให้ผู้ใดกล่าวว่าคุณไม่สามารถแก้ไขความบกพร่องของอุปนิสัยของตนเอง หากท่านสรุปไว้แบบนี้ ท่านจะไม่ได้ชีวิตนิรันดร์ ความเป็นไปไม่ได้ขึ้นอยู่กับความนึกคิดของตัวเอง หากท่านไม่ต้องการ ท่านก็จะไม่สามารถเอาชนะมันได้ อุปสรรคที่แท้จริงเกิดจากความชั่วร้ายของจิตใจที่ไม่ได้ผ่านการชำระและความไม่เต็มใจที่จะมอบจิตใจให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า {COL 331.2}

คนจำนวนมากที่พระเจ้าทรงให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะทำงานได้อย่างดีเลิศแต่กลับทำได้เพียงเล็กน้อยเพราะพวกเขาไม่ได้พยายามทำอย่างเต็มที่ คนนับพันใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายและไม่มีมาตรฐานที่จะก้าวไปให้ถึงคนเหล่านี้จะได้รับรางวัลตามสัดส่วนของงานของเขา {COL 331.3}

จงจดจำไว้ว่าท่านจะบรรลุเกินเป้าหมายที่ท่านวางไว้ไม่ได้ ฉะนั้นจงตั้งเป้าไว้ให้สูงและจงก้าวไปที่ละก้าว แม้ว่าความพยายามจะต้องเจ็บปวดด้วยการบังคับใจตนเอง การเสียสละเพื่อให้ก้าวขึ้นไปจนถึงที่สุด อย่าให้สิ่งใดขัดขวางท่าน โชคชะตาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนใด หรือควบคุมชีวิตจนต้องสิ้นหวังหมดกำลังใจ สภาพแวดล้อมรอบตัวที่ขัดขวางต่อต้านควรเป็นส่วนเสริมสร้างให้เราตั้งใจเอาชนะให้ได้ การเอาชนะสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่กีดขวางหนทางเราได้ก็จะเสริมความพยายามในการต่อสู้เพื่อความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น จงรุกต่อไปข้างหน้าตามหนทางที่ถูกต้องด้วยความตั้งใจจริง แล้วการต่อต้าน

จากสิ่งที่อยู่รอบข้างจะกลายเป็นสิ่งที่ช่วยให้ท่านเอาชนะ ไม่เป็นสิ่งต่อต้านของท่าน {COL 331.4}

จงมีความทะเยอทะยานในการปลุกฝังอุปนิสัยทางฝ่ายพระคุณเพื่อถวายพระสิริแด่พระอาจารย์ ในแต่ละขั้นของการเสริมสร้างอุปนิสัย ท่านกำลังทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย นี่คือนสิ่งที่ควรกระทำ เพราะเอโนคผู้มีชีวิตอยู่ในยุคที่เสื่อมโทรมที่สุดยุคหนึ่งก็ยังดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ทุกวันนี้ยังมีผู้ประพฤติตนแบบเดียวกับเอโนคอยู่ในโลกเช่นกัน {COL 332.1}

จงยืนหยัดเช่นดาเนียล นักปกครองผู้ซื่อสัตย์ ผู้ที่การทดลองทำลายไม่ได้ อย่าทำให้พระองค์ผู้ทรงรักท่านมากจนทรงยอมสละชีวิตเพื่อชำระบาปของท่านต้องเสียพระทัยเพราะความผิดหวังในตัวท่าน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าแยกจากเราแล้ว พวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 จงจำไว้ว่าเมื่อใดที่ท่านทำผิด ท่านจะได้ชัยชนะเมื่อมองเห็นความผิดเหล่านี้และถือว่าความผิดนั้นเป็นเสมือนสัญญาณเตือนภัย ท่านเปลี่ยนความพ่ายแพ้เป็นชัยชนะ ทำให้ศัตรูของท่านผิดหวังและถวายเกียรติแด่พระผู้ไถ่ของท่าน {COL 332.2}

อุปนิสัยที่สร้างตามแบบของพระเจ้า จะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่น่าติดตัวออกจากโลกนี้ไปยังโลกหน้าได้ ผู้ที่ทำตามคำสั่งสอนของพระคริสต์ในโลกนี้จะนำความรู้อันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ร่ำเรียนมาไปยังปราสาทบนสวรรค์ด้วย และในสวรรค์เราจะพัฒนาอุปนิสัยที่ติงามของชีวิตนี้ต่อไป การพัฒนาอุปนิสัยในชีวิตนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญเพียงไร {COL 332.3}

ชาวสวรรค์พร้อมที่จะร่วมมือกับมนุษย์ที่พยายามแสวงหาความสมบูรณ์ของอุปนิสัยด้วยความเชื่อที่ตั้งใจ อุปนิสัยนี้จะแผ่ขยายออกไปเป็นการกระทำที่สมบูรณ์แบบ พระคริสต์ตรัสกับทุกคนที่เข้าร่วมงานนี้ว่า เราอยู่ข้างมือขวาของท่านเพื่อช่วยเหลือท่าน {COL 332.4}

ขณะที่ความตั้งใจของมนุษย์ร่วมมือกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ความตั้งใจนั้นจะมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่กระทำภายใต้พระบัญชาของพระองค์จะได้รับความสำเร็จด้วยฤทธิ์อำนาจอันไม่จำกัดของพระองค์ พระบัญชาของพระองค์ทั้งหมดมีอำนาจเสริมพลังให้เพิ่มขึ้นได้ {COL 333.1}

ความสามารถด้านสติปัญญา

พระเจ้าทรงกำหนดให้มีการฝึกความสามารถทางด้านสติปัญญา พระองค์ทรงวางแผนไว้ว่าผู้รับใช้ของพระองค์ควรมีปัญญาและมีทักษะในการมองการณ์ไกลที่ชัดเจนกว่าชาวโลก และพระองค์ไม่พอพระทัยต่อผู้ที่ไม่ใส่ใจหรือเกียจคร้านเกินไปที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รับใช้ที่มีสมรรถภาพและรอบรู้ เป็นอย่างดี พระยาห์เวห์ทรงเรียกให้เรารักพระองค์ด้วยสุดจิต สุดใจและด้วยสิ้นสุดความคิด ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องพัฒนาปัญญาให้ถึงที่สุดเพื่อเราจะใช้สติปัญญานั้นในการเรียนรู้อะไรและรักพระเจ้าผู้สร้างของเรา {COL 333.2}

หากให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สมองจะได้รับการพัฒนาอย่างถึถ้วนเพื่อรับใช้พระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น คนที่ไร้การศึกษาแต่ได้ถวายตัวแก่พระเจ้าและมีความต้องการให้ผู้อื่นได้รับพระพรนั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ในพระราชกิจของพระองค์ได้ แต่สำหรับผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงและมีจิตใจแห่งการถวายตัวในทำนองเดียวกันจะสามารถทำงานรับใช้พระเจ้าได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นเพราะเขามีพื้นฐานที่ได้เปรียบกว่ามาก {COL 333.3}

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราได้รับการศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยมีเป้าหมายเพื่อใช้ความสามารถนั้นแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้อื่น ไม่มีผู้ใดสามารถทราบได้ว่าเขาจะมีโอกาสทำงานรับใช้หรือประกาศเพื่อพระเจ้าที่ไหนด้วยวิธีใด พระบิดาผู้สถิตอยู่บนสวรรค์เท่านั้นที่ทรงทอดพระเนตรว่าพระองค์ทรงใช้ผู้ใดได้ โอกาสมีอยู่ต่อหน้าเราที่ความเชื่ออันอ่อนแอของเราไม่อาจรับรู้ได้ สมองของเราจะต้องผ่านการฝึกเพื่อว่าในเวลาจำเป็นเราจะนำเสนอความจริงของพระวจนะต่อหน้าผู้มีอำนาจสูงสุดในโลกเพื่อสรรเสริญพระนามของพระองค์ เราไม่ควรปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่ได้พัฒนาตนเองเพื่อพันธกิจของพระองค์ {COL 333.4}

ให้เยาวชนทุกคนที่ต้องการรับการศึกษามุ่งหน้าทำงานอย่างตั้งใจเพื่อให้ได้ตามที่หวังไว้ อย่างนั่งรอโอกาส ให้หาโอกาสไว้ให้กับตัวเอง คว่าโอกาส

เล็ก ๆ น้อย ๆ ไว้ ฝึกให้เป็นคนมัธยัสถ์ อย่าใช้เงินเพียงเพื่อสนองความอยากของตนเองหรือเพื่อความเพลิดเพลิน จงตั้งใจที่จะกระทำตนให้เป็นประโยชน์ และมีประสิทธิภาพมากที่สุดตามที่พระเจ้าทรงเรียกท่าน จงรู้จักเป็นคนละเอียดและซื่อสัตย์ต่อการทำงานที่ท่านทำ รู้จักหาโอกาสในการพัฒนาสติปัญญา รู้จักศึกษาหาความรู้จากตำราควบคู่ไปกับการทำงานด้วยมือ โดยความอดุสาหะและความซื่อสัตย์ให้เฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อรับสติปัญญาที่มาจากเบื้องบน การทำเช่นนี้จะทำให้ท่านเป็นผู้รอบรู้ในทุกด้าน ด้วยเหตุนี้ ท่านจะมีอุปนิสัยที่สูงส่งขึ้นและส่งอิทธิพลต่อความคิดของผู้อื่น จนท่านนำพวกเขาในทางเดินที่ซื่อตรงและบริสุทธิ์ {COL 334.1}

การศึกษาด้วยตนเองจะได้รับความสำเร็จมากยิ่งขึ้น หากเรามีความตื่นตัวต่อโอกาสและสิทธิพิเศษที่ได้รับ การเรียนที่แท้จริงมีความหมายมากกว่าการศึกษาที่ได้จากสถาบันการศึกษา การศึกษาด้านวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่ละทิ้งไม่ได้ฉันใด การฝึกฝนที่สูงกว่านั้นก็จะได้รับด้วยการเข้าสนิทกับพระเจาก็จะละเลยไม่ได้เป็นอันขาดฉันนั้น ให้นักศึกษาทุกคนยึดพระคัมภีร์ไว้และเรียนรู้อาจจากพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ ให้สมองได้รับการอบรมและฝึกด้านวินัยเพื่อจะต่อสู้กับปัญหายุ่งยากในขณะที่แสวงหาความจริงจากพระเจ้า {COL 334.2}

ผู้ที่กระหายความรู้เพื่อจะเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์จะเป็นผู้ที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า โดยการศึกษาพระวจนะของพระองค์ พลังสมองของเขา จะได้รับการกระตุ้นให้เอาจริงเอาจังกับการกระทำต่าง ๆ จะทำให้ความสามารถได้รับการพัฒนาและขยายให้กว้างไกลออกไปมากยิ่งขึ้น สมองจะมีพลังและมีประสิทธิภาพ {COL 334.3}

ทุกคนที่ต้องการเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องฝึกการควบคุมตนเอง ให้มีระเบียบวินัย การกระทำเช่นนี้จะเป็ประโยชน์มากยิ่งขึ้นกว่าความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วหรือความสามารถเด่นในด้านอื่น ๆ สมองระดับธรรมดาเมื่อได้รับการฝึกเป็นอย่างดี จะทำงานรับใช้ที่สูงส่งกว่า มากยิ่งกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงและเพียบพร้อมด้วยความสามารถแต่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ {COL 335.1}

การพูด

อำนาจการพูดเป็นความสามารถที่ควรได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังในบรรดาของประทานที่เราได้รับจากพระเจ้า ไม่มีของประทานใดที่สามารถใช้เป็นสื่อแห่งพระพรได้มากไปกว่าของประทานนี้ เราใช้น้ำเสียงในการชักชวนและเกลี้ยกล่อม เราอธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้าและเป็นพยานให้แก่ผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นรู้จักความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จะเห็นได้ว่าการฝึกฝนใช้ของประทานในการพูดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพียงใด {COL 335.2}

การรู้จักการใช้และฝึกใช้เสียงอย่างถูกวิธีถูกละเลยไปมาก แม้กระทั่งในแวดวงของผู้มีความรู้และในกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสเตียน มีคนจำนวนมากอ่านและพูดด้วยเสียงต่ำและเร็วจนกระทั่งคนฟังไม่เข้าใจ บ้างก็พูดเสียงหนักและไม่ชัดเจน บ้างก็พูดด้วยเสียงสูง แหลหมคม จนสร้างความระคายเคืองต่อผู้ฟัง บางครั้งมีการอ่านข้อพระคัมภีร์ บทเพลงและรายงานในที่ประชุมด้วยวิธีการอ่านที่ผู้ฟังไม่เข้าใจ ทำให้ประโยชน์ที่ควรจะได้รับสูญหายไปอย่างน่าเสียดาย {COL 335.3}

นี่คือผลเลวร้ายหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงได้และจะต้องได้รับการแก้ไข ในเรื่องนี้พระคัมภีร์สอนว่า คนเลวีที่มีหน้าที่อ่านข้อพระคัมภีร์ให้ประชาชนในสมัยของท่านเอซราฟังได้รับการแนะนำว่า “และพวกเขาอ่านจากหนังสือจากธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมายประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” เนหะมีย์ 8:8 {COL 335.4}

ด้วยความพยายามอย่างขยันขันแข็ง ทุกคนมีความสามารถในการอ่านให้เข้าใจและพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นสมบูรณ์ ชัดเจนและเต็มไปด้วยท่าทีที่สร้างความประทับใจแก่ผู้ฟังได้ การกระทำเช่นนี้เราสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการรับใช้พระคริสต์ได้ {COL 335.5}

คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้ประกาศแก่ผู้อื่นให้ทราบถึงความมั่งคั่งไพบูลย์ของพระคริสต์ที่ไม่มีผู้ใดค้นพบได้ ฉะนั้นเขาจำเป็นต้องแสวงหาการพูดที่สมบูรณ์ เขาควรแนะนำพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีที่

สามารถเชิญชวนผู้ฟังให้มอบจิตใจ พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้สื่อนี้ถูกละเลยไม่พัฒนา พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้มนุษย์เหยียดหยามดูแลจนกระทั่งแห่งสวรรค์ที่ไหลผ่านผู้รับใช้ไปยังมวลชนของโลกนี้ {COL 336.1}

เราควรมองไปยังพระเยซูผู้ทรงเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบ เรา ควรอธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยกำลังของพระองค์นี้ให้ฝึกอวัยวะทุกส่วนเพื่อพันธกิจนั้นจะสมบูรณ์ {COL 336.2}

สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อผู้ที่ทำงานรับใช้ในด้านการประกาศแก่ชุมชนชน ศาสนาจารย์ทุกคน ครูทุกคนควรจดจำไว้เสมอว่า พวกเขากำลังประกาศให้ทุกคนรับทราบข่าวอันน่าสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่เป็มนิรันดร์ ความจริงที่พวกเขาพูดจะตัดสินพวกเขาในวันพิพากษา สำหรับจิตวิญญาณของคนอีกจำนวนมากนั้น วิธีการเสนอข่าวจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าจะได้รับการยอมรับหรือการปฏิเสธ ฉะนั้นจงให้คำพูดทุกคำที่เปล่งออกมานั้นเป็นที่เรียกร้องให้เกิดความเข้าใจและสร้างความประทับใจให้เกิดแก่ผู้ฟัง ความสำคัญของการพูดเรียกร้องให้ต้องพูดอย่างซื่อๆ ซัดถ้อยซัดคำและซิงซังด้วยความจริงใจ {COL 336.3}

การฝึกฝนที่ถูกต้อง และการใช้อำนาจของการพูดมีส่วนเกี่ยวข้องกับงานในทุกด้านของคริสเตียน ทั้งในชีวิตครอบครัวและเมื่อพบปะพูดคุยกับคนอื่นเราควรฝึกให้เกิดความเคยชินกับการพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง การใช้ภาษาที่บริสุทธิ์และถูกต้อง และคำพูดที่ประกอบด้วยความเมตตากรุณา มีมารยาทในการพูด อันความเมตตาอันเปรียบได้กับน้ำค้างและละอองฝนที่ช่วยประพรมจิตวิญญาณ พระคัมภีร์บันทึกเรื่องราวของพระคริสต์ไว้ว่า พระคุณหลังจากพระโอษฐ์ของพระองค์เพื่อ *“จะรู้จักการค้าซุคือค้าซุผู้ผิดโรยด้วยถ้อยคำ”* สดุดี 45:2 อิสยาห์ 50:4 และพระยาห์เวห์ตรัสว่า *“จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ”* โคโลสี 4:6 *“เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน”* เอเฟซัส 4:29 {COL 336.4}

เมื่อเราต้องการตักเตือนผู้อื่นก็ควรระวังการใช้คำพูดให้ดี คำพูดนั้นจะเป็นเช่นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต มีหลายคนเมื่อตักเตือนหรือให้คำแนะนำมักจะใช้คำพูดที่สร้าง

ความเจ็บปวด วาจาที่รุนแรงเป็นคำพูดที่ไม่ได้ช่วยรักษาแผลทางจิตวิญญาณ โดยการใช้คำพูดที่ไม่ให้กำลังใจเช่นก่อให้เกิดความหดหู่ใจแก่ผู้ฟัง บางครั้งผู้ที่ได้ยินได้ฟังกลับยิ่งต่อต้านมากยิ่งขึ้น ผู้ที่ส่งเสริมหลักการแห่งความจริงจะต้องเป็นผู้ได้รับน้ำมันแห่งความรักจากสวรรค์ ผู้ให้คำแนะนำตักเตือนจะต้องพูดด้วยความรักในทุกสถานการณ์ ทุกกรณี และผลของคำพูดนั้นก็จักก่อให้เกิดการปรับปรุงไปในทางที่ดีขึ้น จะไม่ทำให้ผู้ฟังโกรธ พระเยซูคริสต์จะประทานกำลังใจและพลังผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือพระราชกิจของพระองค์ {COL 337.1}

อย่าปล่อยให้คำพูดแม้แต่คำเดียวออกจากปากอย่างไร้จุดหมาย ไม่ควรพูดใส่ร้ายผู้อื่น พูดเล่น ไม่เอาจริงเอาจัง ตลกคะนอง บ่นเสียใจหรือโอตครวญ อาจารย์เปาโลบันทึกภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากท่านทั้งหลาย” เอเฟซัส 4:29 การสนทนาที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายเท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราพูดในสิ่งที่ต่อต้านกับหลักธรรมที่บริสุทธิ์ไร้มลทิน รวมทั้งคำพูดที่สื่อไปในทางที่ไม่บริสุทธิ์และชี้ไปยังสิ่งที่ชั่วร้าย หากไม่รีบห้ามปรามให้หยุดการพูดเช่นนี้เสีย ก็จะไปสู่อุปสรรคที่ใหญ่หลวงยิ่งขึ้น {COL 337.2}

ทุกคนรอบครัว ทุกคนต่างก็ได้รับหน้าที่ในการขัดขวางคำพูดที่นำไปสู่ความชั่ว หากเราอยู่ในกลุ่มคนที่กำลังสนทนาในเรื่องที่ไร้สาระ เป็นหน้าที่ของเราที่จะเปลี่ยนเรื่องพูด หากสามารถทำได้โดยพระคุณของพระเจ้า เราควรหยุดพูดเสียหรือหาเรื่องอื่นมาพูดแทนเพื่อให้การสนทนาเป็นสื่อที่ก่อให้เกิดประโยชน์ {COL 337.3}

พ่อแม่มีหน้าที่ฝึกลูกๆ ให้มีนิสัยและการพูดที่ถูกต้อง โรงเรียนที่ดีที่สุดที่จะให้การอบรมเรื่องนี้ก็คือบ้าน เด็กควรได้รับการสอนให้พูดกับพ่อแม่และคนอื่นๆ ด้วยวาจาที่แสดงความเคารพและด้วยความรัก เด็กๆ ควรได้รับการสอนให้พูดและใช้คำพูดที่สุภาพจริงใจและบริสุทธิ์เท่านั้น ให้พ่อแม่เรียนรู้จากโรงเรียนของพระคริสต์ทุกวัน ด้วยคำสอนและแบบอย่าง พ่อแม่จะสอนบุตรได้ด้วย “คำพูดอันมีหลักซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้” ทิตัส 2:8 (TBS1971) นี่เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่อันสำคัญและยิ่งใหญ่ของพวกเขา {COL 337.4}

ในฐานะที่เป็นผู้ติดตามพระคริสต์ เราควรให้คำพูดของเรามีส่วนช่วยและเป็นกำลังใจซึ่งกันและกันในการดำเนินชีวิตคริสเตียน สิ่งที่สำคัญกว่าการกระทำคือการพูดถึงบทเรียนอันมีคุณค่าจากประสบการณ์ในชีวิตของเรา พูดถึงพระเมตตาและความรัก ความกรุณาของพระเจ้า ความรักอันลึกซึ้งของผู้ช่วยให้รอด คำพูดของเราควรเป็นคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณ หากความคิดและหัวใจของเราเต็มล้นด้วยความรักของพระเจ้า ก็จะมีการแสดงออกในการสนทนา ไม่เป็นการยากอย่างใดเลยในการแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นที่ผ่านเข้ามาในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ความคิดที่ยิ่งใหญ่ ความมุ่งหวังในสิ่งที่สูงส่ง ความเข้าใจในสัจจะที่แจ่มชัด ความตั้งใจที่ไม่เห็นแก่ตัว ความปรารถนาในชีวิตที่เคร่งครัดในฝ่ายธรรมและชีวิตอันบริสุทธิ์จะเกิดผลออกมาทางคำพูดที่เปิดเผยคุณลักษณะขุมทรัพย์หัวใจ การเปิดเผยพระคริสต์ในลักษณะนี้จะพลังอำนาจนำจิตวิญญาณเข้ามาหาพระองค์ได้ {COL 338.1}

เราควรพูดถึงพระคริสต์ให้ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ ไม่ว่าพระองค์จะประทับอยู่ที่ใดก็ตาม จะเป็นในพระวิหาร ตามถนนหนทาง ในเรือที่ลอยอยู่ริมชายฝั่ง ในงานเลี้ยงของพวกเขา ฟาริสี หรือที่โต๊ะของคนเก็บภาษี พระองค์จะตรัสแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตที่สูงส่ง พระองค์ทรงโยนเรื่องของชนชาติ เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันเข้ากับพระวจนะแห่งความจริง จิตใจของผู้ที่ได้ฟังนั้นมีความโน้มเอียงมาหาพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วย ปลอดภัยโลมเขาและทรงอุ้มเด็ก ๆ ไว้ในพระหัตถ์ ทรงอวยพรเด็กเหล่านั้น เมื่อพระองค์ทรงเริ่มตรัสทุกคนก็จะหันความสนใจมายังพระองค์ และคำพูดทุกคำก็เป็นเช่นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต {COL 338.2}

พวกเราก็ต้องทำอย่างนี้เช่นกัน ไม่ว่าเราจะอยู่แห่งใดก็ตาม เราต้องหาโอกาสพูดให้ผู้อื่นฟังถึงพระผู้ช่วยให้รอด หากเราปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ในการทำความดีแล้ว จิตใจของผู้ฟังก็จะเปิดออกรับพระองค์ อาจจะไม่เกิดขึ้นในทันที แต่ด้วยความรอบคอบ ด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความรักที่มาจากเบื้องบน เราจะบอกให้พวกเขาทราบว่าพระองค์ทรง “โดดเด่น

ท่ามกลางคนนับหมื่น” และทรงเป็นคน “ช่างนำปรารถนา” เพลงซาโลมอน 5:10, 16 นี่คือนานสูงส่งที่สุดที่เราสามารถใช้ของประทานในด้านการพูดซึ่งเป็นความสามารถที่ทรงโปรดประทานให้เราใช้ในการแนะนำให้โลกรู้จักพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่บาปของเราทั้งหลาย {COL 339.1}

อิทธิพล

ชีวิตของพระคริสต์มีอำนาจชักจูงอย่างกว้างขวางและไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นอิทธิพลในทางดีที่ผูกมัดพระองค์กับพระเจ้าและมนุษยชาติเข้าไว้ด้วยกัน พระเจ้าทรงโปรดประทานอำนาจที่ช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่โดยลำพังตนเองโดยผ่านทางพระคริสต์ เราแต่ละคนต่างก็มีความเกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถือว่านี่คือส่วนหนึ่งแห่งความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเราก็มีหน้าที่ต้องปฏิบัติต่อกันและกัน ไม่มีผู้ใดสามารถอยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีเพื่อน เพราะความเป็นอยู่ของแต่ละคนมีความเกี่ยวพันอยู่เสมอ พระประสงค์ของพระเจ้าคือการที่เราต่างนึกถึงชีวิตผู้อื่นและคอยหาการช่วยเหลือให้คนเหล่านั้นได้รับความสุขในชีวิต {COL 339.2}

จิตวิญญาณของเราต่างก็อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นของตนเอง เป็นสภาพที่ก่อให้เกิดพลังที่ในชีวิต มีความกล้าหาญ และมีความหวัง ทำให้ชีวิตหอมหวานด้วยกลิ่นหอมแห่งความรักหรืออาจจะถูกรอบงำด้วยบรรยากาศที่มีดึกทึบและเย็นชาเพราะความไม่พอใจ ความเห็นแก่ตัวหรือต่างปร้อยด้วยพิษของบาปชั่วที่ซ่อนเร้นอยู่ ด้วยบรรยากาศของสภาพแวดล้อมรอบตัวเรา นี้เองที่ทำให้ผู้ที่สัมผัสในชีวิตของเราได้รับผลกระทบจากเราโดยทั้งที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว {COL 339.3}

นี่คือความรับผิดชอบที่เราไม่สามารถหลบหลีกได้ คำพูด การกระทำ การแต่งตัว กิริยามารยาทหรือแม้กระทั่งอาการแสดงออกทางใบหน้าของเราก็มีผลชักจูงผู้อื่น ผลแห่งความประทับใจนี้ก่อให้เกิดผลดีที่ไม่มีใครจะวัดค่าได้ แรงกระตุ้นที่ถูกขับออกมาทุกกระแสนเป็นเมล็ดที่หว่านออกไปเพื่อจะเกิดผล

ในวันเก็บเกี่ยว นี่เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เป็นเหมือนโซ่ที่คล้องมนุษย์เข้าไว้ด้วยกัน ต่อเนื่องไปไม่มีที่สิ้นสุด หากการเป็นแบบอย่างของเราสามารถช่วยให้คนเหล่านั้นได้รับการพัฒนาหลักการที่ดี ก็เท่ากับว่าเราได้ให้พลังเพื่อการกระทำดีแก่คนเหล่านั้น ในการตอบสนองเขาก็จะใช้อิทธิพลในทางดีของเขากับผู้อื่นต่อไป และจะมีผลต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ ฉะนั้นโดยอิทธิพลที่เราแสดงออกไปโดยที่ไม่รู้ตัวอาจจะเป็นสื่อพระพรที่นำไปสู่ผู้คนเป็นจำนวนมาก {COL 339.4}

เมื่อโยนก้อนกรวดลงไปในทะเลสาบ ก็จะมีคลื่นเกิดขึ้นขยายออกไปเรื่อยๆ กว้างขึ้นจนไปถึงฝั่ง อิทธิพลของเราก็เป็นเช่นนี้ เหนือความรู้หรือการควบคุมของเรา อิทธิพลของเราจะไปยังผู้อื่นให้เขาได้พระพรหรือการสาปแช่ง {COL 340.1}

อุปนิสัยคือพลัง การเป็นพยานอย่างเรียบง่าย ด้วยความจริงใจ อย่างไม่เห็นแก่ตัวและเลื่อมใสในพระเจ้า มีพลังอิทธิพลที่ไม่มีสิ่งใดอาจลบล้างได้ การแสดงถึงอุปนิสัยของพระคริสต์ในชีวิตของเรา เท่ากับเราได้ร่วมงานกับพระองค์ในการนำจิตวิญญาณ การแสดงออกถึงอุปนิสัยของพระคริสต์ในชีวิตของเราเท่านั้นที่ทำให้เราร่วมมือกับพระองค์ได้และยังแผ่อิทธิพลกว้างออกไปเท่าใดเราก็กระทำดีได้มากขึ้นเท่านั้น เมื่อผู้ที่แสดงตนว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าปฏิบัติตามตัวอย่างของพระคริสต์ โดยการดำเนินชีวิตในแต่ละวันตามหลักการของพระบัญญัติ เมื่อการกระทำทุกอย่างแสดงออกถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต่อเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง คริสตจักรก็จะมีอำนาจที่จะเคลื่อนไหวเพื่อพระเจ้าในโลกนี้ได้ {COL 340.2}

แต่อย่าลืมว่าอิทธิพลมีอำนาจต่อการกระทำชั่วได้เท่ากับการกระทำดี การที่ผู้หนึ่งผู้ใดสูญเสียจิตวิญญาณของตนเองเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุด แต่การทำให้จิตวิญญาณของผู้อื่นสูญเสียเลวร้ายยิ่งกว่า เป็นไปได้ที่อิทธิพลของเรานั้นจะกลายเป็นผู้ที่ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายหนีหายไปจากพระองค์ นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมคริสตจักรถึงอ่อนแอเช่นนี้ หลายคนมุ่งแต่จะติเตียนและใส่ความกล่าวหาผู้อื่นด้วยคำพูดสร้างความสงสัย อิจฉาริษยา และความไม่พอใจเกิดขึ้น เขาเหล่านั้นปล่อยให้ตัวเองให้ซาตานใช้เป็นเครื่องมือ

กว่าจะรู้ตัวเองว่าทำอะไรไป ศัตรูก็ใช้เขาเป็นเครื่องมือจนบรรลุเป้าหมายของมันเสียแล้ว รอยประทับแห่งความชั่วเกิดขึ้น เงินนั้นทอดลงมา ทำให้ลูกศรของซาตานเห็นเป้าอย่างชัดเจน ความไม่ไว้วางใจ ความไม่เชื่อ ความไม่ศรัทธาเกิดขึ้น ทำให้ผู้ที่น่าจะยอมรับพระคริสต์กลับปฏิเสธพระองค์ ในขณะที่เดียวกันผู้ที่ทำงานให้ซาตานมองดูด้วยความพอใจไปยังผู้ที่มารผลักให้ออกไปด้วยความสงสัย แล้วก็เข้าข้างตัวเองว่าการกระทำของตนถูกต้องและเปรียบเทียบกับผู้ที่ล้มลงว่าไม่มีคุณงามความดีและความชอบธรรมเท่ากับตน เขาเหล่านั้นไม่ได้ตระหนักว่าอุปนิสัยอันเหลวไหลที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากสิ่งที่ได้รับการควบคุม และจิตใจที่ดีอัน ด้วยอิทธิพลนี้เองที่ทำให้ชีวิตของผู้อื่นต้องล้มลง {COL 340.3}

ดังนั้นการไม่เอาจริงเอาจัง ตามใจตนเองด้วยความเห็นแก่ตัว ใช้ชีวิตด้วยความประมาทเลินเล่อตามใจปรารถนาของผู้ที่อ้างตนเองว่าเป็นคริสเตียน ทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากหันเหไปจากหนทางแห่งชีวิต คนจำนวนมากหวาดกลัวที่จะเผชิญต่อหน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระเจ้าอันเนื่องจากผลแห่งอิทธิพลของตนเอง {COL 341.1}

โดยพระกรุณาของพระเจ้าเท่านั้น ที่เราใช้ของประทานนี้อย่างถูกต้องได้ ไม่มีสิ่งใดในตัวของคนเราที่จะมีอิทธิพลต่อผู้อื่นให้ทำดีได้ เมื่อเรายอมรับว่าช่วยตนเองไม่ได้และต้องการฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว เราจะไม่วางใจการกระทำของตนเอง เราไม่ทราบว่าผลการกระทำในวันหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่งหรือเพียงนาทีหนึ่งจะก่อให้เกิดผลอย่างไรบ้าง จึงไม่ควรเริ่มวันใหม่โดยไม่ถวายเป็นการดำเนินชีวิตของเราให้แก่พระบิดาแห่งสวรรค์ ทูตของพระองค์ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ดูแล และเมื่อเรายอมให้ทูตเหล่านั้นปกป้องรักษาแล้ว ยามใดก็ตามที่อันตรายจะเกิดขึ้น ทูตเหล่านั้นก็จะอยู่ข้างเราทันที เมื่อตกอยู่ในอันตรายของอิทธิพลที่ผิดโดยที่ไม่ได้เจตนา ทูตสวรรค์ก็จะอยู่ข้างเราคอยเร่งเร้าให้หันเข้าทางที่ถูกต้อง ทูตเหล่านี้จะคอยช่วยในการเลือกคำพูดและคอยนำการกระทำของเรา ดังนั้นอิทธิพลของเราจึงเป็นไปอย่างเงียบๆ กระทำไปโดยที่ไม่ตั้งใจ แต่มีพลังในการชักจูงผู้อื่นให้หันไปหาพระคริสต์และแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ {COL 341.2}

เวลา

เวลาของเราเป็นของพระเจ้า ทุกนาที่เป็นของพระองค์และเราอยู่ภายใต้หน้าที่ที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาเวลาให้เป็นที่ยอมรับแต่พระองค์ ในจำนวนของประทานนั้น ไม่มีตะลันต์ใดที่พระองค์ทรงเรียกตรวจสอบอย่างเข้มงวดเท่ากับเวลาของเรา {COL 342.1}

เวลามีค่าเหลือคณานับ พระคริสต์ทรงถือว่าเวลาทุกนาที่เป็นของมีค่า และด้วยเหตุผลนี้เราจึงต้องเอาใจใส่ในการทำงานนี้เหมือนกัน ชีวิตสั้นเกินไปที่จะปล่อยให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เรามีเวลาไม่มากนักก่อนที่ประตูพระกรุณาจะปิดเพื่อการเตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ เราไม่มีเวลาที่จะสูญเสียอีกแล้ว ไม่มีเวลาใช้เพื่อความสุขอย่างเห็นแก่ตัว ไม่มีเวลาเพื่อปล่อยตัวทำบาป เดี่ยวนี้เป็นเวลาเพื่อสร้างอุปนิสัยสำหรับชีวิตอมตะในกายภาคหน้า นี่เป็นเวลาที่เราต้องเตรียมตัวก่อนการพิพากษาตรวจสอบ {COL 342.2}

ครอบครัวของมนุษย์ยังไม่ทันเริ่มใช้ชีวิตเลย เขาก็เข้าสู่ความตายเสียแล้ว และการทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนของโลกนี้ก็ต้องสิ้นสุดในความว่างเปล่า นอกเสียจากว่าได้รับความรู้อย่างแท้จริงในเรื่องของชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่รู้จักคุณค่าของเวลาในการทำงานแต่ละวันจะมีความเหมาะสมที่จะไปอยู่ปราสาทและรับชีวิตอมตะตลอดไป การที่เขาเกิดมาในโลกนี้จึงเป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก {COL 342.3}

เราได้รับการเตือนให้รู้จักใช้เวลาคืนมา แต่เวลาที่เสียไปอย่างไม่รู้จักคุณค่านั้นไม่สามารถนำกลับคืนมาได้อีกแม้แต่หน้าที่เดียว วิธีเดียวที่เราจะคืนเวลาของเราได้คือการใช้เวลาที่เหลือให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยร่วมงานกับพระเจ้าในแผนการแห่งการช่วยให้รอดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {COL 342.4}

สำหรับผู้ที่เข้าร่วมทำงานนี้ อุปนิสัยจะเปลี่ยนไป เขามาเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นสมาชิกครอบครัวแห่งพระราชวงศ์ เป็นบุตรของกษัตริย์แห่งเมืองสวรรค์ จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นมิตรสหายของทูตสวรรค์ {COL 342.5}

ขณะนี้เป็นเวลาของการทำงานเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์ มีบางคนคิดว่าการถวายทรัพย์เพื่องานของพระองค์นั้นก็เพียงพอ และถือว่าครอบครัว

ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้ทำ เวลาอันมีค่าที่เขาเหล่านี้ควรใช้เป็นการส่วนตัวเพื่องานของพระองค์ผ่านไปโดยไม่ได้รับการยอมรับ แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่มีสุขภาพสมบูรณ์ และแข็งแรงที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างจริงจัง ทุกคนควรทำงานเพื่อนำจิตวิญญาณของคนทั้งหลายกลับมาหาพระคริสต์ การถวายทรัพย์จึงทดแทนการรับใช้ไม่ได้ {COL 343.1}

เวลาทุกนาทีแบกรับภาระที่มีผลต่อสิ่งอันเป็นนิรันดร์ เราควรยืนคอยเหมือนผู้รับใช้พร้อมเข้ารับงานเมื่อได้รับคำสั่ง โอกาสที่เรารับในขณะนี้มีไว้เพื่อที่จะพูดเรื่องของพระวจนะแห่งชีวิตให้กับจิตวิญญาณที่กำลังรอคอย โอกาสเช่นนี้อาจจะไม่กลับมาหาเราอีก พระเจ้าอาจจะตรัสกับเขาว่า “ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า” ลูกา 12:20 และโดยการละเลยของเราเขาอาจจะไม่พร้อม ในวันแห่งการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ เราจะแก้ตัวกับพระเจ้าอย่างไร {COL 343.2}

ชีวิตมีความสำคัญอย่างมากยิ่ง เกินกว่าที่เราจะสนใจแต่ในเรื่องของโลกและสิ่งของในโลก การวนเวียนอยู่ในความกังวลและวุ่นวายอยู่กับสิ่งซึ่งมีความสำคัญน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องที่น่าสนใจที่เป็นนิรันดร์ถึงกระนั้น พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำงานรับใช้พระองค์ในเรื่องของชีวิตฝ่ายโลก ความขยันในการงานเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาที่แท้จริงเสมอเหมือนการเสียสละอุทิศตน พระคัมภีร์ไม่สนับสนุนการมีชีวิตอยู่อย่างไร้จุดหมายเป็นคำสาปแช่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกเรา ชายและหญิงทุกคนที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงแล้วจะเป็นผู้รับใช้ขยันที่สุด {COL 343.3}

การรู้จักปรับปรุงการใช้เวลาขึ้นกับความสำเร็จของการได้มาซึ่งความรู้และปัญญา ไม่ควรให้ความยากจน ความต่ำต้อยของชาติกำเนิดหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่อำนวยเป็นอุปสรรคต่อการฝึกฝนทางสติปัญญา เวลาทุกนาทีมีค่าที่เราต้องรักษา การใช้เวลาที่นี่นิด ที่นั่นน้อยในการพูดคุยที่ไร้สาระ การเสียเวลาในตอนเช้าโดยการนอนไม่ลุกจากเตียง เวลาที่ใช้ในการเดินทางโดยรถประจำทางและรถไฟ หรือการยืนคอยที่สถานี การเข้าแถวคอยอาหาร การรอคอยผู้ที่ไม่ตรงตามเวลานัด ในช่วงเวลาน้อยนิดที่มีนี้ หากเรามีหนังสือติดมือก็จะช่วยในการศึกษาและไตร่ตรองสิ่งต่าง ๆ ได้ เป็นการ

รู้จักใช้เวลาทำสิ่งที่บางครั้งไม่มีเวลาพอที่จะทำ ความตั้งใจที่แน่วแน่ ความขยันที่ไม่หยุดหย่อนและรู้จักกะมัดระวังในการประหยัดเวลาจะสามารถทำให้มนุษย์ได้มาซึ่งความรู้และวินัยของความคิด ซึ่งทำให้เรามีคุณสมบัติเข้ารับตำแหน่งการทำงานที่มีอำนาจและเป็นประโยชน์ {COL 343.4}

คริสเตียนทุกคนมีหน้าที่แสวงหานิสัยของความมีระเบียบ มีความละเอียดรอบคอบและว่องไว ไม่มีข้อแก้ตัวใดสำหรับคนที่เชื่องช้าในการทำงานทุกชนิด การมีงานทำอยู่ตลอดเวลาแต่ไม่เคยทำงานเสร็จสักทีนั้นก็เนื่องมาจากความคิดและจิตใจไม่ได้อยู่กับงาน ผู้ที่ทำงานช้าและทำงานที่ไม่เกิดประโยชน์ควรตระหนักว่าจะต้องแก้ไขสิ่งเหล่านี้ให้ถูกต้อง เขาจะต้องฝึกความคิดในการวางแผนวิธีการใช้เวลาเพื่อให้ได้ผลดีที่สุดด้วยความสามารถและการวางแผนอย่างดี บางคนทำงานในห้าชั่วโมงได้เท่ากับผู้อื่นทำในสิบชั่วโมง บางคนทำงานบ้านได้ทั้งวันไม่ใช่เพราะเขามีงานทำมากแต่เพราะเขาไม่ได้วางแผนเพื่อประหยัดเวลา ความเชื่องช้าและยืดเยื้อทำให้เสียเวลาอย่างมากแต่ได้ผลงานน้อย แต่สำหรับทุกคนที่ตั้งใจ เขาเอาชนะนิสัยเกลโกล ยืดเยื้อได้ ให้เขาตั้งเป้าหมายที่แน่นอนในงานของตน รู้จักการจัดเวลาสำหรับงานนั้นๆ การฝึกพลังแห่งความตั้งใจจะทำให้มือทำงานด้วยความคล่องแคล่ว {COL 344.1}

ด้วยการขาดความตั้งใจในการควบคุมและปฏิรูปตัวเอง ทำให้คนทำในสิ่งที่ผิดจนเป็นนิสัย แต่หากพวกเขารู้จักพัฒนาพลังของเขาแล้ว พวกเขาก็จะได้มาซึ่งความสามารถเพื่อรับใช้ที่ดีที่สุด แล้วก็พบว่าตนเองเป็นที่ต้องการในทุกแห่ง พวกเขาจะเป็นที่ยอมรับของทุกคนในคุณค่าของความสามารถที่เขามี {COL 344.2}

เด็กและคนหนุ่มสาวมากมายน่าจะใช้เวลาที่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทำงานบ้านและด้วยการทำเช่นนี้ พวกเขาแสดงความรักความเอาใจใส่ต่อคุณพ่อคุณแม่ เยาวชนควรจะใช้กำลังของความเป็นหนุ่มสาวเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของคนในครอบครัว {COL 345.1}

ชีวิตในวัยเยาว์ของพระคริสต์เป็นชีวิตของการทำงานอย่างจริงจัง พระองค์ทรงดำรงชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อตนเอง พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ทรงประกอบกิจการช่างไม้ร่วมกับโยเซฟผู้เป็นบิดา กิจการที่พระองค์ทรงทำนั้นมีความหมาย พระองค์เสด็จมายังโลกในฐานะเป็นผู้สร้างอุปนิสัยและด้วยการกระทำนี้ ภารกิจของพระองค์สมบูรณ์ ในการทำงานทางฝ่ายโลก พระองค์ทรงนำอำนาจของความเป็นพระเจ้าอันสมบูรณ์พร้อมเช่นเดียวกันกับที่ใช้ในด้านการเปลี่ยนแปลงพระอุปนิสัยมาใช้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา {COL 345.2}

บิดามารดาจะต้องสอนลูก ๆ ทั้งหมดในเรื่องคุณค่าและการใช้เวลาในทางที่ถูกต้อง สอนพวกเขาว่าจะต้องพยายามทำสิ่งที่ถวายเกียรติพระเจ้าและเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ แม้ในวัยเด็กพวกเขาทำงานเป็นผู้รับใช้พระเจ้าได้ {COL 345.3}

ไม่มีบาปใดที่บิดามารดาทำจะยิ่งใหญ่กว่าบาปที่ปล่อยให้ลูกของพวกเขาไม่มีอะไรทำ ในไม่ช้าเด็ก ๆ เหล่านี้เรียนรู้ที่จะชื่นชอบกับนิสัยของความเกียจคร้าน และจะเติบโตขึ้นเป็นหนุ่มสาวที่เฉื่อยชาและกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้การไม่ได้ เมื่อเติบโตถึงวัยทำงานเลี้ยงชีพก็จะทำงานอย่างเกียจคร้านและเชื่องช้าคอยแต่หวังที่จะได้ค่าจ้างมากกว่ากับว่าทำงานอย่างขยันขันแข็ง คนงานจำพวกนี้มีความแตกต่างเป็นอย่างมากจากผู้ที่ตระหนักว่าตนเป็นผู้รักษาที่ซื่อสัตย์ {COL 345.4}

พวกเขาจะนำนิสัยการทำงานทางฝ่ายโลกอย่างเกียจคร้านและขาดการเอาใจใส่เข้ามายังชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และจะทำให้คนนั้นไม่เหมาะที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ มีคนเป็นจำนวนมากน่าจะทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อเป็นพระพรแก่โลกนี้ได้ นั่นกลับถูกทำลายลงด้วยการอยู่อย่างเกียจคร้าน การไม่มีงานทำและการขาดจุดมุ่งหมายชีวิตที่แน่นอน เปิดประตูให้การล่องลงนับพัน มิตรชั่วและนิสัยเลวร้ายทำให้สมองและจิตวิญญาณเสื่อม และส่งผลของการทำลายต่อทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้าที่จะมาถึง {COL 345.5}

ไม่ว่าเราจะทำงานใดก็ตามพระวาระของพระเจ้าสอนเราว่า “อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า” “มือของเจ้าจ้างงานอะไร ก็จงทำการนั้นด้วยเต็มกำลัง” “ท่านทั้งหลาย

ก็รู้ว่า ท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะท่านกำลังรับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่” โรม 12:11 ปัญญาจารย์ 9:10 โคลโลสี 3:24 {COL 346.1}

สุขภาพ

สุขภาพเป็นพระพรที่น้อยคนจะสำนึกได้ถึงคุณค่า อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของความคิดและพลังของร่างกายขึ้นกับสุขภาพ แรงแกระดูกและความลุ่มหลงของเรามีแหล่งกำเนิดอยู่ในร่างกาย และจะต้องรักษาให้อยู่ในสภาพทางกายที่ดีที่สุดและให้อยู่ภายใต้อิทธิพลฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อจะใช้ความสามารถนั้นได้อย่างดีที่สุด {COL 346.2}

สิ่งใดที่ทำให้เรียวแรงทางฝ่ายกายลดลงและจะทำให้ความคิดเสื่อมลง จะทำให้เราพิจารณาความแตกต่างระหว่างความถูกต้องและความผิดไม่ได้ เรามีความสามารถลดน้อยลงในการเลือกสิ่งดีและกำลังความตั้งใจลดลงในการทำสิ่งที่เรารู้ว่าดี {COL 346.3}

การใช้พลังของร่างกายในทางที่ผิด ทำให้เวลาของชีวิตที่ใช้เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้าสั้นลงและทำให้เรากลายเป็นคนที่ไม่เหมาะสมเพื่อทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมาย การปล่อยตัวไปกับการสร้างนิสัยผิดๆ ด้วยการนอนดึก ด้วยการสนองความอยากแตกต่างกับสุขภาพเป็นการสร้างความอ่อนแอให้ร่างกาย การละเลยไม่ออกกำลังกาย การให้สมองหรือร่างกายทำงานเกิน ทำให้ระบบประสาทเสียความสมดุล ผู้ที่ทำให้ชีวิตสั้นลงเช่นนี้และปล่อยตัวทำให้ร่างกายไม่เหมาะที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าด้วยการละเลยกฎธรรมชาติมีความผิดต่อพระเจ้าในข้อหาหลักขโมย และพวกเขาปล้นเพื่อนมนุษย์ด้วยเช่นกัน โอกาสที่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่น ซึ่งเป็นหน้าที่การงานที่พระเจ้าบัญชาให้เขาทำในโลกถูกตัดขาดไปเพราะการกระทำของเขาเอง พวกเขาทำให้ตัวเองไม่เหมาะที่จะทำหน้าที่นี้แม้ว่าสิ่งที่ทำน่าจะสำเร็จด้วยเวลาอันสั้นก็ตาม พระเจ้าทรงถือว่าเรามีความผิดในฐานะที่ทำให้โลกนี้ไม่ได้รับสิ่งที่ดีงาม

เพราะนิสัยที่ให้โทษของเรา {COL 346.4}

การละเมิดกฎสุขภาพทางกายคือการละเมิดกฎศีลธรรมด้วยเพราะพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของกฎของร่างกาย เช่นเดียวกับกฎแห่งศีลธรรม พระองค์ทรงจารึกพระบัญญัติของพระองค์ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนประสาททุกเส้น กล้ามเนื้อทุกมัดและทุกความสามารถที่เป็นของประทานที่พระองค์ทรงฝากไว้ให้กับมนุษย์และการใช้อวัยวะส่วนใดไปในทางที่ผิดก็เท่ากับเป็นการละเมิดกฎของพระองค์ {COL 347.1}

ทุกคนจะต้องมีความรู้อย่างเฉลียวฉลาดในเรื่องโครงสร้างร่างกายของมนุษย์เพื่อช่วยให้พวกเขารักษาสุขภาพร่างกายให้เหมาะกับการทำงานของพระยาห์เวห์ เราควรถนอมชีวิตฝ่ายกายด้วยความระมัดระวังและพัฒนาให้ดีขึ้น เพื่อให้พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ผ่านทางร่างกายของเราได้อย่างเต็มที่ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของร่างกาย และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเป็นสาขาหนึ่งของการศึกษาที่สำคัญที่สุด จะต้องเอาใจใส่เรื่องนี้ด้วยความพิถีพิถันทั้งในบ้านและที่โรงเรียน ทุกคนควรทำความรู้จักกับโครงสร้างของร่างกายและกฎที่ควบคุมชีวิต ผู้ใดตั้งใจละเลยความรู้เรื่องกฎของร่างกายและละเมิดกฎเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัวกำลังทำบาปผิดต่อพระเจ้า ทุกคนควรประพฤติตนเพื่อให้ร่างกายและสุขภาพมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี เราต้องนำนิสัยของเราให้ไปอยู่ภายใต้การควบคุมของความคิดที่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า {COL 348.1}

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด” 1 โครินธ์ 6:19 , 20 {COL 348.2}

กำลังกาย

เราจะต้องรักพระเจ้า ไม่ใช่เพียงด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด และจิตวิญญาณเท่านั้นแต่ด้วยกำลังกายของเราทั้งหมด อันรวมถึงการใช้พลังของร่างกายทั้งหมดด้วยความเฉลียวฉลาด {COL 348.3}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทำงานฝ่ายโลกและงานฝ่ายจิตวิญญาณที่ซื่อสัตย์ และในพระราชกิจทั้งหมด พระองค์ทรงตั้งพระทัยอย่างมากยิ่งเพื่อปฏิบัติตามพระทัยของพระบิดา สิ่งของในสวรรค์และในโลกมีความใกล้ชิดและอยู่ภายใต้การควบคุมของพระคริสต์มากกว่าที่หลายคนตระหนักถึง พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่วางแผนสร้างวิหารหลังแรกบนโลก พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานรายละเอียดทุกอย่างในการสร้างวิหารของซาโลมอน พระองค์ผู้ทรงดำรงชีวิตในโลกเป็นช่างไม้ชาวนาซาเร็ธนั้นทรงเป็นสถาปนิกแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นผู้วางแผนอาคารศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งพระนามของพระองค์จะได้รับเกียรติ {COL 348.4}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานสติปัญญาแก่ผู้สร้างวิหารให้มีฝีมือที่ชำนาญและประณีตที่สุด พระองค์ตรัสว่า “ดูซิ เราได้เลือกเบซาเลลบุตรอูรี ผู้เป็นบุตรเฮอร์แห่งเผ่ายูด้า และเราได้ให้เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในงานช่างทุกอย่าง... และนี่แหละ เราได้ตั้งผู้ช่วยคนหนึ่งให้เขา ชื่อโฮลีอับบุตรอาหิสะมัคแห่งเผ่าดาน เรายังได้ให้ทักษะแก่ช่างฝีมือทุกคนเพื่อพวกเขาจะทำงานทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้า” อพยพ 31:2-6 {COL 349.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้คนงานในทุกสายงาน มองไปยังพระองค์ผู้ประทานทุกสิ่งที่มี ผลผลิตและการพัฒนาทุกอย่างมีแหล่งที่มาในพระองค์ ผู้ประทานการแนะนำอันประเสริฐและการทำงานที่เป็นเลิศ การสัมผัสอย่างเชี่ยวชาญของแพทย์ พลังของเขามีสื่อประสาทและกล้ามเนื้อ ความรู้อย่างละเอียดในเรื่องของอวัยวะร่างกายเป็นสติปัญญาจากพลังของพระเจ้า นำมาใช้เพื่อเห็นแก่ผู้ที่ทุกข์ยาก ความสามารถของช่างไม้ในการใช้ขว้อน และกำลังของช่างตีเหล็กบนทั่งนั้นมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงฝากของประทานไว้ให้กับมนุษย์และพระองค์ทรงหวังให้เขาทั้งหลายขอคำแนะนำจากพระองค์ ไม่

ว่าเราจะทำอะไร ไม่ว่าเราจะอยู่ส่วนใดของพระราชกิจ พระองค์ทรงประสงค์ให้เราควบคุมความคิดของเราเพื่อให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ {COL 349.2}

ศาสนาและธุรกิจไม่ใช่เป็นของที่แยกจากกัน ศาสนาของพระคัมภีร์จะต้องแทรกเข้าไปอยู่ในทุกสิ่งที่เราทำและพูด สื่อของพระเจ้าและสื่อมนุษย์จะต้องร่วมกันทำงานให้สำเร็จทั้งในเรื่องของฝ่ายโลกและฝ่ายจิตวิญญาณ จะต้องนำสิ่งทั้งหมดเหล่านี้เข้าไปรวมอยู่ในอาชีพการงานของมนุษย์ ในงานของช่าง งานการเกษตร งานด้านค้าขายและวิทยาศาสตร์ จะต้องร่วมมือทำงานด้วยกันในกิจการทุกด้านที่คริสเตียนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย {COL 349.3}

พระเจ้าทรงประกาศหลักการเดียวที่ความร่วมมือจะเป็นไปได้ พระสิริของพระเจ้าจะต้องเป็นจุดมุ่งหมายของทุกคนที่ทำงานร่วมกับพระองค์ เราจะต้องทำงานทั้งหมดของเราด้วยความรักต่อพระเจ้าและให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ {COL 350.1}

การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในการสร้างอาคารบ้านเรือนมีความสำคัญเทียบเท่ากับการเข้าร่วมการนมัสการทางศาสนา และหากคนงานใช้หลักการที่ถูกต้องในการสร้างอุปนิสัยของตนเองแล้ว ในการสร้างอาคารทุกหลัง เขาจะเจริญขึ้นในพระคุณและความรอบรู้ {COL 350.2}

แต่พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือการรับใช้ที่เลิศที่สุด นอกจากเราจะยอมถวายตัวบนแท่นบูชาเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีชีวิตเสียก่อน รากของต้นจะต้องบริสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นผลที่ออกมาก็จะไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า {COL 350.3}

พระเป็นเจ้าทรงแต่งตั้งให้ดาเนียลและโยเซฟเป็นผู้จัดการที่ชาญฉลาด พระองค์ทรงทำงานผ่านเขาทั้งสองได้เพราะพวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตเพื่อตัวเอง แต่เพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า {COL 350.4}

เรื่องดาเนียลมีบทเรียนสำหรับเราทุกคน เป็นการแสดงถึงความจริงให้เห็นว่านักธุรกิจไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีนโยบายเฉียบแหลม ในทุกย่างก้าวเขารับการสอนของพระเจ้าได้ ในขณะที่ดาเนียลดำรงตำแหน่งนายกรัชมุนตรีในกรุงบาบิโลนนั้น เขาทำหน้าที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า เขารับแสงแห่งการตลใจจากสวรรค์ พระวจนะของพระเจ้าเปรียบนักรการเมืองฝ่ายโลกที่มี

ความทะเยอทะยานใฝ่สูง ดังเช่นต้นหญ้าที่เจริญขึ้นและเหมือนเช่นดอกของต้นหญ้าที่ร่วงโรยไป ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ให้ผู้ที่ทำงานรับใช้พระองค์ประกอบด้วยปัญญา มีคุณสมบัติทำงานทุกด้าน ยังมีความต้องการนักธุรกิจที่สอดแทรกหลักความเชื่ออันยิ่งใหญ่เข้าในทุกส่วนของธุรกิจและความสามารถของเขาจะต้องได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างดี หากผู้ที่อยู่ในงานสาขาใดต้องการพัฒนาโอกาสให้มีความฉลาดและคล่องแคล่วแล้วผู้นั้นคือผู้ที่กำลังใช้ความสามารถในการสร้างแผ่นดินของพระเจ้า ในโลกของเรา เราได้เรียนจากเรื่องของดาเนียลว่าเมื่อธุรกิจของเขาถูกสอบสวน พวกเขาหาจุดอ่อนหรือข้อผิดพลาดไม่ได้ เขาเป็นตัวอย่างที่นักธุรกิจทุกคนทำตามได้ ประวัติของเขาแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จที่น่าจะได้อีกเมื่อผู้นั้นถวายพลังของสมอง และของกระดูก และของกล้ามเนื้อ และของหัวใจและของชีวิตเพื่อการรับใช้พระเจ้า {COL 350.5}

ทรัพย์สืบเป็นทอง

พระเจ้าทรงฝากทรัพย์สินของพระองค์ไว้กับมนุษย์ พระองค์ประทานกำลังให้เราแสวงหาทรัพย์สมบัติ พระองค์ทรงทำให้โลกชุ่มชื้นด้วยน้ำค้างแห่งสวรรค์และด้วยสายฝนอันชุ่มฉ่ำ พระองค์ประทานแสงแดดที่ทำให้โลกอบอุ่น ทำให้ธรรมชาติมีชีวิตชีวาและทำให้เจริญขึ้นและเกิดผล และพระองค์ทรงทวงคืนในส่วนของพระองค์ {COL 351.1}

เงินทองของเราที่พระองค์ทรงโปรดประทาน ไม่ได้ให้ไว้เพื่อทำให้เรามีเกียรติและเียนยอตัวเอง เราควรใช้เพื่อถวายเกียรติและสรรเสริญพระเจ้า ให้สัมพันธ์กับผู้อารักขาที่ดี บางคนคิดว่าเงินเพียงส่วนหนึ่งที่เป็นของพระเจ้าเมื่อเขาได้จัดแบ่งส่วนหนึ่งเพื่อกิจการทางศาสนาและการกุศลแล้ว เขาก็ถือว่าส่วนที่เหลือเป็นของตนเอง เอาไปใช้ตามที่ต้องการ แต่การกระทำเช่นนี้ไม่ถูกต้อง ทุกสิ่งที่เราเป็นของพระยาห์เวห์และเราต้องรับผิดชอบในการใช้จ่าย ในการใช้เงินของเราทุกบาททุกสตางค์ จะแสดงให้เห็นว่าเรารักพระเจ้า

ด้วยสุดจิตสุดใจ และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองหรือไม่ {COL 351.2}

เงินเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเพราะสามารถทำการดีที่ยิ่งใหญ่ เงินในมือบุตรของพระเจ้าคืออาหารสำหรับคนที่หิวโหย น้ำสำหรับผู้กระหายและเสื้อผ้าสำหรับผู้เปลือยกาย ช่วยปกป้องผู้ที่ถูกกดขี่และเป็นความช่วยเหลือแก่ผู้เจ็บป่วย แต่เงินนั้นจะไม่มีค่าเกินค่าของเม็ดเงิน หากไม่ได้ใช้เพื่อการช่วยเหลือผู้อื่นในสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตของเขาเพื่อเป็นพระพรแก่ผู้อื่นและทำให้พระราชกิจของพระคริสต์ก้าวหน้า {COL 351.3}

ทรัพย์สินเงินทองที่กักตุนไว้ไม่เพียงไร้ประโยชน์ แต่ยังเป็นคำสาปแช่ง เป็นบ่วงแร้วสำหรับชีวิตนี้ มันดึงความรักความสนใจของเราออกไปจากทรัพย์สินสมบัติของสวรรค์ ในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าพยานหลักฐานจากตะลันต์ที่ไม่ได้ใช้และโอกาสที่ล่นหายไปจะเป็นสิ่งที่ลงโทษผู้เป็นเจ้าของ พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “ฟังให้ดีนะ พวกคนมั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญเพราะความทุกข์ที่กำลังจะเกิดกับท่านทั้งหลาย ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็ผุพัง เสื้อผ้าของพวกท่านก็ถูกแมลงกัดกิน ทองและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานปรักปรำท่านและจะเผาผลาญเลือดเนื้อของพวกท่านเหมือนกับไฟ ท่านสะสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวาระสุดท้าย นี่แน่ะ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในนาของพวกท่านที่ท่านฉ้อโกงไว้นั้นก็ฟ่องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องขาก็ดังไปถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว” ยากอบ 5:1-4 {COL 352.1}

แต่พระคริสต์ไม่ได้อนุญาตให้ใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยและสะเพร่า บทเรียนการประหยัดของพระองค์ที่ตรัสไว้ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ยอห์น 6:12 เป็นบทเรียนที่ผู้ติดตามของพระองค์ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ผู้ที่มีความสำคัญว่าเงินของเขาเป็นตะลันต์จากพระเจ้าจะต้องใช้อย่างประหยัดและจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะเก็บออมไว้เพื่อจะเป็นผู้ให้ {COL 352.2}

เงินที่ใช้ไปเพื่อการแสดงออกในทางโอ้อวด และสนองความต้องการของตัวเองมากเท่าไรก็จะทำให้เงินน้อยลงเพื่อการเลี้ยงผู้หิวโหย และจัดหาเสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกายมากเท่านั้น เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ใช้ไปโดยไม่จำเป็น

ทำให้ผู้ใช้หมดโอกาสในการทำความดี เป็นการลักขโมยเกียรติและการสรรเสริญที่ควรกลับคืนไปยังพระเจ้าด้วยการรู้จักพัฒนาตนเองที่พระองค์ทรงฝากไว้ให้เกิดประโยชน์ {COL 352.3}

แรงผลักดันแห่งความรักและความเมตตา

ความรักที่เมตตา แรงผลักดันใจที่กว้างขวาง และการตอบสนองความเข้าใจอย่างรวดเร็วในเรื่องที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณเป็นของประทานที่มีค่ายิ่งและทำให้ผู้ครอบครองสิ่งนี้เป็นคนมีความรับผิดชอบสูง ของประทานทั้งหมดต้องนำไปใช้ในพระราชกิจของพระเจ้า แต่ในเรื่องนี้มีหลายคนทำผิด พวกเขาพอใจกับการมีคุณสมบัติเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้นำไปใช้เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างเต็มที่ พวกเขาขยอตัวเองว่า หากมีโอกาส ถ้าสิ่งแวดล้อมอำนวยความสะดวกให้มากกว่านี้ พวกเขาก็จะทำงานที่ยิ่งใหญ่และดีได้ แต่พวกเขากำลังรอคอยโอกาสนั้นให้มาถึง พวกเขาดูหมิ่นความคับแคบใจของคนขี้เหนียวที่มีต่อคนยากจน พวกเขาไม่เต็มใจแม้แต่การให้บริจาคเงินจำนวนเล็กน้อยๆ ของตนให้ผู้ขัดสน กล่าวหาคนนั้นว่ากำลังมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง และต้องรับผิดชอบต่อของประทานที่ใช้ไปในทางที่ผิด ตามความพอใจของตนเอง พวกเขาตีกว่าเพื่อนบ้านที่ต่ำต้อยที่มีใจแคบคนนั้น แต่พวกเขากำลังหลงกลตนเอง การเป็นเจ้าของคุณสมบัติที่ไม่ได้ใช้เป็นการเพิ่มความรับผิดชอบต่อพระเจ้า คนที่มีความรักมากเป็นหนี้พระเจ้าที่จะเอาไปช่วยเหลือไม่ใช่เพื่อนๆ เท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือของพวกเขา ความได้เปรียบทางสังคมเป็นของประทานและควรใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ทุกคนเท่าที่อิทธิพลของเราจะเข้าถึงได้ ความรักที่แสดงความเมตตาต่อเพียงไม่กี่คนนั้นไม่ใช่ความรัก แต่เป็นการเห็นแก่ตัว ไม่เป็นประโยชน์ใดเลยแก่จิตวิญญาณหรือเพื่อถวายเกียรติแก่พระเจ้า ผู้ที่ปล่อยของประทานของพระเจ้าไปโดยไม่ปรับปรุงให้ดีขึ้นจะมีโทษมากกว่าผู้ที่พวกเขาดูหมิ่น สำหรับคนกลุ่มนี้จะได้รับการกล่าวหาว่า เจ้ารู้จักนำพระทัยของพระเจ้าแต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม {COL 352.4}

ตะลันต์เพิ่มขึ้นเมื่อนำไปใช้

ตะลันต์ที่นำไปใช้จะเป็นตะลันต์ที่เพิ่มพูนขึ้น ความสำเร็จไม่ได้มาโดยบังเอิญหรือโดยโชคชะตา แต่เป็นผลของการประกอบกิจของพระเจ้า เป็นการตอบแทนของความเชื่อและการประพฤติชอบ เป็นผลของการพยายามทำดีและมีความมานะอดทน พระยาห์เวห์ทรงมีพระประสงค์ให้ทุกคนใช้ของประทานทุกอย่างที่มี และหากเราทำเช่นนี้ เราก็คจะใช้ของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่า พระองค์จะไม่เพิ่มคุณสมบัติที่เราขาดด้วยวิธีเหนือธรรมชาติ แต่ในขณะที่เราใช้สิ่งที่มียู่ พระองค์ก็จะทรงทำงานด้วยเพื่อเพิ่มและให้กำลังแก่ความสามารถทุกอย่าง โดยความเสียสละอย่างเต็มใจและจริงจังต่องานการรับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นนายของเรา พลังของเราจะได้เพิ่มขึ้น ในขณะที่เรามอบตัวเองเพื่อเป็นเครื่องมือการทำงานของพระวิญญูณบริสุทธ์ในการเอาชนะความโน้มเอียงเก่าๆ เอาชนะนิสัยที่ฝึกฝนการชั่วและเพื่อสร้างนิสัยใหม่ ขณะที่เรายึดมั่นและเชื่อฟังการเร่งเร้าของพระวิญญูณ จิตใจของเราจะเปิดกว้างขึ้นเพื่อรับพลังของพระองค์มากยิ่งขึ้น เพื่อทำงานรับใช้ให้มากขึ้นและดียิ่งขึ้นไปอีก พลังงานที่ซ่อนอยู่อย่างเงียบๆ จะได้รับการกระตุ้น ความสามารถที่ไร้พลังก็จะได้รับชีวิตใหม่ {COL 353.1}

ผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ ผู้สนองตอบพระเจ้าด้วยความเชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์จะได้รับการช่วยเหลืออย่างแน่นอน การยอมรับผิดชอบงานใหญ่และศักดิ์สิทธิ์นั้นก็เป็นการยกระดับอุปนิสัยที่ดีงามให้สูงยิ่งขึ้น เป็นการนำปัญญาอันสูงส่ง พลังฝ่ายวิญญูณให้เข้ามารวมกัน เป็นการเพิ่มพลังและชำระความคิดและจิตใจให้บริสุทธิ์ โดยการวางใจด้วยความเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เป็นการอัศจรรย์อย่างยิ่งเพียงไรที่คนอ่อนแอกลับแข็งแรง ความตั้งใจแน่วแน่เกิดขึ้น และผลงานยิ่งใหญ่เพิ่มพูนขึ้น ผู้ที่เริ่มทำงานด้วยพื้นความรู้เล็กน้อย ด้วยท่าที่ถ่อมตนและพูดสิ่งที่เขารู้ ในขณะที่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างขยันขันแข็ง จะค้นพบว่าสมบัติทั้งหมดของคลังแห่งสวรรค์กำลังรอคอยตามที่เขาคงต้องการ เมื่อเขาลงแรงแสวงหาแสงสว่างเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นมากขึ้น เขาก็จะได้รับแสงสว่างมากขึ้น เมื่อเขาพยายามอธิบาย

พระวามะของพระเจ้าแก่ผู้อื่นด้วยความรักต่อจิตวิญญาณมากยิ่งขึ้น เขาก็จะยิ่งเข้าใจพระวามะอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น เมื่อเราพยายามใช้ความรู้และฝึกฝนพลังของเรามากขึ้น เราก็จะได้ความรู้และพลังเพิ่มขึ้น {COL 354.1}

ทุกความอูตสาหะพากเพียรที่นำไปเพื่อพระคริสต์จะส่งผลกลับเป็นพรแก่ตัวเราเอง ถ้าเราใช้ปัจจัยที่มีอยู่เพื่อถวายเกียรติพระองค์ พระองค์จะประทานเพิ่มให้เรามากยิ่งขึ้น ขณะที่เราตามหาเพื่อนำคนอื่นให้เข้ามาหาพระคริสต์ แบกภาระของจิตวิญญาณของพวกเขาไว้ในคำอธิษฐานของเรา หัวใจของเราเองจะเต้นด้วยแรงอิทธิพลแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรักของเราเองจะเปล่งความสว่างแห่งรักของพระเจ้า ทั้งชีวิตคริสเตียนของเราจะเป็นจริงมากยิ่งขึ้น มุ่งมั่นยิ่งขึ้น และอธิษฐานมากยิ่งขึ้น {COL 354.2}

ในสวรรค์คุณค่าของมนุษย์ถูกประเมินตามขนาดของจิตใจที่รู้จักพระเจ้า ความรู้นี้เป็นน้ำพุซึ่งเป็นบ่อเกิดของฤทธิ์อำนาจทั้งหมด พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เพื่อให้ความสามารถทุกอย่างเป็นไปได้ตามพระดำริของพระเจ้า และพระเจ้าทรงหาทางนำความคิดของมนุษย์ให้สัมพันธ์กับของพระองค์เสมอ พระองค์ทรงเสนอโอกาสของการร่วมมือกับพระคริสต์ในการเปิดเผยพระคุณของพระองค์แก่ชาวโลก เพื่อเราจะรับความรู้เรื่องของสวรรค์เพิ่มมากขึ้น {COL 354.3}

เมื่อเรามองไปยังพระเยซู เราจะเห็นภาพของพระเจ้าที่สว่างและชัดเจนมากยิ่งขึ้น และด้วยการเพ่งมองไปยังพระองค์เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลง ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์จะเป็นสัญชาตญาณตามธรรมชาติของเรา เราจะได้รับการพัฒนาอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกับพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า เมื่อเราเติบโตขึ้นจนมีลักษณะเหมือนกับพระองค์ เราจะเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น เราจะร่วมสามัคคีธรรมกับฝ่ายสวรรค์มากขึ้น มีกำลังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในการรับสมบัติแห่งความรู้และสติปัญญาอันเป็นนิรันดร์ {COL 355.1}

ตะลันต์เดียว

คนที่รับตะลันต์เดียว “ชุดหลุมและช้อนเงินของนายไว้” มัทธิว 25:18 {COL 355.2}

คนที่รับของประทานน้อยที่สุด เป็นคนที่ปล่อยให้ของประทานนั้นไม่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น ในเรื่องนี้มีคำเตือนสำหรับทุกคนที่มีความรู้สึกว่าจะของประทานที่ได้รับมามีเพียงเล็กน้อยจึงใช้เป็นข้ออ้างไม่ทำงานรับใช้พระคริสต์ หากเขาจะรับงานใหญ่โต เขาก็คงจะทำความยินดี แต่เนื่องจากเขาทำแต่งงานเล็กๆ น้อยๆ เขาจึงคิดว่าการไม่ทำอะไรเลยเป็นข้ออ้างที่ถูกต้อง ในเรื่องนี้พวกเขาคิดผิด พระผู้เป็นเจ้าใช้การแจกจ่ายของประทานเพื่อทดสอบอุปนิสัย ผู้ที่ละเลยที่จะพัฒนาความสามารถได้พิสูจน์ตนเองว่าเขาเป็นบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อ หากเขารับห้าตะลันต์ เขาก็คงฝังมันไว้เหมือนกับที่เขาฝังตะลันต์เดียว การใช้ตะลันต์เดียวในทางผิดแสดงให้เห็นว่าเขาหมิ่นของประทานแห่งสวรรค์ {COL 355.3}

“คนที่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะซื่อสัตย์ในของมากด้วย” ลูกา 16:10 บ่อยครั้งที่ความสำคัญของสิ่งเล็กน้อยได้ถูกประเมินค่าไปในทางต่ำเพราะเป็นของเล็กน้อย แต่เป็นแหล่งที่มาของการฝึกวินัยในชีวิตจริง ในชีวิตคริสเตียนไม่มีสิ่งใดที่เป็นของไม่สำคัญ การสร้างอุปนิสัยของเราจะพบกับภัยอันตรายมากมาย หากเรามองข้ามความสำคัญของสิ่งเล็กน้อย {COL 356.1}

“คนที่ไม่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะไม่ซื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน” ลูกา 16:10 ด้วยการไม่ซื่อสัตย์แม้แต่ในสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด มนุษย์ลักษณะโหมยการรับใช้ไปจากพระผู้สร้างของเขาซึ่งควรเป็นส่วนที่ต้องถวายแก่พระองค์ ความไม่สัตย์ซื่อนี้จะสะท้อนกลับยังตัวเขาเอง เขาพลาดที่จะรับพระคุณพลังและอำนาจของอุปนิสัยซึ่งรับได้โดยผ่านการถวายตัวให้พระเจ้าโดยไม่มีข้อแม้ เมื่อคนหนึ่งคนใดดำรงชีวิตอยู่โดยไม่มีพระคริสต์เขาอยู่ภายใต้การล่อลวงของซาตานและงานที่เขาทำเพื่อพระคริสต์จะผิดพลาดเนื่องจากเขาไม่ได้รับการชี้แนะด้วยหลักการที่ถูกต้องในสิ่งเล็กน้อย เขาจึงล้มเหลวในการเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องที่สำคัญ ซึ่งเขาคิดว่าเป็นงานพิเศษของเขา ความ

บกพร่องในการปฏิบัติต่อรายละเอียดเล็กน้อยของชีวิต ส่งผลต่อไปยังการกระทำที่สำคัญกว่า เขาทำงานด้วยหลักการที่เขาเคยชิน จากความเคยชินกลายเป็นอุปนิสัยและด้วยอุปนิสัยนี้เองชะตากรรมของเราทั้งในขณะนี้และในอนาคตจนถึงนิรันดร์ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว {COL 356.2}

ความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยเท่านั้นที่จะฝึกจิตวิญญาณให้มีความจริงใจ ต่องานการรับผิดชอบสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า พระเจ้าทรงนำดาเนียลและเพื่อนเข้ามาสัมผัสกับบุรุษยิ่งใหญ่แห่งกรุงบาบิโลนเพื่อให้คนต่างชาติเหล่านั้นรู้จักมักคุ้นกับหลักการศาสนาที่แท้จริง ท่ามกลางประเทศที่กราบไหว้รูปเคารพ ดาเนียลต้องเป็นตัวแทนอุปนิสัยของพระเจ้า เขาทำอย่างไรจึงได้รับตำแหน่งใหญ่โตและได้รับความวางใจเช่นนี้ ก็เนื่องจากความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยที่เป็นองค์ประกอบในชีวิตของเขา เขาถวายเกียรติพระเจ้าในหน้าที่เล็กน้อยที่สุดและพระองค์ทรงร่วมมือกับเขา พระเจ้าประทานแก่ดาเนียลและเพื่อนของเขา “*ความรู้ ความเข้าใจในวรรณกรรมทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจนิมิตและความฝันทุกประการ*” ดาเนียล 1:17 {COL 356.3}

พระเจ้าทรงเรียกดาเนียลให้เป็นพยานเพื่อพระองค์ในกรุงบาบิโลนอย่างไร พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นพยานของพระองค์ในโลกปัจจุบันอย่างนั้นเหมือนกัน พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์เปิดเผยถึงหลักการแห่งแผ่นดินของพระองค์ ทั้งในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจากเล็กที่สุดไปจนถึงสิ่งใหญ่ที่สุด {COL 357.1}

ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงสอนบทเรียนของการเอาใจใส่สิ่งเล็กน้อย มหกิจของการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด เป็นภาระที่อยู่ในพระทัยของพระองค์เสมอ ขณะที่ทรงสั่งสอนและทรงรักษา พระองค์ทรงใช้พลังงานทั้งหมดของสมองและร่างกาย กระนั้นก็ตามพระองค์ยังทรงมีเวลาสังเกตสิ่งของง่าย ๆ ของชีวิตและธรรมชาติ บทเรียนที่ให้แนวการสอนที่ดีที่สุดเป็นบทที่ได้ยกตัวอย่างจากธรรมชาติเพื่อแสดงถึงความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงเคยมองข้ามความต้องการของผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดของพระองค์ พระกรรมของพระองค์ทรงสดับเสียงร้องขอทุกอย่าง พระองค์ทรงตื่นตัวต่อการแตะต้องของหญิงเจ็บป่วยท่ามกลาง

ฝูงชน การแต่ดั่งที่แผ่วเบาที่สุดแห่งความเชื่อนำมาซึ่งการตอบสนอง เมื่อพระองค์ทรงเรียกลูกสาวของไยรัสให้เป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงเตือนผู้ปกครองของเธอว่าเธอต้องการรับประทานอาหาร เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ทรงละเลยที่จะพับผ้าคลุมพระศพและจัดให้เข้าที่ {COL 357.2}

คริสเตียนจึงได้รับการเรียกให้ร่วมมือกับพระคริสต์ เพื่อความรอดของจิตวิญญาณทั้งหลาย เราเข้าร่วมในพันธสัญญาที่จะทำงานนี้กับพระองค์ การละเลยต่อหน้าที่นี้พิสูจน์ว่าเราไม่ซื่อสัตย์ต่อพระคริสต์ แต่การที่จะทำงานนี้ให้สำเร็จได้นั้นเราต้องปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ ในเรื่องของความซื่อสัตย์และความเอาใจใส่แม้แต่สิ่งเล็กน้อย นี่คือเคล็ดลับของความสำเร็จในทุกด้านของความพยายามและอิทธิพลของคริสเตียน {COL 358.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ก้าวให้ถึงบันไดขั้นสูงสุดเพื่อเขาเหล่านั้นจะถวายเกียรติแด่พระองค์โดยการรับความสามารถที่พระองค์ทรงพร้อมที่จะประทานให้ โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงตระเตรียมทุกอย่างเพื่อให้เราเห็นว่าเราปฏิบัติตามแผนการที่ดีกว่าผู้ที่ปฏิบัติตามวิธีการของชาวโลก เราจะต้องแสดงสติปัญญา ความเข้าใจ ทักษะและความรู้ที่เหนือกว่าออกมาให้เห็น เพราะว่าเราเชื่อในพระเจ้าและในอำนาจของพระองค์ที่ประกอบกิจอยู่ในใจของมนุษย์ {COL 358.2}

สำหรับผู้ที่ไม่ได้รับของประทานที่ใหญ่โตก็อย่าท้อแท้ใจ ขอให้ใช้สิ่งที่เขามีอยู่ คอยปกป้องจุดอ่อนของอุปนิสัยทุกอย่างของตนอย่างเต็มที่ โดยพระคุณของพระเจ้าจงหาทางทำให้ของประทานนั้นเข้มแข็ง เราควรผูกพันความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีเข้ากับการทำงานทุกด้านของชีวิต คอยดูแลคุณสมบัติเฉพาะตัวที่จะช่วยทำให้การงานสำเร็จให้ดี เราจะต้องเอาชนะนิสัยเพิกเฉยละเลยให้ได้โดยเด็ดขาด บางคนคิดว่าการหลงลืมเป็นข้อแก้ตัวที่เพียงพอต่อการถูกกล่าวหาที่เกินเหตุได้ แต่เขาก็มีความสามารถทางปัญญาเหมือนเช่นผู้อื่นด้วยไม่ใช่หรือ เขาควรฝึกสมองให้มีความจำ การลืมเป็นบาปอย่างหนึ่ง เป็นบาปของการเพิกเฉยละเลยไม่เอาใจใส่ ท่านอาจจะละเลยต่อความรอดจิตวิญญาณของท่านเองและในที่สุดจะพบว่าตัวท่านเองไม่พร้อม

สำหรับแผ่นดินของพระเจ้า {COL 358.4}

ความจริงอันยิ่งใหญ่จะต้องนำไปใช้กับสิ่งเล็กน้อย จะต้องนำศาสนาไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันแม้ในงานที่ต่ำต้อยที่สุดของชีวิต คุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของแต่ละคนก็คือการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าอย่างสุดชีวิต {COL 359.1}

เนื่องจากว่ามีหลายคนไม่นำชีวิตเข้าไปผูกพันกับงานด้านศาสนาโดยตรง หลายคนจึงมีความรู้สึกในชีวิตนี้ไร้ประโยชน์ พวกเขา รู้สึกว่าไม่ได้ทำอะไรเพื่อทำให้เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าเจริญขึ้น การคิดเช่นนี้ถือว่าผิดหากงานของเขาเป็นสิ่งที่จะมีสักคนต้องทำแล้ว เขาก็ไม่ควรแก้ตัวว่าเป็นคนไม่มีประโยชน์ในครอบครัวใหญ่ของพระเจ้า เราจะต้องไม่ละเลยแม้งานที่ต่ำต้อยที่สุด งานที่สุจริตทุกอย่างเป็นพระพรและความซื่อสัตย์ต่อการทำงานนั้นเป็นการฝึกฝนตนเองเพื่อสิ่งที่สำคัญกว่าในอนาคต {COL 359.2}

ไม่ว่างานนั้นจะต่ำต้อยเพียงใดก็ตาม หากทำเพื่อพระเจ้าด้วยชีวิตที่ถวายแก่พระองค์อย่างเต็มที่ก็จะเป็นงานการรับใช้ที่สูงส่งที่สุด ไม่มีของถวายใดเป็นสิ่งเล็กน้อยหากเราถวายด้วยความจริงใจและด้วยความยินดี {COL 359.3}

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด พระคริสต์ทรงบัญชาให้เราทำงานที่รออยู่ หากงานนี้อยู่ที่บ้านให้ทำงานนั้นด้วยความยินดีและจริงใจเพื่อให้บ้านเป็นสถานที่น่าอยู่ หากท่านเป็นแม่ก็ให้ฝึกสอนลูกของท่านเพื่อพระคริสต์ นี่เป็นงานที่ทำเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงเหมือนกับงานของศาสนาจารย์บนธรรมาสัน ถ้าภาระของท่านอยู่ในครัว ก็จงพยายามเป็นแม่ครัวที่สมบูรณ์แบบ ทำอาหารที่ถูกสุขลักษณะเพื่อบำรุงร่างกายและมีรสชาติดี ขณะที่ท่านใช้เครื่องปรุงที่ดีที่สุดในการทำอาหารก็จงให้สมองของท่านคิดในสิ่งที่ดีที่สุด ถ้าท่านมีหน้าที่ทำไร่ไถนาหรือทำมาค้าขาย จงทำงานนั้นให้ได้รับความสำเร็จ ให้ตั้งสติต่องานที่ท่านทำอยู่ ในงานทุกอย่าง ให้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนพระคริสต์ จงทำหน้าที่นั้นเสมือนหนึ่งว่าพระองค์ทรงทำแทนท่าน {COL 359.4}

ไม่ว่าความสามารถของท่านจะเล็กน้อยเพียงใด พระเจ้าทรงมีแผนสำหรับของท่านนั้น ตะลันต์เดียวนั้นหากใช้อย่างชาญฉลาดก็จะทำ

ประโยชน์ตามที่ประสงค์ไว้ เราควรทำงานตามแผนการเพื่อการเพิ่มพูนขึ้น และพระเจ้าจะทรงกระทำให้ทวีคูณตามแผนการของพระองค์ สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้จะเป็นอิทธิพลที่มีค่าที่สุดในพระราชกิจของพระองค์ {COL 360.1}

จงให้ความเชื่อที่มีชีวิตแทรกอยู่เหมือนผ้าที่ทอดด้วยเส้นด้ายทองคำ แม้ในหน้าที่เล็กน้อยที่สุด แล้งงานที่ทำในแต่ละวันจะสนับสนุนการเจริญเติบโตของชีวิตคริสเตียน ทำให้เรามองไปยังพระเยซูอยู่เสมอ ความรักที่มีต่อพระองค์จะให้กำลังแก่ชีวิตแก่งานที่ทำทุกอย่าง ฉะนั้นการใช้ความสามารถของเราอย่างถูกต้อง เป็นเสมือนโซ่ทองคำเชื่อมตัวเราเองให้เข้ากับโลกเบื้องบน นี่คือการดำรงชีวิตที่สมกับการชำระให้บริสุทธิ์ เพราะการชำระให้บริสุทธิ์นั้นรวมไปถึงการทำงานประจำวันด้วยความรื่นเริงภายใต้การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ {COL 360.2}

แต่คริสเตียนจำนวนมากรอคอยงานใหญ่ที่จะนำมาเสนอให้เขาทำ เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่สามารถหาสถานที่ใหญ่พอที่จะสนองความทะเยอทะยานของตนเอง พวกเขาไม่ได้รับผิตชอบภาระหน้าที่อันเล็กน้อยของชีวิตในแต่ละวันให้สำเร็จ พวกเขาารู้สึกว่างานนั้นไม่น่าสนใจ แต่กลับปล่อยให้โอกาสการแสดงความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผ่านไป ในขณะที่พวกเขา รอคอยงานที่ยิ่งใหญ่กว่า ชีวิตก็ผ่านไป โดยไม่ได้ทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จุดประสงค์ไม่ได้รับดั่งที่หวังไว้ งานก็ไม่สำเร็จ {COL 360.3}

ตะลันต์ที่ต้องสังเกต

“หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน นายของบ่าวทั้งหลายก็มาคิดบัญชีกับพวกเขา” มัทธิว 25:19 เมื่อพระเป็นเจ้าทรงคิดบัญชีกับบ่าวของพระองค์ ตะลันต์ทุกตะลันต์ที่ส่งคืนมาจะผ่านการพิจารณาตรวจสอบ ผลงานจะแสดงออกถึงอุปนิสัยของผู้ปฏิบัติงานนั้น {COL 360.4}

คนที่ได้รับห้าตะลันต์และสองตะลันต์นำของประทานมาคืนพร้อมด้วยส่วนที่เพิ่มเข้ามา การกระทำเช่นนี้พวกเขาไม่ได้อ้างความดีไว้สำหรับตนเอง

เป็นตะลันต์ที่เขาเข้ามา พวกเขาก็ยังได้ตะลันต์อื่นเพิ่มขึ้นอีก แต่ถ้าหากไม่มีส่วนที่เคยให้ไว้ก่อนก็จะมีมีส่วนใดเพิ่มขึ้นได้ ต้นทุนเป็นของพระเป็นเจ้าของส่วนที่เพิ่มขึ้นมาเป็นของพระองค์ หากพระผู้ช่วยไม่ประทานความรักและพระคุณของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว คนเหล่านั้นก็คงจะล้มละลายไปชั่วนิรันดร์ {COL 360.5}

แต่เมื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายทรงรับตะลันต์ พระองค์ทรงแสดงความพอใจและประทานรางวัลแก่คนงานเสมือนหนึ่งว่าคุณงามความดีทั้งหมดเป็นของพวกเขาเอง พระพิภคร์ของพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความสุขและพอพระทัย พระองค์ทรงชื่นชมที่ทรงสามารถประทานพระพรแก่คนเหล่านั้น สำหรับการรับใช้ทุกอย่างและการเสียสละทุกสิ่ง พระองค์ทรงตอบแทนเขาเหล่านั้น ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงเป็นหนี้พวกเขาแต่เป็นเพราะพระทัยของพระองค์ทรงเปี่ยมล้นด้วยความรักและความห่วงใยต่างหาก {COL 361.1}

พระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นป่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงร่วมมือกับนายของเจ้าเถิด” มัทธิว 25:21 {COL 361.2}

เป็นเพราะความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า การรับใช้ด้วยความรักจึงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย แรงกระตุ้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์นำมนุษย์ไปสู่คุณความดีและนำไปสู่พระเจ้า สิ่งเหล่านี้บันทึกไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์และในวันของพระเจ้าผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงใช้งานจะได้รับค่าชมเชย {COL 361.3}

พวกเขาจะปริตีร่วมสุขกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของขณะที่เห็นคนที่รอดที่พวกเขามีส่วนร่วมในการนำเข้ามาในอาณาจักรของพระองค์ และพวกเขามีสิทธิพิเศษเข้าร่วมทำงานของพระองค์ในสวรรค์ พวกเขามีความพร้อมในการทำงานก็เพราะเคยเข้าร่วมทำงานกับพระองค์ในโลกนี้ สภาพชีวิตของเราในสวรรค์จะเป็นอย่างไรนั้นเป็นภาพสะท้อนของสภาพอุปนิสัยและการรับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราในขณะนี้ พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 ภารกิจของพระองค์ที่นี้เป็นพระราชกิจของพระองค์ในสวรรค์ และ

การตอบแทนของเราที่ได้รับเนื่องจากการทำงานร่วมกับพระคริสต์ในโลกนี้ คือพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าและสิทธิพิเศษที่กว้างไกลกว่าในการทำงานร่วมกับพระองค์ในโลกที่กำลังจะมาถึง {COL 361.4}

“คนที่ได้รับตะลันต์เดียวกันก็มาชี้แจงด้วยว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้ดีว่าท่านเป็นคนใจตระหนี่ เกี้ยวผลในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน รวบรวมในที่ที่ท่านไม่ได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูซิ นี่เงินของท่าน” มัทธิว 25:24, 25 {COL 362.1}

ด้วยประการฉะนี้ มนุษย์แก้ตัวให้กับการละเลยของประทานของพระเจ้า พวกเขาพากันมองดูพระเจ้าว่าเข้มงวดและเกรี้ยวกราด คอยแต่จ้องจับผิดและรอกการพิพากษา คนเหล่านั้นกล่าวหาว่าพระองค์ได้แต่เรียกร้องในสิ่งที่ไม่เคยให้ เก็บเกี่ยวทั้งที่ไม่เคยโปรย {COL 362.2}

ยังมีคนอื่นอีกเป็นจำนวนมากที่กล่าวหาพระเจ้าในใจว่าเป็นนายที่มีใจอำมหิต เพราะพระองค์เรียกร้องสิทธิการเป็นเจ้าของในสมบัติและในงานการรับใช้ของพวกเขา แต่เราไม่อาจนำสิ่งใดที่ไม่ใช่ของพระองค์ไปถวายพระเจ้าได้ กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “สิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่มาจากพระองค์แต่พระองค์” 1 พงศาวดาร 29:14 ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้าไม่เพียงแต่โดยการทรงสร้างเท่านั้นแต่โดยการทรงไถ่ด้วย พระพรทั้งหมดในชีวิตนี้และในชีวิตที่จะมาถึงได้ส่งมอบมายังพวกเรา โดยการประทับตราด้วยกางเขนแห่งกาลวารีย์ ฉะนั้นคำกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงเป็นนายที่ใจโหดเหี้ยม คอยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ไม่ได้หว่านจึงเป็นคำกล่าวหาที่ไม่ถูกต้อง {COL 362.3}

นายไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าวหาของบ่าวชั่วในเรื่องของความไม่เป็นธรรม แต่อาศัยหลักฐานจากการกระทำของเขา แสดงให้เห็นว่าการกระทำของเขาก็หาได้รับการยกเว้นไม่ เพราะเขาได้รับคำแนะนำและวิธีการเพื่อใช้พัฒนาตะลันต์ให้เกิดประโยชน์แก่เจ้านายของตนแล้ว นายจึงกล่าวว่า “เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากกับนายธนาคาร เมื่อเรามากก็จะได้รับเงินทั้งดอกเบี้ยยด้วย” มัทธิว 25:27 {COL 362.4}

พระบิดาบนสวรรค์ของเราไม่ทรงหวังผลงานที่จะได้จากเรามากหรือน้อยกว่าความสามารถที่พระองค์ประทานให้ พระองค์ไม่ทรงวางภาระบนผู้รับใช้เกินความสามารถที่เขาคงจะแบก “พระองค์เองทรงรู้จักโครงสร้างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงกลี” สดุดี 103 :14 ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากเรา โดยพระคุณของพระเจ้าเราสามารถมอบถวายพระองค์ได้ {COL 362.5}

“คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก” ลูคา 12:48 เราทุกคนจะต้องรับผิดชอบเฉพาะบุคคลต่องานที่เราทำไปน้อยกว่าความสามารถเพียงขีด ขีดหนึ่ง พระองค์ทรงตรวจทุกงานอย่างแม่นยำที่เราสามารถทำถวายพระองค์ ความสามารถที่ไม่ได้นำไปใช้ก็จะถูกตรวจสอบเช่นเดียวกับความสามารถที่พัฒนาให้ดีขึ้น พระเจ้าทรงถือว่าเราจะต้องรับผิดชอบกับทั้งหมดที่จะเกิดกับเราเมื่อเราใช้ตะลันต์ในทางที่ถูก เราจะถูกพิพากษาตามที่เราควรจะต้องทำแต่ไม่ได้ทำเพราะเราไม่ได้ใช้กำลังของเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ถึงแม้เราจะไม่สูญเสียจิตวิญญาณของเราก็ตาม แต่เราก็ควรตระหนักถึงผลนิรันดร์ของตะลันต์ที่ไม่ได้ใช้ เราจะสูญเสียไปตลอดกาลสำหรับความรู้และความสามารถทั้งหมดที่เราน่าจะทำได้แต่ก็ไม่ได้ {COL 362.6}

แต่เมื่อเรามอบถวายตัวเราทั้งหมดแก่พระเจ้า และทำงานของเราตามพระบัญชาของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้รับผิดชอบผลสำเร็จของงานนั้น พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เราคาดเดาถึงผลความสำเร็จของงานที่ตั้งใจทำด้วยความซื่อสัตย์ เราไม่ควรคิดถึงความล้มเหลวแม้แต่เพียงครั้งเดียว เราเป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ผู้ไม่รู้จักกับความล้มเหลว {COL 363.1}

เราไม่ควรต้องพูดถึงความอ่อนแอและความไร้ความสามารถของตัวเอง การกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจในพระเจ้า เป็นการปฏิเสธพระวจนะของพระองค์ เมื่อเราบ่นเพราะภาระของเราหรือปฏิเสธความรับผิดชอบที่พระองค์ทรงเรียกให้แบก เรากำลังกล่าวหาว่าพระองค์ทรงเป็นนายที่ใจร้ายที่เรียกร้องในสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ประทานกำลังให้ทำ {COL 363.2}

บ่อยครั้งเราเรียกจิตใจที่เกียจคร้านว่าเป็นการถ่อมตัว แต่การถ่อมตัวที่แท้จริงมีความแตกต่างกันมาก การสวมสภาพของการถ่อมตัวไม่ได้หมายความว่าเราต้องเป็นคนที่ไม่กระแสรินทางปัญญา ขาดความทะเยอทะยาน และเป็นคนที่ขี้ขลาด หลบหลีกเลี่ยงภาระหน้าที่ที่ด้วยกลัวว่าจะล้มเหลวในการทำงานให้สำเร็จ แต่การถ่อมตนที่แท้จริงจะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จโดยพึงในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ {COL 363.3}

พระเจ้าทรงทำงานผ่านทางผู้ที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้ทำ บางครั้งพระองค์ทรงเลือกเครื่องมือที่ต่ำต้อยที่สุดเพื่อทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทรงสำแดงผ่านมนุษย์ที่อ่อนแอที่สุด เรามีมาตรฐานของตัวเองและด้วยมาตรฐานนี้เราประเมินค่าสิ่งหนึ่งว่ามีค่ามากและอีกสิ่งหนึ่งมีค่าน้อย แต่พระเจ้าไม่ได้ประเมินคุณค่าตามกฎเกณฑ์ของเรา จึงไม่ควรสมมติว่าสิ่งใดที่ใหญ่โตสำหรับเราจะต้องยิ่งใหญ่สำหรับพระเจ้าด้วย หรือสิ่งที่เล็กน้อยสำหรับเราจะต้องเล็กน้อยสำหรับพระเจ้าด้วย เราไม่มีหน้าที่จะไปตัดสินของประทานที่ได้รับว่าดีหรือไม่ดี หรือเลือกงานที่ตัวเองอยากทำ เราต้องแบกภาระที่พระเจ้าประทานให้แบกไปเพื่อเห็นแก่พระองค์ และไปหาพระองค์เพื่อขอการหยุดพัก ไม่ว่าจะเป็งานอะไรก็ตามที่เราทำ พระเจ้าทรงได้รับเกียรติโดยการรับใช้ที่ทำด้วยความเต็มใจและยินดี พระองค์ทรงพอพระทัยเมื่อเราทำหน้าที่ด้วยความสำนึกในพระคุณ มีความยินดีที่เราได้ถูกนับเข้ามีส่วนสมกับการเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ {COL 363.4}

ตะลันต์ถูกเรียกเก็บ

ข่าวเกียจคร้านได้รับคำบอกกล่าวที่ว่า “เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสลิปตะลันต์” มัทธิว 25:28 นี่คือการให้รางวัลแก่คนทำงานที่ซื่อสัตย์ แสดงให้เห็นไม่เพียงแต่ได้รับการตอบแทนในวันสุดท้ายแต่การตอบแทนอย่างต่อเนื่องเรื่อยไปในชีวิตนี้ด้วย กฎเกณฑ์ทั้งในทางโลกและทางธรรมมีสิ่งที่เหมือนกัน คือ พลังทุกอย่างที่ไม่ได้ใช้จะอ่อนแอและเสื่อมสูญไป การทำงานเป็นกฎแห่งชีวิต ความเกียจคร้านคือ

ความตาย “การสำแดงของพระวิญญาณนั้น พระองค์ประทานแก่แต่ละคน เพื่อประโยชน์ร่วมกัน” 1 โครินธ์ 12:7 ผู้ใดใช้ของประทานเพื่อเป็นพร ของประทานนั้นจะเพิ่มขึ้น หากเก็บไว้ใช้กับตัวเอง ของประทานจะหดหายไป และในที่สุดจะถูกเรียกคืน ผู้ใดปฏิเสธการแจกจ่ายสิ่งที่ได้รับจะพบว่าในที่สุดเขาไม่มีอะไรที่จะให้ เขากำลังยอมปล่อยให้เวลาให้ล่วงไปจนทำให้ความสามารถฝ่ายจิตวิญญาณหดเล็กลงและในที่สุดจิตวิญญาณถูกทำลาย {COL 364.1}

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าเขามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความเห็นแก่ตัว ทำแต่สิ่งที่สนองต่อความต้องการของตนเอง แล้วมีส่วนร่วมยินดีกับนายของเขา เขาจะไปมีส่วนร่วมกับความทุกข์ที่ไม่เห็นแก่ตัวไม่ได้ พวกเขาไม่เหมาะที่จะเข้าไปยังราชวังแห่งสวรรค์ เพราะเขาจะไม่รู้จักคุณค่าของบรรยากาศแห่งความรักอันบริสุทธิ์ที่แผ่ไปทั่วสวรรค์ เสียงของทูตสวรรค์และดนตรีจากพิณของทูตเหล่านั้นจะไม่เป็นที่พอใจของเขาและความรู้ทั้งปวงแห่งสวรรค์จะกลายเป็นสิ่งที่ลึกลับสำหรับพวกเขา {COL 364.2}

ในวันพิพากษายิ่งใหญ่ คนที่ไม่ได้ทำงานเพื่อพระคริสต์ คนที่คอยตามหลังผู้อื่นไปโดยไม่ได้แบกความรับผิดชอบใดๆ คนที่คิดถึงแต่ตัวเอง คนที่คอยแต่หาความสุขใส่ตัว พระผู้ทรงพิพากษาโลกจะนับเขาให้อยู่ในกลุ่มของคนที่ทำชั่ว พวกเขาจะต้องได้รับการลงโทษอย่างเดียวกัน {COL 365.1}

คนมากมายแสดงตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ละเลยต่อการอ้างสิทธิ์ของพระเจ้า อีกทั้งยังไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิด เขาทราบดีว่าผู้ที่ดูหมิ่นพระเจ้า พวกฆาตกร คนล่วงประเวณีต้องได้รับโทษ แต่สำหรับพวกเขามีความพอใจในการนมัสการทางศาสนา ชอบฟังการเทศนาเรื่องราวของข่าวประเสริฐและคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียนแล้ว ถึงแม้ได้ดูแลตนเองเป็นอย่างดีก็ตาม จะต้องตกตะลึงเช่นเดียวกับบ่าวไม่ซื่อสัตย์ในอุปมา เมื่อได้ยินประโยคที่กล่าวว่า “จงเอาเงินตะลันต์เดียนั้นจากเขาไป” มัทธิว 25:28 เขากำลังทำตัวเหมือนกับขวยวิมพาที่ใส่พระพรเพื่อตนเองแทนที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ {COL 365.2}

คนจำนวนมากชอบแก่ตัวเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานรับใช้พระคริสต์ โดยอ้างว่าไม่มีความสามารถทำงานนั้นได้ พระเจ้าทรงสร้างให้เขาเป็นคนไร้

ความสามารถอย่างนั้นเชี่ยวชาญหรือ ก็เปล่าเลย การเป็นคนไร้ความสามารถเกิดจากการไม่ทำงานของตัวเอง และมีชีวิตอยู่ไปวันๆ โดยไม่เกิดประโยชน์ เขาเลือกที่จะทำตามใจตนเองทั้งที่รู้ดีถึงผลของประโยคที่กล่าวว่า “จงเอาเงินตะลันต์เดียนั้นจากเขาไป” การใช้ของประธานในทางผิดอยู่เสมอจะมีผลทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นแสงสว่างเพียงดวงเดียวดับไป ดังนั้นประโยคที่กล่าวว่า “เอาไอบ่าวชั่วช้าไปทิ้งเสียยังมีดีภายนอก” มัทธิว 25:30 ประทับตราของสวรรค์ลงบนหนทางที่เขาเหล่านั้นเลือกกระทำไปตลอดชั่วนิรันดร์ {COL 365.3}

บทที่ 25 “จงทำให้มีมิตรสหายด้วยเงินทอง อธรรม”

อ้างอิงจาก **ลูกา 16:1-9**

ช่วงเวลาที่พระคริสต์เสด็จมานั้นเป็นเวลาที่ทางฝ่ายโลกครอบงำอย่างมาก มนุษย์ถือสิ่งอันเป็นนิรันดร์รองจากสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลก สิ่งที่จะได้รับในอนาคตเป็นรองของกิจธุระในปัจจุบัน พวกเขาสำคัญผิดด้วยการเอาสิ่งหลอกลวงเป็นความจริงและความจริงเป็นสิ่งหลอกลวง พวกเขาไม่ได้มองโลกที่มองไม่เห็นกายภาคหน้าด้วยความเชื่อ ซาตานทำให้พวกเขาเห็นว่าสิ่งของในโลกนี้น่าสนใจและนำไปให้ความสำคัญและคนเหล่านี้ก็ตกลงสู่การทดลองของมัน {COL 3:6.1}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ พระองค์ทรงมุ่งที่จะทำลายเส้นที่ทำให้มนุษย์หลงใหลและติดกับดัก ในการสอนของพระองค์ พระองค์ทรงหาทางที่จะปรับเปลี่ยนการอ้างสิทธิของ

สวรรค์และโลก เพื่อหันเหความคิดของมนุษย์จากการคิดถึงสิ่งต่างๆ ในปัจจุบันไปเป็นการคิดถึงอนาคต พระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาหันจากการเฝ้าเสาะหาสิ่งของในเวลานี้มาเป็นการเตรียมการเพื่อชีวิตนิรันดร์ {COL 366.2}

พระองค์ตรัสว่า “*เศรษฐีคนหนึ่งมีฟ้อบ้าน มีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า ฟ้อบ้านคนนั้นกำลังผลาญสมบัติของท่าน*” เศรษฐีฝากสมบัติทั้งหมดไว้ในความดูแลของคนรับใช้คนนี้ แต่คนใช้คนนี้ไม่ซื่อสัตย์ และผู้เป็นนายเชื่อแน่ว่าตนเองถูกหลอกอย่างเป็นระบบ เขาจึงตัดสินใจไม่จ้างคนใช้คนนี้ทำงานให้เขาอีกต่อไป และสั่งให้ตรวจสอบบัญชี เศรษฐีถามว่า “*เรื่องที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร เอาบัญชีฟ้อบ้านของเจ้ามา เพราะว่าเจ้าจะเป็นฟ้อบ้านต่อไปไม่ได้*” ลูกา 16:1-2 {COL 366.3}

เมื่อคาดว่าตัวเองจะถูกปลดในไม่ช้า ฟ้อบ้านคนนั้นมองเห็นทางออกที่มีไว้ให้เขาเลือกอยู่สามทาง เขาจะต้องทำงานตรากตรำ ขอดทาน หรืออดอยาก และเขาบอกกับตัวเองว่า “*ข้าจะทำอะไรดี เพราะข้ากำลังจะถูกนายถอดออกจากหน้าที่แล้ว จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอดทานก็อายเขา ข้ารู้แล้วจะทำอะไรดีเพื่อว่าเมื่อข้าถูกถอดจากหน้าที่แล้ว คนอื่นๆ จะยังรับข้าไว้ในบ้านของเขา คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทีละคน แล้วถามคนแรกว่า ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้าเท่าไร? เขาตอบว่า น้ำมันร้อยถัง ฟ้อบ้านจึงบอกเขาว่า ไปเอาบัญชีของท่านมา นั่งลงแล้วแก้เป็นห้าสิบถังเร็วๆ เข้า แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ท่านเป็นหนี้เท่าไร เขาตอบว่า ข้าวสาลีร้อยกระสอบ ฟ้อบ้านจึงบอกเขาว่า เอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ*” ลูกา 16:3-7 {COL 367.1}

ฟ้อบ้านอสังค์คนนี้ทำให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในความไม่ซื่อสัตย์ของเขาด้วย เขาฉ้อฉลนายของตัวเองเพื่อให้ผู้อื่นรับประโยชน์และโดยการกระทำเช่นนี้เป็นผลดีกับเขา ลูกหนี้ทั้งหลายเป็นหนี้บุญคุณที่ต้องต้อนรับเขาเข้าบ้านในฐานะมิตรสหาย {COL 367.2}

“*แล้วเศรษฐีก็ชมฟ้อบ้านอสังค์นั้น เพราะเขาทำด้วยความฉลาด*” ลูกา 16:8 คนทางฝ่ายโลกคนนี้ยื่นขอความเฉียบแหลมของคนที่ฉ้อโกงเขา แต่คำชมเชยของเศรษฐีไม่ใช่คำชมเชยของพระเจ้า {COL 367.3}

พระคริสต์ไม่ได้ชมพอบ้านอัสดีย์ แต่พระองค์ทรงใช้เหตุการณ์ที่คนรู้จักดีมาเป็นบทเรียนที่พระองค์ประสงค์ที่จะสอน พระองค์ตรัสว่า “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองอธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป” ลูคา 16:9 {COL 367.4}

ฟาริสีทั้งหลายตำหนิพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคลุกคลีอยู่กับคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ความสนใจของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไม่ได้ลดลงหรือทรงเลิกที่จะทำงานเผื่อพวกเขา พระองค์ทรงเห็นว่าหน้าที่การงานของพวกเขาเข้าไปสู่การทดลอง พวกเขาถูกห้อมล้อมด้วยสิ่งล่อลวงที่นำไปสู่ความชั่ว ก้าวผิดก้าวแรกทำได้ง่าย และจะก้าวลงอย่างรวดเร็วไปสู่การทุจริตที่เลวร้ายและอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้น พระคริสต์ทรงใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อช่วยพวกเขาให้มีเป้าหมายที่สูงขึ้นและมีหลักการที่สูงส่งยิ่งขึ้น นี่คือจุดประสงค์ที่พระองค์ทรงเล่าเรื่องของพอบ้านอัสดีย์ เหตุการณ์ที่กล่าวในอุปมาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในหมู่คนเก็บภาษีและในคำพรรณนาของพระคริสต์ พวกเขามองเห็นถึงการกระทำของตนเอง ความสนใจของพวกเขาหยุดนิ่งที่นั่นและจากภาพของความไม่สุจริตที่กระทำกันอยู่เสมอ มีหลายคนได้รับบทเรียนแห่งความจริงฝ่ายวิญญาณ {COL 368.1}

อย่างไรก็ดีอุปมานี้พูดกับสาวกโดยตรง เชื้อแห่งความจริงฝากไว้ให้กับพวกเขาเป็นกลุ่มแรกและส่งผ่านพวกเขาต่อไปยังคนอื่น ในช่วงแรกๆ พวกเขาไม่เข้าใจคำสอนส่วนใหญ่ของพระคริสต์ บ่อยครั้งดูเหมือนว่าบทเรียนของพระองค์จะถูกลืมไป แต่ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์สาวกฟื้นความจริงเหล่านี้กลับคืนมานำเสนอให้ผู้เชื่อใหม่ที่เข้าร่วมคริสตจักรฟังได้อย่างเด่นชัด {COL 368.2}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยังตรัสกับฟาริสีทั้งหลายด้วย พระองค์ไม่ทรงละทิ้งความหวังที่พวกเขาจะเรียนรู้อำนาจของพระวาระของพระองค์ มีหลายคนรู้อำนาจนี้ในบาป และหากพวกเขาตั้งใจฟังความจริงภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว มีคนจำนวนไม่น้อยที่จะกลับใจเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ {COL 369.1}

ฟาริสีทั้งหลายพยายามทำให้พระคริสต์เสียเกียรติภูมิด้วยการกล่าวหาว่าพระองค์ทรงคลุกคลีกับพวกเก็บภาษีและคนบาป บัดนี้พระองค์ทรงย้อนคำตำหนิไปยังคนที่กล่าวหาเหล่านี้ ภาพเหตุการณ์ที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่คนเก็บภาษีนั้น พระองค์ทรงยกขึ้นมาไว้ต่อหน้าฟาริสีเพื่อแสดงให้เห็นถึงการกระทำของพวกเขาและเพื่อแสดงให้เห็นถึงวิธีเดียวที่สามารถกู้ความผิดพลาดของพวกเขากลับคืนมาได้ {COL 369.2}

พ่อบ้านอัสดีย์ที่ได้รับมอบความไว้วางใจดูแลทรัพย์สินของเจ้านายเพื่อใช้ประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้อื่น แต่เขากลับใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นเพื่อตนเอง ซนชาติอิสราเอลก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน พระเจ้าทรงเลือกพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์พระองค์ทรงช่วยพวกเขาออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงฝากความจริงศักดิ์สิทธิ์ไว้กับพวกเขา เพื่อให้เป็นพระพรแก่ชาวโลก พระองค์ทรงมอบหมายคำเผยพระวจนะอันมีชีวิตเพื่อส่องความสว่างให้แก่คนอื่นๆ แต่พ่อบ้านของพระองค์ใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อสร้างความร่ำรวยและยกชูตนเองให้สูงขึ้น {COL 369.3}

ฟาริสีมีจิตใจเต็มล้นด้วยความทะนงตนและความชอบธรรมในตนเอง พวกเขานำทรัพย์สินที่พระเจ้าทรงมอบให้ยืมเพื่อใช้ถวายเกียรติพระองค์ไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง {COL 369.4}

พ่อบ้านในอุปมาไม่ได้เตรียมตัวไว้สำหรับอนาคต ทรัพย์สินที่ฝากไว้กับเขาเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นนั้นเขากลับใช้เพื่อตัวเอง เขาคิดแต่เฉพาะปัจจุบัน เมื่อเขาถูกขับออกจากหน้าที่ของการดูแลทรัพย์สิน เขาจึงไม่มีอะไรเหลืออยู่ที่จะนับว่าเป็นของตนเอง แต่สินทรัพย์ของเจ้านายยังคงอยู่ในมือของเขาและเขาตัดสินใจที่จะใช้เพื่อเป็นหลักประกันความต้อการที่จะมีขึ้นในอนาคต เพื่อให้บรรลุความตั้งใจนี้ เขาต้องลงมือทำงานตามแผนใหม่ แทนที่จะรวบรวมเพื่อตนเอง เขาจะต้องแจกจ่ายให้ผู้อื่น ด้วยการกระทำเช่นนี้เขาก็จะมีเพื่อนที่จะต้อนรับเขาหากเขาถูกไล่ออก พวกฟาริสีก็เป็นเช่นนี้ หน้าที่การดูแลรักษาจะถูกปลดจากพวกเขาในไม่ช้าและพวกเขาที่รู้สึกถึงความจำเป็นในการจัดหาสิ่งเลี้ยงชีพสำหรับอนาคต มีเพียงการแสวงหาสินทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้นที่พวกเขาสามารถหาประโยชน์ใส่ตนเองได้ โดยการแจกจ่ายของประทานของ

พระเจ้าในชีวิตปัจจุบันนี้เท่านั้น พวกเขาจึงสามารถเตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ {COL 369.5}

หลังจากที่พระคริสต์ทรงเล่าอุปมานี้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “ลูกของยุคนี้รู้จักใช้ความฉลาดกับคนในสมัยของพวกเขามากกว่าลูกของความสว่าง” ลูกา 16:8 นี่หมายความว่า คนฝ่ายโลกที่มีปัญญาแสดงความฉลาดและความจริงใจในการทำงานเพื่อตนเองมากยิ่งขึ้นกว่าผู้ที่แสดงตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าที่ทำงานรับใช้พระองค์ ในยุคของพระคริสต์เป็นอย่างไร ยุคนี้ก็เหมือนกันอย่างนั้น จงมองดูชีวิตของคนหลายคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน พระยาห์เวห์ประทานความสามารถ อำนาจและอิทธิพลให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงฝากมอบเงินทองไว้กับพวกเขาเพื่อให้เป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ ในพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ให้รอด ของประทานของพระองค์ทั้งหมด จะต้องใช้เพื่อเป็นพรแก่มนุษยชาติ ช่วยปลดปล่อยความทุกข์และความขัดสน เราควรที่จะให้อาหารแก่ผู้หิวโหย ให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกาย ให้ความช่วยเหลือหญิงหม้ายและลูกกำพร้า เพื่อคนทุกข์โศกและถูกกดขี่ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นทั่วโลกคงอยู่ พระองค์ไม่เคยมุ่งหมายให้คนหนึ่งคนใดมีชีวิตอยู่อย่างหรรษาฟุ่มเฟือยในขณะที่บุตรคนอื่น ๆ ร้องหาอาหาร ทรัพย์สินเงินทองส่วนที่เกินความต้องการเพื่อการยังชีพ พระองค์ทรงมอบหมายให้มนุษย์นำไปใช้เพื่อประโยชน์และเป็นพรแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงชายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน” ลูกา 12:33 จง “เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน” 1 ทิโมธี 6:18 “เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อยและคนตาบอด” ลูกา 14:13 “การแก้พันธะอธรรม” “แก้สายรัดของแอก” “ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” “หักแอกทั้งหมดเสีย” “แบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว” “นำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้าน” “เมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้” “ให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มเอิบ” อิสยาห์ 58:6, 7, 10 “พวกท่านจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยย์ทุกคน” มาระโก 16:15 นี่คือพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่มีชื่อว่าเป็นคริสเตียนส่วนใหญ่กำลังทำหน้าที่นี้อยู่หรือไม่ {COL 370.1}

แต่อนิจจามีสักกี่คนกำลังใช้ของประทานของพระเจ้าสำหรับตัวเอง มีสักกี่คนกำลังสร้างบ้านหลังแล้วหลังเล่า ซื่อที่ดินเพิ่มมากขึ้น มีสักกี่คนกำลังใช้เงินเพื่อความสนุกสนานเพื่อสนองความอยาก เพื่อสร้างบ้านที่ใหญ่โตเกินจำเป็น ซื่อหาของตกแต่งบ้านและเครื่องนุ่งห่มที่ฟุ่มเฟือย ในขณะที่เพื่อนร่วมโลกของเขาถูกปล่อยให้อยู่ในความทุกข์และตกอยู่ในความชั่ว อยู่กับโรคภัยและความตาย คนจำนวนมากกำลังพินาศไปโดยปราศจากการมองดูด้วยความเมตตา ไม่มีแม้แต่คำพูดสักคำหรือการช่วยเหลือด้วยความเห็นใจ {COL 371.1}

มนุษย์ทำผิดฐานฉ้อโกงพระเจ้า ด้วยการใช้ทรัพย์สินเงินทองอย่างเห็นแก่ตัว พวกเขาปล้นสง่าราศีของพระเจ้าไป ซึ่งควรสะท้อนกลับไปหาพระองค์ในการช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์และช่วยจิตวิญญาณให้รอด พวกเขากำลังยกยอกสินทรัพย์ที่พระเจ้าฝากไว้ พระเจ้าทรงประกาศว่า “เราจะมาไถ่เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษ... ผู้บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง ผู้บีบบังคับแม่ค้าและลูกกำพร้า ผู้ผลักไสคนต่างด้าวให้ไปเสีย” “มนุษย์จะฉ้อโกงพระเจ้าหรือ ที่จริงเจ้าทั้งหลายได้ฉ้อโกงเรา แต่เจ้ากล่าวว่า ‘พวกเราฉ้อโกงพระเจ้าอย่างไร’ ก็ฉ้อโกงในเรื่องทศภาคและเครื่องบูชา นั่นสิ เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าฉ้อโกงเราทั้งชาติ” มาลาตี 3:5, 8, 9 “พึงให้ตื่นะ พวกคนมั่งมี... ทรัพย์สมบัติของท่านก็พุง เสื้อผ้าของพวกท่านก็ถูกแมลงกัดกิน ทองและเงินของท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานปรักปรำท่าน... ท่านสะสมสมบัติไว้สำหรับวาระสุดท้าย” “ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและปล่อยตัว” “นี่แน่ะค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในนาของพวกท่านที่ท่านฉ้อโกงไว้นั้นก็ฟ้องร้องขึ้นและเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องก็ดังไปถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว” ยากอบ 5:1-3, 5, 4 {COL 371.2}

ทุกคนจะต้องมอบคืนของประทานที่ได้รับฝากไว้ ในวันพิพากษาครั้งสุดท้าย ทรัพย์สินที่มนุษย์กักตุนไว้จะไม่มีค่าสำหรับเขาอีกต่อไป พวกเขาไม่มีสิ่งใดที่จะเรียกได้ว่าเป็นของตนเอง {COL 372.1}

ผู้ที่ใช้ชีวิตสะสมทรัพย์สมบัติทางโลกได้แสดงออกว่ามีสติปัญญา ความคิดและสนใจความสุขนิรันดร์น้อยกว่าพ่อบ้านอธรรมที่แสวงหาการจุนเจือทางโลก บุตรแห่งความสว่างเหล่านี้มีความฉลาดน้อยกว่าบุตรของโลกยุคนี้ ในนิมิตของเรื่องวันพิพากษายิ่งใหญ่ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงคนเหล่านี้ว่า “คนจะเหวี่ยงรูปเคารพของเขาที่ทำด้วยเงินและรูปเคารพที่ทำด้วยทองคำซึ่งพวกเขาทำให้กับตัวเองเพื่อใช้กราบไหว้นั้นออกไปยังตัวตุนและตัวค้ำคาวเพื่อจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผาให้พ้นจากความน่าเกรงกลัวของพระยาห์เวห์ และพ้นจากรัศมีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นทำให้โลกสิ้นสะเทือน” อีสยาห์ 2:20, 21 {COL 372.2}

พระคริสตตรัสว่า “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองอธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป” ลูกา 16:9 พระเจ้าและพระคริสตและทูตสวรรค์ทรงทำงานร่วมกันเพื่อคนที่ได้รับความลำบาก คนที่ตกทุกข์ได้ยากและคนบาปหนา จงถวายเป็นตัวท่นให้กับพระเจ้าเพื่องานนี้ จงใช้ของประทานของพระเจ้าเพื่อพระประสงค์นี้ แล้วท่านจะได้เข้าร่วมงานกับชาวสวรรค์ จิตใจของท่านจะเด่นประสานกับจิตใจของชาวสวรรค์ ท่านจะทำให้พวกเขาซึมซับให้มีอุปนิสัยเหมือนของท่าน สำหรับท่านแล้ว ผู้ที่อยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์ไม่เป็นแขกแปลกหน้าอีกต่อไป เมื่อสรรพสิ่งในโลกนี้ล่วงไป ผู้เฝ้าประตูสวรรค์จะโบกมือต้อนรับท่านด้วยความยินดี {COL 373.1}

เงินทองที่ท่านใช้เพื่อเป็นพรแก่ผู้อื่นจะได้กลับคืนมายังท่านอีก เงินทองที่ใช้ไปอย่างถูกต้องจะช่วยสร้างสรรคสิ่งดีงามที่ยิ่งใหญ่ จะชักนำจิตวิญญาณกลับมาหาพระคริสต ผู้ที่ปฏิบัติตามแผนการแห่งชีวิตของพระคริสต จะได้เห็นคนที่เขาช่วยเหลือและเสียสละขณะที่อยู่ในโลกนี้ในพระราชวังของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการไถ่จะจดจำผู้ที่ป็นสื่อ นำความรอดไปให้พวกเขาด้วยความขอบคุณ สวรรค์จะมีค่ามากยิ่งขึ้นสำหรับผู้ซื่อสัตย์ที่ทำงานรับใช้เพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอด {COL 373.2}

บทเรียนของอุปมานี้มีไว้สำหรับคนทั้งหลาย ทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อพระคุณที่ประทานแก่เขาผ่านทางพระคริสต ชีวิตมีค่าเกินกว่าที่จะสนใจ

เรื่องต่างๆ ในโลก พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะให้เราเป็นสื่อให้แก่ผู้อื่นถึงสิ่งที่พระผู้ทรงเป็นนิรันดร์และตามองไม่เห็นได้สื่อให้เรารับรู้ {COL 373.3}

ทุกปีมีจิตวิญญาณของมนุษย์ชาตินับล้านๆ ดวงที่ก้าวเข้าสู่นิรันดร์กาลโดยไม่ได้รับคำเตือนและไม่ได้รับความรอด ทุกๆ ชั่วโมงในชีวิตอันหลากหลายของเรามีโอกาสที่เปิดดอกเพื่อเข้าถึงและช่วยเหลือจิตวิญญาณให้รอด โอกาสเหล่านี้เกิดขึ้นและจากเราไปอย่างต่อเนื่อง พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราฉวยโอกาสนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด หลายวัน หลายสัปดาห์ และหลายเดือนผ่านไป เรามีหนึ่งวัน หนึ่งสัปดาห์ หนึ่งเดือนลดน้อยลงที่จะทำงานของเรา เรามีเวลาที่เหลืออยู่อย่างมากที่สุดคืออีกไม่กี่ปี เสียงที่เราปฏิเสธที่จะตอบก็ดังขึ้นมาว่า “เอาบัญญัติพ่อบ้านของเจ้ามา” ลูคา 16:2 {COL 373.4}

พระคริสต์ทรงเชิญชวนให้ทุกคนคิดบัญชีด้วยความจริงใจสัตย์ซื่อ จงวางพระเยซูบนจานตาซึ่งด้านหนึ่งซึ่งหมายถึงสมบัติ ชีวิต ความจริง นิรันดร์ สวรรค์และความชื่นชมยินดีของจิตวิญญาณที่ได้รับการไถ่ในพระคริสต์ ส่วนอีกด้านหนึ่งให้ใส่สิ่งที่น่าสนใจทุกอย่างที่โลกนี้จะมอบให้ คราวนี้ให้เอาจิตวิญญาณที่หลงหายของท่าน และจิตวิญญาณของคนอื่นที่ท่านน่าจะมีส่วนช่วยเหลือให้ปลอดภัยวางไว้บนจานตาซึ่งอีกด้านหนึ่งและส่วนอีกด้านหนึ่งให้เอาชีวิตของท่านและชีวิตของคนอื่นๆ เทียบกับชีวิตของพระเจ้า จงซึ่งสำหรับเวลานี้และสำหรับเวลาอันเป็นนิรันดร์ ขณะที่ท่านกำลังกระทำการเหล่านี้อยู่ พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน” มาระโก 8:36 {COL 374.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเลือกสิ่งของในสวรรค์แทนสิ่งของในโลกนี้ พระองค์ทรงเปิดทางให้เราลงทุนเพื่อกิจการในสวรรค์ ทรงปรารถนาให้การหนุนใจสำหรับเป้าหมายชีวิตที่สูงส่ง พระองค์ประทานหลักประกันสำหรับสมบัติที่มีค่ามากที่สุด พระองค์ตรัสว่า “เราจะทำให้หากคนนั้นยากกว่าการหาทองคำมรดกและการหามนุษย์ยากกว่าการหาทองคำแห่งโอฟีร์” อิสยาห์ 13:12 ในขณะที่ทรัพย์สมบัติซึ่งมอดกินได้และสนิมกัดกร่อนถูกกวาดทิ้งไปแล้วนั้น ผู้ติดตามตามพระคริสต์จะชื่นชมยินดีในสมบัติสวรรค์ของพวกเขา

ซึ่งเป็นทรัพย์ที่ไม่เสื่อมสลาย {COL 374.2}

การเป็นมิตรกับผู้ที่พระคริสต์ทรงไถ่ให้รอดแล้วดียิ่งกว่ามิตรภาพทั้งหลายของโลก การเป็นเจ้าของปราสาทที่พระเป็นเจ้าของเจ้าทรงไปจัดเตรียมให้เรานั้นจะดียิ่งกว่าการเป็นเจ้าของราชวังที่สวยงามที่สุดของโลกนี้ และคำชมของพระผู้ช่วยให้รอดที่ให้ไว้กับผู้รับใช้ชื่อสัตย์เมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก” มัทธิว 25:34 ก็ดียิ่งกว่าคำเยินยอใดๆ ของโลก {COL 374.3}

สำหรับคนที่ใช้ทรัพย์สินเงินทองของพระองค์ไปอย่างสิ้นเปลือง สูญสُر่าย พระคริสต์ก็ยังประทานโอกาสที่จะให้เขาได้มาซึ่งทรัพย์สินที่ยั่งยืนนิรันดร์ พระองค์ตรัสว่า “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วย” “จงทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือมีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่รู้หมดสิ้นที่ขโมยไม่ได้เข้ามาใกล้และที่ตัวแมลงไม่ได้ทำลาย” ลูกา 6:38 , 12:33 “ส่วนพวกที่มั่งคั่งในชีวิตนี้...จงกำชับพวกเขาให้ทำการดี ให้ทำการดีมาก ๆ ให้เอื้อเพื่อเผื่อแผ่และแบ่งปัน การทำเช่นนี้เป็นการสะสมทรัพย์ที่เป็นรากฐานอันดีสำหรับตนในภายหน้า เพื่อพวกเขาจะยึดมั่นในชีวิตคือชีวิตที่แท้จริงนั้น” 1 ทิโมธี 6:17-19 {COL 374.4}

ดังนั้นจงให้สมบัติของท่านไปสวรรค์ก่อนตัวท่าน จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ข้างพระบัลลังก์ของพระเจ้า จงมั่นใจว่าท่านมีชื่อว่าเป็นผู้มีทรัพย์สมบัติอันหาค่าเปรียบไม่ได้ของพระคริสต์ “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองอธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป” ลูกา 16:9 {COL 375.1}

บทที่ 26 “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” อ้างอิงจาก ลูคา 10:25-37

ในหมู่ชาวยิว คำถามที่ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ลูคา 10:29 ทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด พวกเขาไม่สงสัยในเรื่องที่พูดถึงคนต่างชาติและชาวสะมาเรีย คนเหล่านี้เป็นคนแปลกหน้าและเป็นศัตรู แต่เส้นแบ่งเขตระหว่างคนชาติเดียวกันและระหว่างคนแต่ละชนชั้นของสังคมอยู่ที่ไหน พวกเขาปฏิเสธ รับบี ผู้อาวูโส ควรถือว่าใครเป็นเพื่อนบ้าน พวกเขาใช้เวลาตลอดชีวิตวนเวียนอยู่กับพิธีกรรมที่จะทำให้ตนเองเป็นคนบริสุทธิ์ พวกเขาสอนว่าการแตะต้องฝูงชนที่โง่เขลาและเลินเล่อ จะทำให้เป็นมลทิน ซึ่งจะต้องใช้ความพยายามอย่างเหน็ดเหนื่อยจึงจะขจัดมลทินนั้นไปได้ พวกเขาควรจะถือว่าคน “มลทิน” เป็นเพื่อนบ้านอย่างนั้นหรือ {COL 376.1}

คำถามนี้พระคริสต์ทรงตอบด้วยอุปมาเรื่องชาวสะมาเรีย พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าเพื่อนบ้านของเราไม่ได้หมายถึงคริสตจักรหรือความเชื่ออย่างเดียวกันที่เรามีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ไม่ได้มีการอ้างถึงความแตกต่างในเผ่าพันธุ์ สีผิวหรือชนชั้น เพื่อนบ้านของเราคือทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา เพื่อนบ้านของเราคือจิตวิญญาณทุกดวงที่บาดเจ็บและพกซ้ำจากการกระทำของศัตรู เพื่อนบ้านของเราคือทุกคนที่เป็นสมบัติของพระเจ้า {COL 376.2}

อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีเป็นคำตอบของคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทางบัญญัติทูลถามพระคริสต์ ขณะที่พระผู้ช่วยกำลังสั่งสอนอยู่ “มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทูลถามพระองค์ ทูลถามว่า ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์” ลูกา 10:25 พวกเขาทั้งสองแนะนำคำถามนี้แก่นักกฎหมายคนนี้ โดยหวังที่จะให้พระคริสต์ติดกับดักในคำพูดของตนเองและพวกเขาจะรอดโดยคำตอบด้วยใจจดจ่อ แต่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ก้าวเข้าสู่ความขัดแย้ง พระองค์ทรงต้องการคำตอบจากตัวผู้ถามเองโดยถามว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” ลูกา 10:26 ชาวียวยังคงกล่าวหาพระเยซูว่าไม่ได้นับถือบัญญัติที่ประทานให้จากภูเขาซีนาย แต่พระองค์ก็หันเหปัญหาเรื่องความรอดไปสู่เรื่องการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 377.1}

นักกฎหมายคนนั้นจึงตอบว่า “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” ลูกา 10:27, 28 {COL 377.2}

นักกฎหมายผู้นี้ไม่พอใจกับตำแหน่งและการทำงานของพวกฟาริสี เขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความอยากรู้ความหมายที่แท้จริง เขามีความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างสูงและเขาทูลขึ้นด้วยความจริงใจว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร” ในคำตอบของเขาอันเกี่ยวเนื่องกับเงื่อนไขของพระบัญญัตินั้น เขาก้าวข้ามกฎบัญญัติต่าง ๆ ของแบบแผนและพิธีกรรม เขาถือว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี

คุณค่า แต่ได้เสนอหลักการอันยิ่งใหญ่สองประการซึ่งเป็นพื้นฐานของพระบัญญัติและคำสอนของผู้เผยพระวจนะ คำชมเชยของพระผู้ช่วยสำหรับคำถามนี้ทำให้พระองค์เป็นฝ่ายได้เปรียบพวกريبบี พวกเขาไม่อาจตำหนิพระองค์ในเรื่องของการกล่าวโทษกฎบัญญัติซึ่งนักตีความหมายพระบัญญัติคิดค้นออกมา {COL 377.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” ในการสั่งสอนของพระองค์ พระคริสต์ทรงกล่าวอยู่เสมอว่าพระบัญญัตินั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับความเป็นพระเจ้า ทรงแสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรักษาบัญญัติข้อหนึ่งแต่ทำผิดอีกข้อหนึ่ง เพราะบัญญัติทุกข้อมีหลักการเดียวกัน ฆะตกรรมของมนุษย์ถูกตัดสินจากการที่เขามีความเชื่อฟังและปฏิบัติตามบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า {COL 377.4}

พระคริสต์ทรงทราบว่าไม่มีผู้ใดปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยกำลังของตนเองได้ พระองค์ทรงมีความปรารถนาที่จะนำนักกฎหมายผู้นี้คืนให้เห็นอย่างชัดเจนและเอาจริงเอาจังเพื่อเขาจะพบความจริง เราจะรักษาพระบัญญัติได้โดยการยอมรับความดีงามและพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น ความเชื่อในเรื่องเครื่องบูชาลบบาปทำให้มนุษย์ที่ล้มลงในบาปสามารถรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง {COL 378.1}

นักกฎหมายคนนี้รู้ดีว่าเขาไม่ได้รับการไม่ว่าจะจะเป็นพระบัญญัติสี่ข้อแรกหรือหกข้อหลัง เขาถูกตัดสินด้วยพระดำรัสที่พินิจพิเคราะห์ของพระคริสต์ แต่แทนที่เขาจะสารภาพบาปของตนเอง เขากลับพยายามหาข้อแก้ตัวแทนที่เขาจะยอมรับความจริง เขากลับพยายามแสดงให้เห็นว่าการที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้นยากเพียงใด ดังนั้นเขาทั้งหวังที่จะหลบจากการถูกตัดสินลงโทษและพิสูจน์ตัวเองในสายตาของคนทั้งปวง พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดแสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นต้องถามเช่นนั้นในเมื่อเขาสามารถตอบคำถามด้วยตัวเองอยู่แล้ว ถึงกระนั้นเขาก็เพิ่มคำถามอีกข้อหนึ่งว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ลูกา 10:29 {COL 378.2}

อีกครั้งหนึ่ง พระคริสต์ทรงปฏิเสธที่จะเข้าสู่การโต้แย้ง พระองค์ทรงตอบคำถามด้วยการเล่าเหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ที่ยังอยู่ในความทรง

จำของผู้ฟัง พระองค์ตรัสว่า “มีชายคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังเมืองเยรีโคและเขาถูกพวกโจรปล้น พวกโจรแย่งชิงเสื้อผ้าของเขา ทูบตีเขา แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบจะตายแล้ว” ลูคา 10:30 {COL 379.1}

ในการเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค นักเดินทางจะต้องเดินผ่านป่ากันดารของยูเดีย ถนนนำไปสู่หุบเขาลึกอันแห้งแล้ง เต็มไปด้วยโขดหินซึ่งรายล้อมไปด้วยโจรผู้ร้าย และบ่อยครั้งจะมีสภาพความรุนแรงของการปล้นให้เห็นอยู่เสมอ ณ สถานที่นี้เองที่นักเดินทางผู้นี้ถูกโจมตี ถูกปลกดของมีค่าทุกอย่างและถูกปล่อยทิ้งไว้ในสภาพปางตายอยู่ข้างทาง ขณะที่เขานอนอยู่ข้างทางนั้น มีปุโรหิตคนหนึ่งเดินทางผ่านมา และเห็นคนนั้นบาดเจ็บและฟกช้ำ นอนจมกองเลือด แต่ปุโรหิตคนนั้นเดินจากไปโดยไม่ช่วยเหลือแต่ประการใด เขา “เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” ลูคา 10:31 จากนั้นมีเลวีคนหนึ่งเดินทางผ่านมา เขามีความอยากรู้อยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงหยุดและมองดูชายที่นอนทรمانนั้น เขารู้ดีว่าควรจะทำอะไรแต่เขาเห็นว่ามันไม่ใช่หน้าที่เขาได้แต่หวังว่าเขาไม่น่าเดินทางมาทางนี้เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นชายที่บาดเจ็บ เขาปลอบใจตนเองว่าเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องของเขา “ก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” เช่นเดียวกัน ลูคา 10:32 {COL 379.2}

แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งที่เดินทางมาทางนี้เห็นคนที่ตกทุกข์ได้ยาก เขาทำหน้าที่ที่คนอื่นปฏิเสธด้วยความอ่อนโยนและเมตตา เขาดูแลปฏิบัติคนบาดเจ็บ ครั้น “เห็นแล้วก็มีใจสงสาร จึงเข้าไปหาเขา เอาเหล้าองุ่นกับน้ำมันเทใส่บาดแผลและเอาผ้ามาพันให้ แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรม และดูแลรักษาพยาบาลเขา วันรุ่งขึ้นก่อนจะไป เขาเอาเงินสองเดนาเรียนให้กับเจ้าของโรงแรมบอกว่า ช่วยรักษาเขาด้วย สำหรับเงินที่ต้องเสียกินนี้จะใช้ให้เมื่อกลับมา” ลูคา 10:33-35 ทั้งปุโรหิตและคนเลวีต่างเคร่งครัดในศาสนา แต่ชาวสะมาเรียแสดงให้เห็นว่าเขากลับใจอย่างแท้จริง เขาไม่ได้เห็นด้วยที่จะทำหน้าที่มากไปกว่าปุโรหิตและคนเลวี แต่ในจิตใจและการกระทำนั้น เขาพิสูจน์ตนเองว่าเป็นหนึ่งเดียวกับของพระเจ้า {COL 379.3}

ในการสอนบทเรียนนี้ พระคริสต์ทรงนำเสนอหลักการของพระบัญญัติอย่างตรงไปตรงมาและหนักแน่น แสดงให้ผู้ฟังเห็นว่าพวกเขาละเลยที่จะ

ปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้ ถ้อยคำของพระองค์เจาะจงและเจียบแหลมจนผู้ฟังจับผิดไม่ได้ นักกฎหมายคนนี้พบว่าในบทเรียนนี้ไม่มีสิ่งใดที่เขาจะติเตียนได้ อคติที่เขา มีต่อพระคริสต์หายไป แต่เขาเอาชนะความรังเกียจในเชื้อชาติไม่ได้ เขาไม่ให้เกียรติแม้แต่จะเอ่ยคำว่าชาวสะมาเรีย เมื่อพระคริสต์ถามว่า “ท่านเห็นว่าในสามคนนั้น คนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น” เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่แสดงความเมตตาต่อเขา” ลูกา 10:36-37 {COL 380.1}

“พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” ลูกา 10:37 จงเมตตาต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ด้วยการทำเช่นนี้เจ้ารักษาพระบัญญัติทั้งหมด {COL 380.2}

ความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ระหว่างชาวยิวและชาวสะมาเรียคือความแตกต่างของความเชื่อทางศาสนา ปัญหาอยู่ที่ว่าอะไรเป็นส่วนของการนมัสการที่แท้จริง ฟาริสีจะไม่พูดถึงชาวสะมาเรียในทางที่ดี แต่จะแข่งสาปอย่างขมขื่นที่สุดใส่พวกเขา ความเป็นปรปักษ์ระหว่างชาวยิวและชาวสะมาเรียนั้นรุนแรงมาก จนหญิงสะมาเรียรู้สึกแปลกใจที่พระคริสต์ทรงขอน้ำดื่มจากเธอ เธอถามว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสะมาเรียเลย” ยอห์น 4:9 ครั้นเมื่อชาวยิวมีความเคียดแค้นต่อพระคริสต์และได้ลุกขึ้นในพระวิหารเพื่อเอาก้อนหินขว้างพระองค์นั้น พวกเขาไม่อาจหาคำพูดที่ดีไปกว่าการเปล่งเสียงด้วยความโกรธเกลียดว่า “ที่เราพูดว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้นไม่จริงหรือ” ยอห์น 8:48 ถึงกระนั้นปุโรหิตและเลวีละเลยหน้าที่ที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้ทำ ปล່อยให้ชาวสะมาเรียซึ่งพวกเขาถูกเหยียดหยามและรังเกียจเตี้ยจั่นที่ทำหน้าที่ดูแลคนร่วมชาติของพวกเขา {COL 380.3}

ชาวสะมาเรียทำตามคำสั่งที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ลูกา 10:27 การกระทำนี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรมมากกว่าผู้ที่ปรักปรำเขา เขาดูแลรักษาคนบาบดเจ็บเสมือนเป็นพี่น้องโดยเอาชีวิตของตนเองเข้าเสี่ยง ชาวสะมาเรียคนนี้เป็นตัวแทนของพระคริสต์ พระผู้ช่วยของเราทรงสำแดงให้เราเห็นถึงความรักที่ไม่มีความรักของมนุษย์คนใดสามารถ

เทียบได้ เมื่อเราบาดเจ็บสาหัสปางตาย พระองค์ทรงเมตตาสงสาร พระองค์ไม่ได้เดินผ่านเราโดยทิ้งเราไว้อย่างอนาถ สิ้นหวังและพบจุดจบ พระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ในบ้านแสนสบายและบริสุทธิ์ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงเป็นที่รักของชาวสวรรค์ทั้งมวล แต่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นความต้องการที่เจ็บปวดของเรา พระองค์ทรงแบกรับภาระของเราและทรงห่วงใยมวลมนุษย์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อมาตรการของพระองค์ ทรงชี้ไปที่แบบอย่างของตัวเองและตรัสกับบรรดาผู้ติดตามว่า “สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ก็คือ จงรักกันและกัน” “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 15:17; 13:34 {COL 381.1}

พวกปุโรหิตและเลวีสนับสนุนการนมัสการที่วิหาร ซึ่งประกอบพิธีกรรมตามที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น การเข้าร่วมพิธีถือเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่และสูงส่ง ทั้งปุโรหิตและเลวีรู้สึกว่าการได้รับเกียรติอย่างสูงนี้แล้วการช่วยคนตกทุกข์ข้างทางเป็นงานต่ำต้อยเกินไป เช่นนี้แล้วพวกเขาจึงละเลยโอกาสพิเศษซึ่งพระเจ้าทรงยื่นให้พวกเขาเป็นตัวแทนมอบพระพรให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน {COL 382.1}

ทุกวันนี้ คนจำนวนมากกำลังทำผิดในทำนองเดียวกัน พวกเขาแยกหน้าที่ของตนออกเป็นสองจำพวกอย่างเด่นชัด จำพวกแรกเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องควบคุมให้เป็นไปตามพระบัญญัติของพระเจ้า ส่วนอีกจำพวกหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยตามพระบัญชาที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” นั้นกลับถูกละเลย ขอบเขตของงานนี้เป็นไปตามอำเภอใจ ซึ่งโน้มเอียงไปมาตามแรงกระตุ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุปนิสัยมีรอยตำหนิและศาสนาของพระคริสต์ถูกนำเสนออย่างไม่ถูกต้อง {COL 382.2}

มีหลายคนคิดว่าความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ตกทุกข์ได้ยากเป็นการลดเกียรติของตน หลายคนมองด้วยความไม่เอาใจใส่และเหยียดหยามไปยังผู้ที่ปล่อยให้อาหารแห่งจิตวิญญาณของตนถูกทำลาย ส่วนคนอื่นๆ ละเลยคนยากจนด้วยแรงดลใจที่แตกต่างกัน พวกเขากำลังรับใช้ตามที่ตนเองเชื่อว่าเป็นราชกิจของพระคริสต์ด้วยการแสวงหาหนทางที่จะสร้างกิจการใหญ่โตที่มี

คุณค่า พวกเขาารู้สึกว่าตนเองกำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่และไม่สามารถหยุดเพื่อมาดูแลผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ยิ่งไปกว่านั้นในขณะที่ทำงานที่คิดว่ายิ่งใหญ่ให้เจริญขึ้นนั้น พวกเขาอาจจะกดขี่ข่มเหงคนยากจน อาจจะทำให้คนจนเหล่านั้นตกอยู่ในสภาวะที่ลำบากและขัดขวางสิทธิที่พึงได้หรือละเลยความต้องการของเขา แต่ถึงกระนั้นคนเหล่านี้คิดว่า การกระทำนั้นชอบธรรมเพราะเขาคิดว่ากำลังทำให้พระราชกิจของพระคริสต์เจริญก้าวหน้า {COL 382.3}

มีคนจำนวนมากปล่อยให้พี่น้องหรือเพื่อนบ้านดิ้นรนภายใต้สภาวะที่ขัดสนโดยไม่เข้าไปช่วย เนื่องจากพวกเขาอ้างตนเองว่าเป็นคริสเตียนเขาจึงอาจมีความคิดว่า ในความเห็นแก่ตัวอย่างเย็นชาของพวกเขานั้นเขากำลังเป็นตัวแทนพระคริสต์ เนื่องจากว่าผู้ที่อ้างตนเองว่าเป็นคริสเตียนนั้นไม่ได้ร่วมมือกับพระองค์ ความรักของพระเจ้าซึ่งควรที่จะหลั่งไหลจากพวกเขาไปยังเพื่อนมนุษย์อีกจำนวนมากได้ถูกตัดทิ้งเสียส่วนใหญ่ คำสรรเสริญและคำโมทนาขอบพระคุณอีกมากมายจากปากของมนุษย์ถูกขวางกั้นไม่ให้กลับคืนไปสู่พระเจ้า พระองค์ทรงถูกฉ้อโกงเอาสง่าราศรีที่ควรถวายแด่พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกฉ้อโกงจิตวิญญาณของผู้ที่พระคริสต์ทรงพลีชีพให้ คือจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์เพื่ออยู่ร่วมกับพระองค์ตลอดชั่ววันรันดร์กาล {COL 383.1}

ความจริงของพระเจ้าส่งผลต่อโลกเพียงน้อยนิดทั้งที่ควรจะส่งผลมหาศาลผ่านการปฏิบัติของเรา คนที่อ้างว่าตนมีศานานันนั้นมีอยู่มากมาย แต่ส่งผลเพียงน้อยนิด เราอ้างว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ เราอ้างว่าเชื่อในความจริงของพระวจนะของพระเจ้าทุกข้อ แต่การกระทำนี้ไม่ก่อประโยชน์อันใดแก่เพื่อนบ้านนอกเสียจากว่าจะนำความเชื่อนั้นมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ความเชื่อของเราอาจสูงเทียมฟ้า แต่ช่วยตัวเราหรือเพื่อนบ้านเราไม่ได้ หากเราไม่ประพฤติตัวเป็นคริสเตียน การเป็นตัวอย่างที่ถูกต้องจะเกิดประโยชน์ต่อโลกมากกว่าความเชื่อทั้งหมดที่เรามี {COL 383.2}

เรารับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเห็นแก่ตัวไม่ได้ พระราชกิจของพระองค์คือการช่วยเหลือผู้ที่ถูกกดขี่และคนยากจน ในหัวใจของสาวกที่

เดินตามพระองค์จำเป็นต้องมีความเมตตาสงสารอันอ่อนโยนของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความรักที่มอบให้แก่ผู้มีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์อย่างลึกซึ้งมากจนกระทั่งพระองค์ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อความรอดของพวกเขา จิตวิญญาณเหล่านี้ทรงคุณค่ายิ่งกว่าของถวายอื่นใดที่เราจะนำมาถวายพระเจ้า การทุ่มเทพลังงานทั้งหมดไปกับการทำงานที่ดูประหนึ่งว่ายิ่งใหญ่ ในขณะที่ละเลยคนขัดสนหรือหันหน้าหนีไปจากคนแปลกหน้าทั้งที่เขาควรจะได้รับสิทธิของเขาเป็นการรับใช้ที่พระองค์ไม่ทรงเห็นชอบ {COL 383.3}

การชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์โดยการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการปลูกฝังธรรมชาติของพระคริสต์ไว้ในมนุษยชาติ ศาสนาของข้าวประเสริฐคือการมีพระคริสต์สถิตอยู่ในชีวิตซึ่งเป็นหลักการที่มีชีวิตและมีความกระตือรือร้น เป็นพระคุณของพระคริสต์ที่แสดงออกมาให้เห็นในอุปนิสัยและการทำกาที่ดี หลักการของพระกิตติคุณจะถูกตัดขาดจากส่วนใดส่วนหนึ่งของชีวิตจริงไม่ได้ ทุกแง่มุมของประสบการณ์และการทำงานของคริสเตียนจะต้องแสดงให้เห็นถึงชีวิตของพระคริสต์ {COL 384.1}

ความรักเป็นพื้นฐานของทางพระเจ้า ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานภาพใด ไม่มีมนุษย์คนใดจะมีความรักบริสุทธิ์ต่อของพระเจ้าได้นอกเสียจากจะมีความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวต่อพี่น้องของเขา แต่เราไม่สามารถมีจิตใจที่มีความรักเช่นนี้ได้ด้วยการพยายามรักคนอื่น สิ่งที่ต้องมีคือมีความรักของพระคริสต์ในจิตใจ เมื่อตัวของเราเข้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์แล้ว ความรักจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ อุปนิสัยคริสเตียนที่สมบูรณ์จะได้รับมาเมื่อแรงกระตุ้นที่จะช่วยเหลือและเป็นพรแก่ผู้อื่นแสดงออกมาจากภายในอย่างสม่ำเสมอ เมื่อแสงอาทิตย์แห่งสวรรค์ทอประกายในจิตใจและแสดงออกมาทางสีหน้า {COL 384.2}

จิตใจที่มีพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ด้วยจะไม่ขาดความรักอย่างแน่นอน หากเรารักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อนฉันใด เราก็จะรักทุกคนที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วยฉันนั้น เราเข้าสัมผัสความรักของพระเจ้าไม่ได้หากเราไม่เข้าสัมผัสมนุษย์ เพราะในพระองค์ผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งจักรวาลนั้นความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ได้ผนวกเข้าด้วยกัน เมื่อเราเข้าสนิทกับพระคริสต์ เราก็มีความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์

ด้วยโศกแห่งความรัก จากนั้นความเมตตาสงสารและความเห็นใจของพระคริสต์จะแสดงออกในชีวิตของเรา เราจะไมรอให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือหรือคนที่โชคร้ายเข้ามาหาเรา เราไม่จำเป็นต้องให้ใครมาขอร้องเพื่อให้ความรู้สึกนึกถึงความทุกข์ของผู้อื่น การรับใช้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและตกทุกข์ได้ยากจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเหมือนกับที่พระคริสต์ทรงออกไปเพื่อทรงประกอบภารกิจ {COL 384.3}

ที่ใดมีแรงกระตุ้นแห่งความรักและความเห็นใจ ที่ใดที่มีจิตใจยื่นออกไปสู่ผู้อื่นเพื่อเป็นพระพรและการชูกิจ ที่นั่นจะมีการแสดงออกถึงการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในส่วนลึกของคนนอกศาสนา คนที่ไม่มีความรู้ในพระบัญญัติของพระเจ้า คนที่ไม่เคยได้ยินแม้แต่พระนามของพระคริสต์กลับเป็นผู้ที่แสดงความเมตตาต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ปกป้องเขาด้วยการเอาชีวิตของตนเข้าเสี่ยง การกระทำของพวกเขาแสดงถึงการทำงานของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกฝังพระคุณของพระคริสต์ในใจของคนป่าเถื่อนทำให้เขามีความเห็นใจอันเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับธรรมชาติและการศึกษาของเขา “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” ยอห์น 1:9 ได้ส่องเข้าไปในจิตวิญญาณและแสงนี้หากได้รับการตอบสนองจะนำย่างเท้าของเขาก้าวไปยังอาณาจักของพระเจ้า {COL 385.1}

สง่าราศีแห่งสวรรค์คือการยกชูคนที่ล้มลงและปลอบใจคนที่ตกทุกข์ได้ และเมื่อใดที่พระคริสต์เข้าสนิทอยู่ในจิตใจของมนุษย์ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงสำแดงออกในทำนองเดียวกัน ที่ใดที่มีการแสดงออกเช่นนี้ศาสนาของพระคริสต์จะเจริญขึ้น ที่ใดที่มีการประพฤติปฏิบัติ ที่นั่นย่อมมีความสว่าง {COL 386.1}

พระเจ้าไม่ทรงแยกแยะระหว่างสัญชาติ เชื้อชาติหรือชั้นวรรณะ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างมวลมนุษย์ โดยการทรงสร้างนี้ทำให้ทุกคนอยู่ในครอบครัวเดียวกันและทุกคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยการไถ่ของพระองค์ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายทุกกำแพงที่ขวางกั้น เพื่อเปิดประตูทุกบานของวิหาร เพื่อจิตวิญญาณทุกดวงจะเข้าไปหาพระเจ้าอย่างเสรี ความรัก

ของพระองค์นั้นกว้างขวางและลึกซึ้งเพียงไร ล้นเหลือจนแทรกซึมเข้าไปทุกที่ เป็นความรักที่จะยกจิตวิญญาณที่น่าสงสารซึ่งตกอยู่ในวงล้อมแห่งการหลอกลวงของซาตานออกมา เป็นความรักที่เข้าไปใกล้พระที่นั่งของพระเจ้า ซึ่งมีรุ่งแห่งคำสัญญาล้อมรอบอยู่ {COL 386.2}

ในพระคริสต์ไม่มียิวหรือกรีก ไม่มีทาสหรือไท ทุกคนเข้ามาได้โดยพระโลหิตอันมีค่ายิ่งของพระองค์ (กาลาเทีย 3:28 เอเฟซัส 2:13) {COL 386.3}

ไม่ว่าความเชื่อทางศาสนาจะแตกต่างกันอย่างไร เราจะต้องรับฟังการเรียกร้องจากเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยากและตอบสนองความต้องการของเขา ที่ใดที่มีความรู้สึกขมขื่นใจอันเกิดจากความแตกต่างทางศาสนา การรับใช้ในทางส่วนตัวจะให้ผลดีกว่า การรับใช้ด้วยความรักจะทำลายอคติและเอาชนะจิตวิญญาณให้กลับมามาหาพระเจ้า {COL 386.4}

เราควรมีส่วนร่วมในความโศกเศร้า ความทุกข์ยากและความลำบากของผู้อื่น เราจะต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขและดูแลทุกคนทั้งชั้นสูงและชั้นต่ำ ทั้งคนร่ำรวยและคนยากจน พระคริสต์ตรัสว่า *“ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ”* มัทธิว 10:8 รอบตัวเรามีจิตวิญญาณที่ขัดสนและทุกข์ทรมานที่ต้องการความช่วยเหลือทั้งด้วยคำพูดปลอบโยนและการช่วยเหลือ มีหญิงม่ายที่ต้องการความเห็นใจและความช่วยเหลือ มีเด็กกำพร้าที่พระคริสต์ทรงบัญชาผู้ติดตามให้คอยดูแลรับผิดชอบ บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้ถูกละเลยมองข้ามไป พวกเขาอาจแต่งตัวสกปรก เชื้อซ้าและไม่มีสิ่งใดน่าสนใจ แต่กระนั้นพวกเขาเป็นสมบัติของพระเจ้า คนเหล่านั้นได้รับการไถ่ด้วยราคาสูงและในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเขามีค่าเท่าเทียมกับพวกเรา ทุกคนเป็นสมาชิกในครอบครัวใหญ่ของพระเจ้าและเป็นคริสเตียน ในฐานะผู้อารักขาทั้งหลายเราจะต้องช่วยกันรับผิดชอบ พระองค์ตรัสว่าจิตวิญญาณของพวกเขา *“เราจะเรียกร้องเอาจากมือเจ้า”* เอเสเคียล 3:20 {COL 386.5}

บาปเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาความชั่วทั้งปวง จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้ความเมตตาและช่วยเหลือคนบาป แต่เชื่อว่าทุกคนจะได้รับการยื่นมือช่วยเหลือด้วยวิธีการเดียวกัน มีคนจำนวนมากปิดซ่อนความกระหายใน

จิตวิญญาณของเขาไว้ คนเหล่านี้จะได้รับความช่วยเหลืออย่างมากโดยคำพูดที่อ่อนหวานหรือการระลึกถึงเขา มีคนอื่นหลายคนที่อยู่ในสภาพที่ขัดสนมาก ถึงกระนั้นก็ยังไม่วางใจในตัวเอง พวกเขาไม่รู้สึกรู้สียงถึงความแร้นแค้นของจิตวิญญาณ คนจำนวนมากจมปลักอยู่ในบาป จนสูญเสียความรู้สึกในความเป็นจริงของสิ่งอันเป็นนิรันดร์ สูญเสียพระฉายาของพระเจ้าและไม่รู้เลยว่าจิตวิญญาณของตนเองต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ คนเหล่านี้ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าหรือวางใจในเพื่อนมนุษย์ จะเข้าถึงตัวคนเช่นนี้ได้ด้วยความเมตตาที่แสดงต่อเขาโดยไม่หวังผลใดๆ ต้องคอยดูแลความต้องการฝ่ายกายของเขาก่อน พวกเขาจะต้องรับประทานอาหาร อาบน้ำและสวมใส่เสื้อผ้าสะอาด เมื่อพวกเขาเห็นหลักฐานความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวแล้ว พวกเขาจะเชื่อในความรักของพระคริสต์ได้ง่ายยิ่งขึ้น {COL 387.1}

มีคนมากมายที่ทำผิดและรู้สึกถึงความอับอายและความเขลาของตนเอง พวกเขามองดูความผิดและความเหลวไหลของตนเองจนตกอยู่ในสภาพหมดหวัง เราจะต้องไม่ละเลยจิตวิญญาณเหล่านี้ เมื่อมีคนคนหนึ่งต้องว่ายน้ำทวนกระแสน้ำ แรงของกระแสน้ำนั้นมีพลังที่จะพัดดึงเขากลับไป ขอให้ยื่นมือออกไปช่วยเขาเสมือนหนึ่งพระหัตถ์ของพี่ชายคนโตของเราที่ยื่นออกไปยังเบโตรที่กำลังจมน้ำ พุดกับเขาด้วยถ้อยคำแห่งความหวัง ด้วยวาจาที่จะสร้างความไว้วางใจและปลุกความรักให้ตื่นขึ้น {COL 387.2}

พี่น้องของท่านที่เจ็บป่วยทางจิตวิญญาณต้องการท่าน เหมือนกับที่ท่านต้องการความรักจากพี่น้อง พวกเขาต้องการประสบการณ์จากผู้ที่เคยอ่อนแอเหมือนอย่างพวกเขา คนที่เห็นใจเขาและช่วยเหลือเขาได้ ความเข้าใจในความอ่อนแอของเราเองจะช่วยอีกคนหนึ่งที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เราไม่ควรมองข้ามจิตวิญญาณที่ทนทุกข์โดยไม่หาหนทางที่จะให้ความปลอบใจแก่เขาเหมือนอย่างที่เราได้รับการปลอบใจจากพระเจ้า {COL 387.3}

การมีสัมพันธภาพกับพระคริสต์ การมีความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยผู้ทรงชนม์จะนำความคิด จิตใจและจิตวิญญาณไปสู่ชัยชนะเหนือธรรมชาติฝ่ายต่ำ จงบอกผู้ที่ระแวงว่าไม่มีพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ที่จะ

ทรงยกชูเขาได้ จึงบอกพวกเขาว่าความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เมตตา สงสารเขา การที่เขาเชื่อในกฎเกณฑ์และอำนาจยังไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นสิ่งที่ ยังขาดความเมตตาและไม่เคยฟังเสียงร้องขอของความช่วยเหลือ เขา ต้องการจับมือที่อบอุ่นเพื่อวางใจในจิตใจที่เต็มไปด้วยความอ่อนน้อม จึงให้ จิตใจของเขาตั้งอยู่บนความนึกคิดว่าพระเจ้าสถิตอยู่เคียงข้างเขาเสมอ ทรง คอยเฝ้ามองเขาด้วยความรักเห็นอกเห็นใจ บอกให้เขาคิดถึงพระทัยของ พระบิดาผู้โศกเศร้าต่อการกระทำบาปของเขา คิดถึงพระหัตถ์ของพระบิดาที่ ทรงยื่นออกมาเสมอ พระสุรเสียงของพระบิดาที่ตรัสว่า “ให้มันยอมอยู่ใต้ การปกป้องของเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา” อิศยาห์ 27:5 {COL 388.1}

ในขณะที่ท่านทำงานนี้ ท่านมีเพื่อนร่วมงานที่สายตามนุษย์มอง ไม่เห็น หูดจากสวรรค์อยู่เคียงข้างชาวสะมาเรียที่ดูแลชายแปลกหน้าที่บาดเจ็บ หูดจากปราสาทสวรรค์คอยยื่นเคียงข้างทุกคนที่ทำงานรับใช้พระเจ้า เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และท่านจะรับความร่วมมือของพระคริสต์เอง โดยตรง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการฟื้นฟูกลับสู่สภาพดีดั้งเดิมและ ในขณะที่ท่านทำงานภายใต้การควบคุมดูแลของพระองค์ท่านจะเห็นผลลัพธ์ ยิ่งใหญ่ {COL 388.2}

การทำงานนี้อย่างซื่อสัตย์ไม่เพียงแต่เพื่อความสุขของผู้อื่นเท่านั้น แต่การกระทำนี้ยังมีผลต่อชีวิตนิรันดร์ในอนาคตด้วย พระคริสต์ทรงแสวงหา ผู้สมควรได้รับการยกชูขึ้นเพื่อเป็นมิตรสหายกับพระองค์ เพื่อเราจะเป็นอัน หนึ่งอันเดียวกับพระองค์เหมือนพระองค์ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบิดา พระองค์ทรงอนุญาตให้เราเข้าไปใกล้ผู้ที่ตกทุกข์ได้และประสบภัยเพื่อให้เราออกมา จากความเห็นแก่ตัว พระองค์ทรงเสาะหาวิธีให้เราพัฒนาตนเองเพื่อให้มี คุณลักษณะของพระลักษณะนิสัย ความเห็นอกเห็นใจ ความอ่อนน้อมและ ความรักเช่นเดียวกับพระองค์ การยอมรับใช้ในพันธกิจเช่นนี้ก็เท่ากับเรานำ ตนเองเข้าสู่โรงเรียนของพระองค์เพื่อที่จะเตรียมตัวให้เหมาะสมที่จะไปยัง พระบัลลังก์ของพระเจ้า แต่การปฏิเสธพันธกิจนี้ เราก็กฎีเสธคำสั่งสอนของ พระองค์และเลือกที่จะแยกตัวออกห่างจากพระพิภพของพระองค์ตลอด

นินรันตร์ {COL 388.3}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ถ้าเจ้า...รักษาคำกำชับของเรา...เราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่อยู่นี่” แม้กระทั่งเข้าไปอยู่ท่ามกลางทูตสวรรค์ทั้งหลายที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ เศคาริยาห์ 3:7 เมื่อเราร่วมมือทำงานกับทูตสวรรค์ทั้งหลายในโลกนี้ เรากำลังเตรียมตัวที่จะมีความสัมพันธ์กับพวกเขาในสวรรค์ “ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นเพียงวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้รับชมรม” ฮีบรู 1:14 ทูตแห่งสวรรค์จะต้อนรับบรรดาผู้ที่เคยอยู่ในโลกนี้ที่ดำรงชีวิตโดยไม่ได้ “รับการปรนนิบัติ...แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธีว 20:28 ในการมีความสัมพันธ์อันเป็นสุขนี้เราจะเรียนรู้จนถึงความสุขที่เป็นนินรันตร์และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนแต่รวมอยู่ในคำถามที่ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” {COL 389.1}

บทที่ 27 บำเหน็จแห่งพระคุณ

อ้างอิงจากมัทธิว 19:16-30, 20:1-16 มาระโก 10:17-31 ลูกา 18:18-30

ความจริงเรื่องพระคุณของพระเจ้าที่ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่านั้นแทบจะหายไปจากสายตาของชาวยิว พวกเขาอาจารย์สอนว่าความเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้นจะได้มาโดยการกระทำ บำเหน็จรางวัลของความชอบธรรมที่พวกเขาหวังจะได้นั้นอยู่ที่การกระทำด้วยตนเอง ดังนั้นการนมัสการของพวกเขาจึงได้รับการกระตุ้นด้วยวิญญาณแห่งความโลภและเห็นแก่ได้ สาวกของพระคริสต์ก็ไม่ได้หลุดพ้นจากความคิดเช่นเดียวกันนี้ และพระเจ้าช่วยทรงพยายามฉวยโอกาสที่จะสำแดงให้เห็นถึงความผิดของพวกเขาเอง ไม่นานนักก่อนที่พระคริสต์จะตรัสอุปมาเรื่องคนทำงาน มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นที่เปิดโอกาสให้พระองค์เสนอหลักการที่ถูกต้อง {COL 390.1}

ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปนั้นก็มิชุนนางหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้าหาพระองค์และคุกเข่าลง คำนิพนธ์พระองค์อย่างสุภาพ พูดยังว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ

ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” มาระโก 10:17 {COL 390.2}

ขุนนางผู้นี้ทักทายพระคริสต์เป็นเพียงอาจารย์ที่ประเสริฐโดยไม่ได้มองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยจึงตรัสว่า “ท่านใช้คำว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว” มาระโก 10:18 พระองค์ตรัสในทำนองนี้ว่า ท่านใช้หลักการใดในการเรียกเราเป็นอาจารย์ผู้ประเสริฐ พระเจ้าทรงเป็นผู้ประเสริฐแต่ผู้เดียว หากเจ้ามองเห็นว่าเราประเสริฐเจ้าจะต้องยอมรับว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นผู้แทนของพระองค์ {COL 390.3}

พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ถ้าท่านต้องการจะเข้าสู่ชีวิตก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” มัทธิว 19:17 พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าสำแดงออกในบัญญัติของพระเจ้าและเพื่อที่จะให้ท่านมีความเป็นหนึ่งกับพระเจ้าหลักการของบัญญัติของพระเจ้าจะต้องเป็นสิ่งที่กระตุ้นการกระทำทุกอย่างของท่าน {COL 391.1}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงลดข้อเรียกร้องของพระบัญญัติ พระองค์ทรงเสนอด้วยคำพูดที่ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าการเชื่อฟังเป็นเงื่อนไขของชีวิตนิรันดร์ เป็นเงื่อนไขเดียวกันกับที่เสนอไว้ให้แก่อาดัมก่อนที่เขาจะล้มลงในความบาป พระเป็นเจ้าไม่ได้ทรงตั้งความหวังในจิตวิญญาณในระดับที่ต่ำกว่าที่พระองค์ทรงตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในอุทยานสวรรค์ คือการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีต่างพร้อย และชอบธรรม ข้อกำหนดภายใต้พระบัญญัติแห่งพระคุณมีความกว้างเท่าเทียมกับข้อเรียกร้องที่ทรงจัดตั้งไว้ในสวนเอเดน คือการประสานเข้าเป็นหนึ่งกับพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี {COL 391.2}

เมื่อได้รับคำสั่ง “ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” ชายหนุ่มได้ถามขึ้นว่า “พระบัญญัติข้อไหนบ้าง” มัทธิว 19:18 เขาคาดเดาว่าคงหมายถึงพระบัญญัติเกี่ยวกับการถวายบูชาข้อใดข้อหนึ่ง แต่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงพระบัญญัติที่ทรงโปรดประทานให้จากภูเขาซีนาย พระองค์ตรัสถึงพระบัญญัติหลายข้อของพระบัญญัติสิบประการจากศิลาแผ่นที่สอง แล้วทรงสรุปเป็นข้อความเดียวว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” มัทธิว 19:19 {COL 391.3}

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่รีรอ “ข้าพเจ้ารักษาข้อเหล่านั้นทุกข้ออยู่แล้ว ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” มัทธิว 19:20 เขาเข้าใจพระบัญญัติเพียงแต่ภายนอกและผิวเผิน โดยมาตรฐานของมนุษย์แล้ว เขารักษาอุปนิสัยได้ดี ไม่มีตำหนิอะไร จะว่าไปแล้วจากลักษณะทั่วไป ชีวิตภายนอกของเขานั้นไม่มี ความบาปผิดใด เขามีความคิดว่าการเชื่อฟังของตนเองนั้นไม่มีที่ติ ถึง กระนั้นเขายังมีความกลัวลึกๆ อยู่ภายในว่ายังมีบางสิ่งไม่ถูกต้องระหว่าง จิตวิญญาณของเขากับพระเจ้า นี่คือสิ่งที่กระตุ้นให้เขาถามขึ้นว่า “ข้าพเจ้า ยังขาดอะไรอีกบ้าง” {COL 391.4}

พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าท่านต้องการจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขาย ทรัพย์สินของท่านที่มีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สินสมบัติใน สวรรค์และจงตามเรามา เมื่อชายหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สินจำนวนมาก” มัทธิว 19:21, 22 {COL 391.5}

ผู้ที่รักตนเองเป็นผู้ที่ล่องละเมิดพระบัญญัติ พระเยซูทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยให้ชายหนุ่มได้เห็น และพระองค์ทรงทดสอบเขาเพื่อจะเปิดเผย ความเห็นแก่ตัวในใจของเขา พระองค์ทรงแสดงให้เขาเห็นจุดชั่วร้ายในอุปนิสัย ของเขา ชายหนุ่มไม่ต้องการที่จะรู้แจ้งเห็นจริงเพิ่มเติม เขาเก็บถนอม รูปเคารพตนหนึ่งไว้ในจิตใจ โลกเป็นพระของเขา เขาอ้างว่าตนเป็นผู้ที่ถือ รักษาพระบัญญัติ แต่เขาขาดแคลนหลักการซึ่งเป็นหัวใจและชีวิตของทุกสิ่ง ทั้งหมด เขาไม่มีความรักแท้จริงให้กับพระเจ้าหรือมนุษย์ การขาดแคลนนี้ เป็นการขาดแคลนทุกสิ่งที่จะทำให้เขามีความเหมาะสมเพื่อเข้าไปยังแผ่นดิน สวรรค์ ความรักตนเองและการได้มาซึ่งสมบัติทางโลก ทำให้เขาดำเนินชีวิต ไม่สอดคล้องกับหลักการของสวรรค์ {COL 392.1}

ในขณะที่ขุนนางผู้นี้มาหาพระเยซู ความจริงใจและความตั้งใจของ เขาได้ชนะพระทัยของพระผู้ช่วย พระองค์ “ทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา” มาระโก 10:21 TBS1971 ในตัวของชายหนุ่มคนนี้ พระองค์ทรงเห็นคนหนึ่ง ซึ่งจะทำงานรับใช้พระเจ้าในฐานะผู้ประกาศแห่งความชอบธรรมได้ พระองค์ ทรงพร้อมที่จะต้อนรับขุนนางหนุ่มและประทานความสามารถเหมือนกับที่ พระองค์ทรงต้อนรับชาวประมงยากจนที่ได้ติดตามพระองค์ หากชายหนุ่ม อุทิศความสามารถของเขาเพื่อการช่วยจิตวิญญาณให้รอด เขาก็อาจจะเป็น

ผู้รับใช้ของพระคริสต์ที่ขยันขันแข็งและประสบความสำเร็จ {COL 392.2}

แต่ก่อนอื่น เขาจะต้องยอมรับเงื่อนไขของการเป็นสาวก เขาจะต้องถวายตัวแก่พระเจ้าโดยไม่มีข้อแม้ เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดทรงเรียก ยอห์น มีทิวและเพื่อนของเขา พวกเขา “ก็สละสิ่งสารพัดทิ้ง ลุกขึ้นตามพระองค์ไป” ลูกา 5:28 ขุนนางหนุ่มคนนี้ก็จะต้องมีใจที่อุทิศตนแบบเดียวกัน การอุทิศตนเช่นนี้พระคริสต์ไม่ได้เรียกร้องการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าที่พระองค์ทรงยอมสละมาแล้ว “แม้พระองค์ทรงมั่งคั่ง ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งคั่งเนื่องจากความยากจนของพระองค์” 2 โครินธ์ 8:9 ชายหนุ่มคนนี้เพียงแต่ต้องเดินตามในทางที่พระคริสต์ทรงนำไป {COL 393.1}

พระคริสต์ทอดพระเนตรชายหนุ่มและทรงต้องการจิตวิญญาณของเขา พระองค์ทรงหวังที่จะส่งเขาไปเป็นผู้สื่อข่าวแห่งพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ พระองค์ทรงทดแทนความเสียสละที่เรียกร้องจากเขา ด้วยการเสนอสิทธิพิเศษคือการเป็นมิตรกับพระองค์ให้แก่เขา พระองค์ตรัสว่า “จงตามเรามา” เป็นสิทธิพิเศษที่เปโตร ยากอบ และยอห์นถือว่าเป็นความชื่นชมยินดี ชายหนุ่มเองมองพระคริสต์ด้วยความยกย่องนับถือ หัวใจของเขาถูกนำเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่เขาไม่พร้อมที่จะรับหลักการเสียสละของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาเลือกสมบัติของตนก่อนการเลือกพระเยซู เขาต้องการชีวิตนิรันดร์ แต่ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวซึ่งเป็นชีวิตนั้นเขากลับไม่ยอมรับไว้ในจิตวิญญาณ และด้วยจิตใจที่ทุกข์โศกได้เดินจากพระคริสต์ไป {COL 393.2}

ขณะที่ชายหนุ่มหันหลังไป พระเยซูตรัสกับสาวกว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้ายากจริง ๆ ” มาระโก 10:23 ถ้อยคำนี้ทำให้สาวกต่างตกตะลึง พวกเขาได้รับการสอนว่าคนร่ำรวยเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ พวกเขาหวังที่จะได้รับอำนาจและความมั่งคั่งของทางโลกในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ หากคนร่ำรวยเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้แล้ว คนอื่นๆ จะมีความหวังใดเล่า {COL 393.3}

“พระเยซูตรัสแก่พวกเขาอีกว่า ลูกเอ๋ย สำหรับคนที่วางใจในทรัพย์สมบัติ การเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้ายากจริง ๆ อูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่า

คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เหล่าสาวกก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง” บัดนี้พวกเขา รู้ตัวแล้วว่า ตนเองก็รวมอยู่ในคำเตือนสำคัญนี้ ในแสงสว่างของคำพูดขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความต้องการอำนาจและทรัพย์สมบัติที่แอบซ่อนอยู่ภายในได้ถูกเปิดเผย ด้วยความหวั่นหวาดใจตนเอง พวกเขา จึงร้องขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” มาระโก 10:24-26 {COL 393.3}

“พระเยซูทอดพระเนตรพวกเขาแล้วตรัสว่า ส่วนมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงทำให้สำเร็จได้ ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27 {COL 394.2}

คนที่ร่ำรวยในสภาพเช่นชายคนนี้เข้าสวรรค์ไม่ได้ สมบัติของเขาให้สิทธิเพื่อรับมรดกของธรรมิกชนแห่งความสว่างไม่ได้ โดยอาศัยพระคุณอันไร้ขอบเขตจำกัดของพระคริสต์เท่านั้นที่มนุษย์ไม่ว่าจะเป็นใครก็เข้าไปยังนครของพระเจ้าได้ {COL 394.3}

พระวิญญูณบริสุทธ์ของพระเจ้าตรัสกับคนร่ำรวยไม่ด้อยไปกว่ากับคนยากจนว่า “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้ว” 1 โครินธ์ 6:19, 20 เมื่อมนุษย์เชื่ออย่างนี้ ทุกสิ่งที่เขาครอบครองอยู่ก็จะถือว่าได้รับฝากไว้เพื่อใช้ตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะ สำหรับช่วยผู้ที่หลงหายและสงเคราะห์ให้ผู้ตกทุกข์ได้ยากและผู้ยากไร้ สำหรับมนุษย์เป็นเรื่องที่ทำได้ เพราะใจยึดติดกับสมบัติทางโลก จิตวิญญูณที่ผูกพันกับการรับใช้ทรัพย์สมบัติจะไม่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเพื่อนมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า การมองไปยังความรักอันไม่มีสิ่งใดเปรียบได้ของพระคริสต์ทำให้จิตใจที่เห็นแก่ตัวละลายไปและยอมจำนนต่อพระองค์ เศรษฐีคนนี้จะถูกนำให้พูดเช่นเดียวกับเขาโลคนฟาริสีว่า “อะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าเป็นการขาดทุนแล้ว เพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุนเพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 3:7, 8 แล้วเขาจะไม่นับสิ่งใดว่าเป็นของตน พวกเขาจะชื่นชมที่ถือว่าตนเป็นผู้อารักขาพระคุณอันใหญ่หลวงของพระเจ้าและเป็นผู้รับใช้มนุษย์ทุกคนเพื่อเห็นแก่พระองค์ {COL 394.4}

เปโตรเป็นคนแรกที่แสดงออกถึงความคิดอันลึกซึ้ง ซึ่งเป็นผลจากพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอด เขาคิดด้วยความภูมิใจในสิ่งที่เขาและน้องชายยอมเสียสละเพื่อพระผู้ช่วยให้รอด เขาพูดว่า “นี่แหละ ข้าพระองค์ทั้งหลายยอมสละสิ่งสารพัดและติดตามพระองค์มา” เขาคิดถึงคำสัญญาอันมีข้อแม้ที่ขุนนางหนุ่มได้รับที่กล่าวว่า “ท่านจึงมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์” และเขาก็ถามว่าเขาและเพื่อน ๆ จะได้สิ่งใดเป็นการตอบแทนสำหรับการเสียสละของพวกเขา มาระโก 10:27, 21 {COL 395.1}

คำตอบของพระผู้ช่วยให้รอดสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ชาวประมงชาวกาลิลีเหล่านี้ เพราะเป็นภาพของเกียรติยศที่จะทำให้ความฝันอันสูงสุดของพวกเขาสำเร็จ “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์นั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์นั้น พวกท่านที่ติดตามเราจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า” และพระองค์ตรัสต่อไปอีกว่า “ใครก็ตามที่สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐของเรา คนนั้นจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่า ในยุคนี้คือ บ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกและไร่นา พร้อมการชมเชยด้วย และในยุคหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์” มาระโก 10:28-30 {COL 395.2}

แต่คำถามของเปโตรที่ว่า “พวกข้าพระองค์จะได้อะไรบ้าง” มีทิว 10:27 แสดงออกถึงจิตใจที่หากไม่ได้รับการแก้ไขจะทำให้พวกเขาไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้สืบทอดของพระคริสต์ เพราะเป็นจิตใจของคนรับจ้าง ในขณะที่ความรักของพระเยซูดึงดูดใจของสาวกทั้งหลาย พวกเขายังไม่ให้หลุดพ้นจากความคิดแบบฟาริสี พวกเขายังทำงานด้วยความคิดที่จะได้รับสิ่งตอบแทนตามแรงงานที่ทุ่มเทไป พวกเขายังรักจิตใจที่ยกย่องตนเองและพอใจในตนเอง และเปรียบเทียบระหว่างพวกเขาด้วยกันเอง เมื่อคนหนึ่งในพวกเขาล้มลงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง คนอื่นก็จะหมกมุ่นกลับความรู้สึกว่าตนเองอยู่เหนือผู้อื่น {COL 396.1}

เพื่อป้องกันสาวกทั้งหลายที่จะมองพลาดหลักการของข่าวประเสริฐ พระคริสต์ตรัสอุปมาเพื่ออธิบายถึงวิธีปฏิบัติของพระเจ้าต่อผู้รับใช้และลักษณะวิญญาณแห่งการรับใช้ที่พระองค์ทรงปรารถนา {COL 396.2}

พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกไปจ้างคนงานเพื่อสวนองุ่นของตนตั้งแต่เวลาเช้าตรู่” มัทธิว 20:1 ตามธรรมเนียม คนงานจะไปรอคอยในตลาด และนายจ้างจะมาหาคนทำงาน นายจ้างในอุปมานี้ออกมาหาคนงานในเวลาต่างๆ กัน ผู้ที่จ้างมาในเวลาเช้าตรู่ตกลงรับค่าจ้างตามที่บอกไว้ คนรับจ้างในเวลาต่อมาปล่อยให้ผู้จ้างพิจารณาค่าจ้างตอบแทนตามความพอใจ {COL 396.3}

“เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ เจ้าของสวนสั่งผู้จัดการว่า ไปเรียกพวกคนงานมา แล้วให้ค่าจ้างแก่พวกเขา เริ่มจากพวกสุดท้ายจนถึงพวกแรก พวกที่มาทำงานเวลาประมาณห้าโมงเย็นนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน พวกแรกจึงคิดว่าเขาจะไ้มากกว่านั้น แต่ก็ไ้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน” มัทธิว 20:8-10 {COL 396.4}

เจ้าของสวนที่ปฏิบัติต่อคนงานในสวนองุ่นเปรียบได้กับการปฏิบัติของพระเจ้าต่อครอบครัวมนุษยชาติ เป็นการกระทำที่ค้านกับธรรมเนียมการปฏิบัติของมนุษย์ ในธุรกิจทางโลก การตอบแทนจะให้ตามงานที่ทำ คนงานหวังที่จะไ้ค่าจ้างเท่ากับงานที่ทำ แต่ในอุปมานี้พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงหลักการของแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ เป็นแผ่นดินที่ไม่ใช่ของโลกนี้ พระองค์ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของมาตรฐานมนุษย์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา...เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็กสูงกว่าทางของพวกเจ้าและความคิดของเราก็กสูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” อีสยาห์ 55:8, 9 {COL 396.5}

ในอุปมานี้ คนงานคนแรกตกลงทำงานเพื่อค่าจ้างที่กำหนดไว้และพวกเขาก็ไ้ค่าจ้างเท่ากับที่กำหนดไว้โดยไม่ได้ส่วนเพิ่มมากไปกว่านี้ ส่วนผู้ที่รับจ้างมาทีหลังเชื่อตามสัญญาของนายจ้างที่ว่า “ท่านจะไ้รับค่าจ้างที่สมควร” Thai KJV พวกเขาแสดงออกถึงความไวใจในนายจ้างโดยไม่ถามเรื่องค่าตอบแทน ไม่ใช่โดยปริมาณงานที่ทำแต่ไ้รับการตอบแทนตามความตั้งใจอันเต็มด้วยความกรุณาของนายจ้าง {COL 397.1}

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงปรารภนาให้เราวางใจพระองค์ผู้ทรงชำระคน
อธรรม พระองค์ไม่ได้ประทานการตอบแทนตามความดีของเรา แต่ประทาน
ให้ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง “ที่พระองค์ทรงทำแล้วในพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เอเฟซัส 3:11 “ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เรา
ทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยผ่านการชำระให้บังเกิดใหม่”
ทิตัส 3:5 และสำหรับผู้ที่ยังใจในพระองค์ พระองค์จะทรง “สามารถทำทุกสิ่ง
ได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราทูลขอหรือคิด” เอเฟซัส 3:20 {COL 397.2}

งานที่มีคุณค่าสำหรับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงงานที่ทุ่ม
ลงไปหรือผลของงานที่มองเห็นได้ แต่ขึ้นกับความตั้งใจของวิญญาณที่ทุ่มเท
กับการทำงานนั้น ผู้ที่เข้ามายังสวนในเวลาห้าโมงนั้น มีจิตใจแห่งการขอขอบคุณ
ที่ได้งานทำ หัวใจของพวกเขาเต็มล้นด้วยความซาบซึ้งใจต่อผู้ที่ยอมรับ
พวกเขาและเมื่อถึงเวลาเย็นเจ้าของสวนจ่ายเงินค่าแรงเต็มวัน พวกเขา
แปลกใจเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาทราบดีว่าตนเองไม่สมควรที่จะได้ค่าจ้างเช่นนี้
และความเมตตาที่แสดงออกมาให้เห็นในสีหน้าของนายจ้างทำให้พวกเขามี
ความสุข พวกเขาจะไม่มีวันลืมความดีของเจ้าของสวนหรือค่าแรงที่ให้มาด้วย
ความเอื้อเฟื้อ ด้วยประการเช่นนี้ คนบาปผู้ที่ทราบดีถึงความไม่เหมาะสม
ของตนเอง เมื่อเข้าไปทำงานในสวนของพระผู้ทรงเป็นเจ้านายในเวลาบ่าย
ห้าโมง เวลาในการรับใช้นั้นสั้นเหลือเกิน เขารู้ว่าค่าตอบแทนนั้นไม่เหมาะสม
กับตนเอง แต่เขาก็มีใจเปี่ยมล้นด้วยความสุขที่พระเจ้าทรงรับเขา เขาทำงาน
ด้วยจิตวิญญาณที่ถ่อมตนและไว้วางใจ สำนึกถึงพระคุณที่ได้เข้าเป็นผู้
ร่วมงานกับพระคริสต์ จิตใจแห่งการรับใช้เช่นนี้พระเจ้าทรงยอมรับด้วยความ
พอพระทัย {COL 397.3}

พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะให้เราวางใจในพระองค์โดยไม่ต้องถาม
ถึงขนาดของค่าตอบแทน เมื่อพระคริสต์สถิตอยู่ในใจ เรื่งบ่าเหน็จตอบแทน
จะไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด นี่ไม่ใช่สิ่งจูงใจที่กระตุ้นการทำงานรับใช้ของเรา จริง
อยู่ภายใต้จิตสำนึกของเรา เราสมควรที่จะให้ความเคารพต่อการให้ค่าตอบแทน
พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราสำนึกบุญคุณถึงพระพรแห่งพระสัญญา แต่พระองค์
ไม่ได้ทรงต้องการให้เราเอาใจจดจ่อต่อการจะได้รับค่าตอบแทนหรือรู้สึก

จะต้องได้รับคำตอบแทนสำหรับทุกงานที่ทำ เราไม่ควรวิตกห่วงใยกับคำตอบแทนมากไปนัก แต่ควรใส่ใจกับการกระทำที่ถูกต้องไม่ว่าจะได้รับการตอบแทนมากเท่าไรก็ตาม ความรักที่ถวายให้กับพระเจ้าและรักที่ให้กับเพื่อนมนุษย์จะต้องเป็นแรงจูงใจของเรา {COL 398.1}

อุปมานี้ไม่ให้โอกาสแก่ตัวแก่ผู้ที่ถูกเรียกเข้าทำงานกลุ่มแรกแต่ให้โอกาสคนที่ละเอียดที่จะเข้าสู่สวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเจ้าของสวนไปตลาดตอนบ่ายห้าโมง และพบคนว่างงาน ท่านจึงพูดขึ้นว่า “พวกท่านยืนอยู่ว่างๆ ที่นี้ทั้งวันทำไม” คำตอบที่ได้รับก็คือ “เพราะว่าไม่มีใครจ้างเรา” มัทธิว 20:6, 7 คนที่ได้รับการเรียกในเวลาเย็น ไม่ได้อยู่ที่นั่นในช่วงเช้า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธการเชิญชวน คนที่ปฏิเสธและต่อมาภายหลังได้กลับใจก็ดีแล้ว แต่เป็นเรื่องไม่ปลอดภัยที่จะไม่เอาจริงกับการทรงเรียกแห่งพระเมตตาคุณครั้งแรก {COL 399.1}

เมื่อผู้ที่ทำงานทั้งหลายในสวนได้รับ “คนละหนึ่งเดนาเรียน” แล้ว มัทธิว 20:10 คนที่ทำงานตั้งแต่เช้าก็ไม่พอใจ พวกเขาทำงานนานถึงสิบสองชั่วโมง ไม่ใช่หรือ จึงพากันให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องถูกต้องไม่ใช่หรือที่พวกเขาจะต้องได้รับมากกว่าผู้ที่ได้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียวในเวลาที่ยากลำบากแล้ว จึงต่างพูดว่า “พวกสุดท้ายทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านกลับให้ค่าจ้างพวกเขาเท่ากับเราที่ทำงานตรากตรากกลางแดดตลอดวัน” มัทธิว 20:12 {COL 399.2}

เจ้าของสวนตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า “เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้โกงท่านเลย ท่านตกลงกับเราวันละหนึ่งเดนาเรียนไม่ใช่หรือ รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราต้องการจะให้กับคนสุดท้ายนี้เท่ากับท่าน เราจะใช้เงินทองของเราตามใจตัวเองไม่ได้หรือ ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี {COL 399.3}

“อย่างนั้นแหละ คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรกและคนที่เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนที่สุดท้าย [ด้วยว่าผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย Thai KJV]” มัทธิว 20:13-16 {COL 399.4}

ผู้ที่เข้าทำงานกลุ่มแรกตามอุปมาเป็นตัวแทนของผู้ที่อ้างตนว่ามีสิทธิเหนือผู้อื่นอันเนื่องมาจากหน้าที่การงาน พวกเขาทำงานด้วยจิตใจที่ชื่นชม

ยกย่องตัวเอง หาได้ทำงานด้วยความเสียสละและควบคุมตัวเองไม่ พวกเขาอาจจะแสดงตนว่ารับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของตน อาจจะเป็นคนแรกที่ต้องทนทุกข์ ขัดสนและเผชิญการทดลอง ด้วยเหตุนี้จึงคิดว่าตนน่าจะเป็นผู้ที่ได้รับบำเหน็จรางวัลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาคิดถึงค่าตอบแทนมากกว่าโอกาสการเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ในทัศนะของพวกเขา การทำงานและการเสียสละของพวกเขาจะต้องได้รับเกียรติยศมากกว่าผู้อื่น และเนื่องจากการเรียกร้องนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง พวกเขาจึงขุ่นเคืองใจ หากพวกเขาเอาจิตใจที่มีความรักและวิญญูณแห่งความไว้วางใจใส่เข้าไปในการทำงานแล้ว พวกเขาก็จะได้เป็นหนึ่งอย่างต่อเนื่องตลอดไป แต่เพราะจิตใจที่มีแต่การทะเลาะเบาะแว้งมีแต่การบ่นติเตียนซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่เหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความเหมาะสม เป็นการแสดงให้เห็นถึงความต้องการให้ตัวเองก้าวขึ้นไปข้างหน้า แสดงถึงการไม่ไว้วางใจในพระเจ้าและจิตใจที่มีแต่ความอิจฉาริษยาที่น้องของตน สำหรับคนอย่างนี้ความดีและน้ำพระทัยที่กว้างขวางของพระเป็นเจ้า เป็นเพียงให้โอกาสแก่เขาในการบ่นติเตียน การกระทำเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าจิตใจของพวกเขาหาได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่ พวกเขาไม่เข้าใจถึงความสุขแห่งการได้ร่วมมือกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นนายงาน {COL 399.5}

ไม่มีสิ่งใดสร้างความขุ่นเคืองต่อพระเจ้ามากไปกว่าจิตใจที่คับแคบและเห็นแก่ตัว พระองค์ทำงานร่วมกับผู้ที่แสดงตัวลักษณะแบบนี้ไม่ได้ พวกเขาจะไม่มีความรู้สึกไวต่อการทำงานของพระวิญญูณของพระองค์ {COL 400.1}

ชาวยิวถูกเรียกให้เข้าไปทำงานในสวนองุ่นของเจ้านายก่อนผู้อื่น และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเย่อหยิ่งและเข้าใจว่าตนเองดีพร้อม เวลาแห่งการรับใช้นานหลายปีทำให้พวกเขาคิดว่าจะต้องได้บำเหน็จตอบแทนมากกว่าผู้อื่น ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พวกเขาโมโหโกรธาไปกว่าการให้คนต่างชาติเข้าร่วมรับสิทธิที่เท่าเทียมกับพวกตนในเรื่องของพระเจ้า {COL 400.2}

พระคริสต์ทรงเตือนสาวกที่ได้รับการทรงเรียกให้ติดตามพระองค์ก่อนผู้อื่น หาไม่แล้วความชั่วร้ายชนิดเดียวกันจะเกิดขึ้นในพวกเขา พระองค์

ทรงเห็นว่าจิตใจที่คิดว่าตนเองเป็นคนชอบธรรมจะนำความอ่อนแอ คำสาปแช่งมาสู่คริสตจักร มนุษย์คิดว่าเขาสามารถทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อจะมีที่อยู่ในแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาคิดว่าเมื่อก้าวหน้าขึ้นไปถึงจุดหนึ่งแล้ว พระเป็นเจ้าของเขาจะเสด็จมาช่วยพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเต็มไปด้วยอวดตาแต่ไม่มีพระเยซูหลายคนที่ได้ก้าวขึ้นไปเพียงเล็กน้อยจะเยอหยิ่งและคิดว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น พวกเขาพร้อมที่จะรับคำยกยอปอับัน เมื่อไม่ได้รับการยกย่องว่ามีความสำคัญก็จะเกิดความอิจฉา พระคริสต์ทรงพยายามหาทางปกป้องสาวกจากภัยอันตรายเหล่านี้ {COL 400.3}

ในตัวเราต้องไม่มีการอวดอ้างถึงคุณงามความดีของตนเอง “อย่าให้ผู้มีปัญหาอวดสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวด อวดสิ่งนี้คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้สำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรมและความชอบธรรมในโลกเพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” เยเรมีห์ 9:23 , 24

บำเหน็จตอบแทนที่ได้รับไม่ใช่เป็นเพราะการกระทำเพื่อจะไม่ให้มีผู้ใดอวดได้ ทว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นผลของพระคุณทั้งสิ้น “ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไรในเรื่องอับราฮัมบรรพบุรุษของเราตามสายโลหิต ถ้าอับราฮัมถูกชำระให้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่ไม่ใช่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม ส่วนคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม” โรม 4:1-5 ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีโอกาสที่จะอวดตัวเองเหนือผู้อื่นหรือใคร่เคียงผู้อื่น ไม่มีใครได้สิทธิพิเศษเหนือผู้อื่น หรือยึดเอาการตอบแทนว่าเป็นสิทธิของตน {COL 401.2}

ทั้งคนแรกและคนสุดท้ายจะมีส่วนร่วมรับบำเหน็จตอบแทนนิรันดร์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้ที่มาก่อนจะต้องต้อนรับผู้ที่มาสุดท้ายด้วยความยินดี ผู้ที่มีใจ

เช่นเคื่องคนอื่นที่ได้รับบำเหน็จตอบแทนนั้น ลืมไปว่าตนเองก็รอดโดยพระคุณเหมือนกัน อุปมาของคนที่ทำงานในสวนเรื่องนี้ตำหนิความอิจฉาและความสงสัยทุกประการ ความรักซึ่งซมยินดีในความจริงและไม่สร้างการเปรียบเทียบที่เป็นความอิจฉาริษยา ผู้ที่มีความรักอยู่ในตัวจะเปรียบเทียบความรักอันดีงามของพระคริสต์กับอุปนิสัยอันไม่สมบูรณ์แบบของตนเองเท่านั้น {COL 402.1}

อุปมานี้เป็นคำตักเตือนผู้ทำงานรับใช้ทุกคนไม่ว่าพวกเขาจะมีอายุงานการรับใช้นานเพียงใด ไม่ว่าจะมืงานหนักมากเพียงไร หากไม่มีความรักต่อพี่น้อง หากเขาไม่มีการถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า การรับใช้เหล่านั้นก็ไม่มีคุณค่าใดเลย ผู้ที่ยกตัวเองขึ้นเป็นใหญ่เป็นคนที่ไม่มีศาสนา คนที่มีเป้าหมายทำตนให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญจะพบว่าตัวเขาตกอยู่ในสภาพที่ขาดพระคุณ เพราะพระคุณนี้เท่านั้นที่จะทำให้การรับใช้พระคริสต์ของเขาบังเกิดผล เมื่อใดที่ปล่อยให้ความหยิ่งโสและความพอใจในตนเองเกิดขึ้น การงานนั้นก็ไร้ประโยชน์ {COL 402.2}

การรับใช้ที่พระเจ้าทรงยอมรับนั้น ไม่ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการทำงานแต่ขึ้นอยู่กับความเต็มใจและความซื่อสัตย์ในการงาน สิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องก็คือการถวายตัวรับใช้ด้วยความเสียสละ หน้าที่อันเล็กน้อยที่สุดแต่ทำด้วยความจริงใจ และเสียสละโดยไม่คำนึงถึงตนเองนั้นเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ามากยิ่งขึ้นใหญ่โตที่มุ่งทำเพื่อให้ตนเองได้รับเกียรติพระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูว่าเรามีจิตใจแบบพระคริสต์มากเพียงใด และงานของเราสำแดงพระคริสต์มากเพียงใด พระองค์ทรงสนพระทัยในความรักและความซื่อสัตย์ต่องานที่เราทำมากกว่าปริมาณของงานที่เราทำ {COL 402.3}

เมื่อใดที่ความเห็นแก่ตัวตายจากไป เมื่อใดที่การแย่งชิงความเป็นใหญ่ถูกทำลายไป เมื่อใดที่ความสำนึกในพระคุณเต็มล้นอยู่ในใจและความรักส่งกลิ่นหอมให้กับชีวิต เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระคริสต์จะสถิตอยู่ในจิตใจและเราจะเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า {COL 402.4}

ไม่ว่างานของพวกเขาจะยากลำบากเพียงไร ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์จะไม่

ถือว่างานนั้นน่าเบื่อหน่าย พวกเขาพร้อมที่จะเสียสละทำงานและพร้อมที่จะรับใช้เพราะงานที่ทำนั้นเป็นที่น่าชื่นชม เขารับใช้ด้วยจิตใจที่ยินดี ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าแสดงออกผ่านทางพระเยซูคริสต์ ความสุขของเขาเป็นความสุขที่ถูกจัดวางไว้ต่อหน้าพระคริสต์ผู้ทรง “กระทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามารวมและทำให้ทำงานของพระองค์สำเร็จ” ยอห์น 4:34 พวกเขาร่วมมือกับพระเป็นเจ้าแห่งพระสิริ ความคิดเช่นนี้ทำให้การตรากตรำทำงานบรรเทาลง ช่วยค้ำจุนความตั้งใจ กระตุ้นจิตวิญญาณให้เข้มแข็งไม่ว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้น การทำงานด้วยจิตใจที่ไม่เห็นแก่ตัว จิตใจที่สูงส่งขึ้นจากการมีส่วนร่วมในการทนทุกข์ของพระคริสต์ การมีส่วนร่วมในความเห็นอกเห็นใจกับพระองค์และมีส่วนทำงานร่วมกับพระองค์ สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขามีส่วนช่วยเพิ่มพูนกระแสแห่งความสุขและนำเกียรติยศและคำสรรเสริญมาสู่พระนามยิ่งใหญ่อันเป็นที่ยกย่องของพระองค์ {COL 402.5}

นี่คือจิตใจของการทำงานรับใช้พระเจ้าที่แท้จริง มีคนจำนวนมากที่จิตใจขาดความรู้สึกเช่นนี้ คนที่น่าจะเป็นคนต้นแต่กลับไปเป็นคนสุดท้าย แต่คนที่มีจิตใจดังที่ว่านี้แม้จะถูกนับว่าเป็นคนสุดท้ายจะกลับกลายมาเป็นคนต้น {COL 403.1}

มีคนจำนวนมากถวายตัวให้พระคริสต์แล้ว ถึงกระนั้นกลับมองไม่เห็นโอกาสที่จะทำงานที่ยิ่งใหญ่หรือเสียสละในการรับใช้พระองค์ คนเหล่านี้จะปลอบใจตนเองด้วยความคิดที่ไม่จำเป็นที่จะต้องมอบถวายชีวิตของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่พอพระทัยมากที่สุดของพระเจ้า พวกเขาอาจจะไม่ได้เป็นศาสนทูตที่ต้องเผชิญกับภัยอันตรายและความตายทุกวัน เพื่อบันทึกไว้ในที่สูงสุดของสมุดบันทึกแห่งสวรรค์ คริสเตียนที่ดำรงชีวิตส่วนตัวอย่างจริงจังถวายตัวทุกวัน มีความมุ่งมั่นที่จริงใจและมีความคิดที่บริสุทธิ์ มีความถ่อมตนแม้จะอยู่ในสภาวะที่ถูกทำให้โกรธ มีความเชื่อและความกตัญญู ความจงรักภักดีในสิ่งเล็กน้อยที่สุด ผู้ที่เป็นตัวแทนของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์แม้ขณะอยู่ภายในบ้าน บุคคลเหล่านี้มีค่าในสายพระเนตรพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าคนที่โลกยกย่องว่าเป็นศาสนทูตหรือผู้ยอมเสียสละชีวิตเพื่อศาสนาเสียอีก {COL 403.2}

โอ มาตรฐานของพระเจ้าและมาตรฐานของมนุษย์ที่ใช้วัดอุปนิสัยนั้นช่างแตกต่างกันยิ่งนัก พระเจ้าทรงเห็นวิธีต่อสู้เอาชนะการทดลองจำนวนมากที่โลกและแม้แต่มิตรสหายผู้ใกล้ชิดมองไม่เห็น คือการทดลองในบ้านและการทดลองในจิตใจ พระองค์ทรงเห็นจิตวิญญาณที่ถ่อมใจในสภาพของความอ่อนแอ ทรงเห็นการกลับใจอย่างจริงจังจากความคิดชั่วแม้เพียงความคิดเดียว พระองค์ทรงเห็นการทุ่มเทใจอุทิศตนอย่างแท้จริงเพื่อการรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกตช่วงเวลาการต่อสู้กับตนเองอย่างแสนสาหัสเป็นการต่อสู้จนสามารถเอาชนะได้ สิ่งทั้งหมดเหล่านี้พระเจ้าและทูตของพระองค์ทรงทราบ สำหรับผู้ที่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและใคร่ครวญถึงพระนามของพระองค์ หนังสือบันทึกความทรงจำที่มีอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์บันทึกชื่อของพวกเขาไว้แล้ว {COL 403.3}

ความลับที่นำไปสู่ความสำเร็จของเราไม่ได้อยู่ที่ความรู้ ไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งหน้าที่ ไม่ใช่อยู่ที่จำนวนหรือของประทานที่เราได้รับ ไม่ได้อยู่ที่ความตั้งใจของมนุษย์ เมื่อตระหนักถึงความไร้ประสิทธิภาพของเรา เราต้องใคร่ครวญถึงพระคริสต์ และโดยทางพระองค์ผู้ทรงเป็นกำลังเหนือกำลังทั้งหลาย ผู้ทรงเป็นความคิดเหนือความคิดทั้งหลายที่จะทำให้ผู้ที่เชื่อและยอมกระทำตามได้รับชัยชนะติดต่อกันไปไม่มีสิ้นสุด {COL 404.1}

ไม่ว่าหน้าที่การงานที่เรารับใช้จะสั้นหรือต่ำต้อยเพียงไรก็ตาม หากเราติดตามพระคริสต์ด้วยความเชื่อที่เรียบง่าย เราจะไม่ผิดหวังในบำเหน็จตอบแทนของพระองค์ สิ่งที่มีแม้ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและฉลาดที่สุดไม่สามารถจะหามาได้แต่ผู้ที่อ่อนแอและถ่อมตนมากที่สุดจะได้รับ ประตุทองคำแห่งสวรรค์จะไม่เปิดออกสำหรับคนที่ยกย่องตนเอง ประตุนี้จะไม่เปิดออกสำหรับจิตใจที่ยิ่งยโส แต่ประตูอันเป็นนิรันดร์นี้จะเปิดกว้างแก่การสัมผัสของมืออันสิ้นเทาของเด็กเล็กๆ ความสุขแห่งการตอบแทนแห่งพระคุณจะมีไว้สำหรับผู้ที่รับใช้พระเจ้าด้วยความเชื่อและความรักที่บริสุทธิ์เรียบง่าย {COL 404.2}

บทที่ 28 “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมาจับ ก่าบเกิด”

อ้างอิงจากมัทธิว 25:1-13

พระคริสต์กับอัครสาวกทั้งหลายของพระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ ดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว และม่านของความมืดยามราตรีปกคลุมทั่วท้องฟ้า ภาพของบ้านเรือนที่มีแสงตะเกียงสว่างไสวราวกับว่ามีงานรื่นเริงปรากฏให้เห็นเด่นชัด มีแสงสว่างจากลานกว้างแห่งหนึ่งที่นี่ มีกลุ่มคนยืนคอยบ่งบอกให้รู้ว่าขบวนแห่สมรสกำลังจะมาถึง หลายแห่งในซีกโลกตะวันออกจะมีพิธีฉลองแต่งงานในตอนค่ำ เจ้าบ่าวจะไปรับเจ้าสาวมาที่บ้านของเขา ด้วยแสงคบเพลิงส่องนำทาง ขบวนนำจะเดินทางจากบ้านเจ้าสาวไปยังบ้านเจ้าบ่าวที่ซึ่งมีงานเลี้ยงรับรอง ในภาพที่พระคริสต์กำลังทอดพระเนตร

อยู่นั้น คนกลุ่มหนึ่งกำลังรอคอยการมาของขบวนเจ้าสาวและพร้อมเข้าร่วมขบวน {COL 405.1}

ใกล้บ้านเจ้าสาวมีหญิงสาวพรหมจารีสิบคนสวมใส่เสื้อขาวเดินอ้อยอิ่งไปมา ในมือของแต่ละคนถือตะเกียงที่มีไฟจุดอยู่คนละอัน และถือขวดสำหรับใส่น้ำมันคนละใบ ทุกคนกำลังรอคอยการมาของเจ้าบ่าวด้วยใจจดจ่อ แต่มีความล่าช้าเกิดขึ้น ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ผู้ที่เฝ้ารอคอยเริ่มอ่อนเพลียและหลับไป จนถึงเวลาเที่ยงคืนมีเสียงร้องดังขึ้นว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด” มัทธิว 25:6 ทันใดนั้นคนที่นอนตื่นรีบลุกขึ้นยืน พวกเขาเห็นขบวนเคลื่อนไป เป็นขบวนที่สว่างด้วยแสงจากโคมไฟและรีนเริงด้วยเสียงดนตรี พวกเขาได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาว สาวพรหมจารีทั้งสิบคนรีบคว้าตะเกียงของตน และรีบตกแต่งตะเกียงเพื่อให้ทันเข้าร่วมขบวน แต่มีห้าคนที่ไม่มีน้ำมันให้เต็มเพราะพวกเขาไม่คิดว่าการรอคอยจะเนิ่นนานเช่นนี้ จึงไม่ได้เตรียมพร้อมเผื่อยามฉุกเฉิน พวกเขาหันไปยังเพื่อนที่ฉลาดกว่าและกล่าวด้วยความทุกข์ใจว่า “ขอแบ่งน้ำมันของพวกท่านบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว” มัทธิว 25:8 แต่ผู้ที่รอคอยอีกห้าคนพร้อมตะเกียงที่ตกแต่งแล้วนั้นได้เทน้ำมันจากขวดจนหมด พวกเขาจึงไม่มีน้ำมันเหลือเพื่อแบ่งปันให้ จึงตอบไปว่า “น้ำกล้วนน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและพวกท่าน จงไปหาคนขาย แล้วซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า” มัทธิว 25:9 {COL 405.2}

ขณะที่พวกเขาเหล่านั้นออกไปหาน้ำมัน ขบวนเดินต่อไปและทิ้งพวกเขาไว้ อีกห้าคนที่เหลือมีตะเกียงสว่างได้ร่วมขบวนและเข้าไปในบ้านพร้อมขบวนบ่าวสาวก่อนที่ประตูจะปิด เมื่อสาวพรหมจารีเฝ้ามาถึงบ้านที่จัดงาน พวกเขาพบกับคำปฏิเสธที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน เจ้าภาพของงานประกาศว่า “เราไม่รู้จักท่าน” มัทธิว 25:12 พวกเขาถูกทอดทิ้งอยู่ข้างนอกบนถนนเปลี่ยวในความมืดยามค่ำคืน {COL 406.1}

ขณะที่พระคริสต์ทรงนั่งทอดพระเนตรกลุ่มคนที่กำลังคอยเจ้าบ่าวอยู่นั้น พระองค์ทรงเล่าเรื่องสาวพรหมจารีสิบคนให้สาวกของพระองค์ฟัง โดยใช้ประสบการณ์ของพวกเขาเพื่อให้เห็นถึงประสบการณ์ของคริสตจักรที่จะคง

อยู่ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ {COL 406.2}

ผู้รอคอยของกลุ่มเป็นตัวแทนของกลุ่มคนสองกลุ่มผู้เฝ้ารอคอยพระเจ้า พวกเขาได้รับการขนานนามว่าเป็นสาวพรหมจารีเนื่องจากว่าพวกเขามีความเชื่อที่บริสุทธิ์ ตะเกียงหมายถึงพระวาระของพระเจ้า ผู้ประพันธ์สวดติ กล่าวไว้ว่า “พระวาระของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็น ความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์” สวดติ 119:105 น้ำมันเป็นสัญลักษณ์ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ให้ความหมายของ พระวิญญาณไว้เช่นนี้ ท่านกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีกและ ปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา และท่านถามข้าพเจ้า ว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นเชิงตะเกียงทำด้วยทองคำล้วน อันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้น 7 ดวงและมีท่อ 7 ท่อนำไป ยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ และมีต้นมะกอก 2 ต้นอยู่ข้างๆ อยู่ เบื้องขวาขามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่ สนทนากับข้าพเจ้าว่า นายเจ้าข้า นี่คืออะไร...ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า นี่เป็น พระวาระของพระยาห์เวห์ที่ให้ไว้กับเศรุบบาเบลว่า ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ ด้วยฤทธานุภาพแต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตังนี้ แผละ...และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกซึ่ง อยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร...แล้วท่านจึงกล่าวว่า ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิมเป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์เจ้านายของพิภพทั้งสิ้น” เศคาริยาห์ 4:1-14 {COL 406.3}

จากกิ่งทั้งสองของต้นมะกอกมีน้ำมันทองคำไหลผ่านออกมาจากท่อ ทองคำเข้าไปยังขามของเชิงตะเกียง และเข้าไปยังตะเกียงทองคำที่สองแสง แก่พระวิหาร ดังนั้นพระวิญญาณของพระองค์จะหลังจากผู้บริสุทธิ์ที่ยืนต่อ พระพักตร์ของพระเจ้าไปยังบรรดามนุษย์ผู้ถวายตัวรับใช้พระองค์ ภารกิจของ ผู้ได้รับการเจิมทั้งสองคือการสื่อถึงประชากรของพระเจ้าในเรื่องพระคุณแห่ง สวรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้พระวาระของพระองค์เป็นโคมสำหรับทำและ ความสว่างสำหรับมรรคา “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพแต่ด้วย วิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตังนี้แผละ” เศคาริยาห์ 4:6

{COL 408.1}

ในอุปมานี้ สาวพรหมจารีทั้งสิบออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว ทุกคนมีตะเกียงและภาชนะที่ใส่น้ำมัน ในช่วงหนึ่งจะมองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างคนทั้งสองกลุ่ม คริสตจักรที่อยู่ก่อนหน้าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ทุกคนมีความรู้พระคัมภีร์ ทุกคนได้ยินเรื่องการเสด็จมาในอีกไม่นานของพระคริสต์และรอคอยการเสด็จมาด้วยความเชื่อมั่น และปัจจุบันเป็นเหมือนในอุปมา ระหว่างที่เฝ้ารอคอยนั้นความเชื่อถูกทดลองและเมื่อเสียงร้องดังขึ้น “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด” คนจำนวนมากยังไม่พร้อม พวกเขาไม่มีน้ำมันในภาชนะสำหรับใส่ตะเกียง พวกเขาขัดสนพระวิญญาณบริสุทธิ์ {COL 408.2}

หากไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้า ความรู้ในพระวจนะของพระเจ้าจะไม่มีประโยชน์อันใด ทฤษฎีแห่งความจริงที่ไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้จิตวิญญาณสำนึกในบาปและทำให้จิตใจได้รับการชำระไม่ได้ คนเราอาจจะคุ้นเคยกับคำสั่งสอนและคำสัญญาต่างๆ ของพระคัมภีร์แต่หากไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อช่วยให้เข้าใจในพระวจนะนั้น อุปนิสัยจะไม่เปลี่ยนแปลง หากไม่ได้รับความสว่างจากพระวิญญาณ มนุษย์จะแยกแยะความจริงออกจากความผิดไม่ได้และพวกเขาจะตกลงสู่การทดลองที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน {COL 408.3}

กลุ่มคนที่เปรียบได้กับหญิงพรหมจารีโง่ทั้งหมดนั้นไม่ใช่คนหลอกลวง เขาเหล่านั้นฝึกฝนในความจริง พวกเขาสนับสนุนความจริงและเข้าร่วมกับคนทั้งหลายที่เชื่อในความจริงแต่ว่าคนเหล่านั้นไม่ได้มอบถวายตัวเพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกอบกิจในชีวิต พวกเขาไม่ได้ล้มตัวลงบนพระศิลา คือพระเยซูคริสต์และยอมให้ธรรมชาติเก่าแตกสลายไป คนกลุ่มนี้ยังหมายถึงผู้ฟังประเภทพื้นดินที่มีหิน พวกเขาต้อนรับพระธรรมด้วยความเต็มใจ แต่ไม่ยอมให้กฎเกณฑ์ทั้งหลายแทรกซึมเข้าไปในตัวของพวกเขา อิทธิพลของพระธรรมไม่ได้เข้าสนิทในตัวของพวกเขา พระวิญญาณทรงทำงานในจิตใจของมนุษย์ตามความประสงค์และความต้องการของพวกเขา และทำให้พวกเขาเป็นมนุษย์คนใหม่ แต่กลุ่มคนที่เปรียบได้กับหญิงพรหมจารี

โง่นั้นมีความพอใจกับการกระทำอย่างผิวเผิน พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า ไม่ได้ศึกษาพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ไม่ได้สนทนากับพระองค์ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รู้จักวิธีการไว้วางใจ วิถีวางตัวและวิธีดำเนินชีวิต งานการรับใช้ของพวกเขาตดถอยจนเป็นแต่เพียงพิธีการเท่านั้น “และพวกเขามาหาเจ้าอย่างทีคนทั้งหลายมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชากรของเรา พวกเขาฟังสิ่งที่เจ้าพูดแต่เขาไม่ยอมทำตามเพราะว่าเขาแสดงความรักด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ที่ผลกำไรมิชอบของเขา” เอเสเคียล 33:31 อัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นว่านี่คือลักษณะพิเศษของผู้ที่มีชีวิตอยู่ก่อนการเสด็จมาของพระเยซูในอีกไม่นานนัก ท่านกล่าวว่า “วาระสุดท้ายนั้นจะเป็นเวลาที่น่ากลัว เพราะผู้คนจะเห็นแก่ตัว...รักความสนุกมากกว่ารักพระเจ้า ยึดถือทางพระเจ้าแต่เพียงเปลือกนอก แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของทางนั้นส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ” 2 ทิโมธี 3:1-5 {COL 411.1}

นี่คือกลุ่มคนที่จะร้องขึ้นแม้นิยามที่มีอันตรายว่าสงบสุขและปลอดภัยแล้ว พวกเขาหลอกลวงจิตใจตนเองว่าปลอดภัยและไม่คิดฝันว่ามีอันตรายใดๆ เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นจากความง่วงเหงา พวกเขาจะพบเห็นแต่ความสิ้นเนื้อประดาตัวและขอร้องผู้อื่นให้เติมในสิ่งที่เขาขาด แต่ในเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณไม่มีผู้ใดสามารถเติมส่วนที่ผู้อื่นขาดได้ พระคุณของพระเจ้ายื่นให้จิตวิญญาณของทุกคนโดยไม่คิดมูลค่า ข่าวสารของข่าวประเสริฐประกาศว่า “คนที่กระหายเชิญเข้ามา ใครที่มีใจปรารถนา จงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” วิวรณ์ 22:17 แต่อุปนิสัยไม่อาจโอนกันได้ ไม่มีใครเชื่อแทนคนอื่นได้ ไม่มีใครรับพระวิญญาณแทนคนอื่นได้ ไม่มีผู้ใดแบ่งปันอุปนิสัยซึ่งเป็นผลแห่งการกระทำของพระวิญญาณแก่ผู้อื่นได้ “ถึงแม้ว่าโนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสตั้งนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็ไม่อาจช่วยบุตรชายและบุตรสาวให้รอดได้ พวกเขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาได้ด้วย ความชอบธรรมของเขา” เอเสเคียล 14:20 {COL 411.2}

ในห้วงเวลาวิกฤตที่อุปนิสัยจะแสดงออกมา เมื่อเสียงร้องประกาศตั้งขึ้นอย่างจริงจังนิยามเที่ยงคืนว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด”

และสาวพรหมจารีถูกปลุกให้ตื่นจากหลับ ทำให้เห็นว่าผู้ใดพร้อมสำหรับงานนี้ คนทั้งสองกลุ่มตกอยู่ในสภาพไม่รู้ตัว แต่ฝ่ายหนึ่งมีการเตรียมพร้อม เหตุฉุกเฉินแต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้เตรียมพร้อม ปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน หายนะที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เป็นสิ่งที่จะนำจิตวิญญาณให้เผชิญหน้ากับความตาย จะทำให้เห็นว่าบุคคลผู้นั้นมีความเชื่อที่แท้จริงในพระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่ จะแสดงให้เห็นว่าจิตวิญญาณนั้นได้รับการชำระด้วยพระคุณหรือไม่ การทดสอบครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่จะมาถึงเมื่อใกล้หมดเวลาของมนุษย์และจะสายเกินไปในการเติมความต้องการให้จิตวิญญาณ {COL 412.1}

สาวพรหมจารีสิบคนกำลังเฝ้ารอในยามค่ำคืนประวัติศาสตร์ของโลกใบนี้ ทุกคนอ้างว่าตนเป็นคริสเตียน ทุกคนได้รับการทรงเรียก มีชื่อ มีตะเกียงและทุกคนต่างแสดงตนรับใช้พระเจ้า ทุกคนต่างรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ แต่มีห้าคนที่ไม่พร้อม ห้าคนนั้นจะตกตะลึง เศร้าโศกและอยู่นอกห้องจัดงานเลี้ยง {COL 412.2}

ในวันสุดท้าย คนจำนวนมากจะอ้างตนเพื่อขอเข้าไปยังแผ่นดินของพระเจ้าโดยกล่าวว่า “เราเคยกินดื่มกับนาย และนายก็เคยสั่งสอนที่ถนนของเรา” “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการแห่งฤทธิ์านุภาพมากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ” แต่คำตอบที่จะตามมาคือ “เราไม่รู้ว่าพวกเจ้าที่ทำความชั่วมาจากไหน จงไปให้พ้นหน้าเรา” ลูกา 13:26 มัทธิว 7:22 ลูกา 13:27 ในชีวิตนี้ พวกเขาไม่ได้ติดสนิทกับพระคริสต์ ฉะนั้นเขาจึงไม่รู้ถึงภาษาแห่งสวรรค์ และพวกเขาเป็นคนแปลกหน้าในความชื่นชมยินดีของสวรรค์ “อันความคิดของมนุษย์นั้น จะมีใครหยั่งรู้ได้ถ้าไม่ใช่จิตวิญญาณของมนุษย์คนนั้นเอง พระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเช่นกัน” 1 โครินธ์ 2:11 {COL 412.3}

ประโยคเศร้าสลดที่สุดที่มนุษย์จะพึงได้ยินคือถ้อยคำแห่งความพินาศที่กล่าวว่า “เราไม่รู้จักเจ้า” ความสนิทสนมกับพระวิญญาณซึ่งท่านดูแลคนนั้น เป็นสิ่งเดียวที่ท่านเข้าสู่ความสุขของงานเลี้ยงพิธีสมรสได้ เป็นภาพ

เหตุการณ์ที่ท่านไม่อาจเข้าร่วมได้ แสงสว่างนั้นส่องถูกตาที่มีดบอด เสียงเพลงดังเข้าไปในหูที่หนวก ความรักและความสุขไม่อาจปลุกเสียงแห่งความชื่นชมออกมาจากหัวใจที่ทำให้ชาตาด้านด้วยการฝึกฝนในทางโลกได้ ท่านถูกขับออกไปจากสวรรค์เพราะความไม่เหมาะสมของตัวท่านที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม {COL 413.1}

เราเตรียมตัวให้พร้อมต้อนรับพระเจ้าโดยการตื่นขึ้นเมื่อได้ยินเสียงร้องว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว” ไม่ได้ และเอาตะเกียงว่างเปล่าไปเติมน้ำมัน เราแยกพระคริสต์จากชีวิตของเราที่นี้และยังเป็นคนที่พร้อมไปอยู่ร่วมกับพระองค์บนสวรรค์ไม่ได้ {COL 413.2}

ในอุปมา สาวพรหมจารีผู้ฉลาดจะมีน้ำมันอยู่ในภาชนะพร้อมตะเกียง แสงสว่างจ้าจากเปลวไฟที่ไม่มีการหรี่ลงตลอดคืนแห่งการรอคอยเป็นความสว่างที่ให้เกียรติแก่เจ้าบ่าว เป็นแสงสว่างในความมืดที่ช่วยนำทางไปสู่บ้านของเจ้าบ่าวและเข้าร่วมงานเลี้ยงได้ {COL 414.1}

ด้วยเหตุนี้ ผู้ติดตามพระคริสต์ต้องส่องแสงสว่างกลบความมืดของโลก โดยพระวิญญูณบริสุทธิ พระวามะของพระเจ้าเป็นแสงสว่างที่กลายมาเป็นฤทธิ์เดชเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้รับ เมื่อปลุกฝังกฎเกณฑ์แห่งพระธรรมของพระเจ้าไว้ในจิตใจของเขาแล้ว พระวิญญูณบริสุทธิจะทรงพัฒนาคุณงามความดีของพระเจ้าในมนุษย์ แสงแห่งพระสิริของพระองค์คือพระลักษณะนิสัยของพระองค์ที่จะฉายแสงในบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงถวายพระสิริแด่พระเจ้าเพื่อส่องสว่างตามทางไปสู่บ้านของเจ้าบ่าว ซึ่งเป็นเมืองของพระเจ้า สู่งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก {COL 414.2}

เจ้าบ่าวมาถึงเที่ยงคืนซึ่งเป็นเวลามืดที่สุด ดังนั้นการเสด็จมาของพระคริสต์จะเกิดขึ้นในขณะที่โลกตกอยู่ในความมืดมนที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา สมัยของโนอาห์และโลทเป็นภาพแสดงถึงสภาพของโลกเพียงชั่วครู่ก่อนการเสด็จมาของพระบุตรของมนุษย์ พระธรรมบันทึกล่วงหน้าในเวลาเช่นนี้ว่า ชาตาดานจะทุ่มทำงานสุดตัวและด้วย “อุปายชั่วทุกอย่าง” 2 เรสะโลนิกา 2:9, 10 ผลงานของชาตาดานแสดงออกง่าย ๆ ให้เห็นถึงความมืดมนที่เพิ่มขึ้น

อย่างรวดเร็ว ความผิดเพี้ยนอย่างมากมาหลายรูปแบบ ความเชื่อผิดๆ ในศาสนาและความหลอกลวงต่างๆ ของวาระสุดท้าย ซาดานไม่เพียงแต่จะครอบงำโลกนี้เท่านั้น แต่การหลอกลวงของมันส่งผลต่อคริสตจักรที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์อีกด้วย การละทิ้งศาสนาครั้งที่ยิ่งใหญ่จะพัฒนาขึ้นเป็นความมืดมนเหมือนความมืดยามเที่ยงคืน เหมือนผ้ากระสอบดำที่แสงผ่านไม่ได้ สำหรับประชากรของพระเจ้าแล้วจะเป็นคำคืนแห่งการทดลอง คำคืนแห่งการรำไห้ คำคืนแห่งการกดขี่ข่มเหงเพื่อเห็นแก่ความจริง แต่แสงสว่างของพระเจ้าจะส่องสว่างผ่านความมืดมิดยามคำคืนเช่นนี้ได้ {COL 414.3}

พระองค์ทรงดลบันดาลให้ “ความสว่างออกมาจากความมืด” 2 โครินธ์ 4:6 เมื่อ “แผ่นดินก็ร้างและว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงปกอยู่เหนือน้ำนั้น พระเจ้าตรัสว่า จึงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น” ปฐมกาล 1:2, 3 ดังนั้นในคำคืนที่มีต้ววิญญาน พระวณะของพระเจ้าจะประกาศออกมาว่า “จึงเกิดความสว่าง” พระองค์ตรัสกับประชากรของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้นฉายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้วและพระสิริของพระยาร์เวห์ขึ้นมาจากเหนือเจ้า” อีสยาห์ 60:1 {COL 415.1}

พระวณะกล่าวว่า “ดูสิ ความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลกและความมืดที่ปกคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระยาร์เวห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้าและพระสิริของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า” อีสยาห์ 60:2 {COL 415.2}

ความมืดมนแห่งการเข้าใจพระเจ้าผิดกำลังครอบงำโลกไว้ มนุษย์กำลังสูญเสียความรู้ในพระลักษณะของพระองค์ มีการเข้าใจผิดและอธิบายผิดๆ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เวลาที่เราจะต้องประกาศข่าวที่มาจากพระเจ้า เป็นข่าวสารที่มีอำนาจชักจูงและมีฤทธิ์แห่งการช่วยให้รอด จะต้องให้คนรับรู้เรื่องพระลักษณะของพระองค์ จะต้องส่องแสงสว่างแห่งพระสิริแสงสว่างแห่งความดี พระกรุณาคุณและความจริงเข้าไปในความมืดมนของโลก {COL 415.3}

ภารกิจนี้ผู้เผยพระวณะอิสยาห์บันทึกไว้ว่า “โอ เยรูซาเล็มผู้นำชาวดี จึงเปล่งเสียงเกิด อย่างกลัวเลย จงพูดกับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า ‘ดูเถิด

พระเจ้าของพวกเจ้า’ ดูลิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายเสด็จมาด้วยอำนาจและพระกรของพระองค์ครอบครองเพื่อพระองค์ นี่แน่ะ รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และค่าตอบแทนของพระองค์ก็อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์” อิสยาห์ 40:9, 10 {COL 415.4}

ผู้ที่กำลังรอคอยการเสด็จมาของเจ้าป่าจะต้องประกาศให้ผู้อื่นรู้ว่า “ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า” ลำแสงสุดท้ายของแสงแห่งความเมตตา ชั่วสุดท้ายแห่งความเมตตาที่จะต้องประกาศแก่ชาวโลกนั้น เป็นการเปิดเผยถึงพระลักษณะนิสัยแห่งรักของพระองค์ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะต้องแสดงออกถึงพระสิริของพระองค์ ด้วยชีวิตและอุปนิสัยของเขาเอง พวกเขาจะต้องแสดงออกให้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้าทรงประกอบกิจอันใดให้แก่พวกเขา {COL 415.5}

แสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะต้องฉายออกมาด้วยการทำคุณประโยชน์ ทั้งในคำพูดแห่งความจริงและการกระทำที่บริสุทธิ์ {COL 416.1}

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระบิดาเสด็จมาเพื่อเป็นแสงสว่างแก่โลก พระองค์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระบิดาให้มนุษย์รู้จักและพระวจนะบันทึกถึงพระองค์ว่า พระองค์ทรงรับการเจิม “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพ” และ “เสด็จไปทำคุณประโยชน์” กิจการ 10:38 พระองค์ตรัสในธรรมศาลาเมืองนาซาเร็ธว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ลูกา 4:18, 19 นี่คือการกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายให้อัครสาวกทำ พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” “จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์” มัทธิว 5:14, 16 {COL 416.2}

นี่คือภารกิจซึ่งผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายไว้ว่า “คือการแข่งขันแย่งชิงอาหารของเจ้ากับคนหิว การนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านไม่ใช่หรือ และเมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ ทั้งไม่ซ่อนตัวเจ้าจากญาติของเจ้าไม่ใช่หรือ แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าเหมือนรุ่งอรุณและการรักษาแผลของเจ้าจะมีขึ้นอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้าและพระสิริของพระยาห์เวห์จะระงับหลังเจ้า” อิสยาห์ 58:7, 8 {COL 417.1}

พระสิริของพระเจ้าจะฉายแสงผ่านคริสตจักรของพระองค์ในคืนที่มีดมณฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อยกชูผู้ที่เป็นทุกข์และปลอบประโลมใจผู้ที่โศกเศร้า {COL 417.2}

มีเสียงร้องคร่ำครวญของชาวโลกอยู่รอบ ๆ ตัวเรา มีผู้ขัดสนและทุกข์ยากทั่วทุกแห่ง เป็นหน้าที่ของเราที่จะช่วยบรรเทาและทำให้ความทุกข์ระทมเบาบางลง {COL 417.3}

การลงมือทำงานจะให้ผลมากกว่าการเทศนา เราจะต้องให้อาหารแก่ผู้ที่หิว ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ที่เปลือยกายและให้ที่อยู่อาศัยแก่ผู้ที่ไม่มียา และเราได้รับการทรงเรียกให้ทำมากกว่านี้ ความรักของพระคริสต์เท่านั้นที่จะประทานความพึงพอใจให้กับผู้ขัดสนทางฝ่ายจิตวิญญาณได้ หากพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา ใจของเราจะเต็มเปี่ยมด้วยความเห็นใจจากสวรรค์ บ่อน้ำพุที่เต็มด้วยรักอย่างจริงใจแบบพระคริสต์จะสำแดงออกมา {COL 417.4}

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกให้เราเพียงแค่งานแบ่งปันสิ่งของแก่ผู้ที่ต้องการ แต่ยังทรงเรียกให้เราแบ่งปันสีหน้าที่ว่าเริงสดใส คำพูดที่ให้ความหวังและการสัมผัสที่อ่อนโยน เมื่อพระคริสต์ทรงรักษาผู้ป่วย พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลงบนพวกเขา เราจึงต้องเข้ามาใกล้ผู้ที่เราต้องการให้เขาได้รับประโยชน์ {COL 418.1}

ความหวังของคนจำนวนมากสูญหายไป ขอให้แสงสว่างกลับคืนมายังพวกเขา หลายคนสูญเสียกำลังใจ ขอให้พูดหนุนใจพวกเขา อธิษฐานเมื่อเขา ยังมีคนที่ต้องการอาหารแห่งชีวิต ขอให้อ่านพระคำของพระเจ้าให้พวกเขาฟัง มีคนจำนวนมากป่วยด้วยโรคฝ่ายวิญญาณที่ไม่มียาจะเข้าถึงหรือแพทย์คนใดที่จะรักษาได้ อธิษฐานเมื่อจิตวิญญาณเหล่านี้ นำพวกเขา

มายังพระเยซู บอกให้พวกเขาทราบว่ามีพิมเสนในกิเลอาดและมีพระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่อยู่ที่นั่น {COL 418.2}

แสงสว่างเป็นพระพร เป็นพระพรครอบจักรวาล ซึ่งเทศมบัติล้ำค่าลงมายังบรรดาผู้ที่ไม่รู้ซึ่งในพระคุณ ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์และผู้ไร้ศีลธรรม แสงสว่างจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน ความมืดของบาป ความทุกข์และความเจ็บปวดท้อหุ้มโลกทั้งใบนี้ไว้ โลกจะต้องได้รับความสว่างจากความรู้ในความรักของพระเจ้า ไม่มีนิกายศาสนา ยศศักดิ์หรือชนชั้นใด ๆ จะมากีดกันแสงสว่างที่ฉายมาจากพระที่นั่งบนสวรรค์ของพระเจ้าได้ {COL 418.3}

เราจะต้องประกาศข่าวสารแห่งความหวังและพระคุณไปยังที่สลับคลายแผ่นดินโลก คนที่ต้องการจะยื่นมือมารับพระกำลังของพระเจ้าและสร้างสันติภาพกับพระองค์ ความมืดยามเที่ยงคืนจะไม่ท้อหุ้มคนนอกศาสนาอีกต่อไป ความมืดมนจะหายไปเมื่อความสว่างของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมส่องมา และมีชัยชนะเหนืออำนาจแดนนรก {COL 418.4}

ไม่มีใครแบ่งปันได้ถ้าเขายังไม่ได้รับ ในพระราชกิจของพระเจ้า มนุษย์สร้างสิ่งใดไม่ได้เลย ไม่มีผู้ใดเป็นแสงสว่างของพระเจ้าได้ด้วยความสามารถของเขาเอง แต่เกิดจากน้ำม้นทองคำที่ผู้สื่อข่าวจากสวรรค์เทไหลผ่านท่อทองคำไปยังขามทองคำและไหลต่อไปยังตะเกียงในวิหาร ซึ่งจะฉายแสงให้สว่างอย่างต่อเนื่อง นั่นคือความรักของพระเจ้าที่ส่งผ่านมายังมนุษย์อย่างต่อเนื่องซึ่งจะช่วยให้เขาฉายแสงได้ น้ำม้นทองคำแห่งความรักของพระเจ้าจะไหลต่อเนื่องไปสู่ดวงใจทุกคนที่ติดสนิทกับพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อให้เขาฉายแสงในการประพฤติดี เป็นการรับใช้พระเจ้าสุดจิตสุดใจอย่างแท้จริง {COL 418.5}

ทรัพย์สินทั้งหมดในสวรรค์สำแดงในของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อันยิ่งใหญ่และมีมากมายเหลือล้น ไม่ใช่ว่าจะมีส่วนใดของพระเจ้าที่จะคอยกีดกันความมั่งคั่งของพระสิริของพระองค์ไว้ไม่ให้ไหลผ่านมายังโลกไปสู่มนุษย์ แต่หากทุกคนยินดีรับ เขาเหล่านั้นจะเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณของพระองค์ {COL 419.1}

เป็นอภิสิทธิ์พิเศษสำหรับจิตวิญญาณทุกคนในการเป็นต่อพระพรอันมีชีวิตที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งขุมทรัพย์แห่งพระคุณที่เป็นความมั่งคั่งในพระคริสต์ผ่านไปยังโลกได้ ไม่มีสิ่งใดที่พระคริสต์ทรงหวังไปมากกว่าผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนพระวิญญาณและพระลักษณะของพระองค์ให้กับโลก ไม่มีสิ่งใดที่โลกต้องการมากไปกว่าการสำแดงความรักของพระเจ้าผู้ช่วยผ่านมายังมนุษย์ทั้งหลาย สวรรค์กำลังรอคอยผู้ที่จะเป็นต่อที่สามารถรับน้ำมันอันบริสุทธิ์ไหลไปเพื่อให้ความสุขและพระพรแก่จิตใจของมนุษย์ {COL 419.2}

พระคริสต์ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้เพื่อให้คริสตจักรของพระองค์เป็นกลุ่มชนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง สว่างไสวไปด้วยความสว่างของพระองค์และมีพระสิริของอิมมานูเอล พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้บรรยากาศแห่งความสว่างและสันติสุขของพระองค์ล้อมรอบคริสเตียนทุกคน พระองค์ทรงหวังให้เราเปิดเผยความสุขของพระองค์ในชีวิตของเรา {COL 419.3}

เมื่อพระวิญญาณสถิตอยู่ในเรา เราจะแสดงออกด้วยความรักแห่งสวรรค์ที่หลั่งลงมาจากเบื้องบน ความบริบูรณ์แห่งพระเจ้าจะไหลผ่านมนุษย์ผู้ได้รับการชำระแล้วผ่านไปยังคนอื่น {COL 419.4}

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมมี *“ปรีภักษาโรคภัย”* มาลาคีย์ 4:2 ดังนั้นอิทธิพลที่มีต่อชีวิต ความกล้าหาญ ความช่วยเหลือผู้อื่นและการรักษาที่ได้ผลจะแพร่กระจายออกจากสาวกที่ซื่อสัตย์ทุกคน {COL 419.5}

ศาสนของพระคริสต์มีความหมายมากยิ่งขึ้นกว่าการอภัยจากบาป เรื่องนี้หมายถึงการนำบาปออกไป และเติมช่องว่างให้เต็มด้วยพระคุณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หมายถึงการรับแสงสว่างจากพระเจ้าและมีความชื่นชมยินดีในพระองค์ หมายถึงหัวใจที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว และเติมมันด้วยพระพรของการสถิตอยู่ของพระคริสต์ เมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองจิตวิญญาณ จะมีแต่ความบริสุทธิ์และอิสรภาพจากบาป พระสิริ ความบริบูรณ์ ความสมบูรณ์ของแผนการของข้าวประเสริฐจะสำเร็จในชีวิต การยอมรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเปล่งแสงแห่งสันติสุข ความรักและความมั่นใจที่สมบูรณ์แบบความงดงามและกลิ่นหอมของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ที่แสดงออกในชีวิตจะเป็นพยานว่าพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก

เพื่อเป็นพระผู้ช่วยของโลกอย่างแท้จริง {COL 419.6}

พระคริสต์ไม่ได้เชิญชวนผู้ติดตามให้พยายามส่องแสงสว่าง พระองค์ตรัสว่าท่านจงส่องสว่างหากท่านได้รับพระคุณของพระเจ้า แสงสว่างจะอยู่ในตัวท่าน จงขจัดสิ่งกีดขวางไปเสียแล้วพระสิริของพระยาห์เวห์จะถูกเปิดเผยออกมา แสงนั้นจะส่องสว่างทะลุและขับไล่ความมืดออกไป ท่านหยุดยั้งแสงสว่างที่ส่องออกมาจากแวตวงอิทธิพลของท่านไม่ได้ {COL 420.1}

การเปิดเผยพระสิริของพระองค์ในสภาพมนุษย์จะนำสวรรค์ลงมาอยู่ใกล้มนุษย์มากจนความมืดมิดที่ครอบครองจิตใจจะแสดงออกจากจิตวิญญาณทุกดวงที่มีพระผู้ช่วยสถิตอยู่ พระสิริของการร่วมสถิตของพระคริสต์จะควบคุมมนุษย์ และในกระแสแห่งการสรรเสริญและการขอบพระคุณจากผู้ที่กลับมาหาพระเจ้า พระสิริจะไหลกลับสู่พระผู้ประทานยิ่งใหญ่ {COL 420.2}

“จงลุกขึ้น ฉายแสงเพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว” อิสยาห์ 60:1 ชาวนี้มีไว้สำหรับผู้ที่ออกไปต้อนรับเจ้าป่า พระคริสต์จะเสด็จมาด้วยอำนาจและสง่าราศรีอันยิ่งใหญ่ พระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศรีของพระองค์เองและพระสิริของพระบิดา พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์บริสุทธิ ในขณะที่โลกตกอยู่ในสภาพมืดมน จะมีแสงอยู่ในที่อาศัยทุกแห่งของผู้ชอบธรรมทุกคน พวกเขาจะมองเห็นแสงสว่างแรกของการปรากฏของพระองค์ แสงที่ไม่มีมลทินจะส่องออกมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดจะได้รับการยินยอมจากผู้ที่ปรนนิบัติพระองค์ ในขณะที่คนชั่ววิ่งหนีจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ติดตามของพระคริสต์จะชื่นชมยินดี อัครบิดาโยบ ขณะที่มองไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์กล่าวว่า “ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเองและดวงตาของข้าจะได้เห็นไม่ใช่คนอื่น” โยบ 19:27 สำหรับผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นมิตรร่วมเดินทางและสหายที่คุ้นเคย พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์เสมอ รัชมีของพระเจ้าฉายขึ้นเหนือเขา แสงสว่างแห่งความรู้ของพระสิริของพระเจ้าสะท้อนจากพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ในชีวิตของเขา บัดนี้พวกเขาชื่นชอบกับแสงสว่างอันสว่างไสวแห่งความสว่าง และพระสิริของจอมราชัน พวกเขา

เตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่การชุมนุมของสวรรค์ เพราะพวกเขา มีสวรรค์อยู่ในใจ {COL 420.3}

ด้วยศิระระที่ผงกขึ้น ด้วยลำแสงจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมที่ส่องสว่างอยู่บนพวกเขา ด้วยการชื่นชมที่ความรอดเข้ามาใกล้ ทุกคนจะมุ่งหน้าไปต้อนรับเจ้าบ่าวและพูดว่า “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด” อิสยาห์ 25:9 {COL 421.1}

“แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงมหาชน เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลายและเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็ก้องว่า ‘อาเลสุยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ขอให้เรายินดีและเปรมปรีดี และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงานอภิเชกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว’...และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่าจง ‘เขียนลงไปว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเชกสมรสของพระเมษโปดก” “พระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และพวกที่อยู่กับพระองค์นั้นก็เป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียกและได้รับการทรงเลือก และเป็นพวกที่ซื่อสัตย์” วิวรณ์ 19:6-9,17:14 {COL 421.2}

อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์ แปลจาก Christ's Object Lessons นี้รวบรวมอุปมา 28 เรื่องที่พระเยซูคริสต์ทรงสอนไว้ในขณะที่ทรงดำเนินผ่านหุบเขาลำเนาไพร ในขณะที่ทรงพักผ่อนข้างทะเลสาบ หรือริมฝั่งน้ำกับสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ทรงใช้อุปมาเชื่อมโยงความจริงของพระเจ้าเข้ากับเหตุการณ์และสิ่งธรรมดาสามัญ

ในอุปมาทุกเรื่อง พระองค์ทรงเชื่อมโยงสิ่งของที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวันกับข้อคิดอันงดงามและเป็นจริง ข้อคิดในเรื่องความรักของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์ เพื่อให้เขาทั้งหลายสำนึกในพระกรุณาคุณของพระองค์ที่ทรงมีต่อเขาทั้งหลาย เพื่อหวังให้พวกเขาเอาใจใส่ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้บทเรียนแห่งสติปัญญาจากพระเจ้าและความจริงอันพึงปฏิบัติได้นั้นเป็นจริงและน่าประทับใจในชีวิต เพื่อสร้างอุปนิสัยให้เข้มแข็งและมีชีวิตสูงส่ง

นางเอลเลน จี. ไวท์ (ค.ศ. 1827-1915) เป็นนักเขียนสตรีชาวอเมริกันที่มีผลงานเขียน 55 เล่มและถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มากที่สุดในโลก ท่านมีผลงานที่เขียนถึงเรื่องหลากหลาย อาทิเช่น ศาสนา การศึกษา สุขภาพ ครอบครัว เยาวชน เด็ก เป็นต้น เพื่อมุ่งหวังบำบัดรักษาความเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากร่างกายที่บกพร่องและจิตวิญญาณที่อ่อนแอ

ISBN 978-616-92121-3-3

ราคา 220 บาท